

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

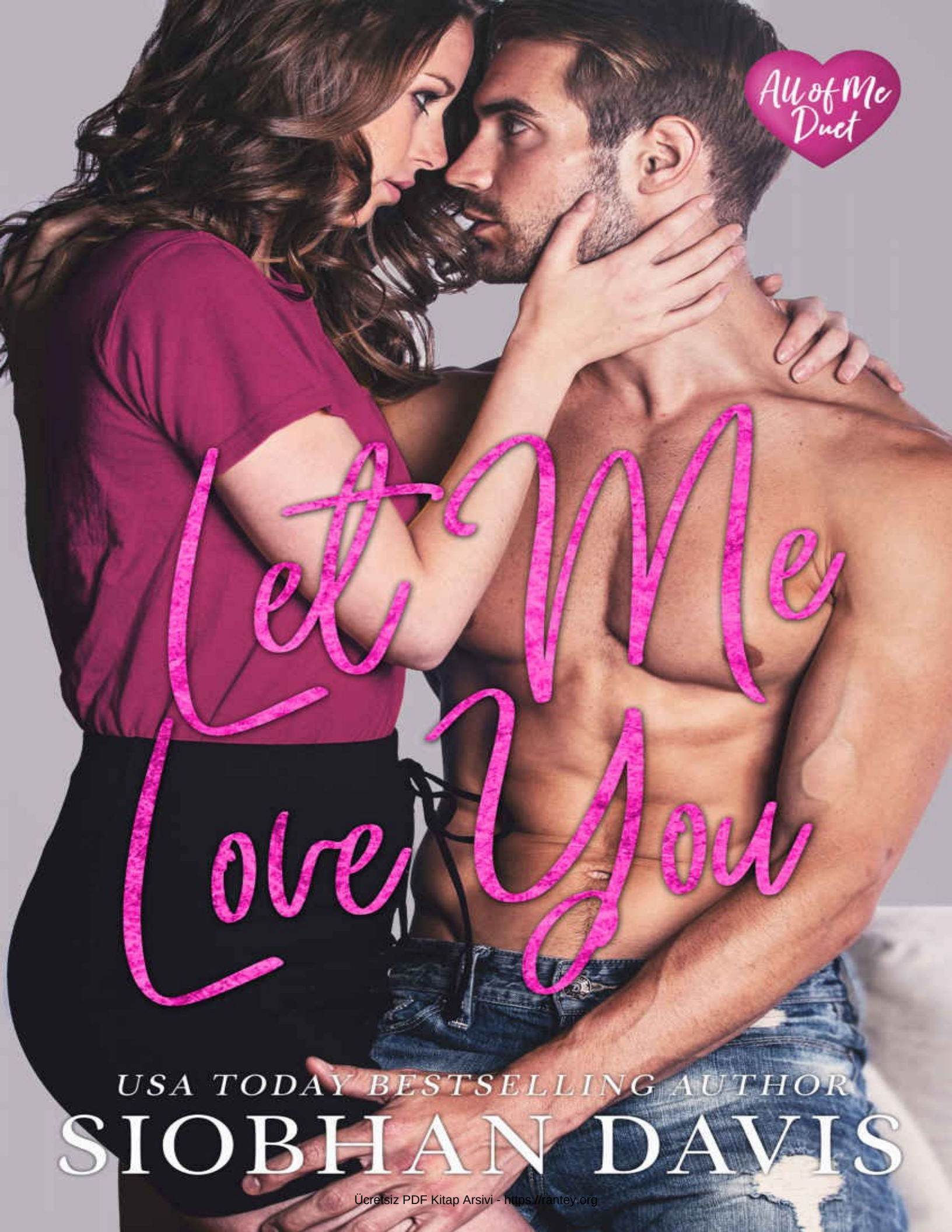
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*All of Me
Duet*

Let Me Love You

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Let Me
Love You

BES 4 "SEINGAUWHOR
SIOB MAN DAVIS

WWİV.SIORLIANDA4"IS.COM

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notİthafından

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Sonsöz

SONSUZA DEK DEĞİŞTİĞİNDE - ÖRNEK

İRLANDACA TERİMLER SÖZLÜĞÜ /

SÖZLERYAZAR HAKKINDA

SIOBHAN DAVIS'İN

KİTAPLARI TELİF HAKKI

YAZARDAN NOT

Bu kitap bazı okuyucuları üzebilecek sahneler içermektedir. Endişelendiğiniz belirli tetikleyicileriniz varsa, lütfen e-posta gönderin siobhan@siobhandavis.com

All of Me Duet çalma listesi: <https://bit.ly/3eu9gdo>

Bu kitabın arkasında İrlandaca sözcüklerin/ifadelerin ve İrlandaca/Gaelce telaffuzların açıklamalarını içeren bir **sözlük** bulunmaktadır. Bazı şeyleri farklı ifade ediyoruz, bu nedenle İrlandalı karakterlerin bazı diyalogları biraz tuhaf görünüyorsa, nedeni budur!

DEDİKASYON

Christina Santos, Jennifer Gibson, Ciara Turley, Bre Landers, Lauren Lesczynski, Aundi Marie, Brenda Parsons, Elizabeth Clinton, Amanda Marie, Megan Smith, Dana Lardner, Danielle Smoot, Sinead Davis ve Carlyne Belso için.

PROLOGUE

DILLON - VIVIEN'İN İRLANDA'DAN AYRILDIĞI GECE

" Beni iğrendiriyorsun." Kız kardeşimin güzel yüzü kaşlarını çatarak bana bakıyor ve ardından kucağımdaki servet avcısına hançerler fırlatıyor. Aoife göğsümü pençeliyor, parmakları boynuma doğru ilerliyor. Viv'den önce Aoife'in dokunuşu beni tahrik ederdi. Şimdi ise tüylerimi diken diken ediyor çünkü dokunuşu tamamen yanlış. Çok çaresiz. Çok sert. Önemli olan tek kadının yumuşak, sevgi dolu okşamaları değil. Herkesin önünde bana içini döken bir kadın. Gerçeklerini ayaklarıma seren bir kadın.

Ama bu yeterli değil.

Hala gidiyor. *Ona* geri dönmek için.

Öfke boğazımdan yukarı süzülüyor ve Reeve Lancaster'ı her düşündüğümde olduğu gibi çenemde bir kas sıkılıyor.

"Bundan da öte, beni hayal kırıklığına uğratiyorsun," diye devam ediyor Ash üzüntüyle başını sallayarak. "Onu sevdiğini biliyorum Dil. Gözün morarana kadar inkâr etsen de sana inanmayacağım. *Onu* seviyorsun. O da *seni* seviyor." Eğilip yüzünü benimkinin içine soktu. "Onun için savaş, Tanrı aşkına."

Denedim ama işe yaramadı. Dışarı koşup onu kovalasam bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Viv hala Los Angeles'a dönmek için o uçağa biniyor.

İkizime dönmek için.

Ondan beni seçmesini istedim ve o beni reddetti.

Her şey bitti ve kız kardeşim bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olur.

"Bu bir yaz kaçamağıydı ve ikimiz de bunun bir bitiş tarihi olduğunu biliyorduk." Omuz silkiyorum, biramı dudaklarıma götürüyorum. "Bunu anlamayan tek kişi sensin." Alkolün içimde kopan şiddetli duygusal fırtınayı dindirmesini umarak biramı bir dikişte yutuyorum.

"Seni asla bir korkak olarak Dil, ama sen tam olarak öylesin."

Aoife boynuma bir dizi öpücük konduruyor ve benim ısırgan otu yatağına düşmüşüm gibi kaşınıyor. Kucağımdaki parazitten kurtulabilmem için kız kardeşimin defolup gerekiyor. Bakışlarım sessiz bir iletişim içinde en iyi arkadaşşıma yöneliyor.

"Ash." Jamie kız kardeşime ama kız kardeşim onun kolunu savuruyor.

"Viv'in peşinden gidiyorum," diyor ona, "çünkü birinin onun iyi olduğundan emin olması gerekiyor." Hışımınla gitmeden önce bana son bir kez sertçe bakıyor.

Aoife, Ash'in geri çekilişine kıkırdıyor. "O kendini beğenmiş Amerikalı kaltaktan kurtuldun," diyor ve kışını sarkık sikimin üzerine bastırıyor.

Onu kucağımdan ittim ve benden uzak durmasını istedim. Ro imdadıma yetişiyor ve Aoife güverteye düşmeden onu belinden yakalıyor.

"Ne oluyor, Dil?" Aoife ellerini kalçalarının üzerine koyarak öfkeli bakışlarını üzerime .

"Siktir git." Kelimeleri tükürürken ona bakmıyorum, şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve biramın geri kalanını boşaltıyorum.

"Ruh hallerinden birinde olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden seni affedeceğim." Tekrar kucağıma oturdu.

"Aptal olduğun kadar sağır mısın lan sen?" Tıslayarak onu daha sert itiyorum. Bu kez, acımasızca yere düşüyor, bir yandan inliyor, bir yandan da bana acıyan gözlerle bakıyor. "Seni istemiyorum. Seni *hiçbir zaman* istemedim. Boşalmaya ihtiyacım olduğunda siktiğim bir delikten başka bir şey değildin."

Ro, Aoife'in ayağa kalkmasına yardım ediyor ve bana ters ters bakıyor. "Daha da büyük bir pislik olma. Bunun acısını Aoife'dan çıkarman hiç adil değil. Bu işin içine . *Senin* yüzünden. Başkası değil."

Jamie, Aoife'in kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Aoife üç arkadaşını da yanına alarak oradan ayrılıyor. "Ro." Jamie başını sallar. "Bırak onu."

"Hayır, Jay. Bu işin peşini bırakmayacağım. Kafasını kışından çıkarmalı ve önceliklerinin nerede yattığını hatırlamalı."

Conor sandalyesinde arkasına yaslanır ve sessizce onaylarcasına başını sallar.

"Bu kez elimizde gerçek bir fırsat var," diye devam ediyor Ro, "ve o bunu hepimiz için berbat etmeyecek."

Viv olmasaydı bu fırsatı yakalayamazdık. Kardeşim bunu unutmuş gibi görünüyor. "Kendini tutma, kardeşim. Gerçekten ne düşünüyorsan söyle."

"Onunla yaşadığınız şeyin geçici olduğunu biliyordunuz, bu yüzden biri köpeğinizi ezmiş gibi davranmayı bırakın. Özür dilemeli ve her şeyi dostça bitirmelisin. Ash bu konuda haklı ama başından beri planın buyken eve döndüğü için Viv'e kızmaya hakkın yok."

Her şeyden vazgeçmeye ne kadar yaklaştığımı bilmiyor. Bana kalacağını söyleseydi, grubu bırakıp onun yanında kalmaya nasıl hazırlandığımı.

Müziği seviyorum. Sahne almayı seviyorum. Yaptığımız işi yapmaktan mutluyum ve bu benim için yeterli çünkü şöhretin kötü tarafını istemiyorum. Özel hayatımın mikroskop altında olmasını istemiyorum, ikiz kardeşimle ilgili gerçekler büyük olasılıkla ortaya çıkacağı için değil. Müzik neden yeterli olmasın? Kendi parçalarımızı üretip yayınlayarak rahat bir yaşam sürebiliriz. Yerel etkinliklerde çalarız. Yerel olarak sadık bir hayran kitlesi oluşturabiliriz. Ama bu Jamie ve Ronan için yeterli olmayacak. Conor bile bu A&R gözlemcisinin bizimle sözleşme imzalamak isteyebileceği ihtimaline çok seviniyor.

Amerika'ya gidip büyük işler yapmak hiçbir zaman hayalim olmadı ama bunu çocuklar için, kardeşim için yapacağım çünkü artık beni burada tutan bir şey yok.

"Onun burada ne işi var?" Birkaç saat sonra Aoife'in birkaç adım ötemde durduğunu ve bana doğru kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Onu Ro davet etti." Jamie kanepede yanıma uzandı. Bana bir bira uzatıyor, ben de elimdeki biranın son damllarını da halı kaplı zemine fırlatıyorum. "Kardeşinin kanayan bir kalbi olduğunu biliyorsun. Anlaşılan Bruxelles'de tuvalette ağlıyormuş, o da ona acımış."

"Umarım onu becermeyi planlıyordur çünkü oraya bir daha asla gitmeyeceğim." Biramın kapağını açıp birkaç yudum içiyorum.

"Viv'in peşinden gitmelisin. Çok geç değil," diyor cep telefonundaki saate bakarak.

"Hayır." Burnumu kıvırıyorum. "Ro haklı. Her şey bu noktaya doğru gidiyordu."

"Saçmalık diyorum." Jamie bir elini çenesinde gezdiriyor. "Acı çektiğini kabul etmekte utanılacak bir şey yok. Onu sevdiğini biliyorum. Hepimiz bunun olduğunu gördük."

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. *Onun* kalbini çalacaktım.

Benimkini çalmaması gerekiyordu.

Ama çaldı. Plan, onu bana aşık etmek ve sonra kalbini öyle bir kırmaktı ki, sevdiği kadının kabuğuna geri dönecekti. Kalbimin bu işe karışmaması gerekiyordu ama ben daha ne olduğunu anlamadan beni kendine çekti. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirdi. Aşk. Umut. Olabilirlik. Beni değerli olduğuma inandırdı. Her şeyin farklı olabileceğine ve kısa bir süre için de olsa birlikte olacağımız bir geleceğe inandırdı.

Yine de gerçek değildi. Her zaman ona dönmeye hazırlanıyordu.

Şimdi, o bencil herife geri dönerken kırık bir kalbi emziren ben kaldım.

Bunu nasıl yapıyor? Nasıl her zaman zirveye çıkıyor? Hiç kimseden Reeve Lancaster ve babasından nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Onlardan her geçen gün daha da artan ve güçlenen yakıcı bir yoğunlukla nefret ediyorum.

"Bu kaltağın burada ne işi var?" Ash bir saat sonra önümüzde beliriyor. Parti tüm hızıyla devam ediyor ve küçük oturma odamız dolup taşıyor.

dikiş yerlerinde. Hoparlörlerden gelen müzik sesi, sohbet ve kahkaha seslerini neredeyse bastırıyor.

"Sana da merhaba kardeşim," diye mırıldanıyorum ve Conor cigarayı dudaklarına götüremeden parmaklarının arasından çekip alıyorum.

"Seninle konuşmuyorum," tıslıyor ve Jamie'nin kucağına sürünürken kırmızı çerçeveli gözleriyle beni kıştırıyor. Ash erkek arkadaşına doğru kıvrılıyor ve onun boynuna doğru burnunu çekiyor.

Yüzünde çok üzgün bir ifade var ve farkına vardığımda göğsüme bir acı çöküyor. "O gitti."

"Senin sayende değil." Ash yanaklarındaki nemi sildi.

"Bunun benimle bir ilgisi yok." Havaya duman halkaları üflüyorum. "Her zaman böyle olması gerekiyordu."

Ağzını açıyor ve Jamie onun kulağına bir şeyler fısıldıyor. Sessiz bir konuşma başlıyor ve ikisi de bir şeyi tartışırken bana bakıyorlar. Jamie onu öpüyor ve kız arkadaşına duyduğum özlem yüzüme çarpıyor.

Kendimi tüm düşünce ve duygulara karşı uyuşturmak için birayı kuru boğazımdan zorla geçiriyorum. Ash, erkek arkadaşına sarılıp onu rahatlatmasına izin verirken bana bakıyor ama kızgın ifadesi daha kötü bir şeyle yer değiştirmiş -Yazık. Fark etmemiş gibi yapıyorum, kendi yarattığım bir karmaşanın içinde oturuyorum, acımı bastırmak için içki ve sigara içiyorum.

Gecenin geri kalanı bulanık geçiyor ve ben kanepedeki yerimden kıpırdamadan, tarafsız bir seyirci gibi etrafımdaki partiyi izliyorum. Bir ara Jamie ve kardeşimin beni odama taşıdıklarını hayal meyal hatırlıyorum ve ondan sonra her şey boş.

Boğuk sesler kulak zarımı gıdıklıyor, beni uykumdan etmeye çalışıyor ama onları duymazdan geliyorum. Davullar kafatasımın içinde yeni bir ritim tutturuyor ve dilim ağzımın çatısına yapışmış gibi hissediyorum. Biri bacağımı dürtüyor, ama ölü taklidi yapmaya devam edersem gideceklerini bildiğim için komada oynuyorum.

"Aarghhh!" Buz gibi su gövdemin üst kısmını ıslatıp vücudumdaki her bir hücreyi ve sinir ucunu uyandırırken dik duruyorum. "Ne oluyor lan?" Islak saçlarımı yüzümden geriye iterken yorganımın üzerindeki su damlacıklarını sallayarak bağıriyorum.

"Ayağa kalk!" Ash diyor ki. "Konuşmamız gerek ve beklemekten bıktım." "Siktir git, Ash." Bulanık görüşümle ona ters ters bakıyorum.

"Ash'le böyle konuşamazsın," diyor Jamie. "O sadece yardım etmeye çalışıyor." Gözlerimi ovuşturuyorum ve görüşüm odaklanıyor. Jamie ve Ash yatak odamda duruyorlar, duvara yaslanmışlar, beni korkutan bir yoğunlukla gözlüyorlar.

Ben. "Yardıma ihtiyacım yok," diye mırıldanıyorum, kendimi yatak başlığına doğru çekerek.

"Kör adam uçurumun kenarında dururken böyle demiş," diyor Ash, duvarı itip yatağımın kuru tarafına tüneyerek. "Seni seviyorum Dillon, ama en iyi zamanlarda bile aptalın tekisin."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama eliyle dudaklarımı kapatıyor. "Hayır. Orada oturacak ve çeneni kapatacaksın. Söyleyeceklerim var ve söyleyeceğim. Ayrıca nefesin kokuyor ve ben de dumandan bayılmak üzereyim." Bana bir bardak su ve iki parasetamol uzattı. "Al bunları." Jamie'ye bakıyor. "Bebeğim, kahve yapabilir misin? Bol bol sert sade kahve. Onu hemen ayıltmalıyız."

Jamie başını sallayarak odamdan çıktı. Mutfğa doğru ayakları merdivenlerde gümbürdüyor.

Ağrı kesicileri geri alıyorum çünkü başım zonkluyor ve ağrı kafatasımın etrafını sararak bana dün gece tamamen aşırıya kaçtığımı hatırlatıyor. "Tükür onu," diyorum kız kardeşime, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.

"Zihninin iç işleyişini tam olarak biliyormuş gibi davranmayacağım, bana anlatmanı da istemiyorum ama sen benim kardeşimsin ve seni o kalın kafandan geçenlerin bir kısmını bilecek kadar iyi tanıyorum." Arkasından bir havlu alıp yüzümdeki ıslaklığı nazıkçe siliyor. "Onu seviyorsun. Sevdiğini biliyorum. Kalbini birine emanet etmenin seni korkuttuğunu bildiğim gibi. Seni incittiğini anlıyorum ama o da inciniyor. Haftalar önce kafalarınızı birbirine vurmali ve sizi gelecek hakkında konuşmaya zorlamalıydım. İkiniz de konuşmak yerine bu konunun etrafında dolanıp duruyorsunuz."

"Konuştuk. Ona nasıl hissettiğimi anlattım. Kalmasını istedim ve o da hayır dedi."

"Bunu ona son dakikada söyledin, Dil! Sinirlenip gitmeden önce ona düşünecek zaman bile vermedin."

"Beni reddetti Ash." Göğsüme yayılan gerginliği ovuşturuyorum. "Beni asla ona tercih etmeyecekti. Hayatı boyunca ona aşık oldu. Benimle geçireceği birkaç ay bu gerçeği değiştirmeyecek."

"Dillon. Tanrım." Sürünerek yanıma geldi ve kollarını ıslak göğsüme doladı. "Ondan ayrıldı çünkü ihanet etti. Onu hayal kırıklığına uğrattı ve bunu asla unutamayabilir. Buraya iyileşmek için geldi. Bırakın aşık olmayı, kimseyle tanışmayı bile planlamamıştı. Ama aşık oldu. Sana aşık oldu." Göğsüme, tam kalbimin yavaş attığı yere dokunuyor. "Teklif ettiğinde onu hazırlıksız yakaladın," diye devam ediyor. "Kafası karışık ve geçmişi bu durumu daha da karmaşık hale getiriyor ama bu seni deli gibi sevmediği anlamına çünkü biliyorum." Ash yüzümü küçük, yumuşak dudaklarının arasına alıyor.

Avuçlarını. "Dün gece herkesin önünde seni sevdiğini söyledi. Bunun bir anlamı yok muydu?"

Tabii ki öyle oldu. Bu büyük bir cesaret ister, Viv'de de fazlasıyla var. Dün gece onun peşinden gitmem gerektiğini biliyordum ama zaten sarhoştum ve mantıklı düşünemeyecek kadar canım yanıyordu. Tek istediğim onu incitmekti, böylece nasıl bir his olduğunu anlayacaktı.

"Evet, ama artık çok geç," diyorum cep telefonumdaki saate bakarak. Saat çoktan sabahın yedisi olmuş ve uçağı dörtte kalkmış. "O zaten havada. Ve bunu söylemesinin bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum."

"Onun için savaşılmazsan bilemezsin." Jamie elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle yeniden ortaya çıkınca Ash yataktan fırladı. "Burada kal. Sana göstereceğim bir şey var." En iyi arkadaşım bana kahve uzatırken ortadan kayboluyor.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor bir sigara yakarak. Omuz silkiyorum. "Ne yapabilirim ki? O artık gitti."

Ash elinde yepyeni bir gitar kutusuyla odaya döner. "Bu da ne?" Jamie yatağın etrafında dolaşarak soruyor.

"Dil için. Viv'den."

Kupamı yatağımın başucundaki dolabın üzerine bıraktım ve çantayı kız kardeşimin elinden aldım.

"Vay anasını." Pahalı Fender'i kutusundan çıkarırken Jamie yere diz çöktü. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Parmaklarım gitarın kıvrımlı kenarlarında saygıyla geziniyor. "Bu bir altmışıncı yıl Amerikan klasik 1954 Stratocaster."

"Bu iyi, değil mi?" Ash sorar.

Boğazımdaki yumrudan güçlkle başımı sallayabiliyorum. "2014 yılında bunlardan iki binden biraz üretildi."

"Onlar koleksiyon ," diyor Jamie, gözleri hâlâ saplarda.

"Yeni olduğunu sanıyordum." Ash omuz silkiyor, bu hediyenin önemini anlamıyor.

"Aslında öyle," diye itiraf ediyorum, bakınca bunu kimden aldıysa gitarı kullanmadığını anlıyorum.

Jamie başparmağını parlak ahşaba kazınmış Savunma Bakanlığı yazısına sürterek, "Senin adının baş harflerini kazınmış," diyor.

Ash, "Kayışa bak," diyor ve ben de özel yapım Toxic Gods inceleyerek onu uzatıyorum. Pek çok duyguyla şişen kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Viv'in bunu benim için yaptığına inanamıyorum. Bir keresinde konuşmuştuk. Amacımın bir gün açık artırmada bunlardan birini satın almak olduğunu biliyordu.

"Kardeşim. Dün gece ona nasıl davrandığından sonra sana bunu bıraktığına göre seni gerçekten seviyor olmalı." Ash sigarasını elinden almadan önce Jamie sigarasından bir nefes çekti.

elini sokup çıkarıyor.

Utanç ilk kez üzerime çöküyor ve Viv'e Bruxelles'de ne kadar kötü davrandığımı için utaniyorum. Acımın kontrolü ele geçirmesine izin verdim ve benim için her şey demek olan kızı incittim.

"Aoife'la birlikte değildim," diye geveledim, kız kardeşime bakarak. "Bunu sadece Viv'i incitmek için yaptım."

"Biliyorum, aptal. Bektan bir hareketti ve en iyi arkadaşımı incittin." Gözleri buz gibi oldu. "Onunla aranı düzeltsen bile bunun için seni affedebilir miyim bilmiyorum."

Gitarı bir kenara koydum, şu anda test edemeyecek kadar suçluluk duygusu içindeydim. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. O gitti ve ben bir şeyleri düzeltme şansımı kaçırdım."

Jamie ve Ash komplocu bakışlar atıyorlar. Kız kardeşim kupamı kapıp ellerime tutuşturuyor. "İç."

"peşindesin?"

"Vivien'i seviyor musun, Dillon? Saçmalama. Burada sadece üçümüz varız." "Seviyorum. Onu çok seviyorum."

"O zaman lanet bir uçağa bin ve bunu ona söyle. Konuş onunla. Seçenekleri olduğunu görmesini sağla. Bu ikinizin sonu olmak zorunda değil." Ash'in gözleri kararlılıkla parlıyor. "Bence sadece senin dudaklarından çıkacak kelimeleri duymaya ihtiyacı var ve fikrini değiştirecektir."

Ash her şeyin farkında değil. Gerçeği bilseydi yine de en iyi arkadaşının peşinden gitmemi ister miydi merak ediyorum. Viv'in peşinden gitmek çok riskli ve hiçbir garantisi yok. Her şey kötü bitebilir ve epik boyutlarda bir bok fırtınasına neden olabilir. Gerçeği öğrendiğinde onun tarafını tutabilir. "Ya yapmazsa?"

"Denemezsen bilemezsin ama acele etmelisin. Reeve onu geri kazanmaya çalışacak ve şu anda savunmasız durumda." Ash kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarır. "Dört saat içinde LAX'e giden bir uçak var. Sen söyle, ben de bileti ayırtayım."

Tabii ki onu geri almaya çalışacak. Bunu başından beri biliyordum. Reeve Lancaster her zaman istediğini alır.

Bu sefer hariç.

Siktir .

Ben korkak

değilim.

Ben pes eden biri

değilim.

Ve Vivien uğruna savaşmaya değer.

Erkek olup kadınıma sahip çıkma zamanı

geldi. Onu benden alamayacak.

Onunla sonuna kadar savaşıcağım çünkü onu seviyorum. Onu hayattan daha çok seviyorum ve o her şeyi riske atmaya değer.

Kararımı verdikten sonra, parmaklarımı şıklatıp Los Angeles'ta olmayı diliyorum. Bir uçak biletinin ne kadar tuttuğunu bilmiyorum, ama biraz birikimim var, bu yüzden muhtemelen bunu karşılayabilirim.

Ash sanki zihin okuyormuş gibi, "Maliyeti dert etme," diyor. "Ben alırım, sen de büyük bir iş yaptığında bana geri ödersin. Bütün yıl kira ödemedim, bu yüzden çok para biriktirdim. Sana bir uçak bileti ve otel odası ayarlayacağım. Sadece söylemen yeterli." Parmağı telefonundaki bir tuşun üzerinde geziniyor.

"Onu nasıl bulacağım?"

Ash bana muzaffer bir sırıtış attı. "Bende onun ABD cep telefonu numarası var. Oraya vardığında onu arayabilir ve buluşma ayarlayabilirsin."

Yorganı yırtıp bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum. "Yer ayırt. Ben düş alacağım."

Ash ciyaklıyor ve umarım doğru şeyi yapıyorumdur.

"Eşyalarımı topla," diyorum Jamie'ye, zamanın çok önemli olduğunu bilerek. "Bir hafta yetecek kadar."

"Bir hafta mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Gözlemcinin on gün içinde bizi izlemeye geleceğini unutma."

"Viv ile işleri yoluna koymak için biraz zamana ihtiyacım var, ama söz etkinlik için zamanında döneceğim."

LAX'ten çıkıp otelime giden servis otobüsünü bulmak zor oluyor çünkü burası devasa bir yer, ama sonunda kendimi doğru otobüste buluyorum ve arka tarafta cam kenarı bir koltuk kapıyorum. Neyse ki akşamdan kalmalığımı uçakta uyumayı başarmışım, bu yüzden saat dilimi, iklim ve kültür değişikliğine rağmen kendimi çok kötü hissetmiyorum. Havaalanından ayrılıp Los Angeles şehir merkezine doğru ilerlerken burnum cama yapışmış durumda.

Viv trafik konusunda şaka yapmıyordu ve otelime ulaşmam çok uzun sürdü. Otele giriş yaptıktan sonra hızlı bir düş alıyorum, oda servisi sipariş ediyorum ve ona ne söylemek istediğimi planlıyorum.

Her şeyi ortaya dökmek . Bu da her şeyi itiraf etmek anlamına geliyor. -Reeve, Simon, ilk planım ve sonunda kalbime sahip olacak tek kadın olduğunu bildiğim noktaya kadar ona tamamen ve tamamen aşık olmam. Biliyorum, bu onu sonsuza dek kaybetmek anlamına gelebilir, çünkü çok kızacak, ama tüm gerçekleri bilmeden benimle Dublin'e dönmesi için ona yalvaramam.

Bu büyük bir risk, çünkü doğruca Reeve'e gerçeği anlatmak isteyecektir, ama onun da kendisine yalan söylediğini bilmeyi hak etmektedir. Bunca yıldır nasıl bir adama aşık olduğunu bilmeyi hak ediyor. Umarım bu kadar yolu gelmemin bir faydası olur. Benim için ne kadar önemli olduğunu ve ondan bir daha asla sır saklamama konusunda ne kadar samimi olduğumu görecektir. Onun için intikamımı bir kenara bırakmaya bile hazırım. Eğer benimle birlikte olmayı kabul ederse, tüm intikam planlarımı bir kenara bırakacağım. Viv benim için ikizim ve babamla ödeşmekten daha önemli. Eğer o da beni benim onu sevdiğim kadar severse ve hayatını benimle geçirmeyi kabul ederse, ihtiyacım olan tek şey bu olacak.

Siyah-beyaz olmadığını biliyorum.

İçinden geçmem gereken çok fazla gri madde var ama tek istediğim o.

Şimdi ve her zaman yanımda olmasından başka hiçbir şeyin önemi yok.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve numarasını tuşlarken avuçlarım terliyor. Telesekreteri otomatik olarak devreye giriyor ve telefonunun kapalı olduğunu onaylıyor. Belki uyuyordur ya da şarjı bitmiştir.

Ya da zaten onunla birlikte.

Omzumdaki şeytana öfkeleniyorum, şu anda onun karamsar yorumlarına ihtiyacım yok. Viv bunu yapmazdı. Ayrılmadan önce ona tam bir pislik gibi davranmış olsam da beni sevdiğini biliyorum. Doğruca onun kollarına koşmazdı çünkü paylaştığımız şey ikimiz için de bir anlam ifade ediyordu.

Birkaç kez daha denedim ama hep aynı. Hep telesekretere yönlendiriliyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde telefonumu yatağın üzerine fırlatıyorum, ona mesaj bırakmayı düşünürken odada volta atıyorum. Buna karşı karar verdim. Onunla yüz yüze konuşmayı tercih ederim, böylece benimle buluşmaktan kaçamaz.

Bir şeyler yapmak için televizyonu açıyorum, açmamış olmayı dileyerek. Sesi açtığımda yüzümdeki tüm renk soluyor. Reeve'in Viv'le olan görüntüsü ekranı doldurduğunda göğsümde bir acı . Bir apartman balkonundalar ve Reeve onu samimi bir şekilde kucaklamış, göğsünü Viv'in sırtına dayamış. Fotoğraf sadece belden yukarısını gösteriyor ama çıplak oldukları belli. Reeve'in kolu Viv'in çıplak göğüslerine sarılmış ve boynuna sokularak onu öpüyor.

Onun kollarına yapışmış, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülümsüyor. Sanki birkaç saat önce benim kollarımda değilmiş gibi. Sanki beni İrlanda'da bırakıp gitmemiş gibi. Dün beni sevdiğini söylerken gözlerinde gördüğüm duygulardan hiçbirini göstermiyor. Uzak bir anı gibi bile görünmüyorum. Bir dakika önce orada olup bir dakika sonra yok olan bir toz zerresi gibiyim.

Acı dört bir yanıma sarıyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken ağrıyan kalbimi tutarak dizlerimin üzerine çöküyorum.

Görüntü canlı yayına dönüşür ve yüksek bir binadan çıkan Reeve'in yüzüne bir muhabir mikrofon uzatır. "Reeve! Vivien Mills ile yeniden birlikte olduğunuz doğru mu?" diye soruyor sarışın güzel bir muhabir ve Reeve'in dikkatini çekiyor. "Bugünkü fotoğraf çocukluk aşkınıza yeniden aşık olduğunuzun kanıtı mı?"

Reeve onunla konuşmak için durduğunda, "Viv'e her zaman aşık oldum," diyor. Onu geniş bir gülümsemeyle kucaklıyor ve adeta parlıyor. Etrafına bir muhabir sürüsü doluşuyor ve yüzünde kamera flaşları patlıyor. "Onu sevmekten hiç vazgeçmedim ve asla vazgeçmeyeceğim. O benim için tek kadın." Dikkatle kameraya bakıyor ve ben onun kendini beğenmiş yüzündeki o üstün ifadeyi silmek istiyorum. "Hiçbir şey ya da hiç kimse bir daha aramıza giremeyecek." Bunu doğrudan yüzüme de söylüyor olabilir çünkü bu mesajın bana yönelik olduğunu biliyorum. "Tam olarak ait olduğu yere, kollarıma geri döndü. Kalacağı yerde." Öfke damarlarıma sızıp kan akışının yerini alırken kumandayı ekrana fırlatıp camı kırıyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimi kaplıyor ve odayı darmadağın ediyorum, duvarlardaki resimleri söküyor, mobilyaları etrafa savuruyor, perdeleri ve yatak takımlarını parçalıyor ve yere sabitlenmemiş her şeyi duvarlara ve pencerelere fırlatıyorum. Görüşümü kirleten kırmızı tabakanın ve öfkeli tsunaminin üzerinde hiçbir şey göremiyorum.

İçimden geçerek yoluna çıkan her şeyi yok etti.

Güvenlik odama girdiğinde ve kelepçelenerek otelin dışına çıkarıldığımda hala korkunç bir öfke içindeyim. Beni Los Angeles Polis Departmanı'nın merkezine götürüp bir hücreye attıklarında polis arabasının arkasında kendimi kaybediyorum. Çılgın adrenalin patlaması sona erdiğinde ve bitkin bedenim banka yığıldığında bile öfke içimi dövmeye devam ediyor. İntikam duygusu eskisinden milyon kat daha güçlü bir şekilde geri dönüyor ve ne yapılması gerektiğini biliyorum.

Ben tam bir aptalım ve Viv benimle tam bir aptal gibi oynadı.

Benimle kalmaya hiç niyeti yoktu. Benimle birlikte olduktan sadece birkaç saat sonra doğruca onun kollarına -yatağına- geri döndü. Bunu nasıl yapabildi? Onun için o kadar önemsiz miydim ki beni becerdikten sonra hiçbir pişmanlık ya da suçluluk duymadan onu becerebildi? Çünkü o fotoğrafta yüzünde hiç pişmanlık görmedim. Sanki ben artık yokmuşum gibi onun sahiplenici hayranlığının tadını çıkarıyordu.

Kalbimin etrafındaki duvarlar kararlılığımla birlikte sertleşiyor.

Simon ve Reeve artık boktan listemdeki münferit kişiler değil. Artık karışıma Hollywood'u da ekledim.

O ödeyecek. Hepsi bana önemsizmişim gibi davranmanın bedelini ödeyecek.

Zihnimin dağılmasına izin verdiğimde ve ne kadar kötü bir durumda olduğumu fark ettiğimde durumumun ciddiyeti ortaya çıkıyor. Büyük olasılıkla ABD'den atılacağım ve bir daha geri dönmem yasaklanacak. Müzik hayallerimize veda edebiliriz.

eğer bu olursa. Çocukları mahvedecek olması dışında umurumda değil. Bu A&R adamıyla işlerin yoluna gireceğine güveniyorlar ve işlerin bozulmasının sebebi ben olmayacağım. Bunu ortadan kaldırmak için bu şehirde nüfuzlu birine ihtiyacım var ve kimi arayacağımı biliyorum. Her iki hedefi de aynı hizaya getirirken aklımda fikirler dönüyor. Bunu yaparsam başarmam daha uzun sürecek ama tek yol bu.

Ayağa kalkarak hücre parmaklıklarını kavıyorum ve dışarıdaki bankonun arkasındaki kadının dikkatini çekmek için onları sallıyorum. "Telefon istiyorum." Haklarımı bilecek kadar Amerikan polis dizisi izledim.

On dakika sonra, asık suratlı polis spor çantamı karıştırırken küçük bir görüşme odasında oturuyorum. "Bu mu?" diye soruyor, elinde buruşuk kahverengi bir zarf tutarak.

"Evet. Üstte yazan numarayı görüyor musun? İhtiyacım olan numara o." Şükürler olsun ki evden çıkmadan önce eski Gizlilik Sözleşmesi'ni çantama koymayı akıl etmiştim. Bunca yıldır saklıyordum çünkü imzalamam bir gün gelebileceğini biliyordum. Altıncı bir his bana onu yanımda getirmemi söyledi ve şimdi nedenini biliyorum. Kendimi bu karmaşadan kurtarmak ve yeni bir intikam planı uygulamaya başlamak için ihtiyacım olan koz bu.

Polis ahizeyi kaldırıp bana verdi. Özel numarayı tuşluyorum, telefonu kulağıma dayayıp cevap vermesini bekliyorum.

"Simon Lancaster," diye sesleniyor, ses tonundan kibir damlıyor.

"İki şartla imzalarım," diyorum, kim olduğumu zaten bildiğini bilerek. "Beş milyon dolar istiyorum ve beni bir durumdan kurtarmak için yardımınıza ihtiyacım var."

SITO'nun sona ermesinden birkaç gün sonra

Yoga matımı toplayıp duş almak için soyunma odasına gidiyorum ve içimdeki Zen'i bu kadar çabuk kaybetmekten nefret ediyorum. Panik bir anda yüzüme tokat gibi çarpıyor ve zihnim bir sürü korkutucu düşünceyle dolup taşıyor. Dillon hayatıma yeniden girip dünyamı altüst ettiğinden beri her şey aynı.

Neyse ki Easton'ın doğum günü partisine gelmedi, ancak bu beni o gün ortaya çıkacağı korkusuyla endişelenmekten alıkoymadı. Her gece birkaç saatten fazla uyumayı zar zor başarıyorum çünkü kendimi kapatamayacak kadar stresliyim. Beynim, delirecekmişim gibi hissedene kadar düşünceleri sürekli bir döngüde döndürüyor.

Otomatik pilotta gibi duş alıp giyiniyorum, zihnim etrafımdaki hiçbir şeyi görmediğim ve hareketlerimin farkında olmadığım noktaya kadar meşgul. Mümkün olan her şekilde tükenmiş durumdayım.

Aynanın önünde durmuş, cansız tenimi incelerken ellerimi lavabonun kenarına dayıyorum. Dillon'ın kocamın ikizi olduğu haberinin ortaya çıkmasından bu yana geçen günler içinde hamileliğimde olduğum ısıltı buharlaştı. Easton'ın babası olabileceği düşüncesi aklımın alamayacağı bir şey.

Reeve'e nasıl söyleyebilirim?

Bunun onun kalbini kıracağını biliyorum ama bunu ondan fazla saklayamam. Dillon kocama hiçbir şeyden bahsetmemem konusunda beni uyardı, beni hizaya getirmeye zorlamak için üstü kapalı tehditler savurdu ama o boku yiyebilir. Ortaya çıkıp ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi dikte edemez.

Audrey'e her şeyi anlattığımda o da benim kadar şaşırdı. Dillon'ın beni İrlanda'da hastalıklı bir intikam anlaşmasının parçası olarak baştan çıkardığına inanamıyor ama ben inanıyorum çünkü birkaç gün önce onun gözlerindeki nefreti gördüm. Dillon benden nefret ediyor, Reeve'den de nefret ediyor ve hayatlarımızdaki tüm neşeyi emene kadar durmayacak.

Onun oyununa gelecek kadar nasıl saf olabildim? Dublin Havaalanı'na gelmemesine şaşmamalı. Mektubumu okuyor ve büyüüne bu kadar kolay kapılmama gülüyor olmalı. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Özellikle de Dillon'ın bugün kalbimin bir parçasına sahip olduğunu düşünürsek. Umutsuzca onu geri almak istiyorum çünkü o benim hiçbir parçamı hak etmiyor.

Oğlum da dahil.

Tanrım.

Gözlerim yaşıyor ve başımı eğip tezgaha tutunarak kendimi zor tutuyorum. Ağzımdan bir hıçkırık kaçıyor ve diğer hanımlar çoktan gittiği ve ben burada yalnız olduğum için şükrediyorum. Kimsenin buna tanık olmasını istemezdim. Yıkılıyorum; günler boyu bastırdığım duyguların gözlerimden akmasına izin veriyorum.

Reeve'in etrafında yumurta kabukları yürüyordum, yanlış bir şey fark etmemesini umarak yüzüme sahte gülümsemeler yapıştırıyordum, ama bunu daha fazla yapamam.

Şimdi itiraf etmeli miyim yoksa babalık testi sonuçlarını alana kadar beklemeli miyim karar vermeye çalışıyorum. Gerçeği söylediğimde Reeve'in ilk endişesinin Easton olacağını biliyorum. Test sonuçlarıyla onu rahatlatmak güzel olurdu - Reeve'in babası olduğu ortaya çıkarsa tabii. Eğer biyolojik babasının Dillon olduğu ortaya çıkarsa, beklemek boşuna olacak. Bunun evliliğim üzerindeki etkisi konusunda da endişeliyim. Bunu Reeve'den saklamak onun güvenini kötüye kullanmak olur. Bunu ondan saklamaya devam edersem beni affedeceğinden emin değilim.

Çantamdaki telefonum çalıyor ve beni kendime zorluyor. Acele etmezsem geç kalacağım. Gözlerimi kurulayarak, saçlarımı taramadan önce lekeli yanaklarımı gizlemek için biraz makyaj yapıyorum. Hızlıca fön çektirdiğim için uzun kahverengi saçlarım omuzlarımın üzerine dağınık dalgalar halinde düşüyor ama şu anda hiç umurumda değil. Güzel yazlık elbisem çiçek açmış karnımı öne çıkarıyor ve ellerimi şiş karnımın üzerinde gezdirerek doğmamış çocuğumdan huzur alıyorum.

Kendimi toparlamayı kızıma borçluyum. Tüm bu stres bebeğim için iyi ve Dillon'ın beni yok etme gücü sadece ona izin verirsem var - ki izin vermeyeceğim.

Güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerinden kaydırarak çantamı aldım ve yoga stüdyosundan çıkıp arabama doğru ilerledim. Korumamı atlatmayı başarmıştım ama şüphelendiği belliydi. Neyse ki Reeve bütün gün prodüksiyon toplantılarında, yoksa Leon olmadan evden çıkmama asla izin vermezdi.

Santa Clarita'nın hemen dışındaki tıbbi laboratuvara bir saat süren yolculuk de rahatlatıcı değil. Küçük gri tuğla binanın otoparkına girdiğimde sinirlerim paramparça olmuştu. Testi Dillon ayarladı ama ben burada olmak için ısrar ettim çünkü ona güvenmiyorum ve doktora bazı sorular sormak istiyorum.

Titrek bacaklarımla arabamdan inip giriş kapısına doğru yürürken cesur bir nefes alıyorum. Yaklaşırken, dışarıda beni bekleyen Dillon'ı fark ediyorum. Duvara yaslanmış, cep telefonundan bir şeylere bakıyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahat görünüyor.

Tanınabilir yüzünü gölgeleyen bir şapka ve güneş gözlüğü takmış. Her zamanki siyah tişörtü yırtık üst gövdesini sıkıca sarıyor ve kaslı pazularını geriyor. Yırtık lacivert kot pantolonu ve siyah beyaz Nike ayakkabısı sade görünümünü tamamlıyor. Deri bantlar bir bileğini sarıyor ve sağ elinde bir grup gümüş yüzük var.

Dillon her zaman zahmetsizce ateşliydi ve bugün de bir istisna değil. Fark ettiğim için kendimden nefret ettiğim kadar onun bu kadar iyi görünmesinden de nefret ediyorum.

Ben kaldırıma çıkarken başını kaldırıyor, soğukkanlılıkla cep telefonunu kot pantolonunun arka cebine sokuyor. Güneş gözlüğü rağmen, bakışlarının yoğunluğunun tenimin her santiminde gezindiğini ve beni içten dışa ısıttığını hissediyorum.

Onun önünde duruyorum ve sessizce birbirimize bakıyoruz. Çok sayıda duygu aramızdaki havayı kaplıyor. Bu adam söz konusu olduğunda o kadar çok karışık duyguya kapılıyorum ki. Tüm keşkeler cevapsız kalırken birbirimize sözsüzce bakarken göğsümde bir gerginlik yayılıyor.

"Numuneler sende mi?" diye sorar, birkaç vuruşluk gergin bir sessizlikten sonra sert bir tonda.

Başımı sallarken dilimin ucunda bir karşılık var. "Hadi yapalım şunu." Mümkün olduğunca çabuk girip çıkmak istiyorum.

Dillon kapıyı benim için açık tutuyor ve binaya ilk ben giriyorum. O resepsiyonistle konuşurken ben küçük bekleme alanına oturuyorum. Beyaz önlüklü, uzun boylu, zayıf bir adam bizi almaya geliyor ve gergin bir sessizlik içinde onu ofisine kadar takip ediyoruz.

Doktorun masasının önünde Dillon'ın yanına otururken kalbim göğüs kafesimin arkasında çarpıyor. Güneş gözlüklerimi çıkararak nemli ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve çılgınca atan kalbimin yavaşlamasını istiyorum. Aceleyle kendini toparlamadan önce bana bakan adamın gözleri irileşiyor.

Boğazını temizleyerek Dillon'a bir zarf uzattı. "Gizlilik Sözleşmesi benim ve tüm laboratuvar personeli tarafından imzalandı, ancak buna gerçekten gerek yoktu. Biz her zaman ketum davranırız. İşimizin doğası bunu emrediyor ve mükemmel itibarımız buna dayanıyor."

Dillon, eskiden çok sevdiğim o boğuk İrlandalı ses tonuyla, başını bana doğru sallayarak, "Eminim ekstra önlem alma ihtiyacını anlayabilirsin," diye cevap veriyor.

"İkinizi de temin ederim ki endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok. Gizliliğinizin korunmasını sağlamak için genetik uzmanlarımızdan biri yerine davanızla bizzat ben ilgileniyorum." Bana güven verici bir gülümseme atıyor ama bu beni pek rahatlatmıyor.

Eğer Reeve gerçeği medya aracılığıyla öğrenirse, onu asla affetmeyecektir. Ben.

Bu da onunla bir an önce konuşmam için bir başka neden.

"Anlaştığımız gibi, ilave bir güvenlik önlemi olarak numuneleri sahte isimlerle gireceğim," diye devam ediyor doktor, bakışları Dillon ve benim aramda gidip geliyor.

"Teşekkür ederim." Çantamdan ağzı kapalı iki plastik poşeti çıkarıp masasının üzerine koyuyorum. "Mavi diş fırçası kocamın, daha küçük olan kırmızı diş fırçası ise oğlumun" diye açıklıyorum, neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bunların DNA örneği almak için yeterli olacağından emin misiniz?"

"Bir kişinin kanındaki, tükürüğündeki, saçındaki ya da deri hücrelerindeki DNA tamamen aynıdır. Diş fırçası örnekleri adli testler için yaygın olarak kullanılmaktadır ve örnekte yeterli DNA olması koşuluyla yanaktan sürüntü almaktan ya da kan örneği vermekten daha iyi ya da daha az doğru değildir" diyerek endişelerimin bir kısmını gidermeye yardımcı oldu.

Ameliyat eldivenlerini giyerek masanın etrafında dönüyor ve elinde bir çubukla Dillon'ın önünde duruyor. Dillon tereddüt etmeden ağzını açıyor ve doktorun yanağının iç kısmından sürüntü almasını artan bir korkuyla izliyorum. Daha sonra sürüntü örneğini mühürlü bir torbaya koyuyor ve üç örneğe yapıştırmak üzere etiketler yazıyor.

"Sonuçları almak ne kadar sürer?" Dillon benden önce davranarak soruyor.

"Yaklaşık on gün ila iki hafta."

Bu çok uzun. "Hızlandıramaz mısınız? Daha fazla ödeyebiliriz," diye teklif ettim. "Sonuçları ancak bu kadar hızlı teslim edebiliyoruz. Bu rutin bir babalık testi değil.

Test. Tek yumurta ikizleri vakalarında babalığı belirlemek için standart belirteçlerden daha fazlasını incelememiz gerekir. Bunun aceleye getirilmesine imkan yok." "Ve bu testlerle babalığı kesin olarak belirleyebileceğinizden emin misiniz?"

örnekler?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "İkizlerden birinin genetiğinde babadan oğula geçen en azından tek bir mutasyonu izole edecek tüm genom dizisini inceleyeceğiz. Test, oğlunuzun babasının hangi ikiz olduğunu doğrulayacak."

Onun sözleriyle yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Benim hakkımda ne düşünüyor olabilir? Şu anda endişe listemin üst sıralarında bile değil.

"Çağrınızı bekleyeceğiz." Dillon ayağa kalkıyor. "Teşekkür ."

Doktor bizi resepsiyona geri götürmeden önce ikimizin de elini sıkıyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyorum Dillon'a, dışarı çıkarken ona bakmadan. "Arabamda konuşabiliriz," diye ekliyorum, cevap vermesini beklemeden, yarı boş otoparkta cipime doğru ilerliyorum.

Dillon yolcu koltuğuna tırmanırken **ben** ide direksiyonun arkasına geçiyorum. SUV'umun camları renkli, böylece meraklı seyircilerden korunmuş oluyoruz. Klimayı sonuna kadar açıp, yüzümü ona dönmeden önce kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendiriyorum.

Onu Reeve'e çok benzeyen koyu renk saçlı ve mavi gözlü görmek hala şok edici. Buna alışabilecek miyim bilmiyorum. Yine de burnundaki hafif şişlik, kaşının üzerindeki küçük yara izi, gamzeleri, piercingleri ve mürekkebiyle o da benzersiz bir Dillon. *Hem* kocama hem de kendisine benziyor ve ben buna bir türlü alışamıyorum.

Dudaklarının kenarlarında tanıdık bir sırtma beliriyor. "Konuşmak mı istiyorsun yoksa beni süzmek mi?"

Transımdan sıyrılıp ona kaşlarımı çatıyorum. Belli ki küstahlığı zaman geçmesine rağmen azalmamış. Durumumuz hakkında olgun davranmaya çalışıyorum. Ona karşı hissettiklerimin dikkatimi dağıtmasına ya da beni raydan çıkarmasına izin vermemeye çalışıyorum ama o bunu zorlaştırıyor. Ona çok kızgınlım ve korku, endişe ve koşulların çaresizliği ile karışık bir sürü acı ve incinmişlik var.

Benim önceliğim Reeve ve Easton ve onlar için doğru olanı yapmak tek odak noktam. Bunu gözden kaçırمام. "Reeve'e söylemem gerek ve bu on gün bekleyemez. Ona her şeyi bu gece anlatacağım." Bunu kocamdan daha fazla saklayamam. Evliliğimize onarılamaz bir zarar vermeden olmaz. Her ne kadar sonuçları beklemek istesem de -Reeve'in Easton'ın biyolojik babası olduğunu doğrulayacaklarını umuyorum- ona o kadar uzun süre yalan söyleyemem. Geçen her gün kalbimden bir parça daha kopuyor.

Dillon'ın yüzündeki tüm espri anlayışı kaybolur ve çenesindeki bir kas patlar. "Hayır."

"Buna sen karar veremezsin." Gerginlik havaya direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

Sert bir kahkaha atıyor. "Evet, eminim öyledir."

"Hayır, yapamazsın!" Öfkemin beni ele geçirmesine izin vererek tıslıyorum. "Kocam gerçeği bilmeyi hak ediyor, bu hepimiz için ne kadar acı verici olursa olsun."

"Oh, Reeve gerçeği duyacak." Yüzünü benimkinin içine sokuyor. "Ama sonuçları aldığımızda ikimizden de duyacak."

"Bunu kabul edeceğimi sanıyorsan delirmişsin. Neden seninle konuşmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun." Ben ona ters ters bakarken, o parmağını telefonunun ekranında gezdiriyor. "Sadece git, Dillon. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok." Bu tam olarak doğru değil. Bu doğru değil.

Aklımda ona sormak istediğim başka bir şey vardı ama boş ver. Şu anda onunla uğraşacak zihinsel kapasitem yok.

"Reeve'e hiçbir şey söylemeyeceksin, yoksa bu fotoğrafları internette yayınlarım." Telefonunu yüzüme doğru itti.

Eski fotoğrafı tararken boğazımdaki ani yumruyu yutkunarak bastırıyorum. Birlikte uyuduğumuz ilk geceden. Trinity Balosu'ndan hemen sonra. Üstsüzüm, sadece dayanıksız dantel bir tanga ve gümüş stilettolar giyiyorum. O geceyi dün gibi hatırlıyorum. Hayatımın en özel gecelerinden birini bana karşı kullanmaya çalışması canımı çok acıtıyor. Başımı kaldırıp ona bakarken öfke hüznle birleşiyor. "Bunu neden yapıyorsun? Neden ikimize dair sahip olduğum tüm güzel anıları çarpıtıyorsun? Seninle ilgili?"

"O anılar, kocan dediğin adam kadar sahte." "Yanılıyorsun. Her iki konuda da."

Acı bir kahkaha atıyor. "Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun?!" Parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. "Uyan artık, Hollywood. Kocan yıllardır sana yalan söylüyor ama senin umurunda bile değil."

Birkaç gün önce de aynı suçlamayı yaptı ve ona sormak istediğim bir diğer şey de buydu. "Kocam hakkında ne bildiğini sanıyorsun? Hmm? Son baktığımda, Reeve ile büyüyen bendim. Onun içini dışını bilen benim. Sen değil!"

"Gerçeği yıllardır biliyor!" diye kükrüyor, burun delikleri alevleniyor. "Geçen gün yaptığı maskaralığın hepsi bir oyundu. Onun gerçekte kim olduğunu nasıl göremezsın?"

"Reeve'in kim olduğunu biliyorum! Seni öğrendiğinde oradaydım ve rol yapmıyor!"

"Sence Simon Lancaster beni neden on yedi yaşında aradı?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Bunu zaten konuşmuştuk. Simon kendi kıcını koruyordu."

"Yanlı." Dillon kasketini çıkarıyor, iç çekerken bir elini saçlarında gezdiriyor. "Reeve beni biliyordu, Viv. Simon'ı sessizliğimi satın alması için gönderen oydu."

Başımı salladım. "Bu çok saçma! Reeve'in senden haberi olsaydı bilirdim, ama yoktu! Bir ikizi olduğunu öğrendiğinde çok sevindi ve seninle tanışmak için sabırsızlandı. Bunlar bilen bir adamın davranışları değil." Bir elimi göğsüme vuruyorum. "Reeve bir kardeşi olması için bir uzvunu feda ederdi. Çok yalnız bir yaşamı vardı. Eğer senin dışarıda bir yerlerde olduğunu bilseydi, seni arardı." Yalvaran gözlerimi ona çevirdim. "Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. Bilseydi seni bulmak için yer gök inlerdi."

Dillon'ın çenesi bükölür. "O biliyordu, Viv. Beni dışlayan Reeve'di. Annemizi öldürdüğüme inanan oydu."

"Aman Tanrım." Ellerimi havaya kaldırdım. "Şu anda durup kendini dinleyebilir misin? Bu hiç mantıklı değil. Babası seni evlatlık verme kararı aldığında Reeve sadece bir bebektir. Nasıl olur da Reeve seni dışlayan kişi olur?"

"Simon'ın Reeve'in aklına bu fikirleri soktuğunu inkar etmiyorum, ama o da buna uydu! Simon Reeve'e on iki yaşındayken söylemiş. Reeve kardeşiyle yeniden bir araya gelmek isterse beni bulacağını söylemiş ve Reeve ona hayır demiş."

Çarpan şakaklarımı ovuyorum. "Bu hiç olmadı. Simon yalan söyledi. Seni uzak tutmak için ne söylemesi gerekiyorsa onu söyledi ve oğlum, sana bir numara yaptı." İçimi bir hüzün perdesi kaplarken başımı tekrar sallıyorum. "Hadi, Dil. Bunun kulağa nasıl geldiğini duymalısın."

"Ona olan körü körüne inancınız inanılır gibi değil."

"Eğer bana inanmıyorsan, Reeve'e anlat. Doğrudan gözlerinin içine bak ve ona on yedi yaşındayken neler olduğunu anlat. Hepimizin oturup bunu çözmesi gerekiyor."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Bunu güzel bir kutuya koymak istiyorsun, böylece mükemmel hayatın bozulmayacak, ama bu böyle olmayacak." Kararlılık yüzüne yansıyor. "Bedelini yeterince uzun süre ödedim. Şimdi sıra Reeve'de."

Acaba Dillon'ın psikiyatrik bakıma ihtiyacı var mı? Çünkü gerçekten deli gibi görünüyor. Belki de Ash'e ulaşmalıyım. Bu davranış normal değil.

Ona ulaşmak için son bir deneme yapıyorum. Çekingen bir şekilde uzanıp koluna dokunuyorum. Lezzetli titremeler tenimde dans ediyor, bana bir zamanlar paylaştığımız şeyin hâlâ uykuda olduğunu, uykudan uyandırılmayı beklediğini hatırlatıyor. "Lütfen, Dil. Evime gidelim ve Reeve'le konuşalım. Her şeyi masaya yatıralım ve tüm yalanları ."

Kolunu geri çekti ve bana ters ters baktı. "Hayır. Sana bunu benim yöntemimle yapacağımızı söyledim. Ona tek kelime etmeyeceksin. Sana söyleneni yapacaksın, yoksa fotoğrafı yayınlarım."

"Devam edin. Gönder ve umurumda olup olmadığını gör. Yüzümü bile göremezsin. Kimse ben olduğumu anlamaz." Blöf yapmıyorum. Beni onun emirlerini yerine getirmeye zorlamak için bundan daha fazlası gerekecek.

"Reeve bulacak." Parmağını ekranda kaydırarak bir sonraki resme geçiyor ve bana yıllar önce Reeve'e gönderdiğim fotoğrafımızı gösteriyor. Bu fotoğrafta Dillon'ın yüzü görünmese de - omzuma yaslanmış saklanıyor - sırtındaki ve kollarındaki mürekkep görülebiliyor ve benim yüz hatlarım açıkça belli oluyor.

"Sanırım bu görüntü onun beynine, tıpkı senin ve onun o balkondaki görüntünün benimkine kazındığı gibi kazınmıştır."

Bekle? Ne? "Neden-"

"Daha fazla iknaya ihtiyacın varsa, sanırım bu fotoğraflar anlaşılmayı tamamlayacak." Cep telefonunu bana doğru itiyor, hızlıca kaydırarak varlığından haberdar olmadığım bir dizi fotoğrafı ortaya çıkarıyor. Hepsi bana ait, bilgim ya da rızam olmadan çekilmiş. Bazıları yatakta, bazıları da tek başıma ya da Ash'le gülüp eğlenirken çekilmiş. Hatta eski dairemdeki kanepede kitap okurken ya da çizim yaparken çekilmiş birkaç fotoğrafım bile var; erkek arkadaşımın sinsice fotoğraflarımı çaldığını fark etmeyecek kadar kitabın içinde kaybolmuşum.

Neden bu fotoğrafları saklıyordu ki? Fotoğraflarımın benim için olduğu gibi, acı ve kayıp çok fazla olduğunda benimle yeniden bağlantı kurmanın bir yolu olarak mı hizmet ediyorlardı? Yoksa yıllardır onları intikam planının bir parçası olarak kullanmayı mı planlıyordu?

"Şimdi ona bensiz tek bir kelime söyle, ben de tüm bunları, ilişkimizin gerçeklerini ve Reeve'in benim için kim olduğunu internette paylaşayım." Ben şaşkınlıkla ona bakarken o omuz silkiyor ve telefonunu yeniden cebine koyuyor. "Eminim herkes noktaları birleştirebilecektir."

"Seni akıl almaz piç." Dillon O'Donoghue'yu öldürmenin çeşitli yollarını düşünürken ellerimi yumruğumun üzerinde ovuşturuyorum. "İznim olmadan o fotoğrafları çekmeye hakkın yoktu!"

"Sen benim kız arkadaşımın. Her türlü hakka sahiptim ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Neden, Dillon? Bunu neden yapıyorsun?" Sorunları olduğunu biliyorum ve bunu bir noktaya kadar anlıyorum. Anlamadığım şey, bunun acısını neden Reeve ve benden çıkarmaya kararlı olduğu.

"Reeve'e birlikte söyleyeceğiz çünkü benim için her şeyini kaybettiğini anladığı andaki yüz ifadesini görmek istiyorum."

Buna gerçekten inanıyorsa hayal görüyor demektir. "Easton senin biyolojik çocuğun olsa bile Reeve hâlâ onun babası." Sesimi kontrollü ve sakin tutmak için çok çalışıyorum, ellerimi yumruğumun üzerinde ileri geri gezdiriyorum. "Reeve önemli olan her açıdan onun babası ve bu asla değişmeyecek. Ve beni asla kaybetmeyecek. Senin bencil, çıkarıcı kıçın için onu asla terk etmem!"

"Bu kararı verecek kişi sen olmayacaksın. Gerçeği öğrendiğinde sana hala güveneceğini düşünüyor musun?"

"Kocamı tanıyorum ve yanlış bir şey yapmadım. Hamile kaldığımda onun ikiz olduğunu bilmiyordum. Doğru olanı yaptım ve babalığını kanıtlamak için bekledim." Bu konuda ona yalan söyledim ve Reeve bunu öğrendiğinde çok kızacak ama bunu onu korumak için yaptım. İlk şoku atlattıktan sonra yola gelecektir. Şu anda bildiğim gerçeği ondan gizlemekten daha çok endişe duyuyorum. "Ve o

seni biliyordu. Sadece ona adını ya da Collateral Damage'da olduğunu söylemedim. Reeve hiç sormadı çünkü sen geçmişimin bilmek bir parçasıydın."

"Ortak velayet için sana dava açacağım," diye ekliyor ve karanlık bir bakışla beni deliyor. "*Oğlumla aramdaki* bağı geliştirmemi izlemek zorunda kalacak. Her doğum gününde, her Noel'de, her aile etkinliğinde benimle birlikte yaşamak zorunda kalacak. İlişkiler konusunda uzman olmayabilirim ama ben bile bu tür bir durumun mutlu bir evliliğe elverişli olmadığını biliyorum. her alanına kendimi enjekte etmeyi hayatımın misyonu haline getireceğim. Sizi günah kadar mutsuz etmek için. İkiniz de bundan daha azını hak etmiyorsunuz."

"T bu işler böyle yürümez! Asla ortak velayet alamazsın! Burada tam zamanlı bile yaşamıyorsun ve itibarın senin aleyhine çalışır."

Neden bu kadar kindar?

Reeve ve beni mahvetmeye bu kadar kararlı mısın?

Bunu aklım almıyor. Simon'ın iki oğlunu da manipüle ettiği apaçık ortada. Onun yaptığı her şeyi geri almak için birlikte çalışmaları gerekirken Dillon kardeşini yok etmeyi planlıyor. *İkizini!* Ona ne kadar kızgınsam, onun için de o kadar üzülüyorum çünkü sevgiyi kabul etmekte ve benimsemekte hala zorlandığı çok açık. Kardeşiyle bir ilişki kurmaya çalışmak yerine Reeve'den nefret etmeyi seçiyor ve bu yolda devam ederse onu affetmeyeceğim.

Eskiden sevmekten nefret ettiğim o sinir bozucu sırtışıyla sırtıyor ve ben onu tokatlamak istiyorum. "Turne yapmadığım zamanlarda Los Angeles'taki evimde Dublin'deki evimden daha çok vakit geçiriyorum. Şubat ayından beri neredeyse hiç içki içmedim ve vatandaşlık başvurusuna başladım bile. ABD vatandaşlığım kesin. Burada ABD'li bir ailenin çocuğu olarak doğdum. Sadece bazı bürokratik işlemleri aşmam gerekiyor." Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Benim avukatlarım da en az seninkiler ve Reeve'inkiler kadar tecrübeli. Ortak velayet için gidersem, alırım."

Yapacağını biliyorum ama büyük olasılıkla zaman alacak. Belki yıllar. O zaman bile Easton'a erişim hakkı kademeli olacak ve mahkemeler tarafından denetlenecek. Durum onun düşündüğü kadar siyah-beyaz değil. "Bu, aile zamanımıza tecavüz etme hakkına sahip olacağın anlamına gelmiyor. Eğer Easton'ın babasıysanız, onunla bir ilişki geliştirmenize ya da onu görmenize engel olmayacağız, ancak bu size otomatik olarak aile günlerine ve etkinliklerine katılmanız için ücretsiz bir geçiş hakkı vermez. Onunla olan ilişkiniz bizimkinden ayrı olacaktır."

Dillon'ın benimle Reeve ya da ailem arasına girmesine izin vermeyeceğim. Babası olduğu ortaya çıkarsa Easton'ı tanınmasına engel olamam, olmak da istemem ama sırf intikam planını gerçekleştirmek için hayatlarımıza girmesine de izin veremem. "Test sonuçlarını alana kadar bunların hepsi varsayımsal ve çok erken."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım. Ben doğru zaman olduğunu söyleyene kadar Reeve'e hiçbir şey söylemeyeceksin."

Kibirli sesi beni sinirlendiriyor ve bana patronluk taslamasına izin vermeyeceğim. "Siktir git, Dillon. Kocama ne söyleyeceğimi sen belirleyemezsin."

"Hemen gönderiyorum," diye tehdit ediyor, cep telefonunu tekrar çıkarıyor, parmağı tuş takımının üzerinde geziniyor. "Tüm iğrenç gerçeği internette öğrenmeden önce onu arayacak vaktin bile olmayacak. Peki sence hayranları bu habere nasıl tepki verecek? Hmm. *Hayranlarımın* nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun? Tüm nefretleriyle peşinize düşecekler ve geçmişte katlandığınız nefret bunun yanında sönük kalacak." Kaşlarını sallıyor ve ben onun yakışıklı suratına bir yumruk atmak istiyorum.

Bunun medyada nasıl yer alacağını çok iyi biliyorum. Bu hikayede kötü adam ben olacağım, Reeve ve Dillon ise gül gibi geçinip gidecekler. Aldatan ve fahişe olarak damgalanacağım ve bu da Reeve'in hayran kitlesinde benim onun için yeterince iyi olmadığımı düşünen kesimin eline koz verecek. Dillon'ın hayranları ona yanlış yaptığımı düşünecek ve bunun için beni kırbaçlayacaklar.

Bu kuyudan çıktığım bir senaryo yok.

Ancak, bu umurumda değil. Hayranlar ve troller *bana* istedikleri kadar gölge düşürebilirler ama herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin Easton'a zarar vermesi fikrine tahammül edemiyorum. Genç olmasına rağmen sosyal medyanın hayatlarımız üzerindeki etkisinden muaf değil. Eğer Dillon onun babasıysa, ona nasıl ve ne zaman söyleyeceğimizi bulmamız gerekecek. Bunun medyaya yansımaları ve hiçbirimiz hazır elimizi zorlamasını istemiyorum.

Bunu gizli tutmamın sebebi Easton. Dillon'ın beni zorlayabilmesinin tek yolu o. "Bunu yaparsan Easton'a zarar verirsin. O senin ya oğlun ya da yeğenin. Bunu ona gerçekten yapar mısın?"

Yüz hatlarını nötr bir çizgiye oturtuyor ve şöyle derken çok soğuk ve klinik görünüyor: "Easton bir çocuk. İnternette ve medyada söylenenlerden haberi olmayacak. Amacıma ulaştıktan sonra onu hızla ortadan kaldırabilirim."

Midem bulanıyor ve Dillon'ı hiç tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum. "Sen aşağılık bir insansın ve çocuğuma babalık yapmaya layık değilsin."

Dillon konsolun karşısına uzanıp çenemi sıkıca kavırıyor. "Benim hakkımda ya da bir baba olarak neler yapabileceğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bir çocuğun annesinin mutluluğunu yok etmek için bu kadar uğraşan bir adamın iyi bir baba olmadığını biliyorum. Easton'ın baba dediği tek adam olan Reeve'i mahvetmeye çalışmak iyi bir insanın yapacağı bir şey değildir."

Dillon yüzümü bırakıyor, elleri kucağına düşüyor. "İkiniz de suçsuzmuşsunuz gibi davranmaya devam ediyorsunuz. Buradaki tek kötü adam ben değilim. Reeve de babası kadar çıkarıcı ve bu da onu iyi bir rol model yapmıyor."

"Çok yanılıyorsun."

Başını sallayarak homurdanıyor. "O gün uçaktan indiğin anda seni manipüle etti."

"Hayal görüyorsun." Gerçekten Ash'i aramayı düşünüyorum çünkü Dillon'ın ciddi sorunları var.

"Sen çok safsın." Parmağını havaya kaldırdı. "İkinizin balkondaki fotoğrafını kim ayarladı sanıyorsun?" Bana meydan okuyan bir bakış fırlatırken kaşları kalkıyor.

Bir kahkaha patlattım. "Cidden bunun arkasında Reeve'in olduğunu düşünüyor olamazsın? O dönemde medyanın elinden geçtiğimiz onca şeyden sonra? Hadi ama, Dillon. Saçmalama."

"Tanrım. Gerçekten de gözlerini boyadı, değil mi?" Dillon yüzüme doğru eğilmeden önce kaşındaki halkayı çekiştiriyor. "O gün gazetecilere verdiği küçük demeci gördüm. Mesajı açıkça bana yönelikti."

"Mesajı Saffron içindi! Bizden uzak durması için onu uyarıyordu. Ayrıca, beni hiç umursamadın. Beni gözyaşları içinde eve göndermek planının bir parçasıydı, o zaman neden umursuyorsun ki?"

"Yaptığımı hiç söylemedim." Yüzünü yine bir kayıtsızlık maskesi örtüyor. "Ben sadece Reeve'in o kadar da temiz olmadığını söylüyorum. Bana taş atmadan önce dikkatli olun."

Bu yorumu kasıtlı olarak görmezden geliyorum, çünkü daireler çizmeye başladık. "Neye istersen ona inan, Dillon." İçimi çekiyorum. "Bunu Reeve'den saklamayacağım gerçeğini değiştirmiyor."

"Başka seçeneğin yok." Koltuğuna geri yaslandı. "Bak ne diyeceğim. Anlaşmayı tatlıya bağlayacağım. Cumartesi günü *sevgili ikizimle* öğle yemeğini iptal edeceğim ve sonuçları alana kadar ondan uzak duracağım."

Bunun yardımı olur çünkü Reeve'in Dillon'la yalnız kalmasından çok korkuyorum. İki sebepten dolayı. Birincisi, Dillon'ın ne söyleyeceğinden korkuyorum ama Easton'ın babası olup olmadığını öğrenene kadar hiçbir şey söylemeyecek gibi görünüyor. İkincisi, Reeve'in kendisinden hoşlanıyormuş gibi davranıp arkasından hayatını mahvetme planları yapan bir adamla yaklaşması düşüncesinden nefret ediyorum.

Dillon'ın gerçeği bu kadar acımasız bir şekilde dünyaya açıklamasına izin vermek kocamı yıkar ve oğlumu incitir. İhtiyacımız olan son şey tüm dünyanın Easton'ın babalığı doğrulanmadan önce bu konuda spekülasyon yapması.

Eski sevgilimin bana şantaj yapmasına izin vermekten nefret ediyorum ama başka seçeneğim de yok. Dillon, mümkün olan en kötü darbeyi vurmak için uygun olana kadar bunu Reeve'den saklamaya karardır.

Belki de blöfümü görüyor ve ben de ona meydan okumalıyım ama bunun almak istediğim bir risk olduğundan emin değilim. Kendi canına ve kanına zarar verebileceğini bile bile bunu gerçekten yapar mı? Bunu beni getirmeye zorlamak için mi söylüyor, yoksa uykusuz kalmadan bunu yapabilecek kadar duygusuz mu? Bir zamanlar tanıdığım Dillon, sözleriyle ve hareketleriyle kasıtlı olarak acımasız olabiliyor ve

Öfke, yine de derinlerde, her zaman bunu kastetmediğini biliyordum. Bu kendini korumak için kullandığı bir savunma mekanizmasıydı. Ama o artık tanıdığım adam değil, bu yüzden geçmiş tecrübelerimin bana yol göstereceğine güvenemem.

Yalan söyleyebilirim. Dillon'a aynı fikirde olduğumu söyleyip yine de Reeve'e itiraf edebilirim ama itiraf edersem Reeve'in Dillon'ın peşine düşmekten kendini alamayacağını ve Dillon'ın her şeyi basına açıklayacağını ve hayatlarımızın bir medya sirkine dönüşeceğini biliyorum. Easton'a söylemekten başka seçeneğimiz yok ve o daha çok genç, böyle bir şeyin üzerine yıkılması için çok genç.

Eğer Dillon Easton'ın biyolojik babasıysa, bu bilgiyi oğluma onu çok fazla üzmeyecek bir şekilde anlatmak için zamana ihtiyacım olacak. Önce Dillon'ı bir amca olarak tanıması gerekecek ve doğru zaman geldiğinde ona iki babası olduğu gerçeği söylenebilir.

Dillon'ın Easton konusunda beni zorlamasına izin veremem, bu yüzden onun şeytani planını kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Bunun Reeve'in tüm bunları ondan sakladığım için beni asla affetmeyeceği anlamına geldiğini bilsem bile.

"Akşam yemeğini kaçırdın," diyor Reeve, elinde bir tepsiyle evdeki ofisine girerken. "Özür dilerim." Başımı dizüstü bilgisayarımdan kaldırıp ona suçluluk dolu bir yarım sunuyorum.

Gülümseyin. "Çok çalıştığımı biliyorum ama doğum iznine çıkmayı düşünmeden önce bu senaryoyu bitirmem gerekiyor," diye yarı yalan söyledim.

"Senin için endişeleniyorum." Tepsiyi masama bırakıp arkama geçti. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve yavaşça gergin kaslarıma masaj yapıyor. "Çok fazla çalışıyorsun ve geçen hafta çok sessizdin. Seni rahatsız eden bir şey olmadığına emin misin?"

"Sadece birkaç hafta içinde çalışmayı bırakabilmek için organize olmaya çalışıyorum."

"Sadece yirmi dokuz haftan var. İş yükünü daha dengeli bir şekilde dağıtabilir ve Lainey gelmeden önce bolca vaktin olur."

"Kızımız görkemli girişini yapmadan önce Easton ve seninle bolca kaliteli zaman geçirmek istiyorum." Bu tam olarak yalan sayılmaz. Sadece işi erken bitirmek için daha fazla motivasyonum var. Test Reeve'in Easton'ın babası olduğunu doğrulasa bile, kocama Dillon'dan ve on iki gün önce buraya geldiğinden beri olan biten her şeyden bahsetmek zorundayım. Reeve her iki sonuca da üzülecek ve ben tüm dikkatimi aileme vermek istiyorum.

Ayrıca, günün her saati çalışmak beni yaklaşan babalık sonuçlarından uzak tutmaya yardımcı oluyor.

Ve Reeve'den kaçınmama yardımcı oluyor.

Bir suçluluk ve pişmanlık duygusu yüzüme çarpıyor. Kocamdan kaçtığım için nefret ediyorum ama yüzümdeki korkuyu benden gerçeği öğrenmesinden korkuyorum. Dillon bana her gün bir resim gönderiyor ve neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Tehdit edici sözlere ihtiyacı yok. Geçmişteki göndermek çok işe yarıyor. Reeve'in gerçeği internetten öğrenmesi düşüncesine katlanamıyorum. Benim ağzımdan duymayı hak ediyor.

Her gece, sonuçların Reeve'in Easton'ın oğlu olduğunu doğrulaması için dua ediyorum.

Baba. Dillon bu sonuçla tüm gücünü kaybeder ve ben de kocama ikizinin kibirli yüzü odada olmadan her şeyi anlatabilirim. Peki ya Dillon benim resimlerimi olaydan sonra yayınlarsa? Tüm bunlar Reeve'le ayrıldığımız sırada onunla bir ilişkim olduğunu doğruluyor. İkiz olduklarını öğrenmeden önceydi. Evet, bazı fotoğraflar samimi ve beni yarı çıplak gösteriyor.

Bu dünyada olmasını istediğim bir şey değil ama Reeve ve Easton'ı korumak için ödenmesi gereken küçük bir bedel.

"Çok gerginsin, bebeğim." Reeve parmaklarını sırtımın üst kısmındaki kordonlu düğümlere sokuyor. "Lütfen bu gecelik bu kadar yeter. Ben sana banyo yaptırırken sen de bunu yiyebilirsin. Sonra belki yatakta birlikte bir film izleriz." Eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle ilgilenmeme izin ver. Buna en az senin kadar benim de ihtiyacım var."

Yeni bir suçluluk dalgası üzerime çöktü. Reeve, Dillon'ın geri çekiliyor gibi görünmesine üzülüyor. Planladıkları öğle yemeği buluşmasını iptal etti ve çılgın iş programlarını gerekçe göstererek yeni bir tarih belirleme konusunda isteksiz davrandı, ancak Reeve aptal değil daha fazlası olduğunu hissediyor. Kocam, ikizinin kendisine karşı bu kadar ilgisiz olmasından dolayı büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor ve bunun sorumlusu kısmen benim. "Tamam." Elini kavrayıp dudaklarıma götürüyorum. "Kulağa hoş geliyor." Parmaklarını öpüyorum. "Seni seviyorum Reeve," diye fısıldıyorum gözlerimi dolduran yaşlarla. "Seni çok seviyorum."

"Hey." Reeve önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Ben de seni seviyorum." Başını bir yana eğip yüzümü inceliyor. "Keşke bana sorunun ne olduğunu söyleseydin." Endişesi muhteşem yüzüne kazınmış ve kendimi gezegendeki en kötü eş gibi hissediyorum. Reeve ondan bir şeyler sakladığımdan şüpheleniyorsa, ben de iyi bir oyuncu değilim demektir.

Panik boğazıma kadar tırmanıyor ve gözyaşlarımı içime akıtarak gülümsemeye zorluyorum. "Bana aldırmayın. Sadece hamilelik hormonları."

Reeve eğiliyor ve elbisemin üzerinden yumruğumun her yerine öpücükler konduruyor. "Hey, küçük Lainey. Babasının kızı nasıl? Annene kocaman sarıl ve bu gece tekmelemek yok. Rahatlamaya ihtiyacı var."

Sanki bir işaretmiş gibi, kızımız güçlü bir tekme atıyor ve karnımın gözle görülür şekilde hareket etmesine neden oluyor. Reeve parmaklarını çıkıntı halindeki yumrunun üzerinde gezdiriyor, yumruyu görünce gözleri parlıyor. "Sanırım Lainey tam bir baş belası olacak." Yumruğumu okşarken bakışları benimkine kayıyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ellerimi onunkilerin üzerine koyarak eğiliyor ve onu öpüyorum. "Sadece on bir hafta daha."

"Çarşamba güncü ultrasona E'yi de götürmeliyiz. Kardeşini görsün." Başımı sallıyorum çünkü bu harika bir fikir. "Belki sonra onu hayvanat bahçesine bir şeyler atıştırabiliriz?" Umut dolu gözleri benimkilere kilitleniyor ve hayır diyemiyorum.

"Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor."

Reeve doğruldu ve elime bir çatal koymadan önce beni usulca öptü. "Sen yemeğini ye, ben de gidip banyonu hazırlayayım."

"Anne, anne!" Easton, Reeve'in kollarından atlamaya çalışıyor. "Onun bacağını görüyorum! Kız kardeşimin bacağını görüyorum!" Lainey'nin bacaklarını oynattığı ekranı işaret ediyor.

"Aynen öyle, dostum." Reeve Easton'a daha sıkı sarılıyor, gözleri cam gibi oluyor. "O senin küçük kız kardeşin."

"Onu seviyorum." Easton'ın orantısız gülümsemesi kalbimi eritiyor. "Onu kucaklayabilmek için annemin karnından çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Hot Wheels ve canavar kamyonumla oynamasına bile izin vereceğim."

Kalbim patlama noktasına kadar şişiyor. Bu çocuk beni her gün öldürüyor. "Bu çok tatlı, E. Kız kardeşin senin gibi bir ağabeyi olduğu için çok şanslı." Reeve ve ben duygu yüklü bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Ona dokunmak, Easton'ın Dillon'ın olduğu ortaya çıksa bile bunu atlatacağımıza inanmak için eline uzanıyorum.

Reeve Easton'ı sandalyeye oturtuyor, elimi tutuyor ve dudaklarımı gagalıyor, doktor ve hemşirenin odada olduğunu umursamadan. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Sen inanılmazsın." Hemşire açıkta kalan karnımdaki yapışkan maddeyi silerken kolunu sırtıma doluyor.

Doktor makineyi kapatırken bize gülümsüyor. "Eminim en az ağabeyi kadar sevimli olacaktır." Elimi okşadı. "Her şey harika görünüyor Vivien. Sağlıklı ve normal bir doğum için doğru yoldasın."

Reeve kaşlarını bana doğru kaldırarak, "Ona bu kadar çalışmayı bırakmasını söyleyebilirsin," diyor.

"Eminim Vivien her şeyi kontrol altına almıştır," diye gülümseyerek yanıtlıyor doktor. "Endişelenmemeye çalışın ve onun iş yükünü hafifletmek için yapabileceğiniz her şey eminim takdir edilecektir."

"Reeve bana çok iyi bakıyor," diye onu temin ediyorum. "Sadece çok fazla endişeleniyor."

"Kız kardeşim neden şimdi dışarı çıkamıyor?" Reeve onu cipimin arkasındaki yükseltici koltuğuna bağlarken Easton ofluyor.

"Hâlâ büyüyor ve gelişiyor," diye açıklıyor Reeve sakince. "Lainey iyi ve hazır olduğunda ortaya çıkacak."

"Brody, kız kardeşinin annesinin karnından çıktığında her tarafının yeşil balçıkla kaplı olduğunu söylüyor. Benim kız kardeşim de yeşil balçıkla kaplanacak mı?" Sevimli düğme burnu kıvrılıyor ve ben bir kıkırdamayı bastırıyorum.

"Hayır." Reeve onun saçlarını karıştırırken kahkahalarına da engel oluyor. "Onunla tanıştığında kız kardeşin mükemmel . Tıpkı senin doğduğunda olduğun gibi."

Bu cevaptan tatmin olmuş görünen Easton iPad'ini açar ve kendini çizgi filmlere .

"Yeşil balçık." Reeve direksiyona geçerken kıkırdıyor. "Bugünlerde çocuklar neden bahsediyor?"

Başlangıçta bizi takip eden rahatsız edici paparazzilere rağmen Los Angeles Hayvanat Bahçesi'nde harika birkaç saat geçirdik. Reeve, Leon'u güvenliğe şikayet etmesi için gönderdi ve paparazzilere gitmeleri söylendi. Bazı insanlar Reeve'den imza istemek için dururken, diğer aileler meraklı bakışlarla bizi süzüyor, ancak çoğu bizi aile gezimizin tadını huzur içinde çıkarmamız için bırakıyor.

Bu buraya ilk gelişimiz değil ama Easton her gelişinde olduğu gibi heyecanlı. Amerika'nın Yağmur Ormanları hâlâ en sevdiği sergi ve ahşap köprüden geçerek iki katlı Amazon evine doğru koşuyor, heyecanla bağırıp çağırıyor. Üst kattan kartalların yaşam alanını ve aşağıdaki gölde dolaşan su samurlarını görüyoruz. Alt kattan ise piranalar, vatozlar ve diğer su canlılarıyla yakın ve kişisel temas kuruyoruz. Maymunlar ve jaguarlar Easton'ın favorileri ve ben de Reeve'in oğlumuzla birlikte muhafazaların yanında poz verirken bol bol fotoğrafını çekiyorum.

"Harikaydı," diyor E, hayvanat bahçesinden ayrılırken benim ve Reeve'in elini tutarak. "Bir dahaki sefere kız kardeşimi de getirebilir miyiz?"

"Elbette yapabiliriz, dostum." Reeve çömeliyor. "Omuzlarıma tırmanmak ister misin?"

Easton'ın başka bir davete ihtiyacı yok, tereddüt etmeden babasının omuzlarına tırmanıyor. E'nin Reeve'in üzerine tüneyip bacaklarını babasının omuzlarından sarkıtmasını izlerken kalbim göğüs boşluğumun arkasında sızlıyor. Reeve kolumu onunkine doluyor ve Leon ile ikinci bir korumanın eşliğinde otoparka doğru yürüyoruz. Arabamıza doğru ilerlerken paparazziler fotoğraflarımızı çekiyor ama onları ve göğsümde yayılan acı dolu ağrıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Gerçek ortaya çıkmadan önce muhtemelen son kez ailece bir gezintinin tadını çıkaracağız.

Kocamı tanıyorum. Easton onun olmazsa yıkılacağını biliyorum ama bu onun Easton için kim olduğunu ya da oğlumuzun onun için ne kadar önemli olduğunu değiştirmeyecek. Dillon hayatımıza girse bile Reeve benim kocam ve Easton'ın babası olmaya devam edecek.

"Düşünceleriniz için bir peni?" Garsonun içkilerimizi getirmesini beklerken Reeve saç tellerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırarak fısıldıyor.

"Bunu hayal mi ettin?" Başımı çevirerek ona baktım. "Onca yıl önce çocukken. Sonunda buraya geleceğimizi düşünmüş müydün?"

"Evet," diye hiç tereddüt etmeden itiraf ediyor. "Bunu sık sık hayal ederdim. Seninle evlenmeyi. Bir aileye ve başarılı bir kariyere sahip olmayı. Tek istediğim buydu." Beni öpüyor ve en sevdiğimiz İtalyan restoranında meraklı gözlerden uzakta, özel bir kabine sıkıştığımız için memnunum. "Easton'a bir kardeş verdiğimiz için mutluyum." Kaşlarını sallayarak bana arsızca sırıtıyor. "Birçoğunun ilki."

Göz ucuyla Easton'ı izlerken, "Çok tanımla," diyorum. Garson kız ona boya kalemleri ve kâğıt verdi, o da gönlünce boyuyor. Korumalarımız yanımızdaki masada oturmuş, her şeye göz kulak oluyorlar.

"Üç. Dört. Beş. Bütün bir futbol takımı." Reeve omuz silkiyor ve çenem yere düşüyor. Kıkırdarken kolu omuzlarıma dolanıyor. "Bu kadar telaşlı görünme. Sürücü koltuğunda olduğunu biliyorsun."

Parmaklarımı kahverengi saçlarının arasından geçiriyorum. "Bu ortak bir karar ama bu bedenin dört ya da beş hamileliği daha kaldırabileceğinden emin değilim." Yine de, şu anda, Reeve'e kalbinin istediği her şeyi verebilirim, eğer gelecek olanın darbesini azaltmaya yardımcı olacaksa.

"Fark ettiğinden daha fazla dayanabilirsin. İkimiz de dayanabiliriz. Bence bunu zaten kanıtladık." Reeve doğrudan ya da dolaylı olarak geçmişimize atıfta bulunmaz, bu yüzden o konuya girmesine şaşırdım. "Viv." Yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Seni tamamen ve sınırsızca sevdiğimi biliyorsun. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini biliyorsun. Değil mi?"

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve nabzım boynumda titreşiyor. Sözleri tesadüf mü, yoksa bir şey mi biliyor? "Bunu biliyorum. Ben de seni aynı şekilde seviyorum. Bana her şeyimi verdin Reeve ve seninle evlenme kararımdan asla pişman olmadım. Birlikte yarattığımız şeyi, paylaştığımız bu harika hayatı seviyorum ve ailemizi korumak için her şeyi yaparım. Umarım bunu biliyorsundur." Bunu söylemek biraz riskli ama bu kelimeleri söylemem gerekiyor.

"Biliyorum." Beni öpüyor ve ağzı benimkine karşı çalışırken öpücüğünün yoğunluğuna şaşıyorum. Dudaklarımızı ayırdığında alnını benimkine yaslıyor. "Sen benim dünyamsın, Vivien. Benim için senden, Easton'dan ve Lainey'den daha önemli bir şey yok."

Söylenmemiş sözler aramızda havada asılı kalıyor ve garson kız yemeğimizi getirdiğinde minnettar oluyorum. Reeve bana tekrar neyin yanlış olduğunu sorsaydı, sanırım bu sefer ona söyledim.

Umarım sonuçları birkaç gün içinde alırım ve böylece nihayet kocamla konuşup neler olup bittiğini ona anlatabilirim.

Eve dönerken arabada Reeve'in cep telefonu çalıyor, ama uyuyan oğlumuzu rahatsız etmemek için gelen aramayı hemen susturup telefonunu kapatıyor.

Eve döndüğümüzde Reeve Easton'ı yatak odasına götürüyor, bana da onu soyup yatağına yatırmak kalıyor.

E'yi yerleştirdikten sonra, ayakkabılarımı taşıyarak ve esnememi bastırarak ana süitimize giriyorum.

"Sana banyo yaptırmamı ister misin?" Reeve yeni gömleğinin düğmelerini iliklerken sorar.

Başımı salladım. "Bir yere mi gidiyorsun?" Ayakkabılarımı yere bırakarak soruyorum.

"Edwin'le buluşmak için yola çıkmam gerekiyor. Yeni bebeği duyurmak için olası seçenekleri görüşmek istiyorum."

"Ve bunu Çarşamba akşamı saat sekizde mi yapması gerekiyor?" Kaşlarım saç çizgime tırmanıyor. "Kızımızın doğmasına haftalar var."

"Reklamcımı tanıyorsun. Aşırı derecede organize. Birkaç potansiyel dergi teklifi var."

Sırtıma uzanıyorum, parmaklarım fermuara dokunmak için mücadele ediyor. "Bunu yapmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum." Ve patlatmak üzere olduğum bomba yüzünden bir şey yapmak isteyeceğimizden emin değilim.

"Bırak ben yapayım." Reeve tişörtünü pantolonunun içine sokup bana doğru adım atıyor. Saçlarını kenara fırçalıyor, fermuarımı indirmeden önce omzuma bir öpücük konduruyor. "Bunun acı verici olduğunu biliyorum ama durumu kontrol etmemiz daha iyi olur. Resmi röportajlar ve özel fotoğraflar vermek hayranları mutlu eder ve paparazzilere en büyük atlatma haberi vermediğimizden emin olmamızı sağlar. Tersi yerine onları bizim yönettiğimizi bilmek kendimi daha güvende hissettiriyor."

Medyayı düzenli olarak beslersek, onları bir dereceye kadar yönetebileceğimizi biliyorum, bu yüzden Reeve'in söyledikleri mantıklı. Eğer özel haberleri bizim kontrolümüzde paylaşırsak, dedikoducuların da bir şeyler uydurması için daha az fırsat kalır. Paylaştığımız sevginin ve ailemizi genişletmekten duyduğumuz mutluluğun kanıtlarıyla karşı karşıya kaldığınızda saçmalık yaratmak zordur.

Ama bu sefer farklı. Kocamın henüz bilmediği nedenlerden dolayı. Daha fazla suçluluk ruhumu karartıyor.

"Saat kaçta evde olacaksın?" Elbisemi çıkarıp soruyorum.

Reeve'in elleri çıplak karnıma doğru yöneliyor. "Çok geç kalmayacağım." Eğilip karnımı öpüyor, sonra doğrulup dudaklarını ağzıma götürüyor. Öpücüğü daha önceki kadar acil ve dilini ağzımın içine kaydırıp beni sahiplenme ihtiyacıyla yuttuğunda, itiraz etmiyorum, itişine itişle karşılık veriyorum.

Reeve sütyenimi açıyor ve dudaklarıma tapmaya devam ederken dolgun göğüslerimi avuçlamadan önce çekiştiriyor. Ağzının içine doğru inliyorum ve içimde bir sıcaklık birikiyor. "Siktir et." Çene çizgim boyunca, boynumdan aşağı ve göğsüme doğru bir öpücük çizgisi izliyor. "Bir süre daha bekleyebilir." Ağzı meme ucumun üzerine kapanıyor ve ben ona doğru eğilerek, vücudumda bir arzu dalgası dalgalanırken inliyorum. Reeve beni yatağa doğru itiyor ve ben de otomatik olarak bacaklarımı açarak yatağın üzerine düşüyorum.

Reeve kıyafetlerini çıkarmadan önce külotumu bacaklarımdan aşağı yırtıyor. Sıcak ağzı amıma indiğinde, neredeyse olduğum yerde patlıyorum. Beni diliyle ve parmaklarıyla beceriyor ve şehvetli bir zirveye ulaşmam uzun sürmüyor. Reeve hamile vücudumun içini ve dışını biliyor, bu yüzden sürpriz değil.

Yatağa tırmanıyoruz ve göğsündeki mürekkebe saygılı bir öpücük konduruyorum. Parmaklarım adımın yazılı olduğu kalbin üzerinde hafifçe geziniyor. Hemen altında, solda, EL harflerinin olduğu daha küçük bir kalp var. Reeve, kızımız gelir gelmez LL'yi de ekleyeceğini söyledi. Eğer istediği kadar çok çocuğumuz olursa, baş harflerini yazacak yer kalmayacak. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, beni yan yatırmaya yardım ederken dudaklarını hızlıca öpüyorum.

"Ben de size, Bayan Lancaster," diye fısıldar, dikkatlice Arkamdan. "Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum." Karnımı okşarken sikini amıma sokup çıkarırken sırtım boyunca yumuşak öpücükler konduruyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Ağzını kulağıma bastırırken ılık nefesi tenimi gıcıklıyor. "Tekrar boşalabilir misin?"

Kıkırdıyorum, o hızını artırıp içime daha aceleyle girerken başımı geriye atıyorum. Dudaklarını gagalıyorum. "Karını tanımıyor musun?" Kaşlarımı çatıyorum ve ona alaycı bir sırıtış sunuyorum.

Reeve gözlerimin içine derin derin bakıyor, eli klitorisime doğru ilerlerken şefkatle dudaklarımı öpüyor. "Hazır mısın?" Daha büyük bir ihtiyaçla içime girip çıkarken iki parmağını hassas sinir yumağıma sürtüyor.

Başımı sallarken, kocama sarılmış, her şeyi içime çekerken içimde pek çok duygu dönüp duruyor. Onun sıcak tenime değdiğini hissediyorum. Vücudunun benimkine sarılmış olmasının rahatlık. Kalçalarını çevirip içimde daha da derine inerken vücudumda uyandırdığı zevkli hisler. Klitorisimi okşarken bana bakarken muhteşem yüzündeki neredeyse acı dolu ifade beni yeni zirvelere taşıyor. Sikinin etrafında paramparça oluyorum, iç duvarlarım sıkışıyor ve nabız atıyor ve tohumunu içime bırakırken adımı homurdanarak başını geri atıyor.

Memnuniyet içinde iç yatağa gömölüyorum, sevişmemizin ardından kocama sarılıyorum, onu asla bırakmak istemiyorum. Kollarında uyukluyorum, beni dikkatlice yorganın altına soktuğunda gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, ona doğru uzanıyorum. Yüzünü kavıyorum ve o da avucuma bir öpücük konduruyor.

"Dinlen, aşkım."

Reeve giyinirken ben uykuya dalıp çıkıyorum. "Uyu, tatlım. Daha sonra döneceğim." Beni tatlı tatlı öpüyor ve ağır göz kapaklarım kapanmadan önce ona gülümsüyorum. Dudakları kulağıma değdiğinde ilahi bir karanlığa gömölüyorum. "Hepsi senin içindi Viv," diye fısıldıyor. "Yaptığım her şey senin içindi. Lütfen boşuna olmasın."

S Kolumu yatağa uzattığımda, elim soğuk çarşaflardan başka bir şey bulamayınca kaşlarımı çatıyorum. Gözlerimdeki uykuyu ovuşturarak kendimi dik tutuyorum ve cep telefonumdaki saate bakıyorum. Saat sabahın dördü ve Reeve yatakta değil. Panik yapmamaya çalışarak arama kaydına göz atıyorum ama kocamdan ne bir mesaj ne de cevapsız arama var. Daha önce hiç eve gelmemişti ve geç kalmayacağını söylemişti. Bir şey çıksaydı, endişeleneceğimi bildiği için benimle iletişime geçerdi. Panik midemi düğüm düğüm ederken asit boğazımdan yukarı tırmanıyor.

Ya ona bir şey olduysa?

Cep telefonumdan numarasını tuşluyorum, çalmasını dinlerken ağzımın içini ısıtıyorum. *Aç şunu, Reeve! Allah kahretsin!* Yataktan beceriksizce çıkmadan önce birkaç kez daha deniyorum, artan histerimin kalp krizine neden olacak boyutlara ulaşmasını engellemek için çok çalışıyorum.

İpek bornozumu kaptığım gibi, ayaklarımı terliklerimin içine sokarken balon büyüklüğündeki göbeğimin etrafına bağlıyorum. Ne yapacağımı düşünerek yatak odamızdan çıkarken numarasını çevirmeye devam ediyorum. Korku kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor ve ensemdeki minik tüyleri kaldırıyor. *Lütfen kocamın başına bir şey gelmemiş olsun.*

Tam görüşmeyi sonlandırıp Reeve'in reklamcısını aramak üzereydim ki misafir yatak odalarımızdan birinden gelen telefon sesini duydum. Odaya yaklaştığımda bir başka tanıdık ses kulak zarımı gıdıklıyor ve omuzlarımdaki stres tabakası anında uçup gidiyor.

Kapı aralık ve iterek açıyorum, Reeve'i tamamen giyinik, yüzü koyun, yatağın üstüne yayılmış, yük treni gibi horlarken bulduğumda neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum.

Odaya usulca girdiğimde viski dumanı burun deliklerimi gıdıklıyor. Edwin ve Reeve belli ki toplantıdan sonra birkaç kadeh içki içmişler ve kocam da beni rahatsız etme riskine girmektense boş yatak odalarımızdan birinde uyuyup uyumayı tercih ediyor.

Son zamanlarda uykumun düzensiz olduğunu biliyor. O her zaman çok düşüncelidir ve ben onun uyuyan haline bakarken, bu adama duyduğum sevgiden neredeyse bunalıyorum. Onu kaybetmeyi düşündükçe içimi güçlü duygular kaplıyor. Beni tüm günahlarım için affedebilmesi ve diğer tarafa daha güçlü ve birleşmiş olarak geçebilmemiz için dua ediyorum. Buna inanmak zorundayım, yoksa daha da büyük bir bunalım içinde olurum.

Uyurken çok daha genç görünüyor, ama yüz hatları huzurlu değil. Uykusunda bile yakışıklı yüzünü neredeyse acı dolu bir ifade kaplıyor. Onu böyle savunmasız görmek acı veriyor çünkü önümüzdeki birkaç haftanın onun için zor geçeceğini biliyorum. Reeve zaten bir şeylerin ters gittiğini hissediyor ama yine de büyük bir şok yaşayacak.

Yatağın yanındaki halının üzerine diz çökerek saç tellerini dikkatlice yüzünden geriye doğru tarıyorum ve alnına nazik bir öpücük konduruyorum. Ağır bir yürekle ona bakarken gözlerim yaşıyor. Derin bir uykuda. Yanağına bir öpücük daha kıpırdamıyor bile. Hafifçe nefes alarak ayağa kalkıp odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Easton birkaç saat sonra beni uyandırıyor, sınırsız bir enerjiyle yatağıma atlıyor. "Anneciğim! Uyan! Yüzmeye gidebilir miyiz? Lütfen." Gözlerimi zorla açıyorum ve yüzme şortunu önden arkaya doğru giydiğini görünce gülümsüyorum.

"Elbette, tatlım. Hazırlanmam için bana birkaç dakika ver." Yüzümü işaret etmeden önce saçlarını karıştırıyorum. "Ve öpücüklerle ihtiyacım var. Yataktan kalkmama yardım edecek bir sürü öpücük."

Easton yüzüme bir sürü yarım yamalak öpücük konduruyor ve ben de kollarımı ona sarıp onu kendime yakın tutuyorum. "Ben de küçük kız kardeşimi öpeceğim. Tıpkı babamın yaptığı gibi" diye ekliyor, yorganı geri çekiyor ve ipek geceliğimin üzerinden karnımı nazikçe öpüyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve biricik oğlum için sessizce teşekkür ediyorum. Karanlık günlerde bile her zaman dünyamı aydınlatıyor.

On dakika sonra, yüzmeye hazır şekilde koridorda el ele yürüyorduk. Easton'dan ses çıkarmaması için söz alarak Reeve'i kontrol ediyorum. Daha erken ve daha fazla uykuya ihtiyacı var. Odada hâlâ dolaşan alkol dumanları bir gösterge ise, bugün akşamdan kalma olacak.

Easton ve ben kapalı havuzumuzda yüzüyoruz ve açlık ikimize de saldırıp kahvaltı etmek için dışarı çıkana kadar eğleniyoruz. İkimiz de bornoz ve parmak arası terlik giymiş halde geniş mutfağımıza girdiğimizde Charlotte -yani evdeki hizmetçimiz- krep yapmakla meşguldü. "Küçük bir kuş bana birinin yüzdüğünü söyledi," diyor ve eğilip Easton'ı yanağından öpüyor. "Umarım aşındır."

"Krep yemeye her zaman açımdır," diyor E, mutfak masasında yanımdaki sandalyeye tırmanarak. "Özellikle de çilek ve çikolata varsa." Karnını ovuşturuyor, Charlotte iki krep, çikolata ve çilek dolu tabağı önüne koyarken gözleri kocaman açılıyor. "Nefis. Teşekkürler, Lotty." Ona bir öpücük konduruyor ve kalbim eriyor.

Charlotte bana dönmeden önce E'ye sevgiyle gülümsüyor. "Sana omlet yapabilirim ya da bu sabah taze meyve ve yoğurt ister misin?"

Easton için bir bardağa taze portakal suyu dolduruyorum. "Meyve ve yoğurt mükemmel olur ama Reeve'in daha bir şeyler isteyeceğini tahmin ediyorum." Dudaklarım seğiriyor.

"Bay Lancaster yemeğini yedi ve bugünlük gitti. Yardım etkinliği için sizi almak üzere zamanında evde olacağını söylememi istedi."

Kaşlarımı çattım. "Reeve çoktan gitti mi?" Ensemdeki endişe gıdıklanıyor. Reeve bana ve Easton'a veda öpücüğü vermeden asla ayrılmaz. Bunu ancak benden kasıtlı olarak kaçıyorsa yapardı.

Bir şey oldu ve ne olduğunu bulmam gerek.

Günün çoğunu ofisimde volta atarak geçiriyorum, tüm aramalarım doğrudan Reeve'in telesekreterine gittiği için panikliyorum. Öğle yemeğinden sonra nihayet ondan haber alıyorum, ama mesajı kısa, bütün gün Margaret ve Edwin ile toplantılarda olduğunu ve benimle daha sonra konuşacağını söylüyor. Sözleri beni pek rahatlatmıyor.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Carole ve kuaför eşi bu geceki etkinlik için hazırlanmama yardım ettikten sonra tam ayrılıyorlardı ki kocamdan geç kalacağını ve Leon'un beni otele götüreceğini bildiren bir mesaj daha aldım. Artık Reeve'in benden kaçtığından eminim ve neredeyse midemdekileri yatak odamın zeminine boşaltacağım.

O biliyor mu?

Bir şekilde mi?

Kollarımı kendime sarıp gözyaşlarımla savaşıırken kapı çalınıyor.

"Vivien?" Leon'un derin sesi kapıdan içeriye doğru gürlüyor. "Sana bir teslimat vardı."

"Geliyorum." Kendimi zorla ayağa kaldırıyorum ve yatak odama doğru yürüyüp kapıyı açıyorum. "Teşekkür ederim." Ellerimin ne kadar kötü titrediğini fark etmemesini umarak zarfı ondan alırken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Çok ateşli görünmüyorsun. Kendini iyi hissediyor musun?" diye soruyor, yüzümü incelerken başını yana eğiyor.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece bu gece için kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Karnımda kocaman bir karpuz taşırken saatlerce topuklu ayakkabı giymek ve sürekli gülümsemek zor." Ellerimi şiş karnımda gezdiriyorum ve normalde rahatlatıcı olan bu his, şu anda hiçbir şey içimde felaket boyutlarına ulaşan fırtınayı dindiremiyor.

"Charlotte'a biraz su ve atıştırmalık göndermesini söyleyeceğim. Neden gitmemiz gerekene kadar dinlenmiyorsun?" Bileğindeki saate bir göz atıyor. "Saat hâlâ erken. Bir saatten önce yola çıkmamıza gerek yok."

Kendimi toparlamak için bir saat -bu zarf dünyamı altüst edecek haberler içerebilir- yeterince uzun değil, ama Leon tatlı davranıyor,

ve onu endişelendirmek istemiyorum. "Teşekkürler Leon. Bunu yapacağım."

Kapımı kapatıyorum ve çıplak ayaklarımla şifonyerime doğru ilerliyorum, aynanın önüne ve giderek artan bir dehşetle yansıyıp bakıyorum. Zarfı titreyen ellerimle tutuyorum, açmaya korkuyorum. Bu ya darbeyi yumuşatmaya yardımcı olacak ya da on milyon kat daha kötü hale getirecek. Yarın uğraşmak üzere bir çekmeceye koymayı düşünüyorum ama Dillon'ın da benzer bir zarf aldığını bildiğim için hemen bakmam gerekiyor. Dillon'ın bakacağını biliyorum ve karanlıkta kalıp ona üzerimde daha fazla güç vermeyeceğim.

Ama bunu tek başıma yapamam, o yüzden cep telefonumu alıp en iyi arkadaşımı arıyorum ve cevap vermesi için dua ediyorum. Audrey neler olduğunu tam olarak bilen tek kişi çünkü aklımı başımda tutmama yardımcı olacak birine ihtiyacım vardı.

"Selam, bebeğim." Audrey telefonu açtığında sesi nefes nefese geliyor. "Neredesin?"

"Tren istasyonunda," diye pantolonunu indirdi. "Nefes nefese kaldım çünkü az önce birkaç kat merdiveni koşarak çıktım ve yine de lanet treni kaçırdım."

"Sonuçları aldım," diye geveledim.

"Kahretsin. Konuşmak için daha özel bir yer bulmam için bana bir saniye verin."

Dudaklarımı ısırıyorum ve daha sessiz bir yere geçmesini beklerken ayağım yere vuruyor.

"Tamam. Şimdi iyiyim. Konuş benimle."

"Zarfı açmadım. Sadece bakıyordum ve kusacakmışım gibi hissediyordum."

"Yara bandını çıkar, Viv. En azından bu şekilde, neyle karşı karşıya olduğunu bileceksin."

"Çok korkuyorum Rey," diye fısıldıyorum, zarfın üstünü gümüş mektup açacağımla keserken. "Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Reeve'in beni terk etmesini istemiyorum. Easton'ın hayatını mahvetmek istemiyorum."

"Nefes al, Viv. Lütfen sadece nefes al. Tanrım, keşke orada seninle olsaydım."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, titreyen parmaklarımla raporu zarftan çıkarırken.

"Her şey yoluna girecek. Reeve seni terk etmeyecek. Bir süre üzgün ve kızgın olacak ama seni ve Easton'ı bırakıp gidemeyecek kadar çok seviyor. Bir de şu açıdan bak; eğer Dillon Easton'ın babasıysa, iki babası olacak. Bu onun hayatını mahvetmez. Öğrendikten sonra bir süre kafası karışabilir ama siz onu sevecek ve ona güven vereceksiniz ve o da iyi olacak. O harika bir çocuk. İyi olacak."

"Teşekkür ederim." Boğazımdaki kalın yumruyu yutuyorum. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Yaptığını biliyorum bebeğim. Bunun senin hatan olmadığını unutmamalısın. İkiz olduklarını bilmiyordun."

Telefonumun hoparlörünü açıyorum ve mektubu açarken onu şifonyerimin üzerine koyuyorum. Okurken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, sayfaya son bir kararlılıkla düşüyor. Sel kapıları açılırken hıçkırıklar göğsümden fişkırıyor.

"Viv? Ne yazıyor?" Ben ağlarken Audrey soruyor.

"Ben... ben... ben," diye kekeliyorum, boğazımın arkasını tıkayan dağınık duygu yumağı yüzünden kelimeleri oluşturmıyorum. Audrey yanımda olduğunu hatırlatarak beni bekliyor. Aynada gözyaşı lekeli yüzüme bakıyorum. Makyajım mahvolmuş, ama bu endişelerimin en küçüğü. Bir mendil kaparak yanaklarımdaki ıslaklığı siliyorum ve duygularımı dizginlemeye çalışıyorum. "Tanrım, Audrey," diye , göğsüme yeni bir acı katmanı bastırırken.

"İyi olacaksın, Viv. Derin nefes al. Al ve ver. Sakinleşmen gerek."

Önerdiği gibi yapıyorum ve yavaş yavaş, ikiz gerçeği ortaya çıktığından beri şüphelendiğim şeyi doğrulayacak kadar kendime geliyorum. "Reeve, Easton'ın babası değil. Dillon."

My elim titrerken bir bardak maden suyunu dudaklarıma götürüyorum ve otele adımımı attığım andan itibaren bütün gece yaptığım gibi yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum. Babalık sonuçları endişelerimden sadece biri. Reeve geldiğimden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı. Reeve bu yıl konuk konuşmacı olduğu ve çok talep gördüğü için yalnız zaman geçirmek zor olsa da, akşam yemeği sırasında masada kendimize zaman birkaç an oldu ve kocam beni görmezden geldi, benimle konuşmak yerine yemeğini yedi.

Bütün gün dün gece bir şeyler olduğundan şüphelendim ama şu anda Reeve'in benden kaçtığından yüzde yüz eminim çünkü gerçeğin en azından bir kısmını keşfetti. Gördüğüm soğuk davranışın tek açıklaması bu.

Keşke alkol içebilseydim çünkü biraz votka çok işime yarardı. Şimdi.

Reeve duygusal bir konuşma yaparken benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Odanın en üstündeki podyumda, yardım kuruluşunun dezavantajlı çocukları ve ihmal ve istismar nedeniyle evlerinden uzaklaştırılanları desteklemenin birçok yolunu tartışıyor. Yardım kuruluşunun bu çocuklardan bazılarına alternatif bir yuva sunmak için inşa ettiği çeşitli tesisleri gösteren slaytlar arasında gezinirken gözlerinde gerçek yaşlar birikiyor. Strong Together ikimizin de tutkuyla bağlı olduğu bir amaç ve böylesine değerli bir amaca destek olmak için her yıl düzenlenen bağış toplama galasına katılıyoruz.

Bu gece ilk kez buradan başka bir yerde olmayı diledim. Reeve ile konuşmam gerek.

Özellikle de Dillon telefonumu patlatıp stresimi artırırken. Eve ne kadar erken gidersek o kadar iyi. Bu gece kocama her şeyi anlatmaya karar verdim. Dillon'ın hesaplaşmasını bekleyemem çünkü Reeve'in zaten bir şeyler bildiği açık.

İtiraf etme zamanı geldi.

Artık Dillon'ın elinde Easton'ın babası olduğuna dair kanıt var, bu haberi sosyal medyada yayınlayacağından şüpheliyim. Bu yine de bir risk ama almaktan başka çarem yok. Kocam yüzüme zor bakıyor ve gerçekten daha kötü olan tek şey gerçeğin parçaları. Şu anda onun neye inandığına dair hiçbir fikrim yok ve bu gerçekten korkutucu bir ihtimal.

Reeve ve hayır kurumu yöneticileriyle fotoğraf çektirdikten sonra onu birkaç saniyeliğine bir kenara çekmeyi başardım. "Mazeretlerimizi bildirip gidebilir miyiz?" Fısıldıyorum.

"Eve gitmeye mi heveslisin yoksa benden uzaklaşmaya mı?" diye soruyor pek de umursamadığım alaycı bir ses tonuyla.

"Konuşmamız gerek ve bu bekleyemez." "Haklısın," diye tersledi.

"Bekleyemez."

Reeve uzun zamandır görmediğim öfkeli bir bakışla bana bakarken ellerimi karnıma sürterek gözyaşlarımla savaşıyorum. Gözleri benimkileri delip geçiyor ve taktığı görünmez maskeyi bir saniyeliğine düşürerek yaşadığı yıkımı tüm odanın görmesi için sergiliyor. Şükürler olsun ki şu anda kimse bize dikkatini vermiyor.

Yarım saat sonra nihayet ve el ele odadan çıkıyoruz. Koridora çıktığımız anda Reeve elimi sanki yanıyormuş gibi bırakıyor. Kocamın peşinden aceleyle koşarken, uzun bacaklı adımlarına yetişmek için yarı koşarken acı kalbimde delikler açıyor.

Mayıs ayı için alışılmadık bir sağanak halinde gökten yağmur yağıyor. Vale arabamızı alırken biz tentenin altında dururken Reeve öfkeyle kıllarını kıpırdatıyor. Şık siyah ve altın rengi Maserati'miz kaldırıma yanaştığında görevli bir şemsiye açıyor. Kaygan basamaklardan arabamıza doğru dikkatlice yürürken Reeve kolunu sırtıma dolayarak beni kendine yakın tutuyor. Bu yakınlıkta tüm vücudunun titrediğini hissediyorum ve ağzım kuruyor.

Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü ve onu kaybetmekten korkuyorum.

Reeve beni yolcu tarafına yönlendiriyor ve o kapıyı açarken ben de ona dönüyorum. "Sen içiyordun. Ben sürerim."

Başını sallıyor, çenesi geriliyor. "Sadece birkaç tane içtim ve sarhoş değilim."

"Ama yağmur yağıyor ve-"

"Şu anda beni gerçekten zorlamak istemezsin Vivien." Bana bakarken gözleri çelişkili duygularla yanıyor. "Gerçekten araba kullanmaya uygun olmasaydım araba kullanacağımı mı düşünüyorsun? Aklım başımda değilken araba kullanarak senin ve doğmamış çocuğumuzun hayatını tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun?"

Kalın kalın yutkunarak başımı sallıyorum. "O zaman bin şu lanet arabaya, Viv."

Koltuğuma tırmanıp titreyen parmaklarımla emniyet kemerimi bağlarken bir yandan da gözyaşlarımla kontrol etmeye çalışıyorum.

Reeve direksiyona geçmeden önce valeyeye bahşiş verir. Yağmur damlaları saçlarına ve siyah smokin omuzlarına yapışırken o da kemerini bağlar. O

Motoru çalıştırıp yarı işlek caddeye doğru süzülürken ne konuşuyor ne de bana bakıyor.

Reeve otoyoldan kaçınıyor, eve daha az işlek yollardan gitmeyi tercih ediyor. Pencereden dışarı bakıyorum, görünmez gözyaşları dökerken kollarımı kendime sarıyorum. Sonuçları aldığımdan beri kargaşa benim sürekli yoldaşım oldu ve kalbimdeki acı o kadar yoğun ki, kalp krizinin eşiğindeyken böyle mi hissettiğimi merak ediyorum.

Reeve daha sakın bir yola girene kadar hiçbir şey söylemiyor, sessizce öfkeleniyor ve sonra bana dönüyor. "Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?"

Yavaşça ona dönüyorum ve yüzündeki kızgın ifadeden irkiliyorum. "Bence konuşmak için eve gidene kadar beklemeliyiz."

Direksiyonu sıkıca kavırıyor ve burun delikleri açılıyor. Yağmur n cama vuruyor ve silecekler camı temiz tutmak için fazla mesai yapıyor. "Onu beceriyor musun?" Gözlerini bir an için yoldan ayırıp bana bakıyor. "*İkizimi* mi beceriyorsun?" diye tıslıyor, sesi birkaç kademe yükseliyor.

Aman Tanrım. Dillon'ın kim olduğunu biliyor, yani bir zamanlar birbirimiz için ne ifade ettiğimizi de biliyor olmalı. "Ne? Hayır! Tabii ki değilim! Neden böyle söyledin ki?"

"Geçen hafta Leon'u atlattıktan sonra nereye kayboldun?"

Kahretsin. Alt dudağımı sertçe ısıırıyorum. "Aıklayabilirim ama bu şekilde değil ve yavaşlamalısın. Yağmur durma belirtisi göstermiyor."

"Sadece şu lanet soruya cevap ver, Vivien!" Ellerini direksiyona vuruyor ve ben sıırıyorum.

"Dillonla birlikteydim ama düşündüğünüz gibi değil. Onunla birlikte olmadım. Seni asla aldatmam, Reeve. Asla. Bana inanmak zorundasın!"

"Bana söylemeni bekledim. Neredeyse iki hafta oldu ve sen hiçbir şey söylemedin!" diye bağırıyor ve bastırılmış tüm öfkesi serbest kalıyor.

"Başından beri biliyor muydun? Neden bir şey söylemedin?"

"nk bunu karımdan duymaya ihtiyacım vardı! Bunca yıldır sana duyduğum güvenin boşuna olmadığını bilmem gerekiyordu. Sağlam bir ekip olduğumuzu bilmem gerekiyordu."

"yleyiz, Reeve." Koluna uzanıyorum ama beni başından savıyor ve içime kıymık kıymık acılar gönderiyor. "Nasıl ğrendin?" Yüzümden aşağı yuvarlanan gözyaşlarımı aceleyle silerek soruyorum. Her şey boka sarıyor ve yanlış karar verdiğim için bu benim hatam. Riske girmeli ve laboratuvardan eve döner dönmez Reeve'le konuşmalıydım.

"Evimize geldiği gün verdiğin tepki beni uyardı ve sana nasıl baktığını gördüm. Easton'ın doğum gününe verdiği tepki büyük bir tetikleyiciydi."

Kaşlarını şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"E'nin doğum gününün Haziran'da olduğunu sandığını söyledi," diye açıklıyor Reeve.

Belki de çok stresli olduğum için beynim bulanık, ama hala ne demek istediğimi anlamış değilim.

"Önceden isim alışverişinde bulunmamıştık. Kimliklerimizin gizli olması gerekiyordu. Beni nasıl tanımış olabileceğini anlayabiliyorum, ancak oğlumuzun doğum gününün Mayıs değil Haziran olarak bildirildiğini bilmek büyük bir işaretti. Bir şeylerin yanlış gittiğinden emindim. Sonra İrlanda'dayken bana gönderdiğin fotoğrafı hatırladım ve Oscar töreninde koridorda arkada aynı saç tipine sahip bir adam gördüğümü hatırladım. Her şey yerli yerine oturmaya başladı. Yanılmış olmak için dua ediyordum. Senin eski sevgilinin ve benim ikizimin parlak sarı saçlı olması sadece bir tesadüftü." Islak arka yollarda yarışırken lastiklerimiz gıcırıyor. "Ta ki dün gece seni İrlanda'da izlemesi için tuttuğum özel güvenlik şirketinin sahibiyle buluşana kadar."

"Bu da ne?" Bağıryorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Ne demek istiyorsun?" Kekeliyorum. Bana -karısına- sormak yerine bir yabancıya gitmesi çok şey anlatıyor. Ama bu asıl meselenin yanında ikinci planda kalıyor.

Reeve keskin mavi gözleriyle beni iğneliyor. "Gerçekten de hayatımın aşkının, onu zarardan koruyacak biri olmadan İrlanda'da dolaşmasına izin vereceğimi mi düşündün? Unuttuysan söyleyeyim, birkaç ay önce acımasızca saldırıya uğramıştın ve işi şansa bırakamazdım."

"Bunca zamandır beni gözetleyen biri mi vardı?" Dillon'ın bir keresinde evimin önünde dolaşırken gördüğü adamı hatırladığımda bile dilimin ucuna inançsızlık geliyor. Dillon onu Whelans'ın dışında da gördüğünden emindi. O zamanlar paparazzi olduğunu düşünmüştüm ama medyada benimle ilgili hiçbir şey çıkmayınca ve adam bir daha ortaya çıkmayınca her şeyi unuttum.

"Casusluk değil. *Koruma*. Los Angeles'ta bir adam tuttum ve o da Dublin'de saygın bir yerel firma buldu. Güvende olduğunuzdan emin olmak için yirmi dört-yedi saat sizi izleyen adamları vardı."

"Bu... Bunu yaptığina inanamıyorum." Yüzümde bir şok ifadesi belirdi. "Sana ne söylediler? Dillon'ın kim olduğunu başından beri biliyor muydun?"

"Eğer kim olduğunu bilseydim, o şerefsizi görür görmez evimden !" Reeve bağıryor, sesi çatlıyor. Bana baktığında gözleri yaşlarla doluyor. "O zamanlar, sen bana söylemeden önce bir adam olduğunu biliyordum çünkü güvenlik firması bana haftalık raporlar gönderiyordu."

Bir elimi göğsümün üzerine koyup ani gerginliği ovuşturuyorum. "Bu mahremiyetime yapılmış çok büyük bir saldırı. Bunu yaptığina inanamıyorum, Reeve. Senden yer istedim!"

"Ve bunu sana ben verdim!" diye bağıyor. "Her hafta raporları aldığımnda, bir uçağa atlayıp seni eve geri getirmek istedim. Uzak durmak muazzam bir irade gerektiriyordu ama yaptım çünkü sen istedin. Bu beni neredeyse öldürüyordu, Viv. Kalbim gün kırılıyormuş gibi hissediyordum. Onunla birlikte olduğunu biliyordum ve seni sonsuza dek kaybetme riskiyle karşı karşıyaydım. Yapabileceğim tek şey telafî etmeye çalışmak ve geri döndüğünde hâlâ benim olmanı ummaktı. *Eğer* geri dönersen."

Göğsü kabarıyor ve başını direksiyona koyduğunda araba biraz savruluyor.

"Yavaşlamalısın," diye tekrar uyarıyorum. "Lütfen, Reeve." Çekingen bir şekilde koluna dokunuyorum. "Neden sen kenara çekmiyorsun, ben süreyim?"

"Meksika'daki o gün onu öğrendiğim gündü," diye devam ediyor aldırmadan. "Fotoğraflar vardı ama onlara bakmayı reddettim. Kalbimin bunu görmeye dayanamayacağını biliyordum, bu yüzden hiçbir zaman fotoğraflı kanıt görmedim." Bana bakarken gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor. "Seni onunla görmeye tahammül edemediğim için raporlarımdan çıkarıldılar. O gün acımı dindirmek için kafayı buldum." Ağzından acı bir kahkaha döküldü. "İkizim o zaman bile benim için her şeyi berbat ediyordu. Hepsi onun suçu. Onu öğrendim, sarhoş oldum, kafayı buldum ve sonunda o psikopat kaltakla yattım."

Vitriol Reeve'in dudaklarından dökülüyor ve gözlerinden akıyor ve bu ona hiç benzemiyor. Sesi kardeşi kadar çarpık ve öfkeli çıkmaya başlıyor. Ve tıpkı Dillon gibi, sorumlu başkaları olduğu halde ikizini suçluyor. Simon her şeyi harekete geçirdi. Saffron da Reeve'i Meksika'da kendi emellerine alet etti.

Bu suçlama ve düşmanlık döngüsü hiç sona erecek mi?

"Dün gece fotoğrafları gördüm. Her şey hakkındaki şüphelerimi doğruladılar." sallıyor ve yüzüne kazınan hayal kırıklığı ifadesi çok net. "Gecenin bir yarısı bir tepenin başında seni bir haça karşı becermesine izin mi verdin? Hem de etrafta başkaları varken denizde?"

Yakışıklı yüzünde hayal kırıklığının yerini tiksinti alıyor ve bu beni çıldırtıyor. Reeve namuslu ya da vanilya sekse takıntılı bir adam değil. Kendi tarzımızda maceraperestiz. Evet, hiç halka açık bir yerde sevişmedik ama bunun tek nedeni onun ünlü statüsü göz önüne alındığında bunun çok riskli olması. Onun yargılayıcı, ikiyüzlü tavrından hiç hoşlanmıyorum. "Beni yargılayamazsın, Reeve. Erkek arkadaşım ile birlikteydim ve her şey kendi rızamla oldu. En azından fotoğraflarım magazin dergilerine ve sosyal medyaya düşmedi. Sen bu aşağılanmadan kurtuldun." Bu benim için düşük bir darbe, ama şimdi öfkeliyim ve mahremiyetimin iğrenç bir şekilde ihlal edilmesine öfkeleniyorum.

"Seni tanıyor muyum ki?" diye devam ediyor, gözlerini kısıyor ve ben kırmızıyı görüyorum. Bana tepeden bakmaya hakkı yok. Hele de bunca zaman sonra. "Bunu görmenin bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Reeve'in hatalı olan kendisi olduğu halde bunu bana çevirmeye çalışması tam Reeve'e göre. "Belki de mahremiyetimi bu kadar iğrenç bir şekilde ihlal etmemeliydin! Birinin beni *erkek arkadaşım* ile izlediğini bilmenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? En mahrem anlarımızı filme çekmenin?" Öfke içimde patlayana kadar mantar gibi çoğalıyor. "O fotoğraflar asla çekilmemeliydi! Ve kesinlikle sapık bir özel dedektifin ofisinde saatli bir bomba gibi durmamalıydılar." Öfkelenim, dehşete kapıldım ve bir sürü başka duygu hissettim.

"Bunu yaptıklarını bilmiyordum çünkü ben istemedim ve fotoğraflara hiç bakmadım. Seni geri aldıktan sonra, onlara ikinci bir düşünce vermedim." Torpido gözünden kalın beyaz bir zarf çıkarıp kucağıma attı. "bakalım. bu kadar. Carson çoktan imzalı beyannameleri aldı.

ABD'li ve İrlandalı güvenlik firmaları, fiziksel veya dijital formatta başka hiçbir kopyanın bulunmadığını teyit etti."

Koltuğumda dönüyorum, deri hareketle gıcırıyor. "Eve geldiğim gün balkonda çektiğimiz fotoğrafı sen mi ayarladın?"

Çenesinde bir kas patlar ama hiçbir şey söylemez.

"Cevap ver, Reeve. Tüm iskeletleri dolaptan çıkarabiliriz."

Yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Seni kaybetmekten çok korktum. Gerçekten çok üzgündün. Ona aşık olduğumu biliyordum. Muhtemelen benden daha çok ve seni sonsuza dek kaybetme riskini göze alamazdım." Gözlerinde şiddetli bir kararlılık parlıyor. "Bir fotoğrafçıyla arkadaş olmuştum. Karşılıklı fayda sağlayabileceğimiz bir anlaşma önermişti. O gün onu aradım ve bunu ayarladım."

Oh Tanrım. Dillon haklıydı. Başım koltuk başlığına yaslanıyor ve sanki bu gelen yeni acı dalgasını önleyecekmiş gibi gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimden yaşlar dökülüyor, neredeyse arabamıza yağın yağmurun damlalarıyla eşzamanlı olarak. "Beni bilerek baştan çıkardın, böylece fotoğrafçı para kazanacaktı ve sen de bunu Dillon'ı uzaklaştırmak için kullanacaktın."

"Tarihi yeniden yazma, Viv." Gözlerimi açıyorum, parmaklarının direksiyonu kazdığını fark ediyorum. "Seni baştan çıkardım çünkü seni seviyorum ve seni özledim. Sana tekrar yakın hissetmek istedim. Hak iddia etmek ve o pisliği uyarmak ikinci plandaydı." Bir sonraki virajı dönerken bana hızlı bir bakış attı. "Sen benimsin Viv ve bu asla değişmeyecek."

Şaşkına döndüm ve beynim pek çok duyguyla bulandı. Reeve beni doğru nedenlerle mi geri istiyordu, yoksa ben onun rakiplerinden kazanmaya kararlı olduğu bir varlık mıydım? Dillon her konuda haklı mıydı? Artık neyin gerçek olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim Reeve'in bana yalan söylediği. Ben de ona yalan söylüyordum. Hangisi daha kötü? Karşılaştırılabilir mi? Son iki haftadır ondan büyük şeyler sakladığım halde ona bu pisliğini söyleyebilir miyim? İkimiz de birbirimiz kadar kötü müyüz?

Karmakarışık beynimde çalkalanan birbiriyle savaşılan düşüncelere bir anlam veremiyorum. "Ben hep o gün gazetecilerle konuşmayı Saffron'a bir mesaj göndermek için bıraktığını düşündüm. Tekrar birlikte olduğumuzu ve hiçbir şeye kalkışmamasını bildirmek için. Dillon'a da bir mesaj gönderdiğini hiç düşünmedim. Çok safmışım."

"İki kuş. Bir taş." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ve ben de duygularım üzerindeki zayıf kontrolümü kaybediyorum.

"Bu kadar küstah olma! Bana yalan söyledin! Beni manipüle ettin! Evliliğimizde bunu ne kadar sık yaptın, Reeve? Bilmediğim başka ne var?"

"Hayır, Viv. Bu saçmalığı bana atamazsın." Boynundan yüzüne doğru öfkeli bir kızarıklık yayılırken araba hızlanıyor. "Sen de aynısını yaptın! O gün oturma odamıza adımımızı attığımız anda itiraf etmeliydin. Dillon'ın kim olduğunu bana hemen söylemeliydin. Bunun yerine orada oturdun ve beni aptal yerine koymasına izin verdin."

"Sana söylemek istedim," diye ağlıyorum. "Söylemeyi planlıyordum ama sessiz kalmam için bana şantaj yaptı."

"O ne?" Reeve kükrüyor ve ben de böğürtü karşısında kulaklarımı kapatıyorum.

"Birlikteyken iznim olmadan fotoğraflarımı çekti. Onları internette yayınlamakla tehdit etti ve kendisinin senin ikizin olduğunu ve E..." Yıkıldım, ellerimin içine hıçkırarak ağladım.

"Benimle bir ilişki geliştirmeye niyeti yok. O senin için burada. Sen ve... oğlum," diye mırıldanıyor.

Yüzümü kaldırıp bulanık gözlerle Reeve'e bakıyorum. "Biz seniniz, Reeve. Bizi sizden alamaz."

"Onunla sevişmek için buluşmadıysan, buluşmak için tek bir nedenin var." Göğsü kabarıyor ve sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Babalık testi yaptın. Değil mi?"

Başımı sallıyorum, yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarımı siliyorum. "ısrar etti. Sana söylemek istedim ama sessiz kalmam için bana şantaj yaptı. Sonra belki de en iyisinin test sonuçlarını alana kadar beklemek olduğunu düşündüm ama..." Duygularımı kontrol altında tutamayarak ellerimin içine hıçkırıyorum.

"Hayır, Viv. Lütfen, Tanrım, hayır. düşündüğüm şeyi söyleme."

Boğuk sesi beni öldürüyor, göğsüme yapan yoğun acıyla birlikte nefes almamı zorlaştırıyor. "Özür dilerim Reeve. Çok özür dilerim. İkiz olduğunuzu bilmiyordum! İrlanda'dan ilk döndüğümde mesafemi korudum çünkü senin baba olduğundan emin değildim. Bu konuda yalan için özür dilerim ama seni korumaya çalışıyordum. Easton doğduğunda ve testler onun senden olduğunu doğruladığında çok mutlu oldum." Çığlıklarım arabanın içinde yankılanıyor.

"Yalan söylediğini biliyordum," diyor ve ben başımı kaldırıyorum, gözyaşlarım titriyor. "Ne?"

"Bana onunla yattığını söylemiştin. Ben aptal değilim. Elbette bebeğin benden olmama ihtimali olduğunu biliyordum. Emin olmak istediğin için bana bağlanmayı, teklifimi kabul etmeyi reddettiğini biliyordum. Bunu sana karşı kullanmıyorum, Viv. Benim ve bebeğin için doğru olanı yapmaya çalıştığın için sana saygı duyuyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve eğer bu yüzden kendini suçluyorsan, suçlama."

"Ah, Reeve," diye boğuluyorum hıçkırıklar arasında, elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

Boğazını temizliyor ve bana bakıyor. Yüzünde acı okunuyor ve kalbim parçalanıyor. "Lütfen bana Easton'ın benim kanımdan olduğunu söyle? Lütfen onun *benim oğlum* olduğunu söyle. O küçük çocuğu her şeyimle seviyorum. Lütfen onun olduğunu söyleme. Onu kaybedemem."

Boğazımdaki yumrudan güçlkle konuşabiliyorum. "Kenara çek lütfen," diye . Artık evden o kadar da uzakta değiliz ama bunu ona araba sürerken söyleyemem.

"Hayır, Viv. Sadece . Buna bir dakika daha dayanamam!"

Gözlerimden kendi istekleriyle yaşlar süzülüyor. "Sen hâlâ Easton'ın babasisin, Reeve. Önemli olan her açıdan, o hâlâ senin oğlun."

"Vivien," diye boğuk bir sesle mırıldanıyor. "O benim biyolojik çocuğum mu yoksa Dillon'ın mı?"

Havada gergin bir hava var ve tek ses sileceklerin vınlaması ve karanlık gece göğünden yuvarlanmaya devam eden yağmurun pırtırtısı. "O Dillon'ın," diye fısıldıyorum, alt dudağım titreyerek.

"Hayır!" Reeve'in acı dolu çığlıkları küçük alanı dolduruyor, neredeyse beni boğuyordu. "Hayır. O olamaz. O *benim* oğlum! O benim oğlum. *Sen de benimsin*. Sana sahip olamaz!" Gözyaşları kirpiklerine ve yanaklarına yapışırken, çocukken babası incitici bir şey yaptığında yüzünde gördüğüm aynı kayıp, savunmasız ifadeyle bana bakıyor.

"Üzgünüm, Reeve. Çok özür dilerim." Gözlerimi ovuşturuyorum, bir elimi göğsümdeki sıkı ağrının üzerinde gezdiriyorum. "Ama o hâlâ senin oğlun. Sen hâlâ onun babasisin ve ben de hâlâ senin karınım. Bu değişmeyecek."

"Bana bunun bir şeyleri değiştirmediğini söyleyemezsin Viv, çünkü değiştiriyor," diye bağıyor.

Yanlışlıkla gaza bastığında araba ileri doğru sarsılır. Avuçlarını kornaya bastırarak, hüsrana uğramış bir öfke ve umutsuzluğun korkunç bir gösterisiyle kornaya tekrar tekrar basıyor. karanlık, ıssız yol boyunca bangır bangır çalıyor. Yüksek duvarların ve kapıların ardına gizlenmiş lüks evler bu gürültüden şikâyet edemeyecek kadar geridedir. Uzun, yaşlı meşe ağaçları, dayanıksız çitlerin ardında yolun diğer tarafını kaplıyor. Bazıları tehlikeli açılarla eğilmiş; dalları gökten yağın acımasız yağmurla hırpalanmış.

"Sakin ol, Reeve. Lütfen. Çok hızlı gidiyorsun."

"Sakin olmamı söyleme bana!" Gözlerini bana dikerken vahşi görünüyor. "Senin için çok şey feda ettim! Ailemiz için. Ve o hepsini benden almaya çalışacak!" Yumruğunu sıkarak gösterge paneline defalarca vuruyor.

Fedakârlık mı? Ne fedakarlığı? "Bu da ne demek oluyor?"

"Kalbim kırılıyor, Viv." Yüzünden akan gözyaşlarıyla bana bakıyor. "Onu oğlumun yanında istemiyorum. Bunu Easton'a açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Onu kaybedemem. Seni kaybedemem. Yapmayacağım. I-"

"Dikkat et!" Küçük bir yan yoldan bir araba yola çıkarken çığlık atıyorum. Görüş mesafesi zayıf ve bizi görmediler.

Reeve hızlı tepki veriyor, arabadan kaçmak için direksiyonu kırıyor ve hızlanıyor, ancak Maserati'mizin arka tarafına çarpıyor ve bizi kaygan yolda bir kuyruk dönüşüne gönderiyor. Reeve arabanın kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışırken ben çığlık atıyorum, ikimiz de koltuklarımızda bir aşağı bir yukarı zıplıyoruz.

Her şey çok hızlı oluyor.

Reeve direksiyonu çekiştiriyor ve araba şiddetle sola doğru sarsılırken başım bir öne bir arkaya savruluyor. Arabamız ileriye doğru fırlayıp yolun sol tarafını sınırlayan çürük çiti kırarken kocamın dudaklarından sıkıntılı bir ses çıkıyor. İleri doğru sıçrarken arabamızın her tarafına tahta parçaları fırlıyor. Reeve direksiyonla boğuşuyor, kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyor. Ben çığlık atıyorum ama sanki başka biri bu tiz cırtlak sesleri çıkarıyor.

Sonraki birkaç saniye sanki ağır çekimde gerçekleşiyor. Reeve emniyet kemerinin kilidini açıp vücudunu üzerime atmadan önce küfrediyor. Bana yapışırken kolları üst gövdeyi sıkıca sarıyor. Kemerini tekrar takması için ona bağışlamak istiyorum. Şehit olmaması için. Ama kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum. Çığlık atmadan duramıyorum. Adrenalin damarlarımdan fışkırırken, sıvı terör içimi kasıp kavuruyor.

Metaller kulak zarımı delemek kadar gürültülü bir şekilde sıyrılıyor ve bir ağaca çarptığımızda kuvvetle öne doğru itiliyorum. Dehşete düşmüş gözlerim büyük bir şok ve içimi burkan bir panikle irkilirken, arabamızın üzerine yaklaşan bir karanlık çöküyor. Ağaç, yeri sarsan bir gümbürtüyle yatay olarak üzerimize düşüyor. Tavan bükülüyor, üzerimize bastırıyor, arabanın içindeki boşluğu düzleştiriyor ve Reeve'i eziyor. Başım camın kenarına çarpıp dünyam zifiri karanlığa gömülürken, kocam için duyduğum korku son bilinçli düşüncem oluyor.

"Bayan? Beni duyabiliyor musunuz?" diye soruyor yabancı bir ses yavaşça kendime geldiğimde. Ağrı kafatasımın etrafını sarıyor, sanki biri kafama içeriden vuruyormuş gibi vuruyor. . Çok sıcak. Ve beni koltuğa bastıran, balo elbisemi sırtıma yapıştıran ölü bir ağırlık var. Yavaşça gözlerimi kırıştıtarak açıyorum ve hemen tekrar kapatabilmeyi diliyorum.

Her şey bana dehşet verici bir teknik renkle geri geliyor ve haykırıyorum. Etrafımı saran hava tiksindirici ve yoğun. Gözlerim giderek artan bir korkuyla kapalı alanı tarıyor. "Reeve," diye mırıldanıyorum, elimi kaldırıp kocamın başının arkasına dokunuyorum. Yoğun kan parmaklarımı kaplayınca çığlık atıyorum. "Tatlım," diye hıçkırarak Reeve'in donmuş omzunu sarsıyorum. "Lütfen Reeve, sana ihtiyacım var." Kocamın yüzükoyun yatan bedenine bakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Çökmüş çatı ile benim sıkışmış durumda ve devrilmiş ağaç, şu anda bilinci yerinde olsa bile hareket edemeyeceğini garanti ediyor. Başını kaldıracak, yüzünü görecektik gücüm yok ve ikimizden birini yerinden çıkarmaya çalışmaktan korkuyorum. "Bayan?" Ses kulağıma yakın bir yerden geliyor ve ben ırkiliyorum.

siren sesleri yakın yankılanıyor. "İyi misin?"

Başımı geriye doğru eğip penceresiz arka kapıdan kafasını uzatan kır saçlı yabancıya bakarken ırkiliyorum. "Yardım edin," diye . "Kocamın yardıma ihtiyacı var." Popomun altında sıcaklık birikirken gözlerim şokla irileşiyor ve ne olduğunu anlıyorum. "Bebeğim." Panik içindeki gözlerimi adama dikeyorum. "Bir sorun var. Lütfen bize yardım edin." Arabanın tüm ışıkları sönük olduğu için kırımın altından yayılan kanı göremiyorum ama hissediyorum.

"Yardım yolda. Yakında burada olurlar. Çok üzgünüm." Yüzümden yaşlar boşanırken ona boş boş bakıyorum. "Diğer arabayı ben kullanıyordum. Seni görmedim. Karanlıktı ve-"

Başını öne eğiyor ama onunla ilgilenecek vaktim yok. Bebeğim ve Reeve için endişelenmekle çok meşgulüm. Bir elimi , diğerini Reeve'in başının üstüne koyarak daha önce hiç dua etmediğim gibi dua ediyorum.

Akıl sağlığıma zar zor tutunurken hıçkırıklar ürkütücü bir şekilde durgun gece havasını yırtıyor. "Reeve, lütfen uyan. Lütfen, bebeğim. Beni bırakma!" Ağlıyorum. "Beni bırakamazsın. Bu şekilde olmaz. Birbirimize bu kadar kızgınken olmaz. Lütfen Tanrım," diye bağıyorum, başımı yukarı kaldırıp alnımı arabamızın hırpalanmış tavanına sürtüyorum. "Lütfen kocamı ve kızımı alma! Zaten yeterince şey yapmadın mı?"

Sirenler yaklaşıyor ve ben etmelerini istiyorum.

İtfaiyeciler devrilen ağacı kaldırmak ve bize ulaşabilmeleri için çatıyı kaldırmak için çalışırken uyuşmuş bir pus içinde izliyorum. Onlar çalışırken büyük ışıklar arabanın üzerinde parlıyor ve katliamı aydınlatıyor. İçinde sıkışıp kaldığım enkazı incelerken fiziksel ve duygusal acı bedenimi harap ediyor. Her yerde kan var ve Reeve hâlâ kıpırdamadı. Dehşet içindeyim ve akıl sağlığıma zar zor tutunuyorum. Kanlı parmaklarımı saçlarında gezdirirken kocama özürler fısıldıyorum. Uyanması için yalvarıyorum. Dayanması için yalvarıyorum. Küçük Lainey'ime savaşması için sessizce yalvarıyorum. Başım zonkluyor ve görüşüm bulanıklaşıyor ama gözlerimi kapatmayı reddediyorum. Kocam ve doğmamış çocuğum için bilincimi kaybetmemek için savaşıyorum.

Bir sağlık görevlisi açık pencereden bana sorular soruyor ama ona cevap veremiyorum. Sadece aileme odaklanacak kadar enerjim var. Korku kalbimi mengene gibi kavramış, nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar sıkıyor ve sıkıyor. Nefesim hırıltılı, paniklemiş bir şekilde dışarı sızıyor ve ciğerlerime yeterince hava almak için mücadele ediyorum. Çatı nihayet kaldırılırken burnuma ve çeneme dikkatlice bir oksijen maskesi yerleştiriliyor.

Bir itfaiyeci sürücü tarafındaki kapıyı açıp eğilerek parmaklarını Reeve'in boynuna bastırıyor. Parmaklarını Reeve'in nabız noktasına doğru tutarken benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Omzunun üzerinden bakarak, arkasında bekleyen erkek sağlık görevlisine başını sallıyor. Tekrar arkasını dönüyor ve sempatik gözleri benimkilere kilitleniyor. Ağzımdan acı dolu bir hıçkırık kaçıyor. "Hayır!" Çığlık atıyorum. "Hayır! Sakın ! Sakın bana bunu söylemeye cüret etme!" Histeri boğazımda ve parmaklarımı Reeve'in saçlarında sıkıyor, sessizce evrene yalvarırken ağlıyorum.

Bu bir hata.

olmalı.

Reeve beni asla terk etmez. Bana

birçok kez söz verdi.

"Bayan Lancaster," dedi nazik sağlık görevlisi kadın. Bana adını söyledi ama ben . "Kaybınız için çok üzgünüm. Şu anda kocanız için yapabileceğimiz bir şey yok. Size ve bebeğinize odaklanmamız gerekiyor."

"Reeve." Ona tutunuyorum, omuzlarına yapışıyorum, göğsüme oturan en kötü, en hayal edilemez acıyla ağlıyorum. "Beni bırakamazsın. Seni çok seviyorum! Sensiz devam edemem. Lütfen, uyan. Bebeğim, lütfen." Fiziksel olarak kalbim göğüs kafesimin arkasında parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Göğsümden hıçkırıklar yükseliyor ve ben de ölmek istiyorum.

"Vakit geldi Bayan Lancaster," diyor sağlık , destek olmak için kolumu sıkarak. "Meslektaşlarımın kocanızı arabadan çıkarmasına izin vermelisiniz."

"Hayır," diye hıçkırıyorum. "Onu benden almayın." Gözyaşları düzenli bir akış halinde yüzümü kaplıyor ve burnumdan sıvı sızıyor.

"Bırakmalısın, tatlım." Bir erkek sağlık görevlisi, Reeve'i arabadan çıkarıp sedyeye yatırırken ellerimi nazıkçe Reeve'den ayırıyor. zerine tepeden tırnağa mavi bir çarşaf örtülüyor. Gözyaşlarım diniyor ve arabadan çıkarılıp sağlık görevlileri beni kontrol ederken yerdeki sedyeye yatırıldığımda şaşkınlık içindeyim.

"Bayan Lancaster?" Kara -adı bu- söylüyor. "Bebeğin hareket ettiğini hissediyor musunuz?"

Başımı sallıyorum, ellerimi yumruğumun üzerinde gezdiriyorum. Bacaklarımdan aşağı ılık sıvı fışkırıyor. "Tekmelemiyor," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak. Eğer kızımı da kaybedersem, bundan sağ çıkamam.

"Seni hava yoluyla hastaneye götüreceğiz," diye açıklıyor, arkamızdaki tarlanın ortasında duran bir helikopteri işaret ederek. İndiğini bile duymamıştım. Yukarı baktım, gökyüzündeki diğer helikopterleri gördüm. "Bebeğiniz fetal distres içinde ve çok kötü kanamanız var. Seni doğumhaneye götürmeliyiz."

Mide bulantısı boğazıma doluyor ve kendimi şaşırmış hissediyorum. Gz kapaklarım ağırlaşıyor. "Benimle kal Vivien," diyor Kara, sesi uzaklardan geliyor. "Onu kaybediyoruz!" diye bağırıyor ben yerden kaldırılırken ve bayılmadan önce bilincinde olduğum son şey bu oluyor.

"T Televizyonu aç," diye bağıyor Ash, içinde Los Angeles'taki evimin bahçesindeki kayıt stüdyosuna dalarak. "Acele et, Jay!" diye bağıyor nişanlısına, onun yavaş tepkisinden sabırsızlanarak. "CNN'i tak hemen!"

"Neler oluyor?" Hemen telaşlanarak soruyorum.

"Dillon," diye hıçkırıyor ve kendini bana atıyor.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve ağzım aniden kuruyor. Bir kolumu hıçkıran kız kardeşimin etrafında tutarak gitarımı çıkarıyorum, Fender'i bir kenara koyuyorum. Jamie kanallar arasında gezinirken Ro bana tuhaf bir bakış fırlatıyor. Conor deri koltuğa yayılmış, havadaki gerginlikten habersiz bir şekilde esrar içiyor.

"Bu çok kötü Dil," diye fısıldıyor Ash, ekran yüklenirken iki kolunu da vücuduma sarıyor. "Çok, çok, kötü."

Ekranda yanıp sönen manşeti okurken yüzümdeki tüm kan çekiliyor.

REEVE LANCASTER VE HAMİLE EŞİ GECE GEÇ SAATLERDE KAZA YAPTI

Kalbim göğüs boşluğumun arkasında acıyla çarpıyor ve muhabir kaza yerinden konuşurken kız kardeşime sıkıca sarılıyorum. Sarı polis şeridi yolu kapatıyor ve siyah ve altın rengi bir Maserati'nin parçalanmış kalıntılarının bir çekicinin arkasına taşınmasını artan bir dehşetle izliyorum. Muhabirler, fotoğrafçılar ve masum seyircilerden oluşan kalabalık, kordon altına alınmış alanın etrafını sarmış, yağmaya devam eden şiddetli yağmurdan korunmak için şemsiyeler tutuyor.

Stüdyodaki sunucu muhabire "Bize ne söyleyebilirsiniz Claudine?" diye soruyor.

"Şu anda bildiğimiz tek şey Reeve Lancaster ve hamile eşi Vivien'in bir yardım etkinliğinden dönerken arabalarına başka bir aracın çarptığıdır. Olaya yatak odasının penceresinden tanık olan bir bölge sakinine göre Reeve aracın kontrolünü kaybetmiş ve bir ağaca çarpmışlar. Çift, yakındaki bir istasyondan gelen itfaiyeciler onları kurtarana kadar araçlarında mahsur kaldı. Resmi olmayan raporlara göre Reeve'in olay yerinde öldüğü teyit edilirken, ağır yaralanan Vivien hava yoluyla hastaneye kaldırıldı."

Ceketimi ve anahtarlarımı kaptığım gibi kız kardeşimin elinden kurtuluyorum. Panik yüzüme tokat gibi çarpıyor ve içimdeki safra çalkalanıyor. "Ona gitmem gerek." Parmaklarım kapının koluna dolanırken Ash'e omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. "Hangi hastanede olduklarını öğren ve yolda beni ara."

"Cehennem gibi yapacağım." Ash ileri atılıyor. "Ben de seninle geliyorum."

"Ona yaklaşmana bile izin verecekler mi?" Ro davul setinin başındaki yerinden kalkarak soruyor. "Dublin'den ayrıldığından beri hiçbirimiz onunla temas kurmuş değiliz."

Suçluluk duygusu damarlarımda dolaşüyor. Herkesten çok şey saklıyordum ve hepsi olabilecek en kötü şekilde ortaya çıkmak üzere. Ama şimdi bunu düşünemem. Tek düşünebildiğim Vivien'ı görmek için hastaneye gitmek. "Beni içeri alacaklar." Alırlar mı bilmiyorum ama kalırsam kayınbirader kartını kullanacağım.

"Biz de seninle geliyoruz." Jamie kollarını kahverengi deri ceketinin içine sokuyor.

Ro bana doğru yaklaşarak, "Conor burada kalıp kilitleyebilir," diyor. Conor homurdanıyor, bu konuşmanın farkında bile değil. Jamie elimden arabamın anahtarlarını alıyor. "Ben sürerim. Sen Ash'le arkada otur."

Dışarı çıkıp Land Rover'ıma biniyoruz. Ash birkaç yeri arayıp Viv'i hangi hastaneye götürdüklerini teyit ettikten sonra, "Sana bir şey söylemem gerek," diyorum. Jamie otoyolda bir sonraki çıkışa girerken Ro aynadan bana bakıyor. "Viv'i yakın zamanda gördüm."

"Bu da ne, Dil?" Ash bana kuşkulu bir ifadeyle bakıyor. Başını aniden geriye atıyor, gözleri şüpheyle kısılıyor. "Lütfen bana Reeve'in arkasından onunla bir ilişki yaşadığını söyleme?"

"Tanırım. Tabii ki hayır." Vivien kocasını aldatacak en son kişi olurdu ve kız kardeşim bu konuda ne hissettiğimi biliyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Öyle bir şey değil."

"O zaman bir şey? Ve neden bunu sadece şimdi duyuyoruz?"

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum ve gerçeği itiraf etmeden önce derin bir nefes veriyorum. "Reeve Lancaster benim ikiz kardeşim."

Ash aval aval bana bakıyor. Jamie'nin ağzı açık kaldı ve Ro'nun yüz ifadesi şoku yansıtıyordu. , kız kardeşim ve en iyi arkadaşım ilk kelimeyi söyleyebilmek için birbirlerinin üzerine konuşarak patlamadan önce yaklaşık üç nokta beş saniyeliğine sessizlik çöküyor.

"Biliyordum lan!" Ash defalarca koluma vurdu. "Lensleri çıkarıp doğal köklerine döndükten sonra Reeve'e çok benzediğini söylediğimde gülmüştün."

"Aman Tanrım." Ro ön yolcu koltuğundan bana ters ters baktı. "beri biliyordun, değil mi? Onunla ilk tanıştığımız gece Viv'e verdiği tepkiyi hatırlıyorum. Onun kim olduğunu biliyordun ve hiçbir şey söylemedin!"

Başımı sallıyorum ve Ash bana tekrar vuruyor. "Bana vurmayı kes. Bir ton sorunuz olduğunu biliyorum ve söz veriyorum cevaplayacağım ama şimdi değil." Duygularım boğazımı tıkıyor. Titreyerek nefes alıyorum, durumun ciddiyeti tüm gücümle üzerime gelirken elimi ağzıma kapatıyorum. "Eğer ona bir şey olursa-" diye mırıldanıyorum, gözyaşlarım gözlerime saplanınca dehşete kapılıyorum. "Başarmak zorunda. Atlatmak zorunda." Vivien'in olmadığı bir dünya hayal edemiyorum. Bu kadar uzun süredir ayrı olmamızın bir önemi yok. O hâlâ benim için her şey demek.

Ash'in güzel yüz hatları yumuşar. "Oh, Dil. Hâlâ o, değil mi? Her şeyden sonra bile."

Başımı sallıyorum, sağa dönmeme işaret ederken Jamie ile gözlerimi kilitliyorum. Bunca yıldır onun için yanıp tutuştuğumu bilen tek kişi en iyi arkadaşım. Onun hayatımın aşkı olduğunu ve birlikte geçirdiğimiz son birkaç gündeki olayları değiştirebilmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor.

Ama Jamie gerisini bilmiyor. Suç ortağı olmasınlar diye bilerek kimseye söylemedim. Son birkaç haftadır Vivien'i içine soktuğum stresi düşündükçe utanç çöküyor üzerime. Eğer yaptıklarım buna sebep olduysa, kendimi asla affetmeyeceğim.

"O biliyor mu?" Ro soruyor. "Reeve ikiz olduğunuzu biliyor mu?"

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak. İkizime karşı hissettiklerim destansı boyutlarda bir karmaşa. Ondandır nefret ediyorum. Benden esirgenen her şeyi temsil ediyor ve istediğim her şeye sahip ama asla ölmesini dilemedim. Ne kadar nefret edersem edeyim, bunu hiç kimse için dilemezdim.

Ash kolumu tutarak, "Muhabir öldüğünü söyledi," diye fısıldıyor. "Eğer doğruysa, bu Viv'i mahvedecek."

Jamie, "Hastaneye gidip neler olduğunu öğrenene kadar hiçbir şeyi ikinci plana atmayalım," diyor.

"Bir oğlum var," diye geveliyorum, bakışlarım kardeşlerim ve en iyi arkadaşım arasında gidip geliyor. "Easton. Vivien'in oğlu. O benim oğlum. Daha bu gece öğrendim."

"Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim mi?" Kardeşimin şoka girmiş ifadesi kafatasımda bir delik açıyor. Yüzü soluklaştı. "Bütün bunları bizden sakladığına inanamıyorum." Gözlerinde acı ve anlaşılmaz bir duygu parıldıyor ve kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Jamie bana bakıyor, gözleri inançsızlığını gösteriyor.

"Gözlerini kanayan yoldan ayırma Jay." Ro grup arkadaşımıza ve yakında kayınbiraderimiz olacak kişiye ters ters bakıyor. "Bu gece ikinci bir kaza istemiyoruz."

Hava hala berbat, ancak yağmur daha önce olduğu kadar şiddetli değil ve yakında durabileceğine dair işaretler veriyor.

Ash boşluğa bakarak, "Viv Los Angeles'a döndükten sonra bu yüzden beni görmezden geldi," diye düşünüyor. "Hamile kaldı ve bebeğin senden mi yoksa Reeve'den mi olduğunu bilmiyordu." Kız kardeşim her zamanki gibi zeki.

Tekrar başımı sallıyorum, enseme ovuşturuyorum. Artık hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor. İkisi de ölecekse benim onu, onun da onu sevmesinin ne anlamı vardı? Bu düşünce kalbimi acıyla delip geçiyor ve başımı ellerimin arasına gömüp soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Viv, gerçek bunun tam tersiyken ondan nefret ettiğime inanarak ölemez.

Ash sanki içime bakıyormuş gibi bana bakıyor ve sessiz bir Aisling O'Donoghue kadar korkutucu bir şey yok. "Sana çok kızgınım Dillon," diyor birkaç dakika sonra, Jamie yoldan çıkıp hastanenin girişine doğru giderken. "Bütün bunları nasıl sır olarak saklayabildin?"

"Kendimce sebeplerim vardı ve sana söylemeyi planlıyordum. Babalık sonuçlarını bekliyordum."

"Reeve'in ikizin olduğunu ne zaman öğrendin ve Viv'i kasten mi hedef aldın?" diye soruyor, ses tonundan öfkeyi uzak tutmak için büyük çaba sarf ediyor.

"Biyolojik babam beni on yedi yaşımdayken buldu. Ortaya çıkıp Reeve'in film kariyerini mahvetmemem için bana bir milyon dolar teklif etti." Ash keskin bir nefes alıyor ve zamanlamayla bağlantıyı kuracağını biliyorum. "Viv'e gelince, Dublin'de ortaya çıkması tamamen tesadüftü. Başta bir planla peşinden gittim ama beni etkiledi ve sonunda ona deli gibi aşık oldum." Kız kardeşimin gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu biliyorsun. Onu kaybetmenin bana ne yaptığını gördün."

Ash sessizce başını sallıyor ve elimi sıkmak için uzanıyor.

"O parayı ABD piyngosunda , değil mi?" Jamie soruyor.

Kahretsin. Şimdi bu konuya girmek istemiyorum, bu yüzden onlara kısaltılmış bir versiyonunu veriyorum. "Viv'i Amerika'ya kadar kovaladıktan sonra kendimi zor bir durumda bulunca Simon Lancaster denen o pislikle yeniden anlaştım. Onun lanet olası Gizlilik Sözleşmesini imzaladım ve beş milyonu cebe indirdim, Los Angeles'a taşınmamızı finanse etmek için kullandım."

"Lanet olsun." Ro ellerini dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Seni hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyorum." Başını sallar. "Ben senin kardeşinim. Biz senin aileniz ve sen hiçbirimize tek kelime bile etmedin!"

"Özür dilerim." Çok acınası ama şu anda elimden gelen tek şey bu. "Annem ve babam biliyor mu?" Ash soruyor.

"Hayır, ben de onlara bir şey söylemedim," diye itiraf ediyorum hastane girişinden sola dönerken. Ön koltukların arasındaki boşluktan kafamı uzattım,

ilerideki kargaşayı izliyordum. Tanrıya şükür, arabamın camları koyu renkli ve kimse içeriyi göremiyor.

Fotoğrafçı orduları hastanenin önüne üşüşüyor ve birkaç polis onları bir barikatın arkasına topluyor. "Bu lanet olası kan emici sülüklerden nefret ediyorum." Parmak eklemlerimi kırıyorum, keşke üzerlerine salınabilsem diye. Damarlarımda dolaşan kargaşa miktarıyla, o sık kafalılardan bir demetini kolayca haklayabileceğimi düşünüyorum.

Ash Jamie'ye, "İleride sola dön," diye talimat veriyor. "Bağlantım girebileceğimiz bir yan kapı olduğunu söyledi. Bizimle orada buluşacak birini ayarladı." Kız kardeşime ve bağlantılarına şükürler olsun. Harika bir menajer, Onun mükemmel yönetim becerileri olmasaydı başarımızın yarısını bile elde edemeyeceğimizi biliyorum.

Jamie arabamı park etmeye gitmeden önce üçümüzü bıraktı.

Anlaştığımız gibi, kömür rengi takım elbiseli bir halkla ilişkiler görevlisi kapıda bizi bekliyor. Bazı yüklü sorular soruyor ve haklı bir nedenimiz olmadığı sürece Vivien'e yaklaşamayacağımız çok açık. İsteksizce, onun kayınbiraderi olduğumu itiraf ediyorum. Ash cep telefonundan Reeve'in bir fotoğrafını çıkarıp yüzüne çarpana kadar adam şüpheli görünüyor. Benimle fotoğrafın arasına bakıyor ve pürüzsüz çene çizgisini ovuşturuyor. Birkaç vuruştan sonra başını sallıyor, zayıf bir özür mırıldanıyor, biz arkasından giderken prosedür ve politika hakkında saçmalıyor.

Ash, hastanede yolumuza devam ederken, başımızı öne eğip çenemizi kapalı tutarak dikkat çekmemek için elimizden gelenin en iyisini yaparak onu akılsızca konuşarak oyalıyor. Vivien'in ihtiyacı olan son şey basının etrafı koklaması ve iğrenç hikâyemizin tüm boyutlarını ortaya çıkarması.

Bay PR Prick Face bizi asansörle yukarı çıkarıyor ve özel bir bekleme odasına kadar eşlik ediyor. Zamanı geldiğinde bizimle konuşmak için birinin geleceğini teyit ettikten sonra ayrılıyor. Burada başka kimse olmadığı için minnettarım, böylece deli bir insan gibi yargılanmadan katta dolaşabiliyorum.

"Otur lan yerine, Dil. Beni daha da geriyorsun," diyor Ash, Jamie birkaç dakika sonra odaya girdiğinde telefonuna dokunarak.

"Dışarıda tam bir curcuna var ve daha da fazla haber aracı geliyor," diye açıklıyor kız kardeşimin yanındaki koltuğa kayarak kolunu onun omuzlarına atarken.

"Reeve Hollywood'da önemli biri. Ne bekliyordun ki?" Ro kaşlarını çatarak, "Ne bekliyordun ki?" diyor.

"Biraz saygı gösteremezler mi?" Jamie başını sallıyor.

"Her şeye saygı duyduklarını bilecek kadar uzun süredir burada yaşıyoruz." Başımı duvara yaslayıp derin bir nefes alıyorum. "Ne zaman biri bizimle konuşmaya gelecek?" Kaşlarımın arasındaki gergin bir noktayı ovuşturuyorum.

"Bakalım bir şey bulabilecek miyim?" Ash ayağa kalktı. Beni düşünürken alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor.

Aklında bir şey olduğunu bildiğimden, "Çıkar ağzındaki baklayı," diyorum.

"Pişmanım," diyor usulca. "Bana ulaştığında onu reddettiğim için pişmanım. Numarasını engellememeliydim. Çok uzun süre devam etmesine izin verdim."

"Bana söyleme. Ona söyle."

"Yapacağım." Bana doğru yürürken gözlerinde şiddetli bir kararlılık belirliyor. Kız kardeşim hâlâ her zaman olduğu gibi küçük bir dehşet. "O iyi olacak. Vivien çivi gibi sağlamdır ve o bir savaşçıdır." Minyon gövdesini bana sarıyor ve kollarım otomatik olarak onun küçük bedenini çevreliyor. Dökmek istediğim gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sıkıyorum. "Eğer Reeve giderse, sana ve bana ihtiyacı olacak. Easton da öyle."

Ailesi ve Audrey'nin yanında olacağını biliyorum. İnternette fotoğraflarını gördüm, o yüzden hâlâ arkadaş olduklarını biliyorum. Ama Ash haksız değil. Bana ihtiyacı olacak ve ben Easton'ın babasıyım. Oğlumun ve annesinin yanında olmak istiyorum. Vivien'in yardım etmeme izin verip vermeyeceği tamamen başka bir mesele ve onu suçlayabileceğimi söyleyemem. Hayatına yeniden girdiğimden beri ona karşı tam bir hıyar gibi davrandım ve kafasını artık onu umursamadığım düşüncesiyle doldurdum. Tanrı biliyor ya, yıllar boyunca onu unutmaya çalıştım. Ama kalbimin ve aklımın derinliklerine kadar girdi ve onu asla çıkaramadım.

Boğazıma düğümlenen yumru yüzünden zor nefes alıyorum. Easton'la ilgili haberleri sindirecek zamanım bile olmadı.

Daha önce sonuçları aldığımda çok sevinmişim. Benim olduğunu teyit edersem, bu haberin Reeve'i ne kadar inciteceğini ve evliliklerine zarar vereceğini bildiğim için heyecanlanacağımı sanmışım. Ama o kâğıt parçasına bakarken bunların hissetmedim. Hissettiğim tek şey, kalbimin sahibi olan tek kadınla birlikte küçük, değerli bir insan yaratmış olmaktan duyduğum büyük sevinçti. Küçük sevimli yüzü gözlerimin önünden geçiyordu ve kalbim anlık bir sevgi ve onu tanımak için neredeyse aşılmaz bir ihtiyaçla dolup taşıyordu.

Benim oğlum.

Benim bir parçam ve Viv'in bir parçası.

Şimdi her şey alt üst oldu. İşlerin nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Vivien'in hayatta kalıp kalmadığını, doğmamış bebeğine ya da benim ikizime ne olduğunu bilmiyorum.

Ash, Jamie'yle birlikte odadan çıkarken, yıllar sonra ilk kez oturup dua ediyorum.

"Tek öğrenebildiğimiz Viv'in ameliyatta olduğu. Ailesi gelene kadar bize başka bir şey söylemeyecekler," diyor Ash, Jamie'yle birlikte bekleme odasına tekrar girerken. "Teksas'tan yola çıktılar ve bir saat içinde burada olurlar." Ash boğazını temizliyor. "Audrey'le konuştum."

"Onunla nasıl bağlantı kurdun?"

"Dublin'de numaralarımızı değiştirdik. Hâlâ aynı numarayı kullanıyor. Kocasıyla birlikte Boston'da havaalanında. Alex, Reeve'in en iyi arkadaşı." Ash nişanlısının yanındaki sandalyeye çöktü ve başını onun omzuna yasladı. "Görünüşe göre Viv ona senden bahsetmiş. Easton'ın senin oğlun olduğunu biliyor ama Bay ve Bayan Mills'in bundan haberi olmadığından oldukça emin. Şimdilik çeneni kapalı tutmanı öneriyor."

"Ben lanet bir embesil değilim." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve bir bira ya da sigara için adam öldürebilirim. "Şu anda önceliğimiz Viv." Easton'a kimin merak ediyorum ama sanırım dışarı çıktıklarında evdeki çalışanlardan biri ona bakıyor.

"İkizin hakkında endişeli görünmüyorsun," diyor Ro. "Neden?" "Bu konuya şimdi giremem."

"Viv ile yeniden bir araya gelmenin bir yolunu bulup bulamayacağımızı hep merak etmişimdir. Bunun bu koşullar altında olacağını hiç düşünmemiştim," diyor Ash. "Onunla Oscar töreninde konuşmalıydım."

"Tatlım. Kendini hırpalama. Keşkeleri düşünmenin bir anlamı yok. Artık buradasın. *Biz de buradayız*. Önemli olan bu." Jamie onu dudaklarından öpüyor ve o da ona sarılıyor.

Arkamı dönüp pencereye bakıyorum. Bazen en yakın arkadaşım ve kız kardeşimin yanında olmak zor oluyor. Birbirlerine çok düşkünler ve bu bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor. Alnımı cama dayayıp dışarıdaki kaosa bakıyorum. Üç katına çıkmış gibi görünen kalabalığın aksine yağmur dinmiş durumda.

Zaman çok yavaş geçiyor ve her dakika bir saat gibi geliyor. Yerimde . Zihnimin çalkalanmasına engel olamıyorum. Yaptığım tüm hataları gözden geçiriyor, onları düzeltme fırsatı bulup bulamayacağımı merak ediyorum. Viv'in bundan sağ çıkamama ihtimali dışında her şeyi düşünüyorum çünkü bu senaryoyu düşünemiyorum.

Eğer düşünmezsem, doğru olmayacaktır.

Bir saat sonra kapı açılıp Vivien'in ailesi odaya girdiğinde başımı kaldırıyorum. Lauren perişan görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş ve ağlamaktan derisi kabarmış. Jonathon onu kollarında tutuyor ve cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor ama gözlerinde yüzen acıyı görebiliyorum. Lauren kaşlarını çatıyor, odaya bakarken gözleri şaşkınlıkla kırışıyor. "Aisling?" Ash ayağa kalkarken bakışlarını kız kardeşimin üzerinde sabitliyor. "Burada ne işin var?" diye ağzından kaçırıyor.

"Haberleri görür görmez geldik. Viv'in yanında olmamak olmazdı." Lauren ona sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken kız kardeşimin gözlerinde yaşlar birikiyor. Jonathon'un göğsü kabarıyor ve ayaklarına bakıyor.

Ronan ve Jamie bana endişeli bakışlar atıyor.

"Burada olmana sevindim," diyor Lauren bolca gözyaşı döktüğünü belli eden hırıltılı bir sesle. "Viv seni gördüğüne çok sevinecek. Seni özlüyor, biliyorsun."

"Ben de onu özlüyorum." Ash Viv'in annesine bakar. "Sana neler olduğunu söylediler mi? Bize Viv'in ameliyatta olduğundan başka bir şey söylemiyorlar."

"Kısa süre içinde birini gönderecekler," diyor Jonathon. "Eğer göndermezlerse, kanlı bir cinayet çılgılığı at."

Lauren Ash'in kucağından inerek Jamie ve Ro'ya yaklaşıp. "Ben Lauren, Vivien'in annesiyim. Bu da kocam Jonathon." Kocasına bir bakış atıyor ve o da başını kardeşime ve arkadaşşıma doğru eğiyor.

"Ben Jamie, bu da Ronan."

"Keşke daha iyi koşullar altında buluşsaydık ama burada için teşekkür ederim. Bunun kızım için çok şey ifade edeceğini biliyorum."

Lauren kocasının kollarının rahatlığına geri dönüyor ve gözleri benimkilerle birleşiyor. Kaşları çatıldı. "Sen kimsin?" diye soruyor ve kocasıyla şaşkın bir bakış alışverişinde bulunuyor.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak boğazımı temizliyorum. "Ben Dillon O'Donoghue. Ash ve Ronan'ın kardeşiyim."

"Sen Viv'in eski erkek arkadaşısın!" Lauren kocasından uzaklaşıp bana doğru yürüyor. "Fotoğraflarını gördüm," diye ekliyor yüzümü incelerken. "Ama böyle görünmüyordun." Jonathon onun arkasından yaklaşıyor, beni şüpheyle süzerken kollarını onun beline doluyor. "Benziyorsun-" Elini ağzına kapatıp keskin bir nefes çekiyor.

"Reeve' benziyor," diyor kocası, elini kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Burada neler oluyor?"

Lauren'ın eli yanına düşer. "Aman Tanrım. Bu sensin! Sen Reeve'in ikizisin!"

Başımı salladım. "Öyleyim. Viv sana iki hafta önce tanıştığımızı söylemedi mi?" Ailesine yakın olduğunu hatırlıyorum. Özellikle annesi ve Reeve'in onların müsrif oğlu gibi olduğunu biliyorum. Onlara söylemişlerdir diye düşündüm.

"Ne haltlar dönüyor?" Lauren bana ters ters baktı. "İkizi olduğunu öğrendikten sonra Reeve'le konuştuğumuz için varlığından haberdardık ama o zaman bir yere gitmek için ayrıldık." Lauren gözlerini benimkilere dikmeden önce kısa bir süre kocasına bakıyor. "İkisi de telefonda tek kelime etmedi ama kızımı rahatsız eden bir şeyler olduğunu hissettim. Dikkati dağılmış gibiydi. Stresli."

Bana korkutucu bir bakış fırlatıyor ve elleri iki yanında yumruk oluyor. Dürüst olmak gerekirse, bana yumruk atmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor. "Nedenini anlamaya başlıyorum. Tesadüflere inanmam. Bizimle Dublin'de bilerek buluşmak istemedin. Seni tanıyacağımızdan korktun." Tam on ikiden vurdu, şu anda hiçbir şeyi doğruladığımdan değil. Bu hastaneden bir ceset torbası içinde ayrılmayı hiç istemiyorum ve Viv'in anne babasının bana bakışlarına bakılırsa bu büyük bir olasılık. "Onun kim olduğunu biliyordun. Reeve'i biliyordun. Ne tür bir hastalıklı oyun oynuyordun?"

Viv'in babası doğruldu ve bana bariz bir düşmanlıkla baktı. Kapı açılıp mavi önlüklü bir adam odaya girdiğinde, "Bu sorunun cevabını ben de bilmek istiyorum," diyor.

"Bay ve Bayan Mills. Ben Dr. Dwyer, bu da Memur Lawson. Kendisi kazayı araştırıyor," diye ekliyor ve uzun boylu bir adamın odaya girmesine izin vermek için kenara çekiliyor. Kalın siyah saçları ve hafif bir göbeği vardır ve kırıksık siyah bir takım elbise giymektedir. Jamie, Ro ve beni görünce polisin gözleri açılıyor ama hemen kendini toparlıyor. Doktor kapıyı kapatıyor ve gergin bekleyiş havaya karışıyor.

En azından Viv'in ailesi beni unuttu. Şimdilik.

Kalbim göğsümde ping-pong yapıyor ve sanırım kusacağım. Ash bana doğru yürüyor, kolunu benimkine doluyor. Alt dudağı titriyor ve bir çarşaf kadar beyaz. Onun da en az benim kadar korktuğunu biliyorum.

"Kızımız ameliyattan çıktı mı? O iyi mi?" Lauren titrek bir sesle sorar.

"Vivien iyileşme sürecinde ve kısa süre içinde özel bir odaya taşınacak. Onu o zaman görebilirsiniz. Çok kan kaybetti ve ayrıca iç kanama da tespit ettik. Kaynağını bulduk, hasarlı damarı onardık ve biriken kanı temizledik. Birkaç kaburgası zedelenmiş, beyin sarsıntısı geçirmiş ve bileği burkulmuş ama tamamen iyileşecek. Dinlenmeye ve iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ve kollarımı kız kardeşime dolayarak gözlerimi kapatıp başına bir öpücük konduruyorum.

Jonathon duygularının kontrolünü kaybederek, "Tanrı'ya şükür," diye hıçkırır. "Peki ya bebek?" Ash soruyor.

Doktorun yüz hatları yumuşuyor ve Jamie ayağa kalkarak bize doğru kararlı adımlarla ilerliyor.

"Bebeği sezaryenle dünyaya getirdik ama ölü doğdu. Çok uzun süre oksijensiz kaldı ve ona yeterince hızlı ulaşamadık. Kaybınız için çok üzgünüm."

Ash gözyaşlarına boğuldu ve ben de onu Jamie'nin gözetimine bıraktım. Bu onlar için travmatik anıları geri getirecek.

"Olamaz, Jon." Lauren yüzünü kocasının gömleğine gömer ve hıçkırığa hıçkırığa ağlar.

Acı göğsümü kesiyor. Eğer Viv de Reeve'i kaybetseyse, bu durumdan kurtulabilecek mi bilmiyorum. "Peki ya kardeşim?" diye soruyorum. "Reeve nerede?"

Polis boğazını temizliyor, ellerini vücudunun önünde kavuşturuyor. "Bay Lancaster'ın olay yerinde öldüğü açıklandı," diye onayladı, yüz hatları ciddiye.

Gözlerimi kırıştıyorum, az önce söylediklerini algılayamıyor ya da nasıl hissettiğimi anlayamıyorum.

"Aman Tanrım. Hayır!" Lauren feryat ediyor ve bacakları neredeyse çıkıyor. Kocasını onu dik tutuyor ama onun da bu haber karşısında zorlandığı belli oluyor. "Reeve de olmaz! Oğlumuz olmaz! Bunu asla atlatamayacak, Jon."

Lauren'ın gözyaşı dolu yüzü beni neredeyse çözüyor. Ro ayağa kalkıyor, yanıma geliyor ve bana sessiz bir teselli sunuyor.

"Bu neden oluyor?" diye ağlıyor. "Tanrı bunu bize neden yapıyor?"

Ash de hüngür hüngür ağlıyor ve Jamie onu teselli etmek için elinden geleni yapıyor.

"Ne oldu?" Jonathon yıkılmış karısına sarılırken memura sorar. "Damadımız nasıl öldü?"

"Görünüşe göre Reeve kemerini çözmuş ve araç arabalarının üzerine devrilmeden önce Vivien'i ve bebeği korumak için kendini onun üzerine atmış. Yaralanmanın en ağır kısmını o almış. Olay yerindeki sağlık görevlileri, eğer onu korumamış olsaydı kızınızın büyük olasılıkla öleceğini söylediler."

İkizimle ilgili aklıma gelen her çirkin düşünce ve onun hakkında söylediğim her çirkin söz geri dönüp beni rahatsız ediyor. Bu gece yaptıklarının günahlarını temize çıkarmadığını biliyorum ama Viv haklı olabilir.

Gerçek Reeve'i tanımadığımı. Ve şimdi asla tanımayacağım.

Onu ve doğmamış çocuğunu kurtarmak için hayatını feda etti ve bu onun nasıl bir adam olduğu hakkında çok şey anlatıyor.

Utanç ve sayısız farklı duygu beynimi bulandırırken başımı öne eğiyorum.

Lauren, kocasının gözyaşlarıyla ıslanmış gömleğine yapışarak, "Bunu sindiremiyorum," diyor. "Lütfen bana bunun bir kâbus olduğunu ve uyandığımda Reeve'in hâlâ hayatta olacağını ve Vivien'in da küçük Lainey'i taşıyor olacağını söyle."

Jonathon kollarını karısına sararken omuzları çöküyor ve kelimeler bulamadığı belli oluyor.

"Yas tutmak için zamana ihtiyacınız olduğunu biliyorum," diyor polis, "ama diğer sürücüyü sorgulamak üzere aldığımızı ve kapsamlı bir soruşturma yürüttüğümüzü bilmenizi istedim. Arabalarını görmediğini ve araçlarının arkasına çarparak kazaya neden olduğunu açıkça itiraf etti."

"Bunu başka bir zaman tartışabilir miyiz?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Sadece işini yaptığını biliyorum ama bunu duyacak durumda değiller."

"Elbette." Bana kartını uzattı ve Jonathon'a da bir kart verdi. "İrtibatta ama başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni aramaktan çekinmeyin." Ceketinin içinden kan lekeli büyük beyaz bir zarf çıkarıp bana uzattı. "Bunlar arabada bulundu. Kanıt değiller ama yanlış ellere düşebilecekleri bir yerde bırakmak istemedim." Koyu kahverengi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Sanırım en güvenlisi senin gözetiminde kalmaları."

Bir şey söyleyemeyecek kadar uyuşmuş bir halde başımı sallıyorum. Memur odadan çıkıyor, Bay ve Bayan Mills'e saygıyla başını sallıyor, onlar da doktorla kısık sesle konuşuyorlar. "Ne oldu?" Ro elimdeki zarfa bakarak soruyor, her zamanki meraklı haliyle

Piç kurusu.

Üstünü açtım ve bir sürü fotoğraf çıkardım, içim acıyarak göz . Hepsi İrlanda'da Vivien'le çekilmiş fotoğraflarımız ve çok güzel anıları hatırlatıyorlar. Zarfın içine bakıyorum ve daha bir sürü fotoğraf görüyorum. Yüzlerce fotoğraf olmalı.

Keşke memur henüz gitmemiş olsaydı da ona iyi bir insan olduğu için teşekkür edebilseydim. Bu bana dünyada en azından birkaç iyi insan kaldığına dair inanç veriyor. Bunları satarak bir servet kazanabilirdi ve Viv'in itibarını mahvedip dünya medyasını hikayemizden haberdar edebilirdi. Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

Ro daha göremeden elimi bir sonraki fotoğrafın üzerine çarpıyorum, öfke boğazıma tırmanırken dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyorum. Ne oluyor lan? Bu fotoğraf Viv'i Bray Head'e götürüp haça karşı becerdiğim gece çekilmişti. Biri bizi mi gözetliyordu? Otomatik olarak zihnim Reeve'e dönüyor. Kanıt olmadan, bunun arkasında onun olduğunu biliyorum ve öfkem intikamla geri dönüyor.

Öfkemi zorla bastırarak fotoğrafları zarfa geri koyuyorum ve ceketimin içine koyarak Jamie'nin yanındaki sandalyeye bırakıyorum. Bu her ne anlama geliyorsa, beklemek zorunda. Viv'i görmek için içeri girmek gibi daha acil meseleler var.

Jamie Ash'i teselli ederken Ro ve ben oturuyoruz, Lauren ve Jonathon da birbirlerine sarılıyorlar. Odayı sadece acı dolu çığlıklarla bölünen ürkütücü bir sessizlik kaplıyor. Bir hemşire odaya girip Vivien'in uyandığını ve ailesini görmeye hazır olduğunu söylediğinde kendimi kaybetmek üzereydim.

"Ben de geliyorum," dedim, ayağa kalkarak.

"Hayır, değilsin." Lauren bana ciddi bir kem gözle baktı. "Muhtemelen kızımın görmek isteyeceği son kişi sensin."

"Lütfen." Yüzümden hiçbir şeyi gizlemeden onlara doğru yürüyorum. "Lütfen sizinle gelmeme izin verin. Onu görmem gerek."

Jonathon, "Sizi görmek isteyip istemediğini ona sorarız," diyerek karısını kapıya doğru yönlendirdi. "Bu Viv'in seçimi olacak."

Peşlerinden koşmadan önce gitmelerini bekliyorum. "Dillon!" Ash tıslıyor. "Endişeli olduğunu biliyorum ama onlar haklı. Sadece geri gelmelerini bekle."

"Beni onun yakınında istemiyorlar Ash ve onu görmem gerekiyor. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim."

"Bırak gitsin," diyor Ro. "Buna ihtiyacı var."

Odadan çıkıyorum, ileride hemşireyi ve Viv'in ailesini görüyorum. Birkaç adım geride durarak onları yoğun bakım ünitesine kadar takip ediyorum, kapı arkalarından kapandığında ve bir hemşire ya da güvenlik kodu olmadan içeri giremediğimde küfrediyorum. Yoğun bakım resepsiyonunun arkasındaki hemşireyle on dakika tartışıyorum ama beni içeri almıyor. Rüşvet olarak hiçbir şey işe yaramıyor ve güvenliği arayıp beni dışarı attırmakla tehdit edince pes etmek zorunda kalıyorum.

Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak bekleme odasına geri dönüyorum. Kardeşlerim bana soru üstüne soru yöneltirken ben deli gibi yerde volta atıyorum. Anladım. Bilmedikleri çok şey var. Öldürecek saatlerimiz var ve cevap istiyorlar. Ama şimdi her şeyi anlatamam. Yaptığım şey için benden nefret edecekler ve bana bencil bir hıyar diyecekler ama şimdi bununla başa çıkamam. Ro uykuya dalıyor, birkaç sandalyenin üzerine yan yatıyor, yumuşak horultuları odada dalgalanıyor. Ama Ash uyumuyor ve bana cevap vermek bir yana, düşünemediğim şeyler sormaya devam ediyor.

"Yeter, Ash!" Artık dayanamadığımda kükrüyorum.

Jamie anında kadını savunarak, "Ses tonuna dikkat et," diye çıkışıyor.

"Cevaplara ihtiyacın olduğunu biliyorum ve onları sana vereceğim. Ama şimdi değil." Saçlarımı avuçluyorum, kestiğim için nefret ediyorum ve tekrar uzamasına izin vereceğime yemin ediyorum. "Burada pamuk ipliğine bağlıyım Ash." Yalvaran gözlerle ona bakıyorum. "Viv benim için her şey demek. O benim her şeyim." Kapalı yumruğumu kalbimin üzerine vuruyorum. "Onu seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Ve her şeyi berbat ettim. Onunla konuşmam gerek. Ona yalan söylediğimi söylemeliyim. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim. Yaptığım pisliği düzeltmem gerek. I-" Bacaklarım tutmazken ağzımdan hava fışkırıyor ve başımı ellerimin arasına alarak yere yığılıyorum.

"Sorun yok." Ash yanımda yere oturdu. "Zorladığım için özür dilerim. Hazır olduğunda bize söyleyeceğini biliyorum." Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Aramızdaki boşluğu gergin bir sessizlik dolduruyor. "Ondan fazla bir şey beklememelisin, Dil. Şokta ve acı içinde olacak ve ona ağır bir şey yükleyemezsin. İşleri daha da kötüleştirmek istemezsin."

Bu iyi bir tavsiye. Almam gerektiğini bildiğim tavsiyeler. Ama tüm acımasız sözlerimi geri almak için kaşınıyorum. "Geçenlerde ona korkunç şeyler söyledim. Öyle demek istemediğimi bilmesini istiyorum," diye açıklıyorum.

"Artık duymayacaktır," diyor Ash usulca. "Kedere çok kapılmış durumda. Bebeğimizi kaybettiğimizde benim de öyle olduğumu biliyorum," diye ekliyor, cam gibi gözlerle Jamie'ye bakarak. Derin bir nefes alarak başıma bir öpücük konduruyor. "Viv çifte darbe aldı. Onu görmek, iyi olduğunu bilmek istemeni anlıyorum ama yapman gereken tek şey bu. Bırak yas tutsun Dillon, ortalık sakinleştiğinde onunla konuşabilirsin."

Saatler ilerliyor ve erken gelen güneş ışığı odayı puslu sarı tonlarla yıkıyor. Ash başını Jamie'nin kucağına koymuş uyuyor ve Ro hâlâ uyuyor ama Jamie ve ben gözümüzü bile kırpmadık. Yine de konuşmuyoruz. Ash için çok endişeleniyor. Bu durumun kendi kayıplarını yeniden gündeme getirmesinden ve bunun ona ne yapacağından endişe ediyor. Bense yıllar önce yaptığım hatalar için kendimi suçlamakla meşgulüm. Keşke Brüksel'deki o gece onun peşinden gitseydim. Beni sevdiğini söylediğinde peşinden gitmeli ve son bir kez kalmasını istemeliydim. Onun için yeterince mücadele etmedim ve kafamı kıcımdan çıkardığımda artık çok geçti.

Kapı gıcırdayarak açılır ve yorgun Bay ve Bayan Mills odaya girer. Ash hemen uyanıyor ve oturduğu yerden gözlerindeki uykuyu . "O nasıl?"

"Çok acı çekiyor. Fiziksel ve duygusal. Çoğunlukla uyudu," diye açıklıyor Lauren beni görmezden gelerek ve kız kardeşime odaklanarak. "Uyanırken sersem gibiydi ve akli pek yerinde değildi." Lauren başını kocasının omzuna yaslıyor, kocası da onu yanına yatırıyor. "Ne olduğunu tam olarak kavradığını sanmıyorum."

Jonathon Mills kafamı omuzlarımdan ayırmak istermiş gibi bana bakarak, "Burada olmamalısın," diyor. "Aranızda ne geçti bilmiyorum ama kızımın daha fazla strese ihtiyacı yok."

Lauren, "Gidin yoksa sizi binadan çıkaracağız," diye ekliyor.

"Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Herhangi bir soruna yol açmayacağım. Yapmak istediğim son şey onu incitmek ya da stresini arttırmak," diyorum ayağa kalkarak. Omuzlarımı geride tutuyorum. "Kızınızı seviyorum ve onu bıraktığım için hep pişmanlık duydum. O benim için her şey demek."

"Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum," diye yanıtlıyor Lauren. "Ve Vivien herhangi bir karar verecek durumda değil. Eğer söylediğin gibi onu önemsiyorsan, gidersin. Vivien yeterince güçlendiğinde seni görmek isteyip istemediğine karar verebilir."

Onlara bu kadar basit olmadığını söylemek istiyorum. Onlara Easton'ın babası olduğumu söylemek istiyorum. Ama kederlerine keder katmayacağım. Şimdi zamanı değil ve benim ihtiyaçlarım öncelikler listesinin en altında. Vivien'i görmeden gitmek istemiyorum ama ailesiyle de ters düşmek istemiyorum. Onlar burada değilken her zaman geri gelebilir ve onu görmek için gizlice içeri girebilirim. "Tamam. Gidiyorum."

"Onu görmek istiyorum," diyor Ash. "Kalmamın bir sakıncası var mı?" Lauren kararsız görünüyor.

"Kal," diyor Jonathon. "Audrey ve Alex birazdan burada olacaklar. Audrey ile konuş. Bak bakalım ne düşünüyor. Eğer sorun olmadığını söylerse, bizim için sorun yok demektir." Lauren gözlerini kapatıyor ve artık ayakta zor duruyormuş gibi görünüyor. "Lauren'ı temizlenmesi için eve götüreceğim. Torunumuz uyandığında orada olmak istiyoruz."

"Belki de numaralarımızı değiştirmeliyiz," diyor Ash. "Böylece herhangi bir gelişme olursa birbirimizi haberdar edebiliriz."

Ben Ro'yu uyandırırken numaralarını değiştirdiler. "Hadi," dedim ona. "Gidiyoruz." Kız kardeşime sarılıyorum. "Beni de haberdar et lütfen."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Başımı Jamie'ye doğru sallayarak kardeşimi ayağa kaldırıyorum. Dudaklarımı ıslatarak Viv'in ailesine bakıyorum. "Sizi ya da kızınızı üzmüş olabileceğim için çok özür dilerim. Sadece onun için burada olmak istedim. Geçmişte hatalar yaptığımı biliyorum ve ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum ama Viv benim hayatımın aşkı. Ondan başka kimsem olmadı. Şu anda harap ve travmatize olduğumu biliyorum ve buna asla katkıda bulunmak istemem. Ona biraz zaman tanıyacağım ama bilmelisin ki hiçbir yere gitmiyorum. Bir keresinde benden uzaklaşmasına izin verdim ve o zamandan beri her gün pişmanlık duyuyorum. Ondan bunca yıl ayrı kalmak beni öldürdü ve bu bir daha yapmayacağım bir hata."

Tuvalete ve hastane kafeteryasına uğradıktan sonra Ro ve ben başımızı eğerek yan girişi kullanarak dışarı çıkıyoruz. Hastanenin önünde, hayranların ve gazetecilerin olduğu yerde büyük bir gürültü var ve sanırım Millses'ler de dışarı çıktı. En azından kimsenin bize odaklanmadığı anlamına geliyor ve otoparkta hızlı bir koşu yaparak Land Rover'ımı tam da Jamie'nin söylediği yerde buluyoruz.

Ash beni aradığında direksiyonun arkasıdaydım, alandan çıkmaya hazırdım. "Henüz ayrılmadın mı?" diye soruyor.

"Hâlâ ."

"İçeri gel. Lauren ve Jon gittiler. Audrey ve Alex şu anda Viv'in yanında. Özel bir odaya taşındı ve yerini biliyorum. Ona bir göz atabilirsin, ama hepsi bu, Dillon. Onunla konuşmak yok ve seni görmesine izin veremezsin. Anlaşma böyle. Kabul et ya da etme."

"Ben alırım. Teşekkürler Ash." Şu anda kız kardeşimi daha fazla sevemezdim. Bana kızgın olduğunu biliyorum ve ona her şeyi anlattığımda daha da kızacak ama yine de benim için mücadele ediyor.

"Burada kal," diyorum Ro'ya, anahtarları ona uzatarak. "Uzun sürmez." O bir kez daha kestirmek için koltuğunu indirirken ben de arka koltuktan kapüşonlu bir ceket alıyorum. Kaputu yukarı çekerek arabamdan çıktım ve hastaneye geri döndüm.

Asansörden çıkar çıkmaz Ash beni bekliyor. "Kapüşonlu giymekle iyi yapmışsın," diye mırıldanarak beni koridorda sürüklüyor. "Güvenlik az önce bu katta etrafı gözetleyen bir muhabir buldu."

"Viv için buraya koruma getirmeliyiz," diyorum.

"Ailesine bunu organize etmemi isteyip istemediklerini soran bir mesaj gönderdim bile. Görünüşe göre Reeve'in kendi koruma ekibi var. Bir çift gönderiyorlar, yani bu işi hızlı yapmalısın. Audrey seni gördüğünde çok kızacak Dil, o yüzden Viv'e bir göz at ve sonra git."

Biz yanından geçerken Jamie nişanlısına başıyla selam veriyor. Hemşire masasının üzerine çömelmiş, tezgâhın arkasındaki iri yarı sarışının dikkatini dağıtıyor, böylece biz de gizlice geçebiliyoruz.

Ash kapalı beyaz bir kapıya çarparak durur. "Bu," diye fısıldıyor, işaret ederek.

Kendimi sorgulamayı bırakıp kapıyı açıyorum ve Viv'in karanlık odasına giriyorum. Yüksek yatakta yarı uzanmış yatıyor, karmakarışık saçları yastıkların üzerinde duruyor. Elmacık kemiğindeki büyük morluk, sağ şakağındaki morlukla eşleşiyor. Bileğine beyaz bir bandaj sarılmış ve bir serum ile başka bir makineye bağlanmış. Işık düşük ve panjurlar kapalı, sanırım beyin sarsıntısına yardımcı olmak için. Hırpalanmış, morarmış ve kaybolmuş görünüyor ama en azından hayatta.

"Ne oluyor Ash?" Audrey yatağın yanındaki yerinden sesleniyor. Viv'in elini okşuyor ve yüzündeki yorgunluk açıkça belli oluyor.

Kumral saçlı ve kırmızı çerçeveli kahverengi gözlü uzun boylu bir adam Viv'in yatağının diğer tarafından bana doğru homurdanıyor. Bu Alex olmalı. Audrey'nin kocası ve Reeve'in en iyi arkadaşı. Ayağa kalkarken düşmanlık dalga dalga yayılıyor. "Seni zorlamadan önce defol git buradan."

Viv yüzünü buruşturarak başını yavaşça bana doğru çeviriyor. Audrey başını sallayarak, "Alex," diye mırıldanıyor.

Vivien'in dudaklarından bir çığlık dökülür ve işkence görmüş ela gözleri yaşlarla dolar. Yatağın içinde daha dik oturmaya çalışıyor, ani hareket bariz bir acıyla karnını tutuyor.

"durmalsın bebeğim," diyor Audrey. "Dikişlerini yırtacaksın."

"Reeve!" Viv kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakarak ağlıyor. "Onlara Lainey'i geri getirmelerini söyle. Bebeğimizi aldılar!" Elleri sönmüş karnına doğru hareket ediyor. "Onu hissedemiyorum, Reeve. Tekmelemiyor." Bana gözleri kocaman açılmıştı.

Audrey'nin yüzünde dehşete düşmüş bir şok ifadesi beliriyor ve ikimizin arasına bakıyor. "Gel de ona şarkı söyle, her zaman yaptığın gibi," diye ekliyor Viv, örtüyü aşağı itip ellerini çok daha küçük olan yumrularının üzerinde gezdirerek. "Hadi, Reeve. Şarkı söylediğini duyunca uyanacaktır. Çok güzel bir sesin var."

Dehşet içinde olduğum yere çakıldım kaldım. Buraya gelmemeliydim. Bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor. Gitmek istiyorum ama şimdi gitmeye korkuyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Audrey'e bakıyorum, bana ne yapacağımı söylemesi için yalvarıyorum. Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Kocasına dönüyor, gözleriyle bir şeyler yapması için yalvarıyor. Ama o da bizim gibi şoka girmiş durumda.

Bu kalbimden şeritler koparıyor. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onu kızdıracak bir şey yapmak ya da söylemek istemiyorum. Belli ki travma geçirmiş ve muhtemelen hala uyuşturulmuş ve kafası karışık.

"Reeve, lütfen." Kollarını uzatıyor. "Sana ihtiyacım var," diye feryat ediyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken.

İçgüdülerimin beni yönlendireceğini umarak otomatik pilota bağlanmış gibi ona doğru ilerliyorum. Alex karısının yanına geçmiş, o hıçkıra hıçkıra ağlarken onu kollarının arasına almış. Beni izliyorlar ve bu hissettiğim sorumluluğu daha da arttırıyor. Temkinli bir şekilde Viv'in yatağının kenarına oturuyorum, kendi duygularımı içimde tutmaya çalışıyorum. Tek yapmak istediğim ona sarılmak ve onu hâlâ sevdiğimi söylemek. Asla vazgeçemediğimi.

Ama yapamayacağımı biliyorum.

Sol elimi tutuyor. Yüzük takmadığım elimi. "Alyansın nerede?" diye soruyor, sesi yükseliyor. "Yüzüğün nerede, Reeve?" Yüzüme bakıyor ve gözleri kocaman açılıyor. Elim zehirli bir şeymiş gibi bıraktı. "Sen Reeve değilsin!" diye boğuk bir sesle mırıldanıyor. "Sen o değilsin. Sen benim kocam değilsin." Yumruklarını göğsüme vuruyor ama hareketlerinde güç yok. "Git başımdan! Seni istemiyorum! Reeve'i istiyorum! Reeve!" diye bağırıyor, kırılgan sesi duvarlarda yankılanıyor. "Reeve! Neredesin? Sana ihtiyacım var."

çenemden boynuma ve göğsüme damlayana kadar ağladığımı fark etmiyorum bile. Kalbim hem onun için hem de benim için acıdan kırılıyor. Sinir krizi geçirdiğini biliyorum ama beni asla istemeyecek. Her zaman o olacak.

"Vivien. Ben Audrey." Audrey kendini toparladı. En iyi arkadaşının üzerine eğilip saçlarını yüzünden geriye doğru tararken Alex bana ters ters bakıyor.

beni çıplak elleriyle öldürmek istiyor. "Sakinleşmen gerek. Lütfen bebeğim. Sadece derin nefes al."

"Reeve'i istiyorum! Kocamı istiyorum. Tanrı onu da alamaz!" Acı dolu gözlerini bana çevirdi. "Hepsi senin suçun! O biliyordu! Reeve ona yalan biliyordu! Easton'ı biliyordu. Çok kızmıştı. Çok üzgündü. Yavaşlamadı! Ona yavaşlamasını söyledim! Dinlemedi. Dinlemedi." Kelimeler ağzından bir ıstırap ve acı seli halinde dökülürken gözleri odanın içinde çılgınca dolaşıyor. Ağzından saçma sapan ifadelerle daha fazla kelime fişkırıyor ve ben onun ruhsal durumu hakkında ciddi şekilde endişeleniyorum. Viv'in hıçkırıkları klinik odasında yankılanıyor ve her biri kalbimden bir kat daha sıyrılıyor.

Gözleri tekrar benimkilerle birleşiyor ve bakışlarında hiç sıcaklık yok. "Kocam, sessiz kalmam için bana şantaj yaptığın için ona ihanet ettiğimi düşünerek öldü! Seni becerdiğimi sandı!" diye mırıldanıyor, bir elini göğsüne sürüyor. "Senden nefret ediyorum!" Yumruklarıyla bana tekrar vuruyor, ama o kadar zayıf ki yumrukları fark edilmiyor bile. Bir parçam onun gerçek fiziksel acı verecek kadar güçlü olmasını diliyor çünkü en azından bunu hak ediyorum.

"Senden çok nefret ediyorum, Dillon!" Yüzüme tokat atıyor ama ben hissetmiyorum bile. Alex hemşireyi çağırmak için düğmeye basarken bana vurmaya ve yumruklamaya çalışmasına izin veriyorum. Audrey elini ağzına kapatmış, arkadaşının kendini yok edişini izlerken hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Hayatımı mahvettin," diye hıçkıran Viv, tüm mücadele gücünü kaybederek yastığına yığılıyor. Mavi hastane önlüğünün ortasında kırmızı bir çizgi belirliyor. "Benden her şeyimi aldın ama E'ye sahip olamazsın." Kara gözlerini bana dikti. "Onu hak etmiyorsun. Reeve onun babası. Reeve her zaman onun babası olacak. Onu almana izin vermem için kalbimi göğsümden sökmen gerekecek."

"Dil." Ash sessizce kolumdan çekistirerek beni yataktan uzaklaştırdı. Onun burada olduğunu bile unutmuştum. "Hadi gidelim."

"Onu benden uzak tut Ash!" Viv bağırır. "Bunu o yaptı! O yaptı bunu Ben!"

Bir hemşire aceleyle odaya giriyor ve Viv'in sakinleştirilmesini çaresizce izliyorum.

Ash beni sürüklemeye çalışırken. Kız kardeşim alıngan ve kararlı bir küçük şey ama benim boyum ve kilomla boy ölçüşemez. Viv'in göz kapaklarının kapanışını izlerken gözlerimden sessiz yaşlar süzülüyor.

Audrey beni görmezden gelip Ash'e bakarak, "Onu buradan çıkarın," diyor.

"Onu bu hastaneden çıkarın. Onu Vivien'in ya da vaftiz oğlumun yakınında istemiyorum." Jamie odaya giriyor ve Ash'le birlikte beni sürükleyerek . Koridorda tökezliyorum, kalbim kırık ve kendimden nefret ediyorum. Kız kardeşimi ve en iyi arkadaşımı üzerimden atıp koridorda yere yığılıyorum, dökerken dizlerimi göğsüme çekiyorum. Başkalarının buna tanık olması umurumda değil. Benim

Ağlarken göğsüm kabarıyor ve omuzlarım titriyor. Acı beni her açıdan dövüyor ve keşke araba kullanıyor olsaydım diyorum. Keşke morgda soğuk bir masada yatan ben olsaydım. Keşke yılları geri sarabilseydim ve pek çok şeyi farklı yapabilseydim.

Ash diz çöküp beni kollarına aldı. "Her şey girecek, Dil. Öyle demek istemedi. Travma geçiriyor ve yas tutuyor."

"Her şeyi berbat ettim Ash." Gözlerimi ona doğru kaldırdım, gözyaşlarımın arasından onu zorlukla görebiliyordum. "Gerçekten fena sıçtım. Viv haklı. Bu benim hatam ve o beni asla affetmeyecek. Kocasını ve bebeğini kaybetmeyi asla atlatamayacak ve her zaman beni suçlayacak."

"Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?" Annem yatak odamın kapısında soruyor.

"Bunu ertelemeye devam edemem. Kafası karıştı. Ne zaman babasını sorsa, yıkılıyorum."

Ailem kazadan bu yana Easton'ı evde gözetim altında tutuyor. Ona anne ve babasının birkaç günlüğüne uzakta olduğunu söylediler, detayları bilerek belirsiz tuttular. Annem E'ye kendim anlatmak isteyeceğimi biliyordu ama eve döndüğümde kendimde değildim ve uyumaktan ve ağlamaktan başka bir şey yapamadım. Ailem onun sorularını geçiştirdi ve bunun onlar için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Torunlarına yalan söylemek istemiyorlar ve ben de onu karanlıkta tutmaya devam edemem. Easton'ın bilmesi gerekiyor ve bu sorumluluk bana düşüyor. Son yirmi dört saattir ona söyleyecek cesareti toplamaya çalışıyorum.

Beş yaşındaki bir çocuğa babasının öldüğünü ve tanışmak için çok heyecanlandığı küçük kız kardeşinin aynı gece karnımda öldüğünü nasıl söylersiniz?

O gece ben de ölmüşüm gibi hissederken nasıl devam etmem bekleniyor?

Ailem için Tanrı'ya şükürler olsun. Easton'a bakıyorlardı ve ben burada olmadığım ve eve döndükten sonra pek bir şey yapamayacak durumda olduğumda ona iyi bakıldığını bilmek beni rahatlatmıştı.

Hastaneden taburcu olalı dört gün, Reeve ve Lainey'i kaybedeli altı gün oldu ama şimdiden sonsuzluk gibi geliyor. Bu düşünce aklıma düştüğünde gözlerimden yaşlar boşalıyor ve annem beni kollarına almak için yere koşuyor. "Hayatım, keşke acını dindirebilseydim."

"Acı hatırlamama yardımcı oluyor ve asla unutmak istemiyorum."

"Tatlım." Annem saçımı okşadı. "Onları asla unutmayacaksın. Acıya tutunup kalma çünkü onu bırakmaya çalışmazsan iyileşemezsin."

"Asla iyileşemeyeceğim anne. Onları kaybetmeyi asla atlatamayacağım. Reeve'i şimdiden çok özledim." Hıçkırıklar göğsümü sarıyor ve omzuna yaslanıp ağlıyorum, ona sarılıyorum, uyanmayı ve her şeyin kötü bir rüya olduğunu keşfetmeyi diliyorum. Acı göğsümde hızla ilerliyor, kan dolaşıma sızıyor, vücudumun her yerini istila ediyor.

Fiziksel olarak kazadan sonra hala acı çekiyorum, ancak bu tür bir acıya tahammül edebilirim. Hastanenin verdiği güçlü ağrı kesiciler çok yardımcı oluyor. Keşke her zaman var olan duygusal acıyı uyuşturmak için kullanabileceğim bir hap olsaydı.

"Biliyorum, tatlım. Onu ne kadar özleyeceğini biliyorum. Hayatının çok büyük bir parçasıydı ama senin için bunu istemezdi. Seni böyle görmek istemezdi. O seni kurtarıırken öldü."

Annemin gözyaşları son birkaç gündür sık sık olduğu gibi benimkilere karışıyor. Reeve ailem için bir damattan çok daha fazlasıydı. İsmi hariç, doğduğu andan itibaren onlar için bir oğuldu. "Çok erken olduğunu biliyorum. Bu duyguları sindirmen gerekiyor. Hepimizin ihtiyacı var," diye ekliyor burnunu çekerek. "Ama yaşamak için güç bulmalısın çünkü Reeve'i onurlandırmanın en iyi yolu bu. Ve o küçük çocuğun annesine şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

Easton'ın yanında olmak istiyorum ama son birkaç gündür o kadar perişan haldeydim ki ona destek olamadım. Bu artık sona eriyor. Oğlumun bana, benim de ona ihtiyacım var. Elimde kalan tek şey o. Gözyaşlarımı ipek bornozumun kollarıyla kurulum. "Easton'ı yüzüstü bırakmayacağım. Devam etmek için savaşacağım. Onun için."

Şakağımı öpüyor. "İşte benim kızım. Ama bunu kendin için de yaptığından emin ol Vivien. Hayatını dolu dolu yaşamaya devam etmeyi hak ediyorsun. Bu henüz ya da yakın zamanda gerçekleşmeyecek ama yalnız değilsin. Hepimiz senin için buradayız ve yolun her adımında yanında olacağız."

Bu tam olarak doğru değil. Ailem yakında film setine dönmek zorunda kalacak. Onları tanıyorum. İkisinin de kendilerini yapımdan kurtarmaya çalıştıklarını biliyorum. Ama bunun olmasına imkan yok. Yönetmeni ve başroldeki kadını kaybedemezler. Çekimleri yarıda kalmış bir filmi yeniden çekemezler ve filmin bekletildiği her gün yüz binlerce dolara mal oluyor. Cenazeden sonra geri dönmek zorunda kalacaklar ve ben de kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmek zorunda kalacağım.

Bu korkutucu bir teklif. Üstesinden gelebileceğimden emin değilim ama oğlumun güçlü olmama ihtiyacı var ve ben de en azından denemeye kararlıyım. "Easton'ı şimdi alabilir misin? Ben iyiyim." Küçük oğlumun kalbini kırmak için gereken birkaç dakika boyunca Reeve ve Lainey'nin düşüncelerini aklımdan uzak tutmaya çalıştığım süre.

Ona yalan söylemiş ve ihanet etmişim gibi hissediyorum. E her gün Reeve'in yanındaydı, şarkı söylüyor ve karnımla konuşuyordu ve ben onu hayal edebileceği en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattıyorum. Kız kardeşiyle tanışacağı için çok heyecanlıydı ve çok üzülecek. Alt dudağım titriyor ve gözyaşlarım tehdit ediyor ama kendimi tutmayı başarıyorum.

"Anne." Easton koşarak yatak odama giriyor ve kendini kollarıma atıyor.

"Dikkat et tatlım," diyor annem. "Annenin kendini iyi hissetmediğini söyledığımızı hatırlıyor musun? Karnında bazı ağırlar var ve ona karşı nazık olmamız gerekiyor."

"Peki ya küçük kardeşim?" Easton endişeli bir ifadeyle soruyor. "Onun da ağrıları var mı?"

Boğazımdaki dağınık duygu yumağını yutkunarak bastırıyorum ve yatakta yanımdaki boşluğu okşarken derin bir nefes alıyorum. "Gel buraya otur. Sarılmaya ihtiyacım var."

Easton yanıma sokuluyor, ben de kollarımı ona doluyorum ve burnumu saçlarına sürterken gözlerimi kapatıyorum. Şampuanından gelen tatlı çilek kokusu da kollarımda hissettiğim gibi rahatlatıyor. Onu biraz daha sıkı tutuyorum, ezmemeye dikkat ediyorum. Keşke onu kucağıma alabilseydim ama zaten bir kez dikişlerim söküldü ve birkaç hafta daha kaldırıp tutmamam konusunda uyarıldım. "Tatlım, sana üzücü bir haber vermem gerekiyor," diye başlıyorum, sesimin titremesini engellemek için çok çalışıyorum. "Kutsal Tanrı, melekler ve cennet hakkında konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Aşırı dindar değilim. Reeve de öyle.

Yakışıklı yüzü gözlerimin önünde yüzüyor ve ben üç hafta öncesine dönüp her şeyi farklı yapmayı arzuluyorum. Öyle yapsaydım, şimdi burada olmazdık. Reeve o gece bana kızgın olmazdı. Uzun süredir kayıp olan ikiziyle arkasından iş çevirdiğimi düşündüğü için bu kadar çok içmezdi. Eve tek parça halinde dönmüş olurduk ve ben de şu anda burada oturmuş oğlumun kalbini parçalara ayırmak üzere olmazdım. Acı kalbime saplandı ve gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

"Evet," diyor Easton, sesi şaşkın ve korkmuş geliyor.

Bu beni kendime getirdi. Gözlerimi açıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Babam ve ben bir araba kazası geçirdik. Ben hastanedeydim ve iyileşiyordum ama babam ve Lainey Tanrı ve meleklerle birlikte olmak için cennete gittiler."

Kelimeler ağızımdan çıkarken içimden çılgılık atıyorum. Şu anda, Dillon O'Donoghue'dan nefret ettiğim kadar Tanrı'dan da nefret ediyorum.

Easton gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla bana bakıyor. "Babam neden eve gelmek yerine cennete ki? Neden o da senin gibi hastanede iyileşmedi?"

Acı boğazımda düğümleniyor ve bu sefer kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. "Eğer babam karar verebilseydi, benimle eve gelirdi." Duraklıyorum, birkaç hıçkırık çıkarıyorum. Annem bir hamle yapıyor ama ben başımı sallıyorum, her şeyi berbat ediyor olsam bile bunu kendim yapmak istiyorum.

"Anlamıyorum," diyor E gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken.

Onu daha yakın tutuyorum, başının tepesine öpücükler konduruyorum. "Ben de öyle, bebeğim. Ama bazen bazı şeyler olur ve nedenini asla bilemeyiz. Bu da o zamanlardan. Tanrı'nın babama ve Lainey'e ihtiyacı vardı ve en azından birlikteler. Eminim şu anda cennette tıpkı bizim gibi birbirlerine sarılmışlardır."

"Babamın cennete gitmesini istemiyorum!" Easton ağlamaya başladı. "Eve gelmesini ve benimle kaydırakta oynamasını istiyorum!" diye feryat ediyor, küçük yüzünü göğsüme gömüyor. Bulanık görüşümden zar zor görebiliyorum ama annemin de ağladığını anlayacak kadar görebiliyorum.

Bu daha iyi olacak mı? Bu acı
hiç mi?

"Biliyorum tatlım. Ben de bunu diliyorum ama böyle bir şey olmayacak." Bunu ona yapmaktan nefret ediyorum ama onu boş umutlarla da bırakamam. "Baban artık senin koruyucu meleğin. İkimizi de cennetten izliyor olacak."

Easton göğsüme doğru hıçkırarak, "Beni buradan izlemesini istiyorum," diyor ve onu anlamak için başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kalbi kırık oğlumu kollarımda tutarken, bunu atlatmasına yardımcı olmak için her şeyi yapacağıma yemin ediyorum, bunu yapmak için kendi kalbimdeki çatlakları örtmek anlamına gelse bile.

"Yemek yemelisin," diyor Audrey, siyah elbisemin fermuarını arkadan çekerek.
"Çok zayıf görünüyorsun."

"Biliyorum," diye kestirip atıyorum. Bir bedenın sürdürülebilmesi için yiyeceğle ihtiyacı olduğunu biliyorum. Vücudumu beslemezsem yok olacağımı da biliyorum ama yemek yiyemiyorum. Yemek düşüncesi bile beni hasta ediyor. Artık hamile olduğum bile anlaşılmıyor ve bu da üzüntümü daha da artırıyor. Easton'ın hatırı için daha iyisini yapacağıma dair kendime verdiğim sessiz sözlerle rağmen zar zor hayatta kalıyorum.

Oğlum zorlanıyor. Babasının neden eve gelmediğini anlamıyor. Reeve'in bir film setinde olduğuna kendini inandırmış durumda ve ona ulaşmanın tek yolu onu bugün benimle birlikte cenazeye getirmek.

Alex ve Audrey benim için tıpkı ailem gibi bir can simidi oldular. Onlar da bizim yanımızda olmak için hayatlarını askıya aldılar. Easton'ı evde, meraklı gözlerden uzak tutmak istedim ve annem beni tekrar bir araya getirmeye çalışırken en iyi arkadaşlarımız onu oyalamaya yardımcı oluyor. Babam cenaze törenini düzenlemek, yasal işleri halletmek ve polisle uğraşmak gibi pratik meselelerle uğraşıyor.

Memur Lawson'a diğer arabayı kullanan adam hakkında suç duyurusunda bulunmak istemediğimi söyledim. Korkunç bir geceydi. Görüş mesafesi berbattı ve bir kazaydı. Hatalı hava yastıkları yardımcı olmadı ve Reeve'in otopsisinde alınan toksikoloji raporları yasal sınırın üzerinde olduğunu doğruladı. Asla araba kullanmamalıydı. Onu zorla yolcu koltuğuna oturtmalı ve arabayı kullanmamda ısrar etmeliydim. O kabul edene kadar arabaya binmeyi reddetmeliydim.

Zihnim çalkalanıp duruyor, tüm keşkeleri gözden geçiriyorum.

"Easton'ın cenazeye katılmasını istediğinden emin misin?" Audrey dalgalı saçlarımda biraz serum gezdirirken soruyor. Kankam beni duşla sokarken, saçlarımı kurutup şekillendirirken ve solgun yüzüme makyaj yaparken zombi gibiydim. Hatta sütüm geldiği için dolgunlaşan ve taş gibi sertleşen göğüslerimi bağlamama bile yardım etti. Onlara her dokunduğumda ve acıdıklarında, kaybımı yeniden hatırlıyorum.

"Ona sordum ve gitmek istediğini söyledi."

Bana gerçekten aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ve ben de anlıyorum. Kazadan sonra hastanede uyandığımda bazı çılgınca şeyler söylediğimi biliyorum. *Onu* kocam sanmak en kötüsüydu. Arkadaşımla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Genç olduğunu biliyorum. Muhtemelen bu kararı vermek için çok genç, ama ben

İleride bana dönüp babasının ve küçük kız kardeşinin cenazesine katılmasına izin vermediğim için beni suçlamasını istemiyorum." Her zamanki gibi gözyaşlarının akmasını bekliyorum ama gözlerim şüphe uyandıracak kadar kuru.

Belki de gözyaşı kanallarımı yıprattım.

"Bunun korkunç olacağını biliyorum. Çok korkuyorum, bu yüzden Easton'ın nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim, ama belki bir şekilde yardımcı olabilir. Belki tabutu görürse ve veda etme şansı olursa, her şey kafasına dank edebilir." Benim için öyle olmasını umduğumu biliyorum çünkü çoğu gün hala bunun sadece kötü bir rüya olduğuna inanarak uyanıyorum. Ta ki gerçekler ortaya çıkana ve haberi ilk kez duyuyormuş gibi yıkılana kadar.

Audrey beni kollarına aldı. "Burada olduğumuza inanamıyorum. Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum." Bana daha sıkı sarılıyor, hıçkırarak ağlıyor. "Bu hiç adil değil."

"Biliyorum." Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken sesim hayattan yoksun çıkıyor. Geçtiğimiz hafta benden her şeyimi aldı. Özellikle de son birkaç gün; taziyelerini sunmak için gelen ziyaretçileri ağırlamak. Neredeyse bir sınav gibiydi. Sanki Tanrı beni zorlamaya, sınırlarımı zorlamaya, ben tamamen kırılmadan önce ne ileri gidebileceğini görmeye devam ediyor. Duygusal olarak tükendim ve bugün için kendimi tamamen hazırlıksız hissettim.

"Ash beni aradı," diyor, geri çekilerek. "Herhangi bir sürpriz olmasını istemiyorum, o yüzden ailesiyle birlikte orada olacağını bilmelisin. Onunla birlikte."

Acıyla yutkunuyorum. "Neden orada olmakta ısrar ettiğini bilmiyorum. Reeve'den nefret ettiğini gizlemedi. Artık umursamak için çok geç."

"Easton ve senin için orada olduğu izlenimini edindim."

Kanımda öfke kaynıyor ve dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyorum. "Oğlumdan uzak dursa iyi olur!" Retinalarımı kırmızı bir sis kaplıyor. "Ash'e onu benden ve oğlumdan uzak tutmasını söyle."

"Bu mesaj çoktan iletildi. Size yaklaşmayacağı konusunda beni temin etti. Sadece saygılarını sunmak istiyormuş."

. "Muhtemel bir hikaye."

"Baban ve Leon'la konuşabilirim. Kiliseye girmesine izin vermeyebiliriz."

Başımı salladım. "Olay çıkarmak istemiyorum. Özellikle de medyanın önünde." Gazeteciler ve paparazziler kazadan beri peşimizde. Hepsi benim ve Easton'ın fotoğraflarını çekmek için yanıp tutuşuyor. O gece neler olduğunu duymak için yanıp tutuşuyorlar.

Onlardan hiç kadar nefret ediyorum.

Reeve'in reklamcısı Edwin, saygılarını sunmak için eve uğradı. Kendimi iyi hissettiğimde konuşmamı önerdi. Basınla bir röportaj ayarlayarak konuşmanın daha iyi olacağını ve onları uzaklaştırabileceğini söyledi ama bunu yapacak kadar güçlü olabileceğimden şüpheliyim.

"Onun hakkında ne yapacaksın? Ash'in söylediklerine bakılırsa, bu işin peşini bırakmayacak."

"Bunu yapmasını beklemiyorum ama şu anda bunu düşünemem. Sadece bugünü atlatmam gerekiyor." Aileme söylemem gerektiğini biliyorum. Gerçeği bilmeyi hak ediyorlar. Easton da hak ediyor ve ona soyu hakkında yalan söylemeyeceğim. Ama henüz ona bir şey söylememin imkânı yok. Reeve'in yasını tutması için zamana ihtiyacı var. Ancak o zaman ona Dillon'ın kim olduğunu nasıl söyleyeceğimi düşüneceğim. Dillon'ı o kadar uzun süre tutamayacağımı biliyorum. Konuşmamız gerektiğini. Ama onunla henüz konuşamam.

Ash ve ben hastanede beni ziyarete geldiğinde konuştuk. Kısa bir konuşmaydı ve çoğu zaman bilincim yerinde değildi. Gelmesine ve buluşmak istemesine çok sevindim. Sanırım bunu ben de isterdim ama önce bugün hayatta kalmam gerekiyor. Easton benim tek önceliğim ve tüm enerjimin odak noktası. Başka bir şey için ne yerim ne de gücüm var.

Kilisenin ön sıralarında oturup tabuta bakarken Easton yanıma yapıştı. Kızımızın babasının kollarında gömülmesini istedim. Şu anda Tanrı'ya olan inancım ciddi bir şekilde sınanıyor olsa da, nerede olurlarsa olsunlar birlikte olduklarını bilmek beni rahatlatıyor. Kocamın küçük kızımıza, bana ve E'ye baktığı gibi sevgi dolu ve taparcasına baktığını biliyorum.

Dışarıdaki yollar gibi kilise de tıklım tıklım. Los Angeles sokaklarında binlerce yas tutan insan Reeve'e saygılarını sunmak için sıraya girmiş durumda.

Kocam için gösterilen sevgi seli inanılmazdı. Hayran mesajları tüm sosyal medya platformlarını işgal etti ve Margaret Andre ile Reeve'in hayran kulübünü yöneten kadın, kart ve hediye akınıyla başa çıkabilmek için ek geçici personel işe almak zorunda kaldı. Bunların çoğu benim için. Bir kısmı da Easton için. Annem bunların hepsiyle ilgileniyor, tasnif ediyor ve ileride bakmak istersem diye kutuluyor.

Papaz Reeve hakkında güzel şeyler söyledi ama ikimiz de Katolik değildik, o yüzden kışından konuşuyor. Ancak annem konuşmak için ayağa kalktığında gerçek Reeve'i onu tanıyan birinden dinleyebildik.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor annem, sesi kilisenin arka tarafına kadar yansıyor.

Yüzünü zarif bir şekilde kapatan saçlarıyla çok güzel görünüyor. Başında siyah bir şapka ve kısa siyah dantel bir duvak var. Kafası karışmış Easton'ı daha sıkı tutuyorum ve bu hareketin kaburgalarımda yarattığı keskin acıyı görmezden geliyorum. "Biliyorum benim

Elinden gelse kızı da burada olur ve bu sözleri söylerdi ama onun için son derece zor bir dönemdi. Easton ve hepimiz için." Annemin gözleri doluyor ve bunu yapıp yapamayacağını merak ediyorum. Babam yerden kalkıyor ve annemin yanına doğru yürüyor. Ona yaslanıyor, onun varlığından güç alıyor.

"Reeve dünya çapında pek çok insan tarafından seviliyor. Filmlerini seven ve kariyerinin ilk günlerinden itibaren onu takip eden insanlar. Ancak bugün burada bizler sadece aktörü değil, adamı da tanıyorduk. Jon ve ben Reeve'in büyümesini izleme ayrıcalığına sahiptik. Doğduğu andan itibaren hayatımızın ayrılmaz bir parçasıydı. Önemli olan her açıdan o bizim oğlumuzdu ve onu çok özleyeceğiz." Hıçkırıkları mikrofondan yankılanıyor ve ürkütücü sessizlikteki kilisenin duvarlarında yankılanıyor. Birkaç ağlama ve hıçkırık etrafımı sarıyor ama yine de ağlamıyorum. Easton'ın saçlarına öpücükler konduruyorum ve ona sımsıkı sarılıyorum.

"Reeve Vivien'i küçüklüğünden beri severdi," diye devam ediyor annem titrek bir sesle. "Jon ve ben onları birlikte oynarken izlerdik ve kaderlerinde birlikte olmak olduğunu hep bilirdik. Reeve, Vivien'e bu kadar genç biri için nadir görülen bir yoğunlukla tapardı. İster oyunculuk ister kızımız olsun, neyi seçerse seçsin, Reeve bunu elinden geldiğince yaptı çünkü kocaman bir kalbi ve verecek çok fazla sevgisi vardı. Onun genç bir çocuktan bir erkeğe ve daha sonra bir babaya dönüşmesini izlemek hayatımın en ödüllendirici deneyimlerinden biriydi. Reeve torunumuza tapıyordu ve Easton için en harika babaydı."

"Anne." Easton kolumu çeğiştiriyor. "Büyükanmem neden benden bahsediyor?"

Başımı eğiyorum. "Herkes babamın seni ne kadar çok sevdiğini anlatıyor."

Annem şöyle devam ediyor: "Yeni bebeği karşılamaktan çok mutluydu, her gece Lainey'e şarkı söylüyor ve sadece heyecanlı bir babanın yapabileceği gibi planlar yapıyordu."

"Anne." Easton başımı yüzüne doğru çekiyor. "Babam içeride mi?" diye soruyor tabutu göstererek.

"Öyle. Lainey de birlikte olabilmeleri için onun yanında." Yakışıklı yüzündeki aydınlanmayı gördüğümde yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Reeve'in bu dünyadaki son özverili hareketi onun bir erkek, bir koca ve bir baba olarak kim olduğu hakkında her şeyi anlatıyordu. Vivien'i ve doğmamış çocuklarını korumak için tereddüt etmedi, kızımızın yaşayabilmesi için hayatını feda etti. Bunun için ona asla teşekkür edemeyiz." Çığlıkları kilisede çınlıyor ve bir gözyaşı korosu etrafımızı sarıyor. "Ya da hayatımıza kattığı tüm neşe için. Onun mirası Easton ile yaşayacak," diye ekliyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor.

Cenazeden önce aileme Reeve'den geriye bir parça kalmadığını söylemeliydim. Bu çok acı verici çünkü kocam Reeve'in

ve çocukken mahrum kaldığı aile ortamından mahrum kalacak. Bu olmadan ölmesi beni mahvediyor. Geriye kalan tek şey anılarım, aziz hatıralarımız ve onun ekrandaki mirası. Geride, ondan nefret eden ve onu hayatında hiç istemeyen ikiz kardeşi dışında kanlı canlı bir şey bırakmadı.

Reeve ve kendim için bundan nefret ediyorum. Eğer Tanrı kocamı almak için zalim olmak zorundaysa, bana kızını veremez miydi, böylece onu ikimiz için de sevebilirdim?

"Babamı istiyorum!" Easton çığlık atarak beni iç monologumdan koparıyor. Kollarımdan kurtulup tabuta doğru koşarken, sanki başımın üzerinde uçuyormuş gibi dehşet içinde onu izliyorum. Cemaatten yürek parçalayan çığlıklar yükselirken ellerini tabutun kenarına koyuyor. "baba! Lütfen!" hıçkırıyor ve yanına gitmem gerektiğini biliyorum ama olduğum yerde donup kalıyorum.

Koşan ayak sesleri fayans zeminde yankılanıyor. Alex ayağa kalkıyor, Easton'a doğru ilerliyor ve onu nazikçe kollarının arasına alıyor. Easton kollarını ve bacaklarını Alex amcasına doluyor, onun omzunda ağlıyor. Alex, Easton'ın omzunun üzerinden bakarak kırılmış bir ses tonuyla, "Ben hallederim," diyor.

Etrafıma bakıyorum, Dillon'ın hemen arkamda durduğunu ve Easton ile Alex'e baktığını görüyorum. Oğluna bakarken yüzünü acı kaplıyor ve tahminimce onu teselli eden kişinin kendisi olmasını diliyor. Ama Dillon Easton'a yabancı. Sadece bir kez karşılaştılar ve şu anda Easton'ın ihtiyacı olan kişi o değil.

Ayağa kalkıp Dillon'ın yanına yürüyorum. "Lütfen olay çıkarma. Burada olmaz," diye kulağına fısıldıyorum.

"Bu değil-" Dillon bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Sadece yardım etmek istiyorum." "O zaman git." Neredeyse beni öldürecek olsa da ona bakıyorum. Görmek

Reeve'in Dillon'ın yüzüne diktiği gözler şimdi beni daha da üzüyor. "Eğer yardım etmek istiyorsan, en iyi yol bu."

Kalabalıktan gelen gürültüler bana bir izleyicimiz olduğunu hatırlatırken, acı dolu gözler benimkilerin derinliklerine bakıyor. "Kaybınız için çok üzgünüm," diyor boğuk bir sesle. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

T Mezarlık benim kırılma noktam oluyor ve tabut toprağa indirilirken babamın üzerine yığılıp kalıyorum. Kesinlik kalbimi bir kez daha kırıyor ve acı dolu çığlıklarım neredeyse bakanın sözlerini bastırıyor.

Reeve gitti ve asla geri gelmeyecek. Bir daha asla onun yakışıklı yüzünü göremeyeceğim ya da o çapkın gülümsemesini üzerimde sabitlediğinde eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüşmeyeceğim. Dudaklarının tadı, kollarının koruyucu gücü gibi sonsuza dek benim için kayıp. Kalp atışlarının kulağıma gelen rahatlatıcı sesiyle bacaklarının arasına dolanmış bir şekilde uyanmak artık sadece anılarımda var olacak. Bir daha asla onun içimde hareket ettiğini, bedenimden zevk aldığını hissetmeyeceğim.

Keskin bir acı göğüs duvarlarımı deliyor, derinlere gömülüyor ve ben ölmek istiyorum. Kocam ve kızımın birlikte o tabutun içine girmek ve bir daha uyanmamak istiyorum.

Tanrı kocamı ve bebeğimi nasıl alabilir? Bir insan hayatı boyunca ne kadar acıya dayanabilir? Kızımız en saf, en masum hazineydi. Kıymetli bir hediye, yaşamaya fırsat bulamadan acımasızca bizden koparıldı. Küçük kızımız ilk nefesini hiç alamadı. Onu asla kollarıma alamayacağım ya da o muhteşem yeni doğan kokusunu koklayamayacağım. Minik parmaklarının benimkilere dolandığını hissedemeyeceğim ya da acıktığında, huzursuz olduğunda ya da sadece sarılmak istediğinde çaresiz çığlıklarını duyamayacağım.

Bunların hepsi bana inkar edildi.

Bacaklarımın tutmadığı belli olduğunda babam beni arabaya kadar taşıyor ve annem hıçkırarak ağlayan Easton'ı kollarında sallarken ben de omzuna sarılıp hıçkırarak ağlıyorum.

Eve dönmeden hemen önce Easton'ı tutacak kadar kendimi toparlamayı başarıyorum. O da acı çekiyor ve mezar başındaki düşüncelerimden dolayı kendimi suçlu hissediyorum. Oğlum için burada olmalıyım. Bana her zamankinden daha çok ihtiyacı var ve bencil olamam. Düşüncelerimde bile. Birbirimize sarılıyoruz ve ben ona sarılıyorum, onu ne kadar çok sevdiğimi söylüyorum ve saçlarına öpücükler konduruyorum. Bu acıdan kurtulmamın tek yolunun oğlum olduğunu biliyorum. Bu küçük çocuk için devam edecek gücü bulmalıyım.

Annem Charlotte'la son dakika düzenlemeleri hakkında konuşurken ben Easton'ı üstünü değiştirmesi için odasına götürüyorum. Misafirlerin her an gelmesini bekliyoruz. "Nasıl hissediyorsun?" Küçük siyah takımını çıkarmasına yardım ederken E'ye soruyorum.

"Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm, anne."

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. Ne demek istediğini tam olarak anlıyorum. Önceden üzüntü sadece bir kelimeydi, ama şimdi bir varoluş hali. Tüm hücrelerimi tüketiyor, diğer tüm duyguların önüne geçiyor ve kemiklerim bu ağırlaşıyor. Sanki var olmak için bildiğim tek yol bu. Başka hiçbir şey kalmayana kadar bu hüznün battaniyesiyle kaplıyım.

"Ben de tatlım. Ama her zaman üzgün olmayacağız," diye ekliyorum ve parmaklarımı yanaklarında gezdirirken yüzüme yumuşak bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum. Umarım ona yalan söylemiyorumdur. Bu gerçeğe inanmak istiyorum, hayır, buna *ihtiyacım var*. "Babam bizim için bunu istemezdi. Yeniden mutlu olmaya çalışmamızı isterdi."

"Onu çok özleyorum." Gözyaşları gözlerine saplanıyor ve ona tekrar sarılıyorum.

"Onu her zaman özleyeceğiz ama size yardımcı olabilecek bir şeyim var. Ben getirirken sen de şortunu ve tişörtünü giy."

Birkaç dakika sonra elimde birkaç parça eşyayla Easton'ın yatak odasına dönüyorum. E kıyafetlerini giymiş ve spor ayakkabılarını giyiyor. "Şuraya, yanıma otur," diyorum yatağının kenarına yaslanarak. Reeve'in çerçeveli fotoğrafını komodinin üzerine koyuyorum ve kalbimdeki acıyı görmezden geliyorum. "Baban her zaman seni izleyecek ve her gece ona iyi geceler demek istersin diye düşündüm." Easton burnunu çekerek yanıma sokuluyor. " ne zaman konuşmak istersen, okulda olan heyecan verici bir şeyden ya da belki daha fazla böcek bulmaktan bahsetmek istersen, onun resmine konuşabilirsin ve o bunu cennette duyacak."

"Yapacak mı?" Başını kaldırıyor, kocaman gözleri büyük bir güven ve umutla bana bakıyor.

Başımı salladım, vurulmamayı umuyordum. Reeve'in saatlerinden birini ona uzattım. "Bu babanın en sevdiğiydi. Bir golf saati. On yedi yaşına bastığında ona almıştım. Sanırım senin de almanı isterdi." Easton saati bileğine taktı ve bağlamaya çalıştı. "Şu anda takman için çok büyük ama belki büyüdüğünde kullanmak üzere çekmecende saklayabilirsin."

"Evet. Golf oynadığım zamanlar için de."

"Aynen öyle." Çekmecisini açıp saati dikkatle içine yerleştirirken gülümsüyorum.

"Bu da babamın en sevdiği tişörtlerden biriydi. Bir yaz Yunanistan'dayken onun için almıştım. Belki içinde uyumak istersin ya da içine girdiğin zaman giymek için saklarsın. Seçim senin."

Easton onu burnuna götürür. "Babam gibi kokuyor."

Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Evet, dostum. Öyle." Annem Charlotte'un çarşafılarını değiştirmesine izin verdiğinde sinir krizi geçirmiştım. Onları hiç değiştirmeyi planlamamıştım. Reeve'in kokusu hâlâ liflere sinmiş olduğu sürece. Artık onun kokusunu alabilmek için tişörtleriyle uyumaya başladım.

Henüz hiçbir eşyasını ayırmadım ve bu, korktuğum şeylerin uzun listesinde yer alıyor.

Easton'a son eşyayı uzattım. Onu almak için çocuk odasına gitmek neredeyse beni tekrar çözüyordu. "Sanırım küçük kız kardeşin bunu senin almanı isterdi," diye fısıldıyorum ona pelüş pembe tavşanı verirken. "Sen her zaman Lainey'nin ağabeyi olacaksın ve onun için üzüldüğünde belki tavşanını kucaklayabilir ya da onunla uyuyabilirsin," diye öneriyorum.

"Babamın kız kardeşime bakmasından memnunum. Babamın Lainey ile birlikte olduğunu bildiğim için kendimi o kadar üzgün hissetmiyorum."

Acıyla yutkunuyorum, daha fazla gözyaşıyla savaşıyorum. "Ben de dostum."

"Cenaze bitti mi anne?" diye soruyor, pelüş hayvanı göğsüne bastırırken sevimli burnunu kıvrarak.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Birazdan burada bir sürü insan olacak. Ama dışarıda oynamayı tercih edeceğini düşündüm, bu yüzden Nash annesiyle birlikte gelecek ve onunla oyun parkında oynayabilirsin. Angela da orada olacak." Sanırım bugün çocuğum için yeterince yorucu geçti. "Büyükbaba daha sonrası için pizza hazırladı, istersen ağaç evde yiyebilirsin."

"Yaşasın!" Easton kendini bana atmadan önce Reeve'in gömleğini yastığının altına koyuyor. Göğüslerim, kaburgalarım ve karnım bu coşkulu sarılmayı protesto ediyor ama asla şikayet etmeyeceğim. "Teşekkürler anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, küçük . Hem de çok." Angela kapıda belirirken yüzünü öpücüklerle boğuyorum.

"Hey, pipsqueak! Bil bakalım aşağıya kim geldi?"

"Nash!" Easton yataktan sıçırıyor, arkadaşına ulaşmak için sabırsızlanırken neredeyse yuvarlanıyordu.

Angela gülüyor, saçlarını karıştırıyor. Ayağa kalkıyorum ve ben yaklaşırken yüz ifadesi yumuşuyor. "Çok güzel bir törendi ve annenin methiyesi mükemmeldi." Kolumu sıktı.

". "

"Easton'a iyi bakacağım. Onun için endişelenme."

"Teşekkür ." E'ye bir öpücük gönderdim. "İyi eğlenceler ve Angela'ya iyi davran."

"Yapacağım, anne. Güle güle." Angela'nın peşinden merdivenlere doğru hızla koşar.

Annem ve babamı alt kattaki resmi oturma odasında ilk misafirleri karşılarken buluyorum. Başsağlığı diliyorlar, ben de bara özlemle bakarken geldikleri için teşekkür ediyorum.

Charlotte bugün garson ve barmenlerle birlikte bir catering şirketi tuttu.

"İkinizle de konuşmam gerek," diyorum annemle babama, başımı kapıya doğru sallayarak. Onları şimdi yakalamazsam konuşamayacağız ve Dillon'ın ailesinin burada olacağını biliyorum çünkü annem Cath'le kilisenin dışında konuştuğunu ve onları davet ettiğini söyledi. Eminim Dillon'ı davet etmek istememiştir ama annesini üzmeyecek kadar kibardı.

Cenazeler bu açıdan düğünlere çok benzer. Normalde davet etmeyeceğiniz konuklara zorunda kalırsınız, ancak bu yapılan bir şeydir.

Ailem beni ofisime kadar takip ediyor ve babam kapıyı kapatıyor. Bu konuşma için bir votka kızılıcık almadığım için üzgünüm. "İkinizin de bilmesi gereken bir şey var. Size daha önce söylemem gereken bir şey ama açıkçası unutmaya çalışıyordum." Deri koltuklardan birine oturup ellerimi kucağımda düğümlüyorum.

"Her neyse," diyor annem, yanımdaki kanepeye çökerek. "Bununla birlikte başa çıkacağız."

Babam karşıımızdaki kanepeye oturmadan önce omzumu sıktı. "Biz senin yanındayız. Şimdi ve her zaman, prenses."

Gözlerim yaşıyor. "Biliyorum. Yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Babama bakıyorum ve geçen hafta içinde yaşlanmış gibi görünüyor. "Çok fazla yardım etmediğini düşündüğünü biliyorum baba ama cenaze işleriyle ilgilenmen, vasiyetin okunmasını Carson'a ertelemen, Margaret ve Edwin'le ilgili işleri halletmen benim için çok şey ifade ediyor. Bunların hiçbirisiyle başa çıkamazdım."

"Seni bu kadar acı içinde görmekten nefret ediyoruz," diyor babam. "Daha iyi olman için elimizden ne gelirse yapacağız."

"Seni seviyorum, baba."

Babam ayağa kalkıyor ve eğilerek bana nazıkçe sarılıyor. "Sen bizim tüm dünyamızsın, Vivien. Sen ve Easton her zaman önceliğimiz olacaksınız."

"Ben de seni seviyorum anne," diyorum babam koltuğuna geri döndüğünde. "Bu haftayı sensiz atlatamazdım ve senin için de ne kadar zor olduğunu biliyorum. İkinizin de Reeve'i ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum. İkinizin de Lainey'le tanışmak için ne kadar sabırsızlandığınızı biliyorum." Tek bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzülüyor.

Annem beni kollarına aldı. "Her şey girecek, tatlım. Bunu hep birlikte atlatacağız."

"Seninle Dillon hakkında konuşmam gerek."

Annem başını sallar. "Seni zorlamak istemedim ama neler olduğunu bilmemiz gerek.
devam et."

Onlara anlatıyorum. Onlara her şeyi anlatırım. Onlara nasıl geçtiğinin bir özetini veriyorum.

Dillon'ın o kader gününde buraya gelmesinden, bana anlattığı şeyleri açıklamasından ve Dillon'ın Easton'ın babası olduğunu teyit etmesinden beri.

"Aman Tanrım. Vivien." Gözyaşları yüzünden aşağı akarken annem elini ağzına kapatıyor. "Reeve bunu ölmeden önce biliyor muydu?"

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Evet. Kocam ona yalan söylediğim için ve taptığı oğlunun kendi kanından olmadığını bildiği için bana kızgın bir şekilde öldü," diye mırıldanıyorum. "Kendimden o kadar nefret ediyorum ki."

"Yapma," diyor Alex, karısıyla birlikte odaya girerken. Audrey bir tepsi içki taşımaktadır.

Audrey, "Bunlara ihtiyacın olabileceğini düşündük ve O'Donoghue'ların az önce geldiğini haber vermek istedik," dedi. En iyi arkadaşıma şu anda aileme her şeyi anlatacağımı söylemiştim.

"Kendinden nefret etme, Viv." Alex kanepenin koluna tünedi. "Bu senin suçun değil."

"Bu kimsenin suçu değil," diyor Audrey, kocasına uyarıcı bir bakış atarak. "Bu trajik bir kazaydı ve suçu *başka bir yere* atmak işe yaramayacak." İçeceklerin bulunduğu tepsiyi sehpanın üzerine bırakıyor.

Alex bir elini çenesinde gezdiriyor. "Burada olduğumuza inanamıyorum. Onun gittiğine inanamıyorum. Reeve'i çok özleyeceğim." Gözleri cam gibi oluyor ve elini sıkıyorum.

"Seni bir kardeş gibi severdi. Umarım bunu biliyorsundur."

Alex bir şişe bira almadan önce gözlerini ovuşturarak başını sallır. "O sabah ve şimdi hastanede söylediklerini duydum ve yanılıyorsun Viv. Reeve seni çok severdi. Sen onun için her zaman önemliydin. Evet, eminim keşfettiği şeylere kızmış ve incinmiştir ama seninle ilgili bu şeylere inanarak ölmedi. O gece yaptıklarını sana olan sevgisi yönlendirdi. Seni ve Lainey'i korurken öldü. İnan bana Reeve başka türlü olmasını istemezdi ve senin de kendini suçlamayı istemezdi."

Annem ellerini yumruk yaptı. "Her ne kadar suçu Dillon'a atmak istesem de Audrey haklı. Bu trajik bir kazaydı ve birçok şeyle birleşti. Yine de bu Dillon'ın olduğu anlamına gelmiyor. Cevaplaması gereken çok şey var. Onun entrikaları da buna katkıda bulundu."

"Her zaman Easton'ın aşka gebe olduğuna inandım ama Dillon beni hiç sevmedi. Ben intikam almak için bir araçtım. Hepsi bu. Ne kadar aptalmışım." Onu yıllarca sevdim, kocamla mutlu mesut yaşarken eski sevgilime özlem duyduğum için korkunç bir suçluluk hissettim. Dillon'ın bunca zaman benimle oynadığını keşfetmek midemi bulandırdı.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diyor babam ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Dillon hastanede Ash, Jamie ve Ronan'la birlikte saatlerce bekleme odasıdaydı. Muhtemelen bunu hatırlamıyorsundur hayatım," diye ekliyor anneme dönerek, "ama gitmesini istemeden önce oldukça içten bir konuşma yaptı." Ciddi ela

gözleri benimkilerle buluştu. "Seni sevdiğini söyledi. Gitmene izin verdiği için pişman olduğunu ve senin onun her şeyi olduğunu söyledi."

Alex homurdanıyor. "Evet, son birkaç haftadır yaptıkları bunu gerçekten gösterdi," diye alay ediyor.

"Adamı savunmuyorum," diye devam ediyor babam, "ama herkes gölge düşürmeden önce ona kendini açıklama fırsatı verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Hastanede samimi olduğuna inanıyorum ve Simon'ın tüm bu olanlarda oynadığı rolü de unutmayalım."

Annem, "Hayatımda hiç bu kadar bir cesedi kazıp üzerinde balina avlamak istememiştim," diyor ve bu da gerginliği biraz olsun azaltmaya yardımcı oluyor.

Kıkırdamalar boğazımda düğümleniyor ve onlara karşı koymayarak serbest bırakıyorum. Annemin böyle şeyler söylediğini duymak çok komik. "Bence onu kazıp , kemiklerinin üzerine işeyelim, sonra üzerine asit dökelim ve rüzgarda uçuşan küllerden başka bir şeye dönüşmemesini izleyelim," diye ekliyorum, en iyi arkadaşşımdan bir votka kızılık alırken.

"Yaratıcı." Audrey yanağımdan öpüyor. "Ve biraz da kana susamış. Onaylıyorum." Alex'e doğru eğiliyor ve Alex de kolunu onun boynuna doluyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, aşklarına tanıklık edemiyorum, bu da kendimi acımasız bir sürtük gibi hissetmeme neden oluyor. Çok komik. Reeve kalbimi kırdıktan sonra İrlanda'ya ilk kaçtığımda da böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Dillon iyileşmeme yardım edene kadar her sevgi dolu çiftin, her PDA'nın beni öldüreceğini düşünmüştüm. Onun tarafında gerçek ama en azından bana o kadarını verdi.

"Simon bizden nasıl bu kadar çok şey saklayabildi? Benden?" Babam başını sallar. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama adamı hiç tanımadım. Tam olarak değil."

"Hadi ama Jon. Felicia öldükten sonra arkadaşlığımız en iyi ihtimalle geçici oldu. Bizden uzaklaştı ve ona duyduğum tüm saygı, oğluna ihmalkâr davranmasıyla buharlaştı. Sonra Reeve'in ikizini verdiğini öğrendim." Yüzünde hüznün hayaletleri dolaşıyor. "Nelere yol açtığına bir bakın. Eylemlerinin neden olduğu tüm acılara. Dillon öfkesini Reeve'e yöneltmekle hata etti ama Simon'a karşı olan duygularını tamamen anlayabiliyorum. Simon'ın ona yaptığı şey affedilemezdi."

Birkaç dakika sessizlik çöküyor. "Yine de bu hiçbir şeyi değıştirmez," diyorum votkamdan aldığım yudumlar arasında. "Ve parçaları toplamak bana kaldı." Pencereden dışarı bakıyorum, Easton ve en iyi arkadaşı Nash'in oyun alanında oynadıklarını görüyorum.

"Yanlış ikiz öldü," diyor Alex, çenesindeki bir kas patlayarak. "Reeve tüm bu olanlarda masumdu ama Dillon ne yaptığını biliyordu. Ölmesi gereken biri varsa, bu o olmalıydı."

"Bunun için teþekkrler," diyor tandık boğuk bir ses ve kafam çevirdiğimde Dillon ve Ash'in dşarıdaki koridorda ailelerinin geri kalanıyla birlikte kapıda durduğunu gryorum. "Benim hesabıma geri durma," diye ekliyor, odaya doğru adım atarak.

"Alex!" Audrey kaburgalarına dirsek atarak tıslıyor. "Özür dilemelisin." "geçeni söylediğim için özür dilemeyeceğim," diyor kocası, ona ters ters bakarak Dillon, O'Donoghue'lar odaya girerken. Hepsi burada değil. Sadece Ash, Jamie, Ro, Cath ve Eugene. Ailenin geri kalanının burada bir yerde olduğunu biliyorum çünkü annem cenazede olduklarını doğruladı. Ciarán, Shane, eşleri ve çocukları da. Kayıp olan tek kişi Ronan'ın kız arkadaşı ve bebek kızları. Benim iyiliğim için mi yoksa başka bir nedenle mi bilerek uzak durdular bilmiyorum. Diğer herkesin gelmesine çok sevindim ama eminim benden çok kardeşlerine destek olmak için gelmişlerdir. Şüphesiz hepsi Easton'ı biliyor ve onunla tanışmak istiyorlar.

"Sorun değil Audrey," diyor Dillon. "O Reeve'e sadık. Anlıyorum."

Dillon siyah bir takım elbise giymiş, siyah gömleği ve kravatı da siyah ruhuna uygun. Her zamanki yüzükler ve piercingler ellerini ve yüzünü süslüyor. Saçları kahverengi dalgalar halinde alnına dökülüyor ve Reeve'in her zaman yaptığı gibi şekillendirmediği için minnettirim. Hastanede onu Reeve'le karıştırdığımı biliyorum ama bunu strese ve uyuşturulmuş bir halüsinasyona bağlıyorum. Şimdi ona baktığımda Reeve'den izler görüyorum ama o tamamen Dillon.

Ash öfkesini dizginlemek için büyük çaba harcayarak, "İyi değil," diyor. Alex'in yanına doğru yürür. "Kardeşimden nefret etmeni anlıyorum, her ne kadar onu tanımıyor ve tüm gerçekleri bilmiyor olsan da. Şu anda hepimiz ona çok kızgınız. Ama onun yerine ölmüş olmasını dilediğini söylemen korkunç. Kimse az önce söylediklerini duymak zorunda kalmamalı."

Alex'in yanaklarında iki kırmızı leke belirir. "Haklısın," diye homurdanıyor, başını kaldırıp gözlerini Dillon'a diyor. "Senden hoşlanmıyorum. Pek çok nedenden dolayı, ama bu çok sert ve yersizdi. Özür dilerim."

Dillon omuz silkiyor, karşılığında Alex'e bakıyor. Cath oğluna ters ters bakarken Dillon dudaklarını büzüp elini saçlarında gezdiriyor. "Özrün kabul edildi," der isteksizce.

Bu iki adam arasında aşkın asla kaybolmayacağını söylemek doğru olur.

Annem ayağa kalkıyor, Bay ve Bayan O'Donoghue'yu kanepelere götürüyor, onları oturtuyor. Dahili telefonda Charlotte'u arayarak ofisime yiyecek ve içecek getirmesini istedi.

Cath gözlerini Dillon'a dikerek, "Buraya daldığımız için özür dileriz," dedi. "Bunun çok üzücü bir zaman olduğunu biliyoruz ve sizin için çok üzgünüz."

Vivien. İnanılmaz derecede üzgünüm." Bana sarılmak için anneme doğru eğilirken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Seni özledik ve bu trajik koşullar altında bir araya gelmekten nefret ediyorum ama hepimiz aynı yerdeyken konuşmanın en iyisi olduğunu düşündük. Konuşmamız gereken şeyler var."

Dillon ve Ronan, Audrey ve Ash'in oturması için masamın önündeki sandalyeleri yanımıza taşıdılar. Dillon, Alex, Ronan ve Jamie hep birlikte bir kenarda duruyorlar. Dillon'ın gözleri pencereye kayıyor ve anında Easton'a kilitleniyor. Acı, diğer anlaşılmasız duygularla birlikte göğsümde parçalanıyor.

"Vivien'in şu anda bunu tartışmaya hazır olduğundan emin değilim." Annem beni tekrar konuşmanın içine çekti.

"Sorun değil," diyorum, sesim yine duygudan yoksun. "Tüm kırma işlemlerini bir günde halledebiliriz."

Dillon sözlerimi duyunca başını çeviriyor ve her zaman yaptığı gibi dikkatle bana bakıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, birkaç yudum votka içiyorum, sıvı cesaretine ihtiyacım var.

"Reeve'in bir kardeşi olduğunu bilmiyorduk," dedi annem Cath'e hitaben. "Felicia benim en iyi arkadaşımdı ama ikiz beklediğini bilmiyordu ve Simon da daha sonra bize hiçbir şey söylemedi." Gözlerinde öfke alevlenir. "Yine de merak ediyorum. Dillon nasıl oldu da sizin tarafınızdan evlat edinildi?" Annem destek olmak için kolunu sırtıma doluyor.

Charlotte odaya giriyor ve masaya sandviç, kurabiye, kek, çay ve kahvenin yanı sıra tabak ve peçeteleri bırakıyor. Ona teşekkür ediyorum ve sohbete devam etmeden önce onun gitmesini bekliyoruz.

"Eugene evlatlık," diye anlatmaya başlıyor Cath, kocasının kalçasını okşayarak. "Evlendiğimizde biz de evlat edinmek istediğimize karar verdik. Ama Shane ve Ciarán çok çabuk dünyaya geldiler ve onlar küçükken bu fikri rafa kaldırdık. Kız kardeşim Eileen Londra'da bulunan uluslararası bir evlat edinme ajansında çalışıyordu. Bize Amerikalı bir bebek için aile aradıklarını söyledi ve başvurmak isteyip istemediğimizi sordu. Neredeyse reddediyorduk. Aisling sadece bir yaşındaydı ama ikimiz de kalbimizde bir çağrı hissettik." Gülümseyerek Dillon'a bakıyor. "Bu çocuğun bizim için uygun olduğunu biliyorduk, bu yüzden evrak işlerini hallettik, Dublin'deki ajans temsilcileriyle görüştük ve bir ay sonra Dun Laoghaire'deki feribotta güzel oğlumuzu almak için bekliyorduk."

Dillon, Reeve'e o kadar çok benzeyen tanıdık bir hareketle elini ensesinde gezdiriyor ki canımı acıtıyor. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp derin bir nefes alıyorum. Annem hafifçe yan tarafımı sıkıyor ve ben de göz kapaklarımı açmaya zorluyorum. Ben boş bardağımı masaya bırakırken Audrey gizlice odadan çıkıyor. Babam bana bir tabak uzatıyor.

ve řu anda yemek dűřüncesini midem kaldırmasa da kibarlık olsun diye kabul ediyorum.

"İkizi olduğunu biliyor muydun?" Cath'e sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Bu bize açıklanmadı ve Eileen on bir yıl önce kanserden öldü. Tanrı ruhunu şad etsin." Kendini kutsuyor. "Yani farkında olup olmadığını bilmiyorum. Dillon'ın ikizi olduğunu ilk kez geçen gece telefon edip bize söylediğinde öğrendik."

"Ailene bile söylemedin mi?" Ona bakarken ses tonumdan inançsızlık damlıyor.

"Hayır. O ." Ash onun karnına vuruyor. "Ve bunun için cehenneme gidiyor."

"Aşk." Cath başını iki yana eğip yüzüme bakıyor. "O pazar mutfağımdaki küçük sohbetimizi hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum çünkü İrlanda'da geçirdiğim zamanın tek bir saniyesini bile unutmadım. "Dillon tüm o şeytanları içinde kilitli tutardı. Duvarlarını yıkmak için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, her zaman çok korumacıydı. Ona ulaşabilen tek kişi sendin."

"Anne." Dillon başını sallıyor.

"Hayır, Dillon. Beni susturamayacaksın. Çok fazla sır ve yalan oldu. Artık sona erdi."

"Buna amin derim," diye katılıyor annem.

"Dillon'ın yaptıkları bizi bir aile olarak hayal kırıklığına uğrattı ama onu seviyoruz ve onu affedeceğiz çünkü onun nasıl bir insan olduğunu biliyoruz. Onun hakkında en kötüsünü düşündüğün için seni suçlamıyorum Lauren ve oğlum için mazeret uydurmuyorum ama o hayatı boyunca terk edilme sorunlarıyla mücadele etti. Bu benim kalbimi kırdı." Sesi çatlıyor ve Dillon ayaklarına bakıyor. Bay O'Donoghue Cath'in şakağına bir öpücük kondurarak onu kendine yakın tutar.

"Anne. Dur." Dillon başını kaldırdı. "Yaptıklarından tamamen ben sorumluyum. Özür dilemek ya da benim için mazeret uydurmak sana düşmez."

" fikirdeyim," diye Alex.

"Seninle yalnız konuşabilir miyim?" Dillon çok alışık olduğum delici mavi gözleriyle beni delip geçerek soruyor.

"Hayır. Bana söylemek istediğın her şeyi burada söyleyebilirsin." Eğer yalnız bir yere gidersek, onu soğukkanlılıkla öldürebilirim.

Çenesinde bir kas sıkıştı. "Tamam. Benden nefret ettiğini biliyorum. İyi bir sebeple. Ve her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. I-"

"İyi konuşmadı. Tam olarak benim düşüncelerimi yansıtıyor," diyorum ve sözünü keserken ona ters ters . "Başka bir şey var mıydı?"

"Yalan söyledim, tamam mı?" Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ne hakkında?"

"Hemen hemen her şey."

"Yani, ikizinden gerçekten nefret etmiyordun ve yıllarını Reeve'i alaşağı etmenin yollarını planlayarak geçirmedin mi? Sonunda dileğin gerçekleştiği için çok heyecanlı olmalısın."

Cath'in ağzından boğuk bir ses çıkıyor ve anında azarlandığımı hissediyorum. "Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm," diye sessizce itiraf ediyorum. "Ama Dillon ortada hiçbir gerekçe yokken Reeve'den nefret etti ve kocamdan intikam almak için beni kullandı. Reeve bir ikizi olduğunu öğrendiğinde çok mutlu olmuştu ve Dillon'ın ona böyle davranmasını hak etmemişti." Bunu düşünmek bile beni yeniden öfkeliyor. Gözlerimi Dillon'ın kollarına kaldırıyorum. "Ona seninle konuşması için hiç şans ya da fırsat vermedin. Eğer onunla konuşmuş olsaydın, Simon'ın onu da manipüle ettiğini fark ederdin."

"Artık bunu bilmediğimi mi sanıyorsun Viv? İkizimle her şeyi berbat ettiğimi bilmiyor muyum sanıyorsun? Simon tüm bu saçmalıkları söyledi ve o zamanlar mantıklı geliyordu. Acı çekiyordum, kafam karıştı ve başka şeyler de oluyordu. Tüm bu duyguları Reeve ve Simon'dan nefret etmeye yönlendirmek bir bakıma daha kolaydı. Sonra sana ne yaptığını gördüm ve kendimi haklı hissettim. O zamanlar sana bok gibi davranmış, kariyerine kafayı takmış bencil bir pislik olduğunu kanıtlamış ve her şeyden çok sevdiğini iddia ettiği tek kişiye ihanet etmişti."

"Gençti ve hazır olmadığı bir dünyaya atılmıştı!" Ben de karşılık veriyorum. "Yanlış insanlara güvendi, manipüle edildi ve üstün geldi. Beni ne kadar incittiğini söylemene ihtiyacım yok. Bana neler hissettirdiğini unutmadım. O zamanlar kalbimin ne kadar kırık olduğunu."

"Ta ki ben seni tekrar bir araya getirene kadar, sonra da doğruca onun lanet kollarına koştun."

Ayağa kalkıp Dillon'a bakıyorum. "Beni tekrar bir araya getirmedin! Bunu kendim yaptım." O yardım etti. Ash de yardım etti. Tüm İrlanda deneyimi iyileşmeme ve büyümeme yardımcı oldu. Ama bunu şimdi kabul etmiyorum. "Ve Easton doğana kadar onunla tekrar birlikte olmadım. Kendini kanıtlayana kadar. Ve kanıtladı da. Hatalarını telafi etti, ki bu senin için söylenebileceklerden çok daha fazlası!"

"Benimkini telafi etmek için bir şans istiyorum, ama bana izin vermiyorsun!" Hayal kırıklığı yüzünden okunuyor ve bunu gördüğüme sevindim.

"Lanet olsun, yapmayacağım!" Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Aradaki fark, Reeve o zamanlar sadece bir çocuktü, ama sen daha iyi bilmesi gereken yetişkin bir adamsın."

"Kendini ona açıklamak zorunda değilsin," diye homurdanıyor Alex, Audrey elinde taze bir votka kızılılıkla odaya geri dönerken. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin." Alex, Dillon'a dönerek yüzünü onunkine yapıştırıyor. "Yaptığın onca pislikten ve hamile bir kadını strese soktuktan sonra bugün buraya gelip sanki hak ediyormuşsun gibi ikinci bir şans talep edemezsin. Reeve senin bir milyonuna bedeldi ve Viv'i tüm kalbiyle sevdi." Alex, Dillon'ı göğsünden itiyor ve ben işlerin kötüye gitmesinden korkuyorum.

Audrey votkayı elime tutuşturuyor ve özür dileyen gözlerle beni süzüyor. "Alex ve ben siz burada işinizi bitirene kadar konuklarınızla ilgileneceğiz." Kocasına bir bakış fırlatıyor. "Öyle değil mi tatlım?" Alex'in kolunu çekiştirerek, Dillon'ın sözleriyle ya da yumruklarıyla karşılık vermesine fırsat vermeden onu ondan uzaklaştırıyor.

Alex nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama onu odadan dışarı sürüklerken itiraz etmiyor. Minnettar bir rahatlamayla ağzımdan hava fişkırıyor. Alex'e benim için ayağa kalktığı için ne kadar minnettar olsam da, bir kavga çıkmasını istemiyorum.

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldanıyor Dillon ve ben de ona doğru kem gözlerle bakıyorum. "Çok mu çocukça?" Ses tonumdan alaycılık damlıyor.

"Tanrım, Dil." Ash onu çekiştirerek Audrey'nin boş koltuğuna oturmaya zorladı. "Sen kendinin en büyük düşmanısın."

Derin bir iç çekerek kravatını gevşetiyor ve gömleğinin üst düğmesini açıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Reeve'den nefret etmiş olabilirim ama asla ölmesini istemedim. Hatalı olduğumu kabul etmeye hazırım. Eğer Reeve'in bilmediğini ve beni manipüle edenin Simon olduğunu söylüyorsanız, o zaman size inanırım."

"Oh, *şimdi* bana inanıyorsun." Ellerimi havaya kaldırıyorum, neredeyse kucağımdaki yenmemiş sandviç tabağını yerinden oynatacaktım. Annem tabağı masaya bırakarak onlara doğru hamle yapıyor. "Şimdi o öldü ve sen gerçeği kabul etmeye hazırsın. Sana her şeyin yalan olduğunu söylediğimde yüzüm mosmordu ve sen bana inanmayı reddettin!" Bağırıyorum.

"Çünkü üzülmüştüm, şok olmuştum ve o pisliğin söylediklerine inanmıştım. Simon dedi ki," bağırır.

"Sakin kızıma bağırmaya cüret etme. Medeni davran yoksa bu evi terk edersin." Annem parmağını Dillon'a doğru kaldırdı.

"Dillon. Lütfen." Cath'in ağlamaklı gözleri oğluna yalvarıyor.

Dillon iki anneyi de görmezden gelerek gözlerimin içine bakıyor. "Bu nefreti beslemek için yıllarımı harcadım Viv. Kendimi ne kadar aptal hissettiğimi sanıyorsun?"

Tamamen mi? Reeve'in beni bildiğine inanıyordum. Beni umursamayan bencil bir pislik olduğunu düşünüyordum. Sosyal medyada onun hakkında okuduklarım da bunu doğrular gibiydi. Sana ne yaptığına bir bak! Dublin'e ilk berbat durumdaydın."

"Nasıl hissettiğimi biliyorum, teşekkür ederim. Senden tarih dersi almaya ihtiyacım yok ve bunu zaten konuşmuştuk."

"O seni incitti ama sen onu affettin. Ben de aynı fırsatı arıyorum. Lütfen telafi etmeme izin ver. Lütfen bana bir şans daha ver. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum." Çaresizlik havaya karışıyor, sözlerinden ve yüzündeki yalvaran ifadeden sızıyor. "Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. Bunu şimdi anlıyorum. Keşke zamanı geri alabilsem ve pek çok şeyi farklı yapabilsem." Göğsünü yumrukluyor. "Hayatımın geri kalanında bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacağım. Kardeşimi tanımadım ve artık hiç tanıyamayacağım. Bunun kısmen benim suçum olduğunu biliyorum. Onunla yer değiştirebilseydim, değiştirirdim."

"Dillon, hayır!" Cath ağlıyor. "söyleme."

Dillon'ın adem elması boğazına kaçıyor ve Cath'in acısını hissediyorum. "Özür dilerim anne. Seni üzmem istemezdim ama her şeyi berbat ettim. Bazen Simon beni doğduğumda öldürseydi daha kolay olurdu diye düşünüyorum."

Lanet olsun.

Cath'in çılgınlıkları daha yüksek ve Ash, Ro ve Jamie şok içinde Dillon'a bakıyorlar. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Samimi mi yoksa bu hâlâ oynadığı bir oyun ? Annem ve babam sıkıntılı görünüyorlar ve ben bu günü çoktan geride bıraktım ve altına bir çizgi çekmeye hazırım.

"Öyle söyleme, Dil." Ash başını sallıyor. "Evet, sen bir sık kafalısın. Evet, her şeyi berbat ettin ve en iyi arkadaşımı incittin. Ama kendine de zarar verdin." Endişeli bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bugün buraya gelmemeliydik. Bu senin için adil değildi. Duyguların hâlâ çok taze. Artık Dillon'a güvenmediğini biliyorum ve seni suçlamıyorum. Gerçekten suçlamıyorum, Viv. Kendimi senin yerine koyuyorum ve ben de aynı şekilde hissederdim, ama İrlanda'da yaşadığın şey gerçektir. İçten içe sen de bunu biliyorsun. Bir gün, sevgili kocanın ve güzel küçük kızının yasını tutmadığında, belki olaya daha farklı bakabilirsin. O gün bugün değil ve bence gitmeliyiz." Anne babasına baktı ve Cath başını sallayarak yüzünden akan gözyaşlarını sildi.

Ash kollarını kardeşine doluyor ve onu sıkıca kavıyor. Özür dileyen bakışları benimkilere kilitleniyor ve aramızda söylenmemiş o kadar çok söz var ki. Onunla aramı düzeltmem gerektiğini biliyorum. Özellikle de artık hayatımda olacağı için. O Easton'ın teyzesi ve Easton Reeve ve Lainey'nin yasını tutana kadar O'Donoghue'larla iletişimimi minimumda tutacak olsam bile bu gerçeği inkâr etmeye devam edemem.

Dillon, "Ash haklı ve gideceğiz ama önce bunu halletmem gerek," diyor. "Travma geçirdiğini ve kalbinin kırıldığını biliyorum ve daha fazla ağırlığa ihtiyacın yok. Ama en büyük yalanımın sana olan hislerim hakkında söylediklerim olduğunu bilmen gerekiyor. Seni umursamadığıma inandırdım ama gerçek bu değil. *Önemsiyorum*. Hem de çok." Gözleri yüzüme dikildi. "Bunu duymaya hazır olmadığını biliyorum ama söylemem gerek. Seni hâlâ seviyorum Vivien Grace. Asla vazgeçmedim."

Bu ne saçmalık ve ben bunu yutmuyorum. Eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşur ve Dillon'ın durumunda bu kesinlikle doğru. O devam ederken yüz hatlarımı nötr bir çizgiye getiriyorum.

"Buna inanmadığını görebiliyorum ve seni inanmaya zorlayamam. Ama iyi geçinmenin bir yolunu bulmaya çalışmalıyız çünkü Easton benim oğlum ve-"

Onun çaresiz kelime kusmasını kesiyorum çünkü saçmalıklarının bir kelimesini daha dinlemeyi reddediyorum. Şimdi anlıyorum. Oynadığı yeni oyunu görüyorum. Tüm bu saçmalıkları kusarak beni kendi tarafına çekmeye çalışıyor, sırf Easton'ı benden çalabilmek için. Cesedimi çiğnemedi bu gerçekleşmeyecek!

"O senin değil!" Bağırıyorum, aniden ayağa kalkıyorum. "O Reeve'in oğlu! Reeve *her zaman* onun babası olacak, sen değil! Sen de Simon Lancaster gibi sadece bir sperm donörüsün."

Annem nefesini içine çeker, ayağa kalkar. "Vivien." Onu bile şoke ettiğimi söyleyebilirim ve duygusuz davrandığımın farkındayım ama Dillon ne cüretle buraya gelip bana güzel sözler söyleyebileceğini ve her şeyin affedileceğini düşünüyor.

"Gelmemeliydik," diyor Dillon, tam boyuna doğru açılarak. Gözlerinden acı yayılıyor. "Özür dilerim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Annemin elinden kurtulup bağırıyorum. "Kocam ve bebeğim daha bugün gömüldü ve sen şimdiden oğlum üzerinde hak iddia ediyorsun!" Ona doğru yürüyüp göğsünü itiyorum. "O *benim* oğlum. Asla senin ! Asla! Siktir git, Dillon! Siktir git! Siktir git! Siktir git!"

Ro'nun kaşları saç çizgisine tırmanıyor ve endişesi yüzüne yayılıyor. Jamie'nin de. İkisi de sohbete katkıda bulunmadı ve Ash normalden daha sessizdi.

"Prenses." Babam kollarını arkamdan bana doluyor. "Sorun yok, tatlım. Bırak içindekileri döksün."

"Easton'ı alamaz baba," diye hıçkırarak onun sıcak göğsüne sarılıyorum. "Oğlumu benden alamaz! Elimde kalan tek şey E."

"Viv," Dillon'ın sesi kasıtlı olarak yumuşak. "Onu senden asla almayacaktım ve onu incitecek ya da acısını artıracak hiçbir şey yapmayacaktım. İnternette hiçbir şey paylaşmayacaktım. Bunu sadece işleri benim istediğim gibi yapman için söyledim ama dünyaya ondan bahsetmezdim ya da fotoğraflarını paylaşmazdım. Bana güvenmediğini biliyorum ama zamanla gerçeği göreceksin." Acı ve özlem

mavi gözlerindeki parıltı. "Ben sadece oğlumu tanımak istiyorum. Bunun zaman alacağını farkındayım ama amcası olarak onunla bir ilişki geliştirmeme izin vermeniz için size yalvarıyorum."

Daha fazla başa çıkamayarak babamın gömleğine sarılıp hıçkırıyorum. Fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Kuyu kurudu ve ben sadece gitmelerini istiyorum.

"Konuşmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum ama bunun ne yeri ne de zamanı. Gitmeniz gerekiyor." Annemin sert tonu hiçbir karışıklığa yer bırakmıyor.

"Çok üzgünüm Lauren," dedi Cath. "Bugün buraya gelmemeliydik. Vivien'in stresini daha da artırdığımızı görebiliyorum ve niyetimiz bu değildi." Bana döndü. "Tatlım, acına bencilce müdahale ettiğimiz için lütfen bizi affet. Kalbim senin ve Easton için kırılıyor. Kendinize iyi bakın."

"Sana numaramı vereceğim," diyor annem, çelik gibi kararlılığının ardındaki şefkat alevleniyor. "Beni ara ve eve dönmeden önce bir şeyler ayarlamaya çalışalım."

"Özür dilerim, Viv. Her şey için özür dilerim," diyor Dillon ve ben başımı çevirip bulanık gözlerle ona bakıyorum.

Ash gözyaşları içinde yaklaşıyor. "Seni bu kadar acı içinde görmekten nefret ediyorum ve arkadaşlığımızın tüm bu olanlara kurban gitmesinden nefret ediyorum. Her zaman kardeşimin aramıza girmesine izin vermeyeceğimizi söylemiştik."

İçgüdüsel olarak ona uzanıp sarılıyorum. "O benim suçum. Senin değil," diye hıçkırarak ona sarılıyorum. "Seninle ilişkiyi kesmeyi hiç istemedim. Bunu yapmak beni incitti."

"Anlıyorum." Geri çekiliyor. "Ben de şu anda yaşadıklarının bir kısmını anlıyorum. Hazır olduğunda lütfen beni ara. Şimdi senin için burada olmama izin ver. Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey varsa, ne olursa olsun, sadece telefonu açın, ben yaparım." Elime bir kartvizit sıkıştırdı.

"Teşekkürler Ash. Seni özledim." "Ben de seni özledim. Hem de çok."

Cath sarılmak için beni kendine çekti. "Seni seviyoruz." İki yanağını da öptü.

"Ben de seni seviyorum." Bu doğru. Ailelerini her zaman sevdim. Benimle kendilerinden biriymişim gibi ilgilendiler. Dillon'ın ailesiyle bir sorunum yok ve bugün topluca gelmelerine şaşırmadım. Onlar böyle insanlar ve İrlanda'da bana evlerini ve kollarını nasıl açtıklarını unutmadım.

Oğullarının yalancı, entrikacı bir piç olması onların suçu değil.

Alnımdan öpüyor. "Kendine dikkat et ve umarım yakında görüşürüz."

Ailesi kapıya doğru yürürken Dillon, "Sizi yalnız bırakayım," diyor. "Ama yakında konuşmamız gerekiyor. Sana hiçbir şey için baskı yapmayacağım. Sadece Easton'ı tanımak için küçük bir fırsat istiyorum."

Yumruklarımı bencil suratına kanayana kadar indirmek istiyorum. "Güle güle, Dillon," diye hırlıyorum.

Bana son bir kez bakmadan önce yüzünde acı ve özlem karışımı bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyor. "Söylediklerimde ciddiymdim. Bana inanmadığını biliyorum ama seni hala seviyorum. Her zaman da seveceğim. Beni asla affedemeyecek olsan bile."

"Ailen vasiyetnameyi okumak için mi geliyor?" Audrey bana Charlotte'un lezzetli ev yapımı limonatasından uzatarak soruyor.

"Daha fazla izin alamazlar, bu yüzden bize video aracılığıyla katılacaklar." Ailem sete ancak geçen hafta dönebildi ve gitmeleri için çok büyük ikna çabaları gerekti. Stüdyonun sabrı tükenmişti ve sözleşme ihlali nedeniyle dava açmakla tehdit ediyorlardı. Benim yüzümden ailemin iflas etmesine ya da itibarlarının zedelenmesine izin vermeyeceğim.

Easton onlar gittiğinde sinir krizi geçirdi ve ilk birkaç gece kabuslar gördü. Geri dönmeyecekleri için çok korkuyor ve ben de bunu anlayabiliyorum. Oğluma sarılıyorum, onu yanıma yapııştırıyorum çünkü ona bir şey olacak diye ödüm kopuyor.

"Reeve çok düzenliydi." Audrey yanımdaki şezlonga çöktü. "Bizim bir vasiyetimiz yok. Sanırım bunu halletmemiz gerekiyor."

"Bu muhtemelen Simon Lancaster'ın oğluna verdiği tek iyi tavsiye. Evlendiğimizde ve burayı inşa ettiğimizde Reeve'e işlerinin yolunda olduğundan emin olmasını söyledi."

Bunun ihtiyatlı bir davranış olacağını hiç düşünmemiştim. Acı içimi yalıyor ve aklıma votka kokteylleri yapmak geliyor ama bu düşmek istemediğim kaygan bir yokuş. Eğer oğlum olmasaydı, sanırım bir fiçı dolusu Grey Goose ya da bir kutu Valium ile acımı uyuşturuyor olurum.

Easton, Nash ile birlikte havuzda su sıçratıyor ve şu anda mutlu olmasına sevindim. Son zamanlarda onun ruh hali de benimki gibi değişken. Bir an gülüyor, bir an bir şeye ya da birine saldırıyor. Duygularını işlemekte zorlandığını biliyorum, bu yüzden eve gelmesi için bir yas danışmanı tuttum. Easton ile benim de katılacağım bir seans ve ardından benimle bire bir görüşecek.

Annem beni buna zorladı. Film setine kabul etmesinin tek yolu buydu. Bana kalsa, sefalet ve keder içinde debelenirdim çünkü her şeyi bir psikiyatristle konuşma düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

"Bugün Easton'ın kamp eğitmeniyle konuştun mu?" diye soruyor, bacaklarına güneş kremi sürerken.

Easton üç yaşından beri yaz kampına katılıyor. Reeve ve benim çocukken gittiğimiz okulun aynısı ve oyunculuğa olan sevgisinin tutkuya dönüştüğü yer. Orada sanata büyük bir odaklanma var ve Easton

şarkı söyleme ve drama dersleri, ama aynı zamanda spor ve açık hava etkinlikleri de yapıyorlar. Benden uzak kaldığı her an paniklediğim için bu yaz gitmesine gerçekten izin vermek istemedim. Ama o gitmek istedi ve rutinini sürdürmesinin önemli olduğunu biliyorum.

Ona biraz normallik hissi vermeye yardımcı olmak için, her gün onu oraya götürüp getiriyorum. Hâlâ başkasının kullandığı bir arabaya binemiyorum. Kontrolün bende olması gerekiyor. Bir şey olursa, sonucun benim kontrolümde olduğunu bilmek istiyorum.

"Evet, çok sempattikti," diye açıklıyorum. "Kederli olduğunu anlıyor, ama aynı zamanda etrafta dolaşıp diğer çocuklara vuramaz." Dün Easton'ın dışarıda futbol oynarken başka bir çocukla kavga ettiği bir durum vardı. Dün gece çok üzüldüm çünkü bu E'ye hiç . Diğer çocukların sıkıntılarına karşı her zaman duyarlı olmuştur ve Küçükler Ligi'nde biri yaralandığında yardım elini uzatan ilk çocuk genellikle o olur.

"Easton başka bir şey söyledi mi?"

Dün gece Easton'la konuşmayı denedim ama kızgındı, somurtuyordu ve bu konuda konuşmak istemedi. Onu zorlamadım, sakinleştiğinde tekrar sormak için bu sabaha kadar bekledim. Dişlerimi sıkarak, "Diğer çocuk ona babasının sarhoş olduğunu ve ölmeyi hak ettiğini söylemiş," dedim.

Ne yazık ki kazanın toksikoloji raporları kamuoyuna açıklandı ve medyada yer aldı. Televizyon haberlerinin hiçbirini izlemedim ya da internetten hiçbir şey okumadım çünkü kocamın itibarını nasıl paramparça ettiklerini bilmek istemiyorum. Tabii ki Reeve'in reklamcısı Edwin Chambers'a göre Reeve'in hayranları onu sonuna kadar savunuyor. Kaza ve ölümünün ardından yaşananlarla başa çıkabilmek için şimdilik onun hizmetlerinden faydalandım.

Audrey'nin nefesi kesilir. "Ne küçük bir pislik."

Başımın altına onaylıyorum. "Easton'ın sinirlenip saldırmasına şaşmamalı, gerçi bunu bir daha yapamayacağını açıklamak zorunda kaldım. Ona babasını sözleriyle savunabileceğini ama yumruklarını kullanamayacağını söyledim. Eğer biri kötü ya da kaba bir şey söylerse en iyisinin öğretmenlerden birine söylemesi ve onların halletmesine izin vermesi olduğunu söyledim."

Birisi çok korkunç bir şey söylediğinde çocuğunuza misilleme yapmamasını söylemek zor. Şiddet içeren davranışların peşini bırakamam ama babasının hatırasını koruduğu için çocuğumu da cezalandırmıyorum. Easton Ağustos ayında okula döndüğünde olayların yatışacağını ve basın dikkatini başka bir yöne çekeceğini umuyorum. "Bir ebeveyn olarak başarısız oluyormuşum gibi hissediyorum," diye ekliyorum. "Belki de onu uzaklaştırmalı ve evde tutmalıyım."

Kamp dışında evimizin dışına çıkmadık, çünkü her çıkışımızda paparazziler peşimize takılıyor, benden bir alıntı yapmamı istiyor ve oğluma bağırıp çağırıyorlar. Geçen hafta bir fotoğrafının suratına neredeyse yumruk atıyordum.

Easton'a babasının hayaletiyle konuşup konuşmadığını sormuş. Bu insanlardan bazıları dünyanın pisliği ve mahremiyetimize karşı ne empati ne de saygıları var.

"Bunun zor olduğunu biliyorum Viv, ama bence rutin Easton için önemli ve diğer çocuklarla birlikte olmak da öyle."

"Sadece onu pamuklara sarıp burada güvende tutmak istiyorum." Gerçeği en iyi arkadaşımınla paylaşırken limonatamı pipetten yudumluyorum. "Bu kâbusları görüyorum." Acıyla yutkunuyorum. "Arabada kapana kısılmış durumdayım ama bu sefer Easton da orada. Pencereden bakıyor, ağlıyor ve ben ona ulaşamıyorum. Ağlamaya devam ederek kaçıyor ve ben de onun yola fırlayışını izliyorum ve-" Göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve içkimi küçük cam masaya bırakıp Easton'ın beni üzgün görmemesi için yana dönüyorum. "Söyleyemiyorum bile ama korkuyorum Rey. Ben de E'ye bir şey olmasından korkuyorum. Elimde kalan tek şey o."

Göğsümden bir çırpınma hissi ivme kazanıyor, üst gövdeme yayılıyor ve kalbim sanki çok hızlı atıyormuş, göğüs kafesimden fırlayıp kaçmak için bir boşluk bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Nefesim kesik kesik çıkmaya başlıyor ve ciğerlerime yeterli oksijeni çekmekte zorlanıyorum.

"Başını bacaklarının arasına koy ve derin nefes al Viv. Yavaşça al ve ver. Ben de seninle yapacağım."

Sakinleşmeye o kadar konsantre olmuşum ki ayak seslerini duymuyorum. "Anne!" Easton ağlıyor ve ben başımı kaldırıyorum. "Sorun ne?" diye bağıyor, bana doğru koşuyor ve kendini bana doğru fırlatıyor. Bana sarılıp hıçkırık hıçkırık ağlarken su damlacıkları tenimi kaplıyor.

"Sorun yok, tatlım. Ben iyiyim." Gözyaşlarım gözlerime saplanırken onu kendime yakın tutuyorum. Omzunun üzerinden Audrey'nin şefkatli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sadece biraz egzersiz yapıyordum," diye yalan söylüyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, başını kaldırıp bana bakarak. Muhteşem mavi gözleri benimkileri deliyor ve orada bu kadar endişe görmekten nefret ediyorum. Daha iyisini yapmalıyım. "Eminim." Ayağa kalkıp elini tutuyorum. "Kim dondurma ister?" Nash gergin bir şekilde havuzun kenarında beklerken soruyorum.

"Ben!" diye bağıyorlar ve onları içeri götürüp her biri için bir kase vanilyalı ve çikolatalı dondurma ile çilek sosu hazırlıyorum. Çocuklar dondurmalarını alıp dışarı çıkıyorlar, birinde yan yana oturup fısıldaşarak ve gülerek dondurmalarını yiyorlar.

"Başarısız değilsin Viv," diyor Audrey, yanına uzandığımda önceki konuşmamıza devam ederek. "Elinizden gelenin en iyisini yapıyorsunuz ve bu kolay değil. İkinci de bu büyük kayıpla başa çıkmaya çalışıyorsunuz. Daha fazla yardıma ihtiyacınız olduğunu kabul etmeniz de bir sakınca yok."

Başımı yana çeviriyorum. "Senden daha fazlasını isteyemem Audrey ve bu konuşmayı sürekli saptırdığını biliyorum ama Boston'a dönmen gerekiyor. Benim yüzümden yıllarca süren eğitimini bir kenara atmana izin vermeyeceğim."

Alex cenazeden birkaç gün sonra Boston'a dönmek için ayrılmak zorunda kaldı çünkü New England Patriots yaz gençlik kampında koçluk yapmak için büyük bir fırsat yakaladı. Bu, en iyi antrenörlerin ve oyuncuların etrafında olmak için hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat. Üniversitede bir işin ya da profesyonellerde giriş seviyesinde bir işin kapısını açabilir. Burada eşiyle kalıp bana destek olmak için çekilecekti ama arkadaşlarımdan benim için kariyerlerinden vazgeçmelerini bekleyemem. Bu şansı kaçırsa onunla bir daha asla konuşmayacağımı söyledim, o da birkaç hafta önce ayrıldı.

"Bir ya da iki hafta daha iyiyim." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi rahatça omuz silkiyor. Bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok ama mazeret izni aldı. Ancak burada sonsuza kadar kalamaz ve benim de kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmem gerekiyor. Dudaklarını ıslatıyor ve biraz daha dik oturuyor. "Terapistle konuştuktan sonra gitme konusunda daha iyi hissedeceğim ve bence doktorunla anksiyete ve depresyon ilaçları hakkında konuşmalısın. Yardımcı olacaklardır."

"O kadar da kötü değil," diye yalan söyledim. "Sadece zamana ihtiyacım var."

"Onun burada ne işi var?" Ertesi sabah avukatların ofislerine bitişik yeraltı otoparkında arabadan inerken Audrey tıslıyor.

"Kim?" Arkamı dönüyorum ve Dillon ile Ash bize doğru yürürken ağzım açık kalıyor. İmzası haline gelmiş siyah tişörtünü, yırtık kotunu ve spor ayakkabılarını giymişti ve aynı kıyafetleri birden fazla miktarda mı aldığını merak ediyorum.

"Hey." Ash öne çıkıyor ve beni kucaklıyor. "Nasılsın? yukarı?"

"Sabahları yataktan kalkabildiğimde seviniyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum ve

Elimi sıktı. Krem rengi muhteşem bir pantolon takımın içinde çok sofistike görünüyor, profesyonel bir toplantıya hazır gibi görünüyor. Rock yıldızı kardeşinin aksine. "Onun burada ne işi var?" Başımı Dillon'a doğru sallayarak soruyorum.

"Ben buradayım, Hollywood. Ben yokmuşum gibi davranmaya devam etmene gerek yok." Bu küçük iğnelemeyi görmezden geliyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona bakmaktan kaçınıyorum.

"Carson Park burada olmamızı söyledi," diye açıklıyor Ash birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra. "Dil'in vasiyette adının geçtiğini söyledi."

Gözlerim şoktan neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne?" Kekeliyorum. Audrey ve ben şaşkın ifadelerimizi değiştirdik.

"Tek bildiğimiz bu." Ash, Audrey'e belli belirsiz gülümser. "Selam Rey. Cenazede seninle konuşamadığım için üzgünüm."

Havada gerginlik var. Ash ve Audrey'nin kareli bir geçmişi var. Dillon ve Reeve olayında ikisi de taraf tutana kadar can ciğer kuzu sarmasıydılar. Dublin'den Los Angeles'a döndükten sonra Ash'in Audrey'e ulaştığını biliyorum, ben onu hayalet gibi takip ederken Audrey de onu hayalet gibi takip ediyordu, bu yüzden Ash şimdiye kadar nedenini biliyor olsa bile aralarının biraz gergin olmasına şaşırmadım.

Audrey beni şaşırtarak diğer kankama sarılmak için eğiliyor. "Seni görmek güzel. Üçümüzün arayı kapatması gerekiyor."

Ash rahatlamış görünerek, "Bunu gerçekten çok isterim," diyor.

Audrey bir tarih belirlemeden ve Dillon kendini davet etmeye karar vermeden önce "İçeri girmeliyiz," diyorum. Sürekli arayıp mesaj atıyor ve ben onu görmezden geliyorum. Bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceğimi biliyorum ama şu anda onunla başa çıkamıyorum. Bir ayağımı diğerinin önüne koymak için elimden geleni yapıyorum ve Easton'ın duygularını sindirmesine yardımcı olmaya çalışıyorum. Dillon'ın incinmiş olanları için endişelenecek vaktim yok.

Hepimiz bizi Carson Park'ın ofisine götüren asansörün yakın sınırları içinde sıkışıp kaldığımızda Dillon, "Konuşmamız gerek," diyor.

"Şimdi olmaz," diye tersliyorum, gözlerimi dikmiş önüme bakıyorum.

Tam karşımda duracak şekilde kendini yeniden konumlandırıyor ve yüzüne bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Ne zaman peki? Aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geliyorsun."

"Çünkü beni taciz ediyorsun," diye tıslıyorum ve Audrey ile Ash arkalarını dönüyorlar. "Onu taciz etmiyorum," diyor Dillon, gözlerini iki kadına da dikerek. "Onu taciz etmiyorum," diyor Dillon.

Easton hakkında konuşmamız gerektiği için geçen hafta ona birkaç kez mesaj attım ve telefon ettim."

"Şimdi değil," diyor Ash, kardeşini uyaran bir bakışla delip geçerek. "Hiç öğrenmiyorsun," diye ekliyor başını sallayarak.

Kapılar açıldı ve Dillon'ı geçip resepsiyona girdim. alan.

Carson'ın sekreteri bize küçük bir konferans odasına kadar eşlik etti. Lancasters'ın avukatı çoktan bizi bekliyordu. Annemle babamın rahatlatıcı yüzleri duvara monte edilmiş ekrandan beni selamlıyor. Tanışmalar yapılıyor ve sonra Carson işe koyuluyor. "Geçen hafta telefonda da belirttiğim gibi Vivien, birkaç hafta önce vasiyetnamenin bir bölümünü okuduk. Reeve hayır kurumlarına çeşitli bağışlarda bulundu ve ben de şartları açıklamak için bu kurumların temsilcileriyle bir araya geldim."

Başımı sallıyorum çünkü bu yeni bir haber ya da şaşırtıcı değil. Reeve, Strong Together'a ve bağlantılı olduğu bir dizi başka hayır kurumuna büyük bir meblağ bıraktı.

"Bugün, vasiyetnamenin kişisel yönlerine ilişkin şartları görüşmek istiyorum."

Carson, Reeve'in mirasının büyük kısmını bana bıraktığını doğrularken kederle dinliyorum. Reeve'in çocuklar için vakıf fonu kurduğundan bahsettiğinde ilk sinir krizimi geçiriyorum. Elbette Easton için bir tane olduğunu biliyordum ama Lainey için bir tane oluşturduğunu bilmiyordum. Onlara kişisel eşyalarını da bırakmış. Lainey'ninki bana kalacak. Keşke cenazeden önce bilseydim çünkü onları da onunla birlikte gömdürürdüm.

Ben Audrey'nin omzuna yaslanıp hıçkırarak hıçkırarak ağlarken Carson konuşmayı kesiyor ve annem de yüzünden akan gözyaşlarını siliyor. Birkaç dakika sonra kendimi toparlamayı başarıyorum ve avukat devam ediyor. Masanın karşısındaki Dillon'a bakmaktan bilerek kaçınıyorum, parlak ceviz masaya bakıyorum, ileri sarma düğmesine basabilmeyi diliyorum çünkü buna dayanabilir miyim bilmiyorum.

Reeve, Easton'a birkaç kişisel eşya da bıraktı. Ona hediye ettiğim golf saati de bunlardan biriydi ve içimi bir başka keder dalgası kapladığında yeniden gözyaşlarına boğuldum. Birbirimizin içini ve dışını bilirdik ve düşüncelerimiz çoğu zaman senkronize olurdu. Aramızdaki bağ o kadar samimiydi ki yaşam ve ölümün bile ötesine geçiyordu ve şu anda onu çok şiddetli bir şekilde özliyorum. Onun rahatlatıcı kollarını etrafımda hissetmek ya da sessizce söylediği güvenceleri duymak için neler vermezdim.

Onsuz kendimi çok kaybolmuş hissediyorum. Sanki hayatta amaçsızca dolaşıyormuşum ve bana doğru yolda rehberlik edecek kimse yokmuş gibi. Yanlış yöne saptığımda elimi tutacak, tekrar yola koyulmama yardım edecek Reeve burada değil. Geçen seferkinin aksine, bunun üstesinden gelmek mümkün değil çünkü Reeve sadece farklı bir kıtada değil. Farklı bir alemde yaşıyor. O gitti ve geri gelmeyecek. Geçen seferki gibi beni beklemeyecek. Bir daha asla yanımda olamayacak ve bunu her hatırladığımda ölmek istiyorum. Onsuz ruhumun yarısını, kalbimin yarısını kaybetmiş gibi hissediyorum ve bu, karnımda sevgiyle büyüttüğüm bebeğimin içimi burkan kaybını düşünmeden önceydi.

Acı hiç bitmiyor ve eskiden olduğum kişinin bir kabuğu gibiyim.

Carson toplantıyı yeniden planlamak isteyip istemediğimi soruyor ama ben acımla mücadele ediyorum, Audrey'nin çantamdan çıkardığı mendillerle gözyaşlarımı silerken başımı sallıyorum. Tüm çantalarım ve çantalarım mendil sakladım çünkü kederin ne zaman saldıracığını asla bilemiyorum. Bazen en küçük şeyler beni tetikliyor. Bana Reeve'i ya da kaybettiğim kızımı hatırlatacak neredeyse önemsiz bir şey olur ve ben de boğazım ağrıyana ve gözlerim yanana kadar ağlayarak kendimi kaybederim. Carson'a devam etmesini söyledim ve o da bir sonraki maddeye geçti.

Reeve, İtalyan Rivierası'ndaki tatil eviyle birlikte bazı kişisel eşyalarını da aileme miras bıraktı. Annem ve babam birkaç yazı Akdeniz tarzı küçük villada dinlenerek geçirirken, biz yoğun programlarımızdan dolayı orada pek tatil. Reeve'in bunu onlara bırakması mantıklı ama başka bir açıdan da tuhaf. Sanki kocamın altıncı bir hissi varmış gibi.

onun vefatını. Yoksa kendisinden önce gitmiş olmaları gerekirken neden aileme bir ev bıraksın ki? Bu düşünceler beynimde dönüp dururken kalbim acıyla şişiyor.

Alex'e değerli spor arabalarından birkaçını, pahalı saatlerinden birkaçını ve liseden bazı hatıralarını ve çerçeveli fotoğraflarını bırakır.

Audrey, Reeve'in Los Angeles şehir merkezinde inşa edilmekte olan yeni modern bir ofis binasında kendi adına bir birim satın aldığını öğrenince nefesi kesilir. Carson bunun gelecekteki tıbbi uygulaması için olduğunu ve Reeve'in başlangıçta mezun olduktan sonra ona sürpriz yapmayı planladığını açıklar.

Şimdi ben onu teselli ederken yürek parçalayan gözyaşlarına boğulma sırası Audrey'de. Omuzlarımı tutuyor, boynuma doğru ağlıyor ve acısı benimkiyle konuşuyor. Reeve onun arkadaşıydı ve benim için çok güçlü olmaya çalıştı ama gözyaşlarına hakkı var. Onun da yasını tutmaya hakkı var ve ben şu anda kendi acımda boğulurken onun acısını düşünmediğim için kendimi bencil hissediyorum.

"Biliyor muydun?" diye mırıldanıyor, gözyaşlarını siliyor.

En iyi arkadaşıma başımı sallayarak usulca gülümsüyorum. "Bir gün öğle yemeği için dışarı çıkmıştık ve siteye rastladık. İnşaata yapan adam da oradaydı ve Reeve'le konuşmaya başladılar. Bir hafta sonra bana büyük birimlerden birini satın aldığını söyledi, ileride onunla bir şeyler yapmak isteyebileceğinizi düşünüyordu. Sana söylemem için bana söz verdirdi." Muhtemelen Audrey'nin bunu kolayca kabul etmeyeceğini bildiği için. "Yine de bunu yapmak zorunda değilsin," diye ekliyorum, en iyi arkadaşımın mezun olduktan sonra Los Angeles'a geri dönmeye zorlandığını ya da planladığı muayenehaneyi burada kurmak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyorum. "İstediğin gibi kullanabilirsin. Kullan, sat ya da her neyse." Sanki en iyi arkadaşım eve hiç dönmezse yıkılmayacakmışım gibi rahatça omuz silkiyorum.

"Viv." Audrey yanağımdan öpüyor. "Mezuniyetimden sonra hep Los Angeles'a dönüyorduk. Alex'in masasında potansiyel bir iş teklifi bile var."

Şok yüzüme yansıyor -her ne kadar heyecanlanmış olsam da- çünkü bunu ilk kez duyuyorum. "Neden bir şey söylemedin?"

"Meksika tatilimizde sana söyleyecektik."

Eylül ayı için Meksika'ya bir gezi planlamıştık. Yeni kızımızla ilk aile tatilimiz olacaktı. Acı yüzüme tokat gibi çarparken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bu hep böyledir. Hayatımın ne kadar boktan bir hale geldiğini unuttuğum birkaç dakika bulabiliyorum ve sonra kaybettiğim her şeyi bana hatırlatacak bir şey oluyor.

"Özür dilerim."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. "Sorun yok," diye fısıldıyorum, kasıtlı olarak Dillon'a ya da Ash'e bakmıyorum. Bu noktada akıl sağlığıma tırnaklarımla tutunmaya çalışıyorum.

Annem ekrandan, "Los Angeles'a kalıcı olarak dönecek olman bence harika," diyor. "Ve şimdi, Reeve sayesinde, yeni muayenehanen için bir yerin var."

"Evet, biliyorum." Audrey bana çabucak sarılıyor ve Carson'ın toplantıyı bitirebilmesi için kendimizi toparlamayı başarıyoruz.

"Bu da bizi son maddeye getiriyor." Carson masanın üzerindeki bazı kâğıtları karıştırıyor, bakışları benimle Dillon arasında gidip gelirken gözlüklerini burnunun üstüne doğru itiyor. "Reeve ölmeden bir hafta önce vasiyetinde bir değişiklik yapmak için beni görmeye geldi." kâğıtları okumadan önce dudaklarını ıslatıyor. "Ölümüm halinde, Stüdyo 27'deki hisseler hariç, Simon Lancaster'ın Son Vasiyeti ve Vasiyetnamesi'nden aldığım miras, aralarında paylaşılacak üzere bir pay çocuklarıma, kalan pay ise ikiz kardeşim Dillon Thomas O'Donoghue'ye kalacak şekilde eşit olarak bölünecek."

"Ne?" Şok içinde neredeyse sandalyemden düşecektim. Reeve neden on birinci saatte beni vasiyetine eklesin ki?

Carson Park, herkesin yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmemiş gibi, "Önemli bir miras," diye devam ediyor. "Banka hesaplarının yanı sıra yatırım portföyleri ve çeşitli mülkler de var. Stüdyo 27'yüzde kırkılık hissesi, en büyük çocuğu reşit olana kadar Vivien'e bakıcı olarak devredilecek ve daha sonra Easton'a geçecek."

"İstemiyorum," diye bağıriyorum, masanın kenarına tutunarak. "Bir zamanlar pislik sperm donörüne ait olan hiçbir şeyi istemiyorum."

Carson gözlüklerinin ardından bana göz kırptıyor.

"Kardeşimin demek istediği, bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olduğu," diyor Ash, diplomatik bir role bürünerek. Bu tür rodeolarda genellikle takındığı o saçma kibar gülümsemeyi takınıyor. "Numaram sende var. Lütfen tüm evrakları bana gönderin, ben hallederim."

"Reeve bunu neden yapsın ki?" Viv soruyor, benim hissettiğim kadar şaşkın ve şok olmuş görünüyor. Bakışları avukatla benim aramda gidip geliyor. "Senin kim şüphelendi. Yine de vasiyetini mi değiştirdi? Anlamıyorum." Ağzının kenarını çigniyor ve bu tanıdık hareket karnıma bir yumruk gibi iniyor.

Onun etrafında olmak çok acı veriyor.

Daha çok, ne kadar acı çektiğini gördüğüm ve kalbinin kırık parçalarını yapıştırmaya yardım etmek istediğim için, ama o bana izin vermiyor. Hiç izin vermiyor. O hala Dublin'de tanıştığım inatçı, alıngan kız, daha büyük bir acı ve keder dağının altında gömülü.

Ve ben hala aynı sabırsız, kararlı piç kurusuyum.

Viv inekler eve gelene kadar beni itebilir. Sözleriyle, öfkesiyle ve kayıtsızlığıyla beni incitebilir ama ben hiçbir yere gitmiyorum.

İkimiz de hâlâ eskiden olduğumuz insanlarız ama değiliz. O artık bir anne ve koruyucu içgüdüleri çok güçlü. Kaybının ardından kendini koruma duygusu sarsılmış olabilir ve boğuluyormuş gibi hissedebilir, ancak ilk tanıştığımızda anlamadığı bir şekilde kim olduğunu ve ne istediğini biliyor. Benim şanssızlığım, onun istediği şeyin bedenimin Mars'a taşınması ve bir daha beni görmek ya da benimle muhatap olmak zorunda kalmaması.

Ben de ne istediğimi biliyorum. Daha önce hiç sahip olmadığım bir netliğe sahibim. Vivien ve Easton'ı istiyorum. Onların yanında olabileceğimi kanıtlamak için bir şans istiyorum. I

Viv beni bir daha sevebilir mi bilmiyorum ama onu her şekilde elde ederim. Arkadaş ve eş ebeveyn olmaktan öteye gidemesek bile.

Reeve'in yerini asla
dolduramayacağımı biliyorum.
İstemezdim de.

İkizime karşı hissettiklerim hâlâ destansı boyutlarda bir karmaşa. Bazı şeyleri yanlış anladığımı kabul ediyorum ama Reeve, Viv'in düşündüğü mükemmel bir melek değildi. O fotoğraflar hala cebimde bir delik açıyor ve o gece arabalarına nasıl girdiklerini bilmek için ölüyorum. Sanırım Reeve, Viv Dublin'deyken onu gözetlemesi için bir özel dedektif tuttu. Mantıklı olan tek açıklama bu. Birkaç kez etrafta dolandığını gördüğüm o adamı hatırlıyorum ve bizi izlemesi için para aldığına ikna oldum. Bunu düşündükçe kanım kaynıyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanlara tüm anılarımın kenarları artık yanıyor, lanet olası bir pisliğin fotoğraflarımızı çekip Reeve'e gönderdiğini biliyorum.

O gün uçaktan iner inmez onu pusuya yatarak beklemesine şaşmamalı. Birbirimize aşık olduğumuzu biliyordu ve onu geri almaya kararlıydı ve bunu yapmak için kirli oyunlar oynamaya hazırdı. Olayları nasıl manipüle ettiğini düşündükçe hayranlığım ile içimde kaynayan öfke savaşıyor. Ve evet, ikiyüzlü olduğumu biliyorum.

Gerçek şu ki, ikimiz de Vivien'i farklı şekillerde manipüle ettik. İkimiz de ona layık değildik.

"Bilmiyorum Vivien," diyor Carson, beni aklımdan çıkararak. "Reeve kararını açıklamadı. Benden sadece vasiyetinde değişiklik yapmamı istedi."

"Hepsini alabilirsin," diye teklif ediyorum, odaya girdiğimizden beri onunla ilk kez göz göze geliyoruz. "Sana geri vereceğim."

"İstemiyorum ya da ihtiyacım yok," diyor Vivien. "Sadece Reeve'in bunu yapmasına çok şaşırdım. Eve geldiğin gün sana payını vermekten bahsettiğini biliyorum ama bu senin kim olduğundan şüphelenmeden önceydi."

"Onun motivasyonlarını hiçbir zaman kesin olarak bilemeyeceğiz," diyor Ash. "Ama ben bunun kocanızın nasıl bir adam olduğunu gösterdiğini düşünüyorum. Dillon'ın hakkı olan mirası almasını sağlıyordu. Onun hakkında ne düşünürse düşünsün, bunun doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmasına engel olmasına izin vermedi."

Vivien başını sallıyor ve ben duvardaki boş ekrana bakarak Viv'in ailesinin bu konuşmadan ne zaman çıktığını merak ediyorum. Onlar vedalaşırken ben düşüncelerimin içinde kaybolmuş olmalıyım. "Belki de kardeşin yaptıklarının ışığında bunun üzerinde durmalı." Viv sanki ben odada yokmuşum gibi Ash'le konuşuyor ve bu beni çileden çıkarıyor.

"Mirası Easton'a devretmek istesem, bu mümkün mü?" Avukata sordum.

Başını sallıyor. "Elbette. İstedğin gibi kullanabilirsin."

Viv'in itiraz etmesini bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor, yine kendinden geçmiş gibi görünüyor.

Carson toplantıyı sona erdiriyor ve ben onun genizden gelen sesini duymazdan gelerek kalbimin sahibi olan kadını inceliyorum. Bir yandan alt dudağını kemirirken bir yandan da duvara bakıyor, sanki duvarın içinden bakıyormuş gibi. Viv'in sık sık dalgınlaştığını, yüzünde çok kederli bir ifadeyle boşluğa baktığını fark ettim.

Reeve'i sevdiğinden hiç şüphe etmedim. Bunu benden asla saklamaya çalışmadı ve ben de dürüstlüğünden dolayı ona saygı duydum. Ama şimdi onun için ne kadar önemli olduğu acı bir şekilde ortada. Benim asla olmadığım bir şekilde onun her şeyiydi ve bu yutulması zor bir hap.

Ölmüş kardeşimi kıskanmamam gerektiğini biliyorum. Bu anlamsız bir duygu. Ama nasıl hissettiğime engel olamıyorum. Her zaman onun gölgesinde kaldım ve o artık burada olmasa da orada kalmaya devam edeceğim.

Ash kolumdan çekştirerek, "Dünyadan aptala," diyor. "Toplantı sona erdi. Herkes gitti. Viv ile konuşmak istediğini sanıyordum."

"Kahretsin." Ayağa fırladım. "Evet. Hadi. Bunu senin de duyman gerek." Zavallı kız kardeşimi odadan dışarı sürüklüyorum, ona ayakkabılarını çıkarmasını söylüyorum, böylece beni merdivenlerden aşağıya kadar kovalayabilir. Asansör Viv'i de alarak çoktan gitmişti ve o gitmeden önce onu durdurmam gerekiyordu.

Kapısına dayanmak dışında -ki Easton'ın tanık olması gereken son şey bir yüzleşme olduğu için bunu yapmak istemiyorum- onunla konuşmak için tek şansım bu. Viv'in bilmesi gerek, böylece bunun önüne geçebiliriz.

Tam Viv ve Audrey ciplerine ulaşırken otoparkın kapısından içeri daldım. "Bekleyin!" Onlara doğru koşarak bağıryorum. Viv, tahmin edilebileceği gibi, beni görmezden geliyor ve direksiyonun arkasına tırmanıyor. O daha kapıyı kapatamadan ben kapıyı tutuyorum. "Yapma. Sikeyim. Görmezden gelme. Beni."

"Ne istiyorsun, Dillon?" Audrey konsolun üzerinden eğilip bana bakarak soruyor.

"Oğlumu tanımak ve sevdiğim kadınla aramı düzeltmek için bir fırsat ama"-bir avucumu kaldırıyorum, diğer elimi arabanın kapısında sıkıca tutuyorum, çünkü Viv'in kapıyı suratıma çarpmayacağına güvenmiyorum-"Cevabın ne biliyorum, bu yüzden şu anda konuşmamızın nedeni bu değil."

"Tanrım, Dillon," diyor Ash, arkamda belirerek. Nefes nefeseydi ve yüzü biraz kızarmıştı. "Sanırım az önce pantolonumun dikişini yırttım. Eğer yaptıysam, bana yeni bir takım elbise alacaksın."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diyor Viv, dosdoğru önüne bakarak.

"Bana bak," diye çıkışıyorum, bu saçmalıktan bıkmıştım. Yas tuttuğunu biliyorum. Bektan bir salak olduğumu da biliyorum. Ama benimle konuşurken hâlâ bana bakabiliyor.

"Ne var, Dillon?" diye tıslıyor, yüzünü bana dönüyor. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmamız gereken ortak bir sorunumuz var."

"Ne sorunu?" Ash ciddi yüz ifadesini takınarak .

"Korkma," diyorum kız kardeşime, anlamsız olduğunu bile bile. "Bunu daha bu sabah öğrendim."

"Neyi öğrendin?" Audrey sıkıntılı görünerek soruyor.

Ağzımdan havayı üflüyorum, bu şekilde ağzımdan kaçırmak zorunda olduğum için nefret ediyorum, ama yapmazsam Viv kaçacak ve mümkün olan en kötü şekilde öğrenecek. "Basın beni biliyor. Reeve'in ikiz kardeşi olduğumu öğrendiler."

"Nasıl?" Ash, Viv'in uyuşmuş bir şok halinde olduğu belli olduğunda sorar.

"Cenazeden ayrılırken bir muhabir benzerliği fark etti ve araştırmaya başladı. Vatandaşlık başvurumun bir kopyasını ele geçirmiş. Reeve'i kardeşim olarak listelemiş. Benimle özel bir röportaj yapmak istiyor. Kabul etmem için kırk sekiz saat süre verdi yoksa haberi yayınlayacak."

"Lanet olsun." Ash nefesini ağır bir şekilde dışarı verir. Şok geçiren Viv'e endişeli bakış fırlattıktan sonra Audrey'e sesleniyor. "Strateji belirlemeliyiz. Seçeneklerimizi tartışmalı ve Viv'i daha fazla etkilememesi için etkiyi en aza nasıl indirebileceğimize karar vermeliyiz."

L.A.'deki evimin koridoruna girdiğimde Viv karamsar bir şekilde arkamda dolanırken, " Bundan hoşlanmadım," diyor.

"Merak etme, Hollywood. Seni kaçırıp yatağıma bağlamayacağım." Ona arsız bir sırıtış attım. "Sen istemediğin sürece."

Yüzüme bir tokat attı ve çok acıdı. "Ben ." Topuklarının üzerinde dönüyor ama gözlerinde parlayan yaşları görmeden önce değil. Kahretsin. Yapmak istediğim son şey Viv'i incitmek, ama ne zaman onun yanında olsam ağzıma bir parmak bal çalınıyor.

Ash beni korkutan karanlık bir bakışla bana bakıyor. Dışarıdan bakıldığında aramızdaki her şey mükemmel görünüyor olabilir, ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Cenaze günü Viv'in evinde yaşananlardan sonra, sessiz kalması için onu nasıl tehdit ettiğimi aileme itiraf etmek zorunda kaldım. Ailemin yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeyi görmek beni yaptıklarımın dolaylı çok utandırdı. Tüm ailem bu ifşaatın şokunu yaşıyor ve onları dışladığım için incinmiş hissediyor. Annem tüm bu kızgınlığı içimde sakladığıma ve bununla tek başıma başa çıktığıma inanmıyor. Simon on yedi yaşında bana saldırdığında neden ona ve babama söylemediğimi anlamıyor. Neden kendim halletmeyi seçtiğimi.

Bunu herkese telafi etmem biraz zaman alacak.

Ash'e gelince, en iyi arkadaşına zalimce davrandığım için kız kardeşimin beni öldürmek istediğini söylemek hafif kalır. Haftalardır beni görmezden geldi, sadece resmi grup işleri söz konusu olduğunda benimle konuşuyordu. Cenazeden bu yana ilk kez bugün benimle eskiden olduğu gibi doğrudan konuştu ve ilk kez ilişkimizde onarılamaz bir hasara yol açmadan bunu atlatabileceğimizi hissettim.

Tüm kardeşlerimi seviyorum ama en çok Ash'e yakınım. Eğer ilişkimize kalıcı olarak zarar verdiysem, bundan geri dönemem. O benim kız kardeşimden daha fazlası. O benim en yakın sırdaşım ve en çok güvendiğim kişi oldu. Kendimden bir parça kaybetmeden onu kaybedemem.

Önümde duran, haklı öfkesini bana doğru yönlendiremeyecek kadar kendini kaybetmiş kadın için de aynı şey geçerli. Onun yerine kaçmayı planlıyor ve ben gitmesine izin veremem. "Üzgünüm, Viv. Lütfen gitme." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bunun benim varsayılan ayarım olduğunu biliyorsun, özellikle de gergin olduğumda. Bilerek götlük yapmaya çalışmıyorum."

"Bu sana çok doğal geliyor," diye söyleniyor Audrey, duygularını açıkça ortaya koyarken bana kaşlarını çatıyor. Zaten hiçbir zaman benim büyük bir hayranım olmadı.

"*Kocam-kardeşin-* bir ay önce öldü, Dillon." Viv üzgün gözleri ve titreyen alt dudağıyla bana bakıyor. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin. Buraya gelmek istemedim ve sen de kalmak neden olmuyorsun."

Korkumdan yutkunarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Seni üzdüğüm için özür dilerim. Niyetim bu değildi. Burada olmak istemediğini biliyorum ama çok az seçeneğimiz var. Şu anda birlikte insan içine çıkmak, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Evine dönmeye hazırım ama beni Easton'la orada isteyeceğini ."

Onun evine gidip oğlumu görebilmek için seve seve bir uzvumu keserdim. Onu görememek beni öldürüyor. Bu duruma duyarlı olmaya çalışıyorum çünkü bunun Viv için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama zaten hayatının büyük bir kısmını kaçırdım ve şimdi onun yanında olmak istiyorum. Acı çektiğini biliyorum. Reeve'i özlediğini biliyorum. Onun yerine geçemeyeceğimi biliyorum ama oğlumla kendi ilişkiyi kurmak için bir fırsat istiyorum.

"Bununla başa çıkmanız gerek Viv," diyor Ash. "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, Edwin Chambers'a ulaşabilirim ve bu konuyu birlikte ele almak için bir strateji tartışabiliriz."

Sadece yardım etmeye çalışmasına rağmen kız kardeşime ters ters bakıyorum. Ama Viv'in arkadaşlığına açım ve ona "hapisten bedava çıkma" kartı teklif ediyor.

"Neler olup bittiğini ve bunun beni ve Easton'ı nasıl etkileyeceğini bilmek istiyorum." Viv omuzlarını dikleştiriyor ve gözlerinde bana sevdiğim kadını hatırlatan kararlı bir ışıltı parlıyor. Hâlâ orada olduğunu biliyorum ve hayattaki misyonumu onun kendini yeniden keşfetmesine yardımcı olmak olarak belirledim. Artık gitmeyeceğini bildiğim için omuzlarım biraz olsun rahatlıyor. "Kesinlikle halkla ilişkiler çalışanlarını da dahil etmemiz gerekecek ama önce bunu bir konuşalım."

Onları lobiden geçirip bir yanda geniş açık planlı mutfağı, diğer yanda oyun odasını geçerek verandaya çıkarıyorum. Muhteşem bir gün. Güneş ısıltı parlıyor, geniş arka bahçemi aydınlatıyor. Tereyağı kırımlar büyük açık havuzumun davetkâr suyunda parıldıyor. Uzman bahçıvanım sayesinde çimler ve çiçek tarhları tertemiz, rengarenk ve bereketli.

Misafirlerime oturma alanını gösteriyorum ve Viv için rahat hasır sandalyelerden birini çekiyorum. Ash eşleşen şemsiyeyi açarak çok ihtiyaç duyulan gölgeyi sağlıyor. Hanımlar oturduktan sonra, "İçecekleri hazırlayayım," diyorum. "dönerim."

Tam zamanlı hizmetçim Nancy'nin ocak başında meşgul olduğu mutfağıma giriyorum. Ona neye ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da beni aceleyle dışarı çıkardı.

O da içinde.

Döndüğümde kızlar konuşuyorlardı, bakışları yakın mesafedeki büyük ahşap yapıya sabitlenmişti.

Ben Vivien'in karşısındaki sandalyeye Ash, "Burası grubun ana kayıt stüdyosu," diye açıklıyor.

"Şirket tarafından Capitol Stüdyoları'nda yer ayırılmadığımız zaman," diye ekliyorum.

"Diğerlerini de çağıralım mı?" Ash soruyor, bakışları Conor, Jamie ve Ro'nun bir sonraki albümümüz için parçalar üzerinde çalışmakla meşgul oldukları ses yalıtımlı binaya yöneliyor.

"Hayır." Çenemdeki kirli sakalı kaşıyorum. "Bu grupla ilgili değil. Onları daha sonra bilgilendiririz." İfşaatlarımdan sonra grupla aramız birkaç hafta boyunca biraz gergindi. Conor kendi küçük baloncuğunda yaşıyordu, bu yüzden bana hiçbir şey söylemedi. Ro, Jamie'nin yaptığı gibi beni azarlamasa da sessizce kaynıyordu. Jamie sinirliydi çünkü nişanlısını üzmüş ve kızdırmıştım.

Ash, "O kaltak muhabire özel bir röportaj vermek zorunda kalacaksın," diyor. "Anlatıyı kontrol etmenin tek yolu bu."

"Katılıyorum," diyor Viv, parmaklarını cam masaya vurarak. "Ama tam olarak ne söyleyeceksin?" Masanın üzerinden bana bakıyor ama taktığı devasa gözlükler sayesinde gözlerini göremiyorum. "Ailen ve bizden kimse on yedi yaşındayken gerçeği keşfettiğini bilmiyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Carson da biliyor tabii ama bir şey söylemeyecek." Lancaster ailesine sadık.

"Simon Lancaster öldükten sonra öğrendiğini söyleyebilirsin," diyor Ash.

"İkiniz de bunu ancak o öldükten sonra öğrendiniz," diye düzeltiyor Viv. "Ve sen de diyebilirsin ki

Reeve ile yeni tanışmıştın ve ikizinle bir ilişki kurma fırsatın olmamıştı. Kimsenin bunun kasıtlı olduğunu bilmesine gerek yok. Yalan söyleyerek sempati oylarını toplayabilirsin ve bu senin için zor olmayacak gibi görünüyor."

Lanet olsun. Benden gerçekten nefret ediyor.

"Suçu doğrudan o sikik sperm donörünün kapısına atacağım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu dikkatleri başka yöne çekmeye yardımcı olacaktır. Karısını çok sevdiği için doğum sırasında ölümüne neden olduğuna inandığı çocuğunu evden kovan ve diğer oğluna ikiz olduğu yalanını söyleyen saygıdeğer Stüdyo 27 patronu hakkında konuşsunlar. Dünya medyası bu saçmalığa kucak açacaktır."

Audrey bana nefret ettiğim bir sempati parıltısıyla bakıyor. Bunu yaparsam kendimi daha fazla açmış biliyorum ama Vivien ve Easton'a değil de bana odaklanacakları anlamına geliyorsa bununla başa çıkacağım.

"Bu konuda rahat mısın?" Ash Viv'e sorar. "Simon'ı kötü adam olarak resmedersek Stüdyo 27'nin tepkisini çekebiliriz."

Nancy elinde içki dolu bir tepsiyle görüldüğünde Viv, "Kötü adam Simon," diye cevap verir. "Onun itibarını zedelemek gibi bir derdim yok."

Nancy tepsiyi yere bırakıyor ve ben de Viv'e pembe bir cin kokteyli uzatarak içkileri dağıtıyorum. "7UP'ımız yok ama Sprite'ın tadı neredeyse aynı." Bana bakarken çenesini yukarı kaldırıyor ve keşke o güzel ela gözlerini görebilseydim diyorum. Sesli bir şekilde yutkunuyor ve acaba onun zihni de benimki gibi nostalji şeridine geri mi döndü merak ediyorum. Birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra içkiyi önüne koyuyorum. "İsterseniz buzlu çay, limonata ya da kahve getirebilirim?" Nancy çevresel görüşümde belirirken teklif ediyorum.

"Bu iyi," diye mırıldanıyor, parmaklarını bardağın sapına dolayarak. "İrlanda'dan beri bunlardan içmemiştim."

Nancy'nin yanına gidip ikinci tepsiyi ondan alıyorum. " teşekkürler."

"Misafirleriniz öğle yemeğine kalacak mı?" diye soruyor, başını Audrey ve Vivien'e doğru eğerek.

"Muhtemelen hayır, ama her ihtimale karşı fazladan hazırlayın."

"Sorun değil, Dillon." Nancy yanımda çalışmaya ilk başladığında bana Bay O'Donoghue demeye çalışmıştı, bu da beni yaşlı bir moruk gibi gösteriyordu. Ona Bay O'Donoghue'nun babam olduğunu ve işini kaybetmek istemiyorsa bana Dillon demesini söyledim. O günden beri bir kez bile hata yapmadı.

İçinde cips, bisküvi ve meyve olan tepsiyi masaya taşıyorum ve yerime oturmadan önce ortaya bırakıyorum.

"Peki ya saçların ve gözlerin?" diyor Viv. "Bunu soracak. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Spor ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı masanın altına uzatıyorum. "Ona gençken görünüşümle ilgili çok fazla deney yaptığımı söyleyeceğim. Asi bir dönemden geçtiğimi ve beni terk eden hiç tanımadığım ebeveynlerime bir siktiri çekmek için görünüşümü değiştirmek istediğimi. Gerçeği öğrendiğimde ve ikizimle yeniden bağlantı kurduğumda görünüşümü değiştirmeyi seçtiğimi söyleyebilirim. Aramızdaki benzerliğin ne kadar yakın olduğunu ve bireysel farklılıklarımızın neler olduğunu görmek istedim." Eminim muhabir bunun tatlı bir jest olduğunu düşünecektir. Uzun zamandır kayıp olan ikizime, hayatım boyunca bilmediğime inandığı kardeşime daha yakın hissetmenin bir yolu.

Bunun ikizimin karısıyla uğraşmak için önceden planlanmış bir girişim olduğunu bilmesine imkan yok. Hayatımın aşkına bıçağı saplamanın başka bir yolu, Viv'e yanlış kardeşi seçtiğini hatırlatmak.

Kimsenin bu iğrenç gerçekleri bilmesine gerek yok.

Kendimi lobotomize etmek istememe neden olan gerçekler, böylece onları bir daha asla düşünemem.

Söylenmemiş sözlerimin gerçekliği boşluğa yerleşirken garip bir sessizlik çöküyor. Hepimiz neden görünüşümü değiştirdiğimi ve neden

geri alacağım. Aksini düşünürsem sadece kendimi kandırmış olurum. Günahlarımın tüm dehşetinden kaçış yok ve bu hayatımın geri kalanında yaşamak zorunda kalacağım bir şey.

G bir bira içiyorum, her zamanki suçluluk ve pişmanlık duygusu üzerime çökerken birayı yudum yudum içiyorum. Pek çok kez, birlikte geçirdiğimiz o son geceye geri dönmeyi ve her şeyi farklı yapmayı diledim. Eğer , her şey farklı olabilirdi. Viv burada karım olarak oturuyor olabilirdi ve Easton'ın tanıdığı tek baba ben olabilirdim. Reeve büyük ihtimalle hayatta olurdu.

Ya da belki kendimi ikinci kez onun ayaklarına atıp kalması için yalvarsaydım bile hiçbir şey değişmeyecekti. Sırf onunla birlikte olmak için gruptan ayrılmayı teklif etseydim. O zamanlar aklımdan geçen düşüncelerin bunlar olduğunu bugün kimse bilmiyor. Ona neleri feda etmeye hazır olduğumu söyleseydim bile, büyük olasılıkla yeterli olmazdı. İşe yaramasının tek yolu ona her şeyi itiraf etmem ve anlatmamdı. Yine de yürüyüp gideceğinden eminim.

Geriye dönüp keşkelere bakmamaya çalışıyorum ama bu kadar çok pişmanlığım varken bunu yapmamak zor. On yedi yaşındayken şimdi bildiklerimi bilseydim -her eylemin ve tepkinin en trajik sonuçlara yol açan bir sonucu olduğunu- farklı bir seçim yapardım. Eğer cezam, kalbimi vereceğim tek kadının sevgisini kalıcı olarak kaybetmekse, öyle olsun. Bu kaderi kabullenmeli ve onunla barışmanın bir yolunu bulmaya çalışmalıyım. Ama oğlumu bir tür çarpık kefareti kaybetmeyi reddediyorum.

Emin olduğum bir şey varsa o da onlar için sonuna kadar mücadele edeceğim. Vivien'e yaptığım tüm yanlışları telafi etmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim, nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim bile.

Viv kokteyli su gibi içiyor ve neredeyse yarısının boş olduğunu görünce şok oluyorum. Hiçbir zaman çok içen biri olmadı. Herkesin modası geçmiş gibi içkileri devirdiği özel günlerde bile, her zaman tempo tutardı.

Sertleşiyor, daha dik oturuyor ve içkisini yere bırakıyor. "Bekle. Bir şey unutuyoruz." Ağzından hava fışkırıyor. "İrlanda'da bizi bilen insanlar var. Cat ve Aoife gibi insanlar." Aoife'in adını tükürürken ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor. "O kaltak hikâyesini satmakta tereddüt etmeyecektir." Şakaklarını ovuşturuyor. "Lanet olsun. Bunun ortaya çıkmasına izin veremem. Bunu çarpıtacaklar ve Reeve'i ikiz kardeşiyle aldattığımı söyleyecekler ve tüm bu iğrenç şeyi yapacaklar. Her şey yeniden başlayacak. Benden nefret edecekler ve ben nasıl

Easton'ı bundan korumak mı? Zaten yeterince kötü." Kelimeler gür ağzından sıvı panik akıntıları halinde dökülüyor.

"Derin nefes al Viv." Audrey elini Viv'in sırtında aşağı yukarı gezdiriyor. Viv abartılı nefesler alırken göğsü acıyla inip kalkıyor, panik atağını atlatmak için masaya yumruğunu vuruyor.

Ash ve ben Audrey'nin Viv'le konuşmasını izlerken endişeli bakışlarımızı değiş ediyoruz.

Viv iyi olduğunda ona "İrlanda'da kimse için endişelenmene gerek yok," diyorum. "Tek kelime etmezler."

Sert bir kahkaha atıyor. "Eminim senin fahişenin bu konuda söyleyecek çok şeyi vardır. Sorun çıkaracak kadar kindar biri. O son günkü böbürlenmiş yüzünü hiç unutmadım." Yüzünde acı ifadesi beliriyor ve kendimi değersiz bir bok parçası gibi hissediyorum.

İtiraf etme zamanı .

"Bunun için özür dilerim. O gece yaptığım şey boktandı ama bilmelisin ki onunla birlikte değildim. Ne o gece ne de bir daha asla. Ash'in dediği gibi. Onu seni incitmek için kullandım çünkü canım çok yanıyordu ve benim hissettiklerimi senin de hissetmeni istedim."

Viv gözlüğünü çekip çıkarıyor, neredeyse elinde ezecekken öne doğru eğilip bana bakıyor. "Canımın yanmadığını mı sanıyorsun?" diye bağıyor. "Sen bunu yapmadan önce de canım çok yanıyordu, yaptıktan sonra da çok daha fazla yandı. Eve dönerken uçak yolculuğu boyunca durmadan ağladım. Ve umurundaymış gibi davranma. Buradaki herkes bunun bir tuzak olduğunu biliyor ve ben de buna kanan saf bir aptaldım."

"Hayır." Başımı şiddetle sallıyorum. "Bir tuzak olarak başladı ama sana karşı hissettiklerim gerçektir. Sana bunu söylemiştim. Ne olursa olsun, bunun gerçek olduğuna inanmanı söyledim."

"Ve sonra birkaç hafta önce bana yalan söylediğini söyledin! Şimdi geri dönüp başından beri bunu kastettiğini söyleyemezsin!"

"Yıkılmıştım Viv." Ayağa fırlıyorum, biramı alıyorum ve hayal kırıklığıyla evin kenarına fırlatıyorum. Her şeyi berbat ettiğim için kendime çok kızgıyım. Bira keskin bir gümbürtüyle yere çarpıyor, parçalara ayrılıyor ve krem rengi taş verandamın üzerine sıçırıyor. "Seni sevdim ve sen beni onun için terk ettin." Kalbime bir balta indirmiş de olabilir, çünkü beni kırık dökük, paramparça bir halde bıraktı ve ben hala kendime geledim.

Güneş gözlüklerini tekrar takarken elleri titriyor. "Eski şeyleri tekrarlamamanın bir anlamı yok. Bunu şimdi yapamam. Yapmayacağım." Beni görmezden gelerek Ash'e dönüyor. "Aoife'ı nasıl susturacağız?"

Ve , tekrar kenara itildim.

Ash Viv'in elini sıkarak, "Dillon yıllar önce icabına baktı," diye açıklıyor. "O zamanlar aptal olduğumu düşünmüştük, ama görünüşe göre hepimizden daha akıllıymış."

ona kredi verdik."

Kız kardeşimin yarım yamalak iltifatını takdir edemeyecek kadar sinirli ve gerginim.

"Nasıl hallettin?" Viv hala beni görmezden gelerek soruyor.

Tepsiden bir bira daha alıp tekrar oturuyorum, Audrey bana ters ters bakarken ben de ona nötr bir şekilde bakıyorum. "Gizlilik anlaşması imzalaması karşılığında ona yüz bin dolar verdim," diye açıklıyorum, doğrudan bana bakmasa da Viv'e bakarak. "Eğer konuşursa, şartları çiğneyecek, kovuşturma ve büyük bir mali ceza riskiyle karşı karşıya kalacak. Ne kadar kinci olursa olsun, hiçbir şey söylemeyecektir. Hiçbiri söylemeyecek. Herkese imzalattırdım. Tüm hayranlara. Kedi. Çıktığı o sik kafalı ve Trinnars'daki diğer arkadaşların." Biramı dudaklarıma götürürken sırıtıyorum. "En azından o pislğin parası işe yaradı."

"Bunu neden yaptın?" Audrey, çözmesi gereken bir bulmacaymışım gibi bana bakarak soruyor.

"Kimsenin benim hakkımda basına bir şeyler söylemesini istemedim."

"Yani kimsenin küçük intikam planını mahvetmesini istemedin," diyor Viv. "Aoife ya da diğerlerinden biri benim hakkımda bir şey söylemiş olsaydı Reeve'e haber verirdiniz ama ifşanın en fazla açığa çıkacağı zamanı beklemek istediniz."

Tamamen haksız değil ama asıl sebep bu değildi. "Simon'ın Gizlilik Sözleşmesi su geçirmezdi. Reeve, sen ya da sahip olabileceğin çocuklar hakkında hiçbir şeyden bahsetmemem gerekiyordu. Bu yüzden yaptım."

Audrey, "Yine de Simon'ın ölümünden sonra ortaya çıkmaktan hiç çekinmediniz," diyor.

Gülüyorum. "Ölümünden dirilip şartları ihlal ettiğim için bana dava açacak değil ya?"

"Malikanesi hâlâ peşine düşebilir," diye karşılık veriyor ve kendini beğenmiş üstünlüğüyle beni rahatsız ediyor.

"*Oğlumun* beni dava edeceğini mi sanıyorsun?" Şak diye söyledim.

"Yapabilirdim," diyor Vivien, boş bardağı yere çarparak neredeyse kıracak. "Ama yapmayacağımı biliyordun. Reeve'in yapmayacağını biliyordun. Onun görevini üstlenmeden önce kötü adamın ölmesini bekledin."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü kendimi savunamıyorum. Simon hayattayken elim kolum bağlıydı. İntikam alabilmemin tek yolunun medyayı manipüle ederek haberi benimle ilişkilendirilemeyecek şekilde duyurmak ya da o piçin nalları dikmesini beklemek olduğunu biliyordum. B planı gerçekleştiğinde A planı üzerinde çalışıyordum ama bu sırrı mezara götüreceğim.

Vivien, Ash'le konuşurken, "Halkla ilişkiler uzmanınız bir basın bülteni ve sözleşme hazırlasın," dedi. "Bana gönder ve Edwin'e de kopyala. Röportajda söyleneceklerin ayrıntılarının maddeler halinde sıralanmasını ve Dillon'dan gündemden sapmayacağına dair bir taahhüt istiyorum."

"Seni ya da Easton'ı incitecek hiçbir şey söylemeyeceğim." Ona samimi olduğunu umduğum bir ifade sunuyorum. "Dikkatleri senin üzerinden çekeceğim. Söz veriyorum. Konuyu Simon'a ve onun terk ettiği zavallı İrlandalı çocuğa getireceğim. Tüm odağın benim üzerimde olmasını sağlayacağım."

"Yaptığından emin ol." Çantasını alır, gitmeye hazırdır.

"Onu ne zaman görebilirim?" Ağzımdan kaçırırım.

Ash gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. Audrey bana tekrar ters ters bakıyor ve Viv sanki içime bakıyormuş gibi bana bakıyor. "Hazır olduğunda."

"Bana ne zaman olacağına dair bir fikir verebilir misiniz? Burada aklımı kaçırmak üzereyim ve yedi ay sonra ABD turnesine çıkıyoruz. I-"

"Bana baskı yapma, Dillon," diye terslenerek sözümü yarıda kesti. "Ve bu durum için bir zaman çizelgesi yok. Tanrım, sanki hiç çocuklarla birlikte olmamışsın gibi. Sanki yeğenlerin yokmuş gibi."

Kahretsin. O haklı ve haksızlık ettiğimi biliyorum. Çocuğumla vakit geçirmek için çok çaresizim ve ister inanın ister inanmayın, yardım edebileceğimi biliyorum. Beni içeri alırsa onlara yardım edebilirim. Azıcık bile olsa.

"Easton zor bir dönemden geçiyor ve onu üzecek bir şey yapmayacağım. Henüz seninle tanışmaya hazır değil. Doğru zaman geldiğinde seninle iletişime geçeceğim. O zamana kadar beni taciz etmeyi bırak." Audrey'le birlikte uzaklaşıyor ve Ash de peşlerinden koşuyor.

Takip edemeyecek kadar yüreksizim, bu yüzden oturup biramı içerken somurtuyorum. "Dillon. Ne be?" Ash birkaç dakika sonra bana doğru hışımla geliyor.

Sonra. "Bu kadar yetenekli ve zeki biri aynı anda nasıl bu kadar aptal olabilir?"

"Beni aydınlatmak zorundasın çünkü neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap veriyorum.

İç geçiriyor, topuklarını tekmeliyor ve pantolonunun paçalarını kıvrıyor. Dikkatlice havuzun kenarına doğru manevra yaparak ayaklarını ve alt bacaklarını suya daldırıyor. "Buraya gel aptal, sana açıklamama izin ver."

Kot pantolonumun paçalarını dizlerime kadar itip ona katılıyorum, çıplak tenime değen ılık suyu memnuniyetle karşılıyorum. Ona bir bira uzatıyorum ve o da hemen kabul ediyor. Bugün başka randevumuz yok ve bu küçük sohbet biter bitmez hayal kırıklıklarımı stüdyoda gidermeyi planlıyorum.

"Easton'la tanışmak için can attığını biliyorum. Hepimiz öyleyiz Dillon, ama bunu kendinle ilgili hale getirmeyi bırakmalısın. Bu Easton ve Vivien'la ilgili ve onlar cehennemi yaşadılar."

"Bunu biliyorum ve yardım etmek istiyorum. Onların yanında olmayı istemek nasıl bu kadar yanlış olabilir?"

Kolumu ovuyor. "Bunu duymaya ya da kabul etmeye hazır değil ve Dillon, en azından seni bir daha asla böyle istemeyebileceği gerçeğini göz önünde bulundurmalısın. Onu defalarca incittin ve birlikte olduğunuzdan bu yana çok uzun yıllar geçti. İnsanlar değişir. Duygular değişir."

"Onu seviyorum Ash." Acı varlığının her köşesine yayılıyor. "Onu o kadar çok seviyorum ki, onu acı içinde görmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak beni öldürüyor."

"Aşkını ona zorla kabul ettiremezsin, Dil. Onu hiçbir şeye zorlayamazsın. Özellikle de yas tutarken."

"Ne yapacağım ben? Onu bırakıp gitmiyorum ve oğlumu da bırakıp gitmeyeceğimden eminim. Zaten hayatının çok büyük bir kısmını kaçırdım ve şimdi bana ihtiyacı var."

"Sabırlı olmalısın." Kaşlarımı çatıyorum, o da kıkırdıyor. "Bunun bir kolonoskopi kadar doğal olduğunu biliyorum, ama bunu berbat edemezsin, Dillon. Bunu düzeltmek için tek bir şansın var." Beni uyaran bir bakışla süzüyor. "Son bir şans, Dil." Kolumu dürtüklüyor. "Sakın mahvetme."

Lainey'nin acınası çılgınlıkları beni uykumdan uyandırıyor ve otomatik pilotta çocuk odasına doğru ilerlerken Easton'ı rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan sürünerek çıkıyorum. Yatak odamdan tökezleyerek çıkarken, ağlamaları daha yüksek ve daha ısrarlı hale geliyor ve kızımın acısını silme ihtiyacıyla dolup taşıyorum.

Çocuk odasının kapısı duvara çarparak beni içinde hapsoldüğüm yarı uyku-yarı koma-yarı hayal durumundan uyandırdı. Acı bir yük treni gibi üzerime çarpıyor, ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor ve bacaklarımı çekip alıyor. Çocuk odasının kapısında yere yığıldım, parçalanmış ruhumdan doğan iç parçalayıcı hıçkırıklara boğuldum.

Ne ağladığımı bilmiyorum, ama sonra Audrey orada, beni arkamdan kucaklıyor, ağlamaları benimkilere karışıyor. Hıçkırıklar arasında ona olanları anlattım. "Deliriyor muyum Rey? Aklımı mı kaçıyorum?" Duvarında Tinkerbelle resmi olan pembe beyaz şirin çocuk odasına yeni bir korku katmanıyla bakıyorum. Akıl sağlığını kaybedemem. Easton'ın sahip olduğu tek şey benim ve kendini için bana ihtiyacı var. Lainey ve Reeve'kaybedeli altı hafta oldu ve daha iyiye gidecekmiş gibi gelmiyor. Belki de Audrey ve terapistimin önerdiği ilaçları denemeliyim.

"Beyin karmaşık bir organdır." Audrey sırtımı göğsüne yaslayarak beni kollarının arasına alıyor. "Asla tam olarak anlayamayacağımız bir organ. Ve sen delirmiyorsun. Travma geçiriyorsun ve keder farklı şekillerde ortaya çıkıyor." Burnumu çekiyorum, başımı sallıyorum. "Çocuk odası konusunda ne yapacaksın?" diye soruyor bana, birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Bilmiyorum. Büyük bir acı duymadan ona bakamıyorum bile. Bu yüzden oraya hiç girmiyorum. Reeve, Easton ve ben çocuk odası için her şeyi birlikte seçtik. Hatta duvar resminin bazı kısımlarının boyanmasında sanatçıya yardım ettik. Her şey o kadar kişisel ki atmaya kıyamıyorum ama bakamıyorum da. Kaybımın en acı verici hatırlatıcısı bu."

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum Viv. Ancak tıbbi yolculuğumda geçmişe tutunmanın sağlıklı olmadığını bilecek kadar keder ve travma gördüm. Eğer ona bakmak acını uzatıyorsa, bence onu temizlemeyi düşünmelisin. Daha az kişisel eşyalarınızı bağışlayabileceğiniz pek çok hayır kurumu var. Belki odayı farklı bir amaç için yeniden düzenleyebilirsiniz?"

"Belki," diye mırıldanıyorum, haklı olduğunu biliyorum ama odayı temizlemek bir yana, adım atmayı bile düşünemiyorum.

"Aynı şeyi Reeve'in eşyaları için de yapmalısın," diye sessizce ekliyor. "Ben gitmeden önce eşyalarını toplamana yardım edebilirim." Audrey iki gün içinde Boston'a dönmek üzere ayrılıyor ve ben onsuz ne kadar kırılaçağımı düşünmemeye çalışıyorum.

"Eşyalarını vermek istemiyorum," diyerek ayağa kalkıyorum. Audrey ayağa kalkıyor ve ben de çocuk odasının kapısını kapatıp yatak odama doğru ilerliyorum. "Ben hazır değilim."

"Tamam." Kapımı açarken kolumu çekiştiriyor. "Ama bunu sonsuza dek ertelemeyeceğine söz ver. Ona tutunmak sağlıklı değil Viv. Canının yanacağını biliyorum." Gözleri yaşlarla doluyor. "Ama bu yapılmalı." Başımın üzerinden küçük oğlumun yatakta mışıl mışıl uyuduğu, Reeve'den boşalan yeri işgal ettiği yere bakıyor. "Ve E'nin kendi odasına dönmesi gerekiyor. Seni rahatlattığını biliyorum, ama o Reeve'in yerini alamaz ve sen de onun koltuk değneği olamazsın. Duygularına bir isim koyamasa bile onları işlemesi gerekiyor. Onu bundan koruyamazsın."

"Durumu çok daha iyi," diyorum, ses tonum biraz savunmacı.

"Kendi yatağında uyumasını sağlamak için bir neden daha. Çocuklar olaylarla farklı şekilde başa çıkarlar ve o da birçok şeyi senden öğreniyor. Başlangıçta birbirinize ihtiyacınız olduğunu biliyorum ama artık zamanı geldi Viv."

"İyi geceler, Audrey." Kapıyı en iyi arkadaşımın suratına çarpmamak için devasa bir irade gücü gerekiyor. Yorganın altına girip bedenimi oğlumun uyuyan bedenine sararken, onun haklı olduğunu biliyorum. İkimizin de iyiliğini bildiğim gibi, Easton'ın yanımda uyuması acımı hafifletmeye yardımcı oluyor. Bundan teselli bulmak yanlış mı?

"Döndüğünde konuşabilir miyiz?" Ertesi sabah Easton'ı kampa götürmeye hazırlanırken Audrey soruyor.

"Elbette." Ses tonum biraz soğuk ve en iyi arkadaşıma karşı böyle davrandığım için kendimi tokatlamak istiyorum ama duygularım beni yönetiyor gibi görünüyor, tam tersi değil.

"Seninle kavga etmek istemiyorum ve dün gece söylediğim şeyleri seni incitmek için söylemedim." Hüzünlü gözleri buz gibi dış katmanımı delip geçiyor ve anında çözülüyorum.

Onu nazikçe kucaklıyorum. "Biliyorum ve özür dilerim. Bu şekilde tepki vermek istemezdim ama istesem ve buna ihtiyacım olsa da hayatıma devam etmeyi düşünmek çok zor." Geri çekiliyorum. "Sen benim en iyi arkadaşımsın Audrey. Bu son birkaç haftayı sensiz atlatamazdım. Her şey için teşekkür ederim ve deneyeceğim."

"Sen güçlüsün, Viv. Bunu yapabileceğini biliyorsun. Seni bırakmaktan ne kadar nefret etsem de, sanırım zamanı geldi. Bir sonraki seviyeye geçmek için mücadele etmelisin. Yeniden yaşamaya başlamayı öğrenmelisin." Easton sırtında küçük sırt çantasıyla koşarak odaya girdi. "İkinizin de iyiliği için."

Çömeliyor ve Easton'a sarılmadan önce beşlik çıkıyor. "Harika bir gün geçir, küçük adam. Döndüğünde her şeyi duymak istiyorum."

Easton gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla, "Bugün yürüyüşe çıkıyoruz," diye onaylıyor. "Annem bana yürüyüş botları aldı. Bak." Bacağını kaldırıyor, neredeyse yüzüne tekme atacak.

Audrey kıkırdayarak doğrulur. "Bunlar harika botlar. İyi eğlenceler." "Hoşça kal Audrey teyze." E diğer eliyle elimi tutarken el sallıyor. beni mutfaktan dışarı sürükledi.

"Megan bugün kamptan sonra evime gelebilir mi?" Park yerine girdiğimde Easton soruyor. Yolculuk boyunca hiç susmadı ve onu bu kadar heyecanlı görmek çok güzel. Tanıdık siyah SUV yanımdaki boşluğa giriyor. Leon ve Bobby arabadan iniyor, kot pantolon ve tişört giymişler, çok garip görünüyorlar. Her gün korumalarımızla birlikte *Siyah Giyen Adamlar*'dan fırlamış gibi görünmek çok fazla dikkat çekiyordu, bu yüzden onlardan rahat giyinmelerini istedim, böylece uyum sağlamaya çalışabilirdik. "Anne? Yapabilir mi?" diye soruyor ben cevap vermeyince.

"Megan'ın annesini tanımıyorum, o yüzden kontrol etmem gerekecek. Bugün gelemez ama belki gelecek hafta bir gün gelebilir."

"Anne!" Oğlum aynadan bana köpek yavrusu gözleriyle bakıyor ve onu reddetmek çok zor ama dikkatlice kimsenin evime yaklaşmasına izin vermiyorum. Hayatımıza giren hiçbir yabancıya güvenmiyorum. Böyle olmak zorunda olmaktan nefret ediyorum ama oğlumun güvenliğini riske atamam. Easton'la alay eden başka bir çocuk vakası yaşanmamış olsa da, bunun ortadan kalktığına inanacak kadar saf değilim. İnsanların arkamdan dedikodu yaptığını ve biliyorum. Birkaç anne sabahları bana merhaba diyor ama çoğu sadece bakıyor ve ben yokken kim bilir neler söylüyorlar. E korunduğu sürece umurumda bile değil.

Audrey'nin bu hafta annemle telefonda konuşmasına kulak misafiri oldum ve Reeve'in hayran kitlesindeki o çılgın unsurdan bazı nefret mektupları aldığımı biliyorum. Reeve'in içkiliyken direksiyon başına geçmesine izin verdiğim için beni suçluyorlar ve benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske attığı için ona kızıyorlar. Yine de onu bir kahraman olarak selamlıyorlar.

aynı anda. Görünüşe göre, onun ölmesi tamamen benim suçum ve küçük kızımın birlikte ölmesi gereken kişi ben olmalıydım.

Aptal fahişeler.

"Ne zaman gelebilir? Evde çok sıkıldım." E'nin asık suratı beni kafamdaki karanlık düşüncelerden uzaklaştırıyor.

"Annesiyle konuşacağımı söyledim. Nash'in annesine bugün oyun oynamaya gelmek isteyip istemediğini sorabilir miyim?"

"Kuzeninin partisi var," diye huysuzca cevap veriyor.

"diğer arkadaşlarından bazılarını arayıp gelmelerini istememe ne dersin? Ben bir zıplama evi ve McDonald's bulurum, siz de spontane bir yaz partisi yaparsınız?"

"Yaşasın!" Ayağa fırlıyor, ön koltuktaki boşluktan sürünerek bana sarılıyor. "Sen gelmiş geçmiş en iyi annesin. Teşekkür ederim."

Kriz önlendi. Şimdilik. "Hadi, Buster. Yoklamaya geç kalmadan önce seni koridora çıkaralım." Kapımı açıyorum ve Leon Easton'ı tutarken Bobby de arka koltuktan sırt çantasını alıyor.

Bobby bizi arkadan korurken Leon otoparktan geçip kırmızı tuğlalı büyük binanın ön girişine doğru ilerliyor. Merdivenlerin dibine henüz varmıştık ki arkamdan iteklendim. Çığlıklar yükseliyor ve Bobby arkamdan bana doğru sendeleyerek yaklaştığında neredeyse takla atıyordum. Her şey çok hızlı oluyor ama hemen tepki veriyorum, Easton'ı Leon'a doğru itiyorum, bir tehdit olduğunun farkındayım.

Kan beynime hücum ediyor ve göz ucuyla kapüşonlu, uzun boylu birinin bana doğru koştuğunu gördüğümde damarlarıma adrenalin doluyor. Bir de baktım ki, Bobby'nin üzerine yığılmışım ve başka bir beden örtüyor. Delici çığlıklar ve bağırışlar etrafımı sarıyor ve üstümdeki her kimse acı çekiyormuş gibi homurdanarak sarsılıyor.

"Sen iyi misin?" Bobby kaşlarını çatarak sorar, üstündeki yabancıya bakarken Ben.

"Yaralanmadım ama nefes almakta zorlanıyorum," diye itiraf ediyorum, adamın ağırlığı üzerimi örterek beni korumamın üstünde eziyor. "İyi misin? Yaralandın mı?" Törpüledim.

"Birkaç çürüğüm olabilir ama iyiyim. Özür dilerim Vivien. Beni hazırlıksız yakaladılar, arkamdan ittiler."

Üzerimde kim varsa biraz kıpırdıyor ama üzerimden kalkmak için bir hamle yapmıyor, bu da tehdidin hâlâ devam ettiği anlamına geliyor. İki adamın arasına sıkıştırıldığımın farkındayım ve çeşitli kamera flaşları patlıyor.

Her gün kampta bekleyen ve bir şey olmasını uman birkaç muhabir oluyor. Dürüst olmak gerekirse, bunu ayarladıklarını tamamen göz ardı etmezdim.

sadece bir hikaye bulmak için. Dillon'ın Reeve'in uzun süredir kayıp olan ikizi olduğunu doğrulayan röportajının ardından ilgi artmıştı. Muhabirler alıntı yapmak için peşime düştüler ama ben ağzımı sıkı tuttum ve ilgi kısa sürede azaldı. Ash'ten aldığım mesaja göre, medya daha fazla bilgi için Dillon'ın peşine düşmüş, o da ilginin bir kısmını bizden uzaklaştırmış.

"Kahretsin dostum," diyor Leon . "O deli sürtüğ sana zarar verdi mi?"

Üzerimdeki ağırlık kalkıyor ve bir itiş kakış sesi yakınımda çınlarken ağzımdan hava fışkırıyor.

"Bırak beni, pislik!" diyor tiz sesli bir kadın. "Tutmanız gereken kişi ben ! Tutuklayın *onu*!"

Leon ayağa kalkmama yardım ederken, gizemli kurtarıcım başını eğiyor, beline doğru eğiliyor ve ağır ağır nefes alıyor. Easton'ı merdivenlerin başında eğitmenlerinden biriyle birlikte güvende bulunca rahatlayarak başımı çeviriyorum. Ağlıyor ve yanına gitmek istiyorum ama önce neler olduğunu öğrenmem gerekiyor. Tehdidin etkisiz hale getirildiğinden emin olmalıyım. Arkamı dönmeden önce ona bir öpücük konduruyorum, bir gülümsemeyle onu rahatlatmayı umuyorum.

İki kamp güvenlik görevlisi uzun tel tel saçları olan sıska bir sarışını zapt ediyor. Bana hırlarken kurtulmaya çalışarak çırpınıyor. "Seni lanet olası katil orospu!" diye bağıyor. "Reeve seninle asla evlenmemeliydi. Onu sen öldürttün! Saffron'la evlenmeliydi ama sen onu ondan çaldın." Tükürüğü asfalta düşüyor ve ben kollarımı vücudumda kavuşturup, onun şah damarını koparmak istesem de yüz hatlarımı nötr bir çizgiye getiriyorum.

Üç fotoğrafçı yaklaşıp fotoğraf çekiyor ve ben onlara haber yapabilecekleri ilginç bir şey vermeyi reddediyorum.

"Siktir git," diyor tanıdık İrlanda aksanlı bir adam yanımdan ve ben şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak başımı Dillon'a doğru çeviriyorum. Fotoğrafçılar tetikte, Dillon onlara doğru bir adım atarken daha fazla fotoğraf çekiyorlar. "Siktir git dedim," diye hırlıyor ve adamlardan birinin elindeki fotoğraf makinesini çekip alıyor. Onu yere fırlatıyor ve üzerinde tepiniyor.

Lanet olsun. Sanırım bununla başa çıkmanın bir yolu da bu.

"Seni dava edeceğim!" diye bağırان fotoğrafçı Dillon'ı ensesinden yakalıyor. Çaylak olmalı çünkü hiçbir deneyimli papaz bu durumda bir ünlüye el kaldırmaz. Dillon'a karşı yasal işlem başlatma fırsatını da mahvetmiş oldu.

Güzel. Daha fazla drama ihtiyacımız yok.

Dillon'ın gri kapüşonlu tişörtünün kapüşonu düşüyor ve ben şok olmuş nefesimi zorlukla bastırıyorum. Saçını tekrar boyadığını fark etmemiştim ve bu beni geçmişe götürdü.

Zaman. Dağınık beyaz-sarı saç telleri Dillon'ın alnına düşerken adamı itiyor.

"Dillon, buraya bak!" diyor ikinci fotoğrafçı, arka planda sirenler çalarken. Bu aptalların kendilerini koruma duygusu olmadığı çok açık. Dillon sol tarafına biraz beceriksizce yaslanarak ona doğru yürüyor ve arkasında bıraktığı küçük kan izini fark ediyorum.

Aman Tanrım. Yaralanmış.

Panik beni yüzümden ısıyor. "Easton'ı getir," diyorum Bobby'ye. "Gidiyoruz." Leon'la yüzleşiyorum. "Daha fazla paparazzi gelmeden buradan gitmeliyiz. Polisi halledebilir misin? Ona karşı suç duyurusunda bulunmak istediğimizi söyle. Onları eve gönder, orada ifade verebiliriz. Kamp koordinatörüyle de konuşabilir misin?"

Bir kez başını sallar. "Ben hallederim. Merak etme," diye ekliyor Leon, Bobby'yi merdivenlerden yukarı doğru takip etmeden önce.

Kadın hâlâ bana küfürler savuruyor, ama Dillon bizi daha da sıcak sulara sokacak bir şey yapmadan önce ona doğru ilerlerken onu duymazdan .

İkinci fotoğrafçıya "Sizler lanet olası pisliklersiniz," diyor. Dillon onun suratına bakarak onu geri itiyor ama fotoğrafçı geri çekilirken hâlâ fotoğraf çekmeye devam ediyor. Fotoğraf makinesi boynunda, gömleğinin üst kısmına sabitlenmiş bir kayışta, böylece Dillon onu önceki kadar kolay koparamıyor. "Onları yalnız bırakamaz mısınız? Onlara biraz mahremiyet ver."

"Dil." Omzuna uzandım ve yüksek sesle küfrederek irkildi. Parmaklarım kanla kaplanıyor ve donup kalıyorum, anında kaza yerine geri dönüyorum. Olduğum yere çakılıp kalırken her tarafım titriyor, yaklaşan siren sesleri kafamın içindeki çılgılığı bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Dillon bana bir şeyler söylüyor ama ben onu duyamıyorum. Kafamın içinde kilitlenip kaldım, şimdiki zamanla geçmiş arasında sıkışıp kaldığım için yoğun bir panik savaşıyorum. Reeve'in cansız bedeni zihnimde yeniden canlanıyor, ama bu kez Dillon'ın yüzü bana bakıyor.

Dillon

yaralandı.

Kanaması var.

Ölüyor olabilir.

O deli sürtük ona bir şey yaptı.

Silah sesi duyduğumu hatırlamıyorum ama her şey çok hızlı oldu.

Parmaklarımdan koluma kan damlıyor ve ben dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla ona bakıyorum. Hayır! Hayır! Aman Tanrım, hayır! Dillon'a da bir şey olduğu düşüncesiyle kalbim göğüs kafesimin arkasında acıyla çarpıyor. Artık inanmadığım bir Tanrı'ya sessiz dualar ediyorum, Dillon'ın iyi olması için yalvarıyorum.

Çılgın beynimin içinde dönüp duran en önemli düşünce onu da kaybedemeyeceğim.

Dillon beni akbabalardan uzaklaştırmak için acısına aldırmadan cipime taşıyor. Bobby hıçkırı hıçkırı ağlayan Easton'ı koltuğuna bağlarken arabama varıyoruz. "Hayır!" Dillon beni arka koltuğa yerleştirdiğinde itiraz ediyorum. "Benim sürmem gerek."

Bobby direksiyona geçerek, "Araba kullanacak durumda değilsiniz, Bayan Lancaster," dedi. "Bay O'Donoghue ile birlikte arkaya geçin. Yarasının ne kadar kötü olduğunu görmek için kontrol etmeniz gerekiyor. Onu hastaneye götürmeden önce sizi ve Easton'ı eve bırakabilirim."

"Hastaneye ihtiyacım yok," diyor Dillon, E'nin yanındaki arabaya binmeme yardım ederek. Benden sonra biniyor ve kapıyı , yüzünde bir acı parıltısı belirirken dişlerini sıkıyor. "Beni bıçakladı ama derin olduğunu sanmıyorum," diye ekliyor Easton duymasın diye daha alçak bir sesle.

Geri koşup kaltağın bağırsaklarını deşmek istiyorum.

"Emin misin?" Acıyla yutkunarak soruyorum.

Başımı salladı. "Ciddi bir şey değil." Gözleri yanımdan geçip Easton'a kayıyor ve onu içine çekerken yüz hatları yumuşuyor.

Bobby arabayı geri geri sürerek park çıkar.

"İyi misin, tatlım?" Oğluma soruyorum, zarar görmediğinden emin olmak için yüzünü ve vücudunu inceliyorum.

Başını sallıyor. "Öyle mi?" Endişeli gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşları çatılıyor.

"Ben tamamen iyiyim." Dillon'ın hızlı düşünmesi sayesinde. Burada ne halt ettiğini bilmek istesem de minnettarlık beni sarıp sarmalıyor.

"Kampa geri dönebilir miyim?" diye soruyor bana hızlıca bir göz attıktan sonra.

"Bugün olmaz." Kalbim buna dayanamadı. "Ama her şey yolundaysa yarın dönebilirsin." Easton'ın oraya yaklaşmasına izin vermeden önce güvenlik ekibimizden ve kamp yetkililerinden güvence istiyorum.

"Peki ya yürüyüşüm ne olacak?!" Suratını asarken alt dudağı titriyor. Bacağını uzatıyor. "Yeni yürüyüş botlarımı denemek istiyorum."

"Özür dilerim tatlım." Zonklayan şakaklarımı ovuyorum. "Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama eminim başka yürüyüşler de olacak."

"Bu adil değil" diye feryat ediyor, ellerini yumruk yapıyor. "Geri dönmek istiyorum!" Gözlerinden yaşlar akıyor ve onu üzmekten nefret ediyorum ama bu pazarlık konusu olamaz.

"Bu güvenli değil ve bu konuda seninle tartışmayacağım. Yetişkin olan benim ve bu benim kararım."

Easton biraz daha itiraz etmek için ağzını açıyor ama Dillon araya girerek söyleyeceklerini durduruyor. "Hey, Easton." Dillon öne doğru eğilerek oğluna gülümsüyor. "Yoyo sever misin?"

Dillon cebinden kırmızı, siyah ve altın rengi bir yo-yo çıkarırken Easton'ın gözyaşları kurur. Yan tarafında Collateral Damage logosu var, yani grubun resmi ürünü olmalı. Dillon'ın umutlu ifadesi bana bir şeyler yapıyor ve suçluluk duygusu panikle karışarak her yanımdan üzerime çullanıyor. Ellerimi bir kâğıt mendille temizledikten sonra yazlık elbisemin önünü düzeltiyorum ve tanıdık bir duygu göğsümü işgal ediyor. E'nin kaşları benimle Dillon'ın arasına bakarken çatılıyor ve ben de kontrol altında tutmaya çalıştığım panik atağa değil oğluma odaklanmaya çalışıyorum. Anksiyete nöbeti geçirdiğimde Easton çok üzülüyor ve beni böyle görmesini engellemeye çalışıyorum.

"Bu senin Dillon Amcan," diyorum, neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Onunla daha önce tanışmıştın, hatırlıyor musun?"

Easton hâlâ kaşlarını çatarak, "Farklı görünüyorsun," diyor.

"Görünüşümü değiştirmeyi seviyorum." Dillon oğluna hayretle bakarken Adem elması boğazında sallanıyor. Küçük iğne batmaları göğsümün her tarafına saplanıyor. Dillon'ın oğluyla ilgilenmesini izlemek ve Reeve'in kaybettiği her şey için büyük bir acı hissetmek acı-tatlı bir an.

Easton uzanıp Dillon'ın elinden yo-yo'yu alırken derin düşüncelere dalmış görünüyor. Parmağıyla yan taraftaki logonun izini sürüyor. "Bu ne diyor?" diye soruyor, kelimeleri okumak onun için çok zor.

"Collateral Damage yazıyor," diye açıkladım.

"Grubumun adı," diye ekliyor Dillon, E. ile göz temasını sürdürürken kapının kenarına yaslanıyor.

Gri kapüşonunun sol üst tarafında giderek büyüyen kan lekesini fark ettiğimde midemde safra keseleri dönüyor.

"Bir grupta mısınız?! Bu çok havalı." Dillon'a yeni keşfettiği saygıyla bakarken yo-yo'yu yuvarlamaya çalışan Easton'ın gözleri fincan tabağı büyüklüğünde. "Gitar mı çalıyorsun yoksa davul mu?"

"Gitar," diyor Dillon, oğluna gülümseyerek. "Kardeşim Ronan da grupta. Davul çalıyor."

Dillon'a hançer fırlatıyorum. Bu soruyu açmak sadece belaya yol açacaktır. Dikkatli davranması gerekiyor.

"Ronan da mı babamın kardeşi?" Easton kafası karışmış bir halde soruyor ve bu tam da kaçınmayı umduğum şey. Reeve, Easton'a Dillon'ın kim olduğunu açıklamış, İrlanda'da evlat edinilmiş ailesiyle birlikte büyüdüğünü söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini tam olarak anladığından emin değilim.

Dillon bana samimi görünen özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Hayır. Ronan benim evlatlık kardeşim ve harika bir davulcudur. Eminim bir ara davulunu çalmaya izin verir."

Easton heyecandan yo-yo'yu düşürür ve yükseltici koltuğunda zıplamaya başlar. "Yapabilir miyim anne? Puh-lütfen."

Vay canına, Dillon dikkat dağıtma tekniklerinde usta sayılır. Bu beni şaşırtmamalı. Bu onun en iyi yaptığı şey. İçimde kalan suçluluk duygusu havaya karışıyor. "Elbette, dostum. Yazın kamp bittikten sonra bir şeyler ayarlayabiliriz." Bu onu yatıştırmışa benziyor. Yo-yo'ya uzanırken cep telefonumu çıkarıp Easton'a geri veriyorum.

"Sana nasıl yuvarlanacağını gösterebilirim," diyor Dillon, Easton'ın oyuncakla boğuşmasını izlerken. "Her şey bilek hareketinde." Audrey'e bir mesaj gönderiyorum, böylece yolda olduğumuzu ve Dillon'ın tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu biliyor.

"Harika." Yo-yo tekrar yere düşerken Easton merakla Dillon'a bakıyor. "Hangi şarkıları söylüyorsunuz?" diye soruyor, görünüşe göre yo-yo'dan çok grupla ilgileniyor.

"Çoğunlukla rock şarkıları. Bir tane dinlemek ister misin?"

Asit bağırsaklarımı tırmalıyor ve hazırlanmak için derin bir nefes alıyorum. "Evet! Evet!"

Dillon'ın gülümsemesi o kadar geniş ki yüzünü ikiye bölmekle tehdit ediyor ve bu kadar sevimli olmasından nefret ediyorum. Sonra da kendimi bir sürtük gibi hissediyorum çünkü bu kadar doğal bir bağ kurmalarından memnun olmalıydım. Dillon cep telefonunu Easton'ın koltuğun arkasındaki iPad'ine bağlıyor ve birkaç saniye sonra tanıdık bir şarkının açılış notaları çalmaya başlıyor. Kalbim göğsümde çılgınca dans ederken gözlerim Dillon'ın yeşil bakışlarıyla buluşuyor.

Elbette benim için yazdığı ilk şarkı olan bu şarkıyı seçecekti.

Sanırım "Terrify Me", "Hollywood Ho" ya da "Fuck Love "dan daha iyi bir seçim. Muhtemelen küçük merhametler için minnettar olmalıyım, ancak bu kadar çok mükemmel anı yeniden canlandırırken bu zor. Dillon hayatımıza yeniden girdiğinden beri hatırlamayı reddettiğim anlar çünkü hepsi çok lekeli görünüyordu.

Birbirimize bakarken, Shane ve Fiona'nın düğününe geri dönüyorum; Dillon sahneden bana öyle bir sevgi ve özlemle serenat yapmıştı ki, yüzündeki gerçek duygulardan şüphe etmek mümkün değildi.

Kafam çok karışık. Çok çelişkiyim. Şu anda hissettiğim şeyleri hissetmek istemiyorum. Nefretimi ve öfkemi içimde tutmayı tercih ediyorum çünkü bu gerçeği kabul etmekten çok daha kolay.

Dillon, duygulu sesi arabayı doldururken gözümde kaçan bir damla yaşı siliyor. "Hâlâ söylemeyi en sevdiğim şarkı," diye fısıldıyor kulağıma, omurgamdan aşağı ve yukarı lezzetli ürpertiler gönderiyor. "Ne zaman söylesem, ne olursa olsun

Dünyanın neresinde olursam olayım, hep senin için söylüyorum. Her zaman düğünde ilk kez söylediğimde nasıl görüldüğünü hatırlıyorum."

Boğuk sesi etrafımı sararken gözyaşları boğazımın arkasını tıkıyor, eğer ona ulaşmak istersem bana teselli sunuyor. Neyse ki oğlum ben daha baştan çıkmadan imdadıma yetişiyor.

"Bu şarkıyı biliyorum!" Koltuğunda zıplıyor. "Annemin telefonunda bu şarkı var!"

Gözlerim oğluma döndü. O bunu nereden biliyor? Collateral Damage'a olan yarı takıntımı kocamdan ve oğlumdan saklamaya her zaman özen gösterdim.

"Öyle, ha?" Dillon soruyor ve ses tonundaki gülümsemeyi duyuyorum.

"Yaranı kontrol etmeliyim!" Umutsuzca bu konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalışıyorum. "Audrey çok derin olmadığı sürece ilgilenebileceğini söyledi."

"En fazla bir sıyrık," diyor, her zaman nefret etmeyi sevdiğim o sinir bozucu sırıtişıyla. Elbette, konuyu saptırdığımı biliyor.

"Çok kanıyor gibi görünüyor," diye mırıldandım, E'yi telaşlandırmak istemeyerek. "Sırtına saplanan bir bıçak bunu yapmaya meyillidir."

"Bunu hafife alma. Bunu görmek beni korkuttu."

Esprili ifadesi bir kalp atışında değişir. "Biliyorum." Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, bu sırada elmacık kemiğime dokunuyor ve bedenimin ona doğru eğilmek için can atmasından nefret ediyorum. Dillon'ın beni ve Reeve'i incittiği tüm yolları unutamıyorum. Bunun için onu affedebilecek miyim bilmiyorum. "İyi misin?"

"Bunu benim sana sormam gerekirdi." Gözlerim onun tanıdık yeşil bakışlarına takılıyor. Neden eski haline döndüğünü merak ediyorum. Dikkatleri Reeve'e olan benzerliğinden başka yöne çekmek için mi, yoksa bir parçası, aynı görünürse bir zamanlar paylaştığımız şeyleri hatırlayabileceğimi mi umuyor? Yoksa sadece daha rahat olana mı dönüyor? Hayranlarının aşık olduğu görünüme mi?

"Ben iyiyim. Birkaç dikiş ve birkaç ağrı kesicinin iyileştiremeyeceği bir şey değildir, eminim."

Easton sözleri tahmin ederek şarkıya eşlik ederken, "Teşekkür ederim," diyorum. "Beni orada kurtardığın için teşekkür ederim."

"Bana bir şans verseydin seni kurtarmak için her gün çılgın bir sürtüğün önüne atardım."

"Neden orada olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Omuz silkiyor ve ağzını tekrar kulağıma götürüyor. Sıcak nefesi tenimin üzerinde geziniyor ve yeni bir ürperti dalgası gönderiyor. "Onu görmeme izin vermiyorsun, bu yüzden her sabah kampa gidip bir göz atmaya çalışıyorum."

Bu sapıklık sınırında, ama onu suçlamıyorum. Ona başka seçenek . Şu anda, Dillon'a haksızlık ettiğimi hissediyorum. Kendimi savunmam gerekirse, bunu Easton'ı korumak için yaptım ama son iki haftada köşeyi döndü ve Dillon'ı reddetmeye devam edemem. Baksana nasıl da kaynaştılar ve oğlumu babasını tanıma fırsatından mahrum edemem. Ama bu Dillon'ı bu kadar kolay bırakacağım anlamına gelmiyor. "Hayır kelimesini gerçekten anlamıyorsun."

"Bu seni şaşırttı mı?" diye soruyor, yüzünü benimkine yakın tutarak.

"Pek sayılmaz." Garaj yolumuza döndüğümüzde rahatlayarak iç geçirdim. Direksiyonda başka birinin olduğu bir yolculuktan sağ çıkmayı başardım ve bir anksiyete atağıyla başarıyla mücadele ettim. Belki de her şeye rağmen benim için umut vardır.

"Ben İrlanda'da sevmekten nefret ettiğin aynı sinir bozucu sabırsız pisliğim." Benimle alay ederken gözleri parlıyor ve tekrar kollarına atılmak nefes almak kadar kolay olurdu. Ama aramızda çok fazla sır ve yalan var, çok fazla incinmişlik ve acı var ve bunların üstesinden gelebilecek miyim bilmiyorum.

Ayrıca, Dillon'la yeniden bir şeylere başlamak Reeve'e en büyük ihanet olur. Dillon'ın hayatıma geri dönmesi gerekiyor ama onun hayatımdaki yeri belli. O Easton'ın babası ve biz ortak ebeveynler olacağız.

Benim için sadece o olacak.

Bobby arabayı ön kapımızın önünde durdururken, "Artık her şey farklı," diyorum. "Ben farklıyım ve ikimiz de zamanı ne kadar geri almak istersek isteyelim, bir zaman makinemiz yok. Bunu hatırlasan iyi edersin."

"Fuck, bu acıtıyor," diye tıslıyor Dillon, Audrey yarasıyla ilgilenirken resmi oturma odamızdaki kanepede yüzüstü yatarken.

"Bebek gibi davranmayı bırak. Sadece yarayı temizliyorum."

Audrey'nin kapüşonunu ve tişörtünü çıkarıp yardım etmesini sessizce izledim, sırtındaki akrep dövmesini görünce kalbim sızlarken hiçbir şey söylemedim. Dillon bir keresinde bana bunun kararlılık, yeniden doğuş ve dayanıklılık anlamına geldiğini söylemişti. Şimdi bulmacanın eksik parçalarını biliyorum, çok anlamlı geliyor.

Audrey iğneyi geçirip dikiş atmaya hazırlanırken parmaklarım hiç düşünmeden tasarımın kenarında geziniyor. Lokal anestezisi yok ve Dillon alkolü reddetti, yani bu çok . Belki dikkatini dağıtabilirim. "Kızılderili ruhaniliğinde bir akrep totemi altında doğduysanız, bunun savunmacı olduğunuz anlamına geldiğini biliyor muydunuz? Tehditlere karşı dikkatli olmanız, kendinizi onlardan hız ve gizlilikle korumanız ve her zaman önce saldırmanız gerektiği anlamına gelir. Akrepler hakkında bunu öğrendikten sonra, kendinizi bir akreple mürekkeplemeyi seçmenizin ilginç olduğunu düşündüm."

"Dövmemi mi araştırdın?" diye soruyor, çenesini sıkarken. "Bu kulağa çok sapıkça geliyor."

Audrey sırtına odaklanıp bir eliyle derisini tutarken diğer eliyle dikiş atarken gözlerimi deviriyorum. "Büyük düşünme. Dövmelerinin ilgimi çektiğini biliyorsun. Seçerken neyi temsil ettiğini biliyor ?"

"Tabii ki seçtim. Yoksa neden bir akrep seçeyim ki? Ah, lanet olsun." Gözlerini sıkarak kapatıyor ve dudağını ısırtıyor.

"Neredeyse bitirdim ve harika gidiyorsun," diyor Audrey.

"Yaşasın! Bitirdiğinde bana lolipop verecek misin?"

"Elinde keskin bir iğne varken doktorla dalga geçmen tavsiye edilmez," diye uyarıyorum. "Ve konuyu saptırmayı bırak. O mürekkep senin intikam planının fiziksel tezahürü. Öyle değil mi?"

"Aynada ona her baktığımda," diye pantolonunu indirdi, dişlerini azı dişlerine kadar gıcırdatarak. "Bana karşılık vermem gerektiğini hatırlatırdı. Ben kendimi korumazsam kimsenin beni koruyamayacağını."

Audrey iğneyi yere bırakırken yüzümüzde üzgün ifadeler beliriyor. Dillon zalim ve kalpsizdi ve beni incitecek çok şey yaptı. Hiçbir mazereti yok.

Bu. Ancak ne kadar büyük bir haksızlığa uğradığını ve Simon'ın onu terk etmesiyle hayatının ne kadar şekillendiğini inkar etmek mümkün değil. Hiçbir çocuk bunu hak etmez. Artık tüm gerçekleri bildiğim için Dillon'la ilgili muammanın büyük bir kısmı bana daha anlamlı geliyor.

Audrey, "Sana sadece tetanos aşısı yapmam gerekiyor, sonra işimiz bitecek," diye açıklıyor.

Dışarıda, koridorda Easton'ın Angela ile tartıştığını duydum. Dadısına onu buradan uzak tutmasını söyledim çünkü Dillon'ın yarasını görmesini istemiyorum. Neyse ki kampta bıçaklandığını görmedi. Aklıma gelmişken, bu öğleden sonra okul arkadaşlarını çağırabileceğine söz vermiştim. Yürüyüşünü kaçırmanın hayal kırıklığını hafifletmeye yardımcı olur. Bize genellikle zıplama evleri tedarik eden adamı aradım ve en kısa zamanda gelip bir tane kurarsa iki katını teklif ettim.

"Parti mi veriyorsun?" Dillon daha dik otururken yüzünü buruşturarak soruyor. Audrey malzemelerini tıbbi çantasına koyuyor.

Geniş göğsüne ve yırtık karın kaslarına bakmaktan kaçınıyorum çünkü seksiliğinden bir santim bile kaybetmemiş ve şu anda bunu hatırlatmaya ihtiyacım yok. Audrey'nin böyle bir kaygısı yok, sanki Michelangelo tarafından mermerden yontulmuş gibi vücuduna bakıyor.

"Easton'a bu öğleden sonra birkaç arkadaşını ağırlayabileceğine dair söz verdim."

"Kalabilir miyim?" diye soruyor ve gözlerimi yalvaran gözlerine kaldırıyorum. Ne yapacağımı düşünürken göğsüm bir şişiyor bir iniyor. "Lütfen," diye fısıldıyor ve benim için kendini çılgın bir Reeveon hayranının önüne attıktan sonra onu reddedemiyorum.

"Tamam, ama sen onun amcası olarak buradasın ve şimdilik böyle olması gerekiyor."

"Sorun değil." Yanağıma bir öpücük kondurarak içeri daldı. "Teşekkür ederim. Söz veriyorum pişman olmayacaksın." Bana baş döndürücü bir gülümseme fırlatıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

"Ünlü son sözler, Dil. Beni pişman etme."

"Peki, onu içeri almaya karar verdin mi?" Bir süre sonra mutfakta Easton'ın gelen misafirleri için atıştırmalıklar hazırlarken Audrey soruyor. Polis gelip gitti ve deli sürtüğü gözaltına aldıklarını doğruladı. Bunu bildiğim için bu gece daha rahat uyuyacağım. Pencereden dışarı bakıyorum, iyi olduğuna emin olmak için Easton'a bakmaya ihtiyacım var. Dillon ve E'yi yakın görebiliyorum. Dillon ona yo-yo'yu nasıl çevireceğini gösteriyor, benden daha sabırlı davranıyor.

ve Easton onun her sözüne asılıyor. Oğlumun arabamıza bindiği andan itibaren onun büyüüne kapıldığını söylemek yanlış olmaz.

"Evet, ama bebek adımları olacak. Dillon'ın bunu anladığından emin olmalıyım."

"Bence doğru kararı veriyorsun." Ben elmaları dilimlemeyi bitirirken o cipsleri bir kaseye boşaltıyor.

"Öyle mi? Senin Dillon karşıtı olduğunu sanıyordum."

"Sana ya da vaftiz oğluma zarar verecek her şeye karşıyım." Boş poşetleri çöpe atarken ağzına bir cips atıyor. İkimiz de pencereden baba ve oğluna bakarken ben lavaboda ellerimi yıkıyorum. Onları bir arada görmek boğazıma kocaman bir yumru . "Onu affettiğimi söylemiyorum, çünkü çok kötü şeyler yaptı, ama bir şansı hak ettiğine inanıyorum. Kendisi için değilse bile Easton için."

İki kadeh şarap dolduruyorum çünkü bugün biraz alkollü cesarete ihtiyacım olacağını hissediyorum. "Onu düşünmemeye çalışıyordum," diye itiraf ediyorum, Easton'la oyun alanına doğru yarışını izlerken. Dillon Reeve'in tişörtlerinden birini giyiyor çünkü kendi kıyafetleri kan içinde. Bunu ona vermek ikimiz için de son derece garipti ama benim ya da E'ninkilerden herhangi biri ona uyacak gibi değildi. "Onu Reeve'in gömleğiyle görmek bile bir ihanet gibi geliyor."

"Yapma bunu." Benden şarap kadehlerinden birini aldı. "Onu burada ağırlayarak Reeve'in anısına ihanet etmiyorsunuz. Karışık bir durum ama hiçbirinizin bilmediği bir şeydi. Easton'ın hayatına girmesine izin verdiğiniz için kendinizi suçlu hissetmeyin. Yapılması gereken doğru şey bu."

"Çok fazla sır ve yalan vardı ve bunların hayatımı yönlendirmesine izin vermekten yoruldum, ama onu nasıl affedebilirim Rey? Ona nasıl güvenebilirim ya da ağzından çıkan tek bir kelimeye nasıl inanabilirim?"

Başını yana eğmiş, beni incelerken şarabını yudumluyor. "Güvenini tekrar kazanması gerektiğine şüphe yok ve tedbirli olmakta haklısın, ama bana bir şeyi cevapla. Onu uzak tutmanın ne kadarı Easton'la ilgiliydi ve ne kadarı tekrar onun etrafında olmaktan korktuğun içindi?"

"Dürüst olmak gerekirse, iki hafta önce evindeki o buluşmaya kadar her şey Easton'dı. Ondan önce, ona karşı hissettiğim diğer duyguları hatırlayamayacak kadar keder ve öfke içindeydim."

"Peki ya şimdi?" diye sorar.

Pencereden dışarı bakıyorum. Easton'ı salıncaklardan birinde iterken sarı saçları hafif esintiyle dalgalanıyor ve bu bana nostalji yaşıyor. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri parmaklarımı onun saçlarında gezdirmektir. Onu böyle görmek bana sırlıslıkla aşık olduğum Dillon'ı hatırlatıyor. Pencereden dışarı bakıyorum, büyük bir çelişki içindeyim. İkisi de gülüyor ve birçok nedenden dolayı göğsümde bir acı yayılıyor. "Dehşete düştüm."

"Onu hâlâ seviyorsun." Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söylüyor.

"Onun yaptıklarından sonra ben ne yapabilirim?" Arkadaşımla olduğu kadar kendimle de konuşuyorum.

"O seni seviyor. Kalbinde ne olduğunu anlamak için sana nasıl baktığını görmen yeterli ve sen onu yıllardır sessizce sevdin."

"Bu çok yanıltıcı," diye fısıldıyorum, Dillon'a daha fazla bakamayarak arkamı dönüyorum.

"Nasıl hissettiğine engel olamazsın. Reeve'i sevdin ve birbirinizi mutlu ettiniz. Ama o burada değil ve Dillon burada. Onu sevmekte sorun yok Viv."

"Tanrım, Rey." En iyi arkadaşşıma öfkeli bakışlar fırlattım. "Reeve'in mezarı daha yeni soğumuştü ve sen şimdiden beni onun ikizine mi itiyorsun?"

"Bunu söylemediğimi biliyorsun." Şarabını yere bıraktı ve bana ciddi bir bakış attı. "Seni tanıyorum. Ne yapacağını biliyorum. O adama karşı hissettiklerini gömeceksin" - parmağını Dillon'a doğru uzatıyor

"Suçluluk duygusu ve korku yüzünden ve bunu yapmanı istemiyorum. Onu artık sevmiyor olman tamamen farklı bir konu, ama ona karşı hissettiklerin, sana ne kadar haksızlık etmiş olursa olsun, bir gecede yok olmaz."

Bu konuşmaya hiç başlamamış olmayı dileyerek şarabımı yudumluyorum.

Audrey'nin omuzları bir parça gevşiyor. "Bak bebeğim, seninle tartışmıyorum ve kendini Dillon'la tekrar bir şeylerin içine atman gerektiğini söylemiyorum. Henüz hayatına devam etmeye hazır olmadığını biliyorum. Sadece zihnini buna kapatma diyorum ve eğer sonun böyle olursa sorun değil. Suçlu hissetmeni ya da utanmanı gerektirecek bir şey yok. Reeve senin mutlu olmanı isterdi."

Bir kahkaha attım. "İkizinin kollarına düşmemi isteyeceğinden şüpheliyim."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Reeve onu sevdiğini biliyordu. Evet, yakın zamana kadar onun Dillon olduğunu ya da Dillon'ın ikizi olduğunu bilmiyordu ama İrlandalı erkek arkadaşını derinden sevdiğini biliyordu." İçkisinden bir yudum alıyor. "Simon Lancaster'ın bir piç olduğunu biliyorum ve umarım cehennemde çürüyordur, ama ikiz oğullarının benzer özelliklere sahip olduğunu inkar edemezsin."

"Ne şekilde?" Kalçamı lavabonun kenarına dayayıp pencereden Dave'e el sallıyorum, o da zıplama evini kurmaya geliyor.

"Yeni başlayanlar için, manipülatif bir çizgiyi paylaşıyorlar." Bana bir bakış attı. "Reeve'in de bazı anları olduğunu inkar edemezsin."

Başımı sallıyorum çünkü o haklı. Reeve, *Rydeville Elite* filmlerini çektiği dönemde ve ayrılığımız sırasında duygularımı manipüle etti ve korkumu ve suçluluk duygumu bana karşı kullandı. Şimdi İrlanda'daki özel dedektifi ve fotoğrafları düzenlemek için yıllarca birlikte çalıştığı fotoğrafçıyı biliyorum, evliliğimiz sırasında beni korunaklı tutmak için nasıl manipüle etmiş olabileceğini düşünmeden edemiyorum

Kişiliğinin bu yanından. Sanırım bunu asla bilemeyeceğim çünkü tüm sırları onunla birlikte mezara götürüldü.

"Ve tüm Lancaster erkekleri sadece bir kez sevmek için yaratılmışlardır. Bu yoğun bir ruh eşi aşkıdır. Kuğular gibi. Reeve için olduğun gibi Dillon için de öylesin."

"Dillon'ın beni bir zamanlar sevdiği için sevdiğini varsayıyorsunuz ama altı yıldır ayırız. Bu süre içinde çok şey olabilir. Başka birine aşık olup olmadığını bilemezsiniz."

Ellerini havada sallıyor. "Seni hâlâ sevdiğini birden fazla kez söyledi. Ailene seni sevdiğini ve senin için savaşmadığı için pişman olduğunu söyledi. Duygularını saklamıyor. Yıllar boyunca birlikte görüntülediği diğer kadınlara gelince? Hadi ama. İkimiz de onların seks arkadaşından başka bir şey olmadığını biliyoruz. Hiçbir zaman aynı kadınla birden fazla kez görüntülenmedi. Eğer başka birine aşık olsaydı, bunu bilirdin." Dili dışarı fırlıyor, dudaklarını ıslatarak belli ediyor. "Ash'e her zaman sorabilirsin. Sana doğruyu söyleyeceğini biliyorsun."

"Ne yaptın sen?"

"Onu davet ettim. Şu anda yolda. Kızma."

"Onarmıyorum. Onunla ilişkimi onarmak istiyorum ama Dillon'a mesafeli dururken bunu yapamazdım çünkü bu her zaman odadaki fil olurdu."

"Güzel. Buna sevindim. Onunla birkaç kez konuştum. Senin için burada olmak istiyor ve onun tekrar hayatında olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettirecek. Senin için bu kadar endişelenmememe yardımcı olacak."

"Ash'in hayatıma geri dönmesini istiyorum ama ben de korkuyorum çünkü bu çok fazla eski anıyı ve duyguyu su yüzüne ve bununla başa çıkabileceğimden emin değilim." Ash ve ben kardeşinin çok ötesindeyiz ve Dillon'dan ayrı anılarımız var, ancak birbirine karışmış pek çok anı da var. Onları tamamen ayırmak zor ama deneyeceğim çünkü İrlandalı kankamla işleri yoluna koymam gerekiyor.

"Dışarıda olmak içeride olmaktan iyidir bebeğim ve Ash seni zorlamayacak. Dillon'ı dizginlemene yardım edecek."

"Kimsenin o adamı dizginleyebileceğinden emin değilim," diyorum tekrar pencereden dışarı bakarak.

Easton, Dave'le konuşurken Dillon'ın elini çekiştiriyor, bir yandan da birkaç genç zıplama evini şişirmeye çalışıyor. Dillon Easton'ı kollarının arasına alıyor, sırtının üst kısmı ağrıyor ama yüzündeki bariz neşe her türlü acıya değdiğini gösteriyor. Easton öyle bir hareketlendi ki

haftalardır görmemiştim. Ne söylediğini anlayamıyorum ama Dillon'a bir şeyler anlatırken küçük sevimli ağzı fazla mesai yapıyor.

Anılar zihnimde yeniden canlanıyor ve Dillon'ın bir zamanlar beni nasıl hayata döndürdüğünü hatırlıyorum. Dillon pek çok şey olabilir, ama hayatı kucaklayışının büyülü olduğunu inkar etmek mümkün değil ve insanları kendine çeken de kişiliğinin bu yönü. "Denememiz gerektiğinden bile emin değilim," diye mırıldandım.

Her şey yeniden değişmek üzere ve umarım doğru kararı veriyorumdur.

" Anne! Dillon Amca'nın bana bir sürprizi var!" Cuma öğleden sonra Viv'in evine adımımızı atar atmaz Easton bağıyor. Geçtiğimiz ay hem cennet hem de cehennem gibiydi. Cennet çünkü her Cuma Easton'ı kamptan alıp günün geri kalanını onunla ve Viv'le geçirebiliyorum. Cehennem çünkü onları görmediğim diğer altı gün bana altı yıl gibi geliyor.

East anında kalbime girdi ve orada kalıcı bir yer edindi. O temiz bir nefes ve dünyamı son derece aydınlattı. Her şeyden çok keyif alıyor ve onun da benim gibi açık havayı sevmesine bayılıyorum.

Bir şeyler yapmak için pek şanslı olmuyor.

Viv aşırı korumacı, öyle ki endişelenmeye başladım. Kamp dışında East'in gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyor ve tüm zamanlarını eve kapanarak geçiriyorlar. Bunun bir angarya olmadığını biliyorum. Ev çok büyük ve East tek bir şey bile istemiyor. Bir havuzu, bir ağaç evi, devasa bir oyun alanı ve engelli parkuru ve akla gelebilecek her türlü oyuncak, aktivite ve oyunun bulunduğu kapalı bir oyun odası var.

Viv öğleden sonralarını oyun randevuları ve aktivitelerle dolduruyor, böylece hiç sıkılmıyor, ama kendini kafeste hissettiğini söyleyebilirim ve annesiyle nasıl başa çıkacağımı merak ediyorum. Audrey'i arayıp Viv'in her zaman bu kadar korumacı olup olmadığını sormayı düşündüm ama bu ikisi çok kalın kafalı ve Audrey'in Viv'e söylemesi riskini göze alamam. Yanlış bir şey yaparsam ya da söylersem Viv fikrini değiştirir ve beni tekrar dondurur diye korkuyorum.

"Öyle, ha?" Viv koridorun sonunda belirerek, "Öyle mi?" diyor. Bakışları oğlunun iyi olup olmadığını kontrol ederken yüz hatlarını rahatlatma kaplıyor. Kadın çömelip kollarını açtığında Easton ona doğru koşuyor. Kendini ona atıyor, ona sıkıca sarılıyor ve kalbim onları her birlikte gördüğümde yaptığı o kıvrımlı şeyi yapıyor.

O kadar iyi bir anne ki, her zaman onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyuyor, onunla oynayarak veya ona kitap okuyarak saatler geçiriyor, iyi beslenmesini ve ona rahatlık ve yapı veren günlük bir rutine bağlı kalmasını sağlıyor. Birçok yönden bana annemi hatırlatıyor ama diğer yönlerden tamamen farklı.

Annemin evde bir sürü çocuğu ve işletmesi gereken bir çiftliği vardı, bu yüzden rutinimiz çok daha az katı, evimiz çok daha kaotikti. Ailemi her zaman sevdim, özellikle de beni yanlarına aldıkları ve ilk günden itibaren kendilerinden biri gibi davrandıkları için.

en başında. Ama büyüdükçe onlara, özellikle de anneme karşı daha büyük bir takdir geliştirdim.

"Şimdi görebilir miyim?" East ben yaklaşırken ayak ayak üstüne atarak soruyor. Kıkırdıyorum, saçlarını karıştırıyorum. Bu yaz açık havada geçirdiği saatler sayesinde aralıklı sarı teller kahverengi saçlarını açıyor. Ağustos ayının başına geldiğimize ve turneye çıkmamıza sadece beş ay kaldığına inanamıyorum. Onları nasıl geride bırakacağıma dair hiçbir fikrim yok. Viv bana hâlâ mesafeli dursa ve bana karşı buzlarının eridiğine dair hiçbir kanıt olmasa bile.

Viv doğrulur, yumuşak bir şekilde gülümser. "Her şey yolunda mıydı?" diye soruyor her zamanki gibi.

"Her şey yolundaydı." Endişesini bir dereceye kadar anlıyorum. O deli kaltak ona bıçakla saldırdıktan sonra, kamp organizatörleri Viv'den Easton'a artık eşlik etmemesini istedi. Tüm çocukları tehlikeye atacağı için başka bir olayı riske atamazlar, bu yüzden Viv'in isteksizce kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Şimdi Easton'ı oraya götürüyor ve Leon ya da Bobby onu içeri götürürken arabada bekliyor.

Tabii ki saldırıdan sonra basın ortalığı birbirine kattı ve tam ortalık başlamışken her şeyi yeniden gündeme getirdi. Hayran kulübüne gelen nefret mektupları iki katına çıktı ama Margaret Andre bunları Vivien'den uzak tutuyor. Onunla konuştum ve ciddi tehditler olursa bana haber vermesini istedim.

Görünüşe göre çılgınlık çılgınlığı çekiyor ve Reeve'in hayran kitlesinin Viv'i asla onaylamayan kısmı internette sesini daha fazla duyuruyor. Kaza için onu suçlamaları çok saçma ve Vivien'e katil diyen bir yazı daha görürsem kendimi kaybedeceğim.

Ash işe başladıktan sonra tüm sosyal medya hesaplarımın şifresini değiştirdi. Misilleme yapıyorum çünkü bu saçmalığı siktir et. Pislikler sevdiğim kadına zehir kusarken bir şey söylemememi mi bekliyor gerçekten? Sakın şu Saffhard'lardan bahsetmeyeyim.

Saffron Roberts bugünlerde hiç kimse için bir keş değil, ancak hala onun bomba olduğunu düşünen çekirdek bir takipçisi var gibi görünüyor. Viv'e bok atmak için yeni bir fırsatı seviyorlar ve ben de karşılık veremedim.

Ta ki Ash buna bir son verene kadar ve şimdi tüm hesaplarımdan yasaklandım. Grup PA'sına *uygun şekilde* yanıt verdiriyor - *onun* sözleri, benim değil - ve ben de bunu sineye çekmek zorunda kaldım.

East bacağımı çekiştiriyor. "Dillon Amca. Puh-leasssssee sürprizimi şimdi alabilir miyim?"

Eğilip burnunu çimdikliyorum. "Sabırsızlığını nereden aldığını merak ediyorum, hmm?" Yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görmemiş gibi yaparak ona gülümsüyorum.

Viv'in yüzünde. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum ama yine de oğlumuzla büyüyen ilişkim konusunda çelişkiye düştüğünü bilmek beni üzüyor.

Göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek East'e beni oyun odasında beklemesini söylüyorum, ben de Land Rover'ıma koşup bagajdan küçük gitar çantasını alıyorum. Yıpranmış çantamı da çıkarıp içeri giriyorum.

Ben geldiğimde Easton oyun odasındaki masasında boyama yapıyordu. Viv pencere kenarındaki yüksek arkalıklı kadife sandalyede oturmuş, günlüğüne bir şeyler karalıyor. Son zamanlarda bunu çok sık yaptığını fark ettim ve boğazıma bir yumru oturdu. İrlanda'da, ilişkimizin başlangıcında çok sık günlük tutardı ve bunun terapistinin bir önerisi olduğunu biliyorum. Şu anki terapistinin de aynı şeyi önerip önermediğini merak ediyorum. Eğer bu onun başa çıkma yoluysa. Reeve'i ve küçük bebeğini hatırlamak için.

East sandalyesinde dönüyor ve taşıdığım şeyi gördüğünde gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Anne!" bağılıyor, sandalyesini geri iterken gıcırıyor. "Dillon Amca bana bir gitar almış!"

Vivien günlüğünü yere bırakıp başını kaldırdı. "Bunu görebiliyorum." Onun içten gülümsemesi karşısında omuzlarım gevşedi. Buna nasıl tepki vereceği konusunda biraz endişeliydim ama ona önceden sormadım çünkü hayır demesine fırsat vermek istemedim.

"Nasıl çalındığını öğrenmek isteyebileceğini düşündüm. İlk başladığımda beş yaşındaydım. Sana öğretebileceğimi düşündüm."

"Yaşasın!" Bacağıma yapışarak bana doğru koşuyor ve ben biraz sendeliyorum. "Sen dünyadaki en iyi amcasın."

Hay sikeyim. Bu küçük adam beni mümkün olan en iyi şekilde öldürüyor. O kadar özgürce ve açıkça seviyor ki, kalbim onun yakın çevresine dahil olmaktan büyük mutluluk duyuyor. Umarım bana baba diyeceği günü iple .

Bizi izlerken Viv'in gözlerinde yaşlar süzülüyor ve tahmin ediyorum ki bu onun için de aynı derecede duygusal ama farklı nedenlerden dolayı.

"Gel kanepeye otur," diyorum, çantasını ona uzatırken. "O küçük güzelliğe dikkat et."

Deri koltukta yan yana oturuyoruz ve Easton'a gitarını nasıl açacağını ve nasıl tutacağını gösteriyorum. Viv sessizce izliyor ve bakışları vücudumun her santimine yayılan sıcak bir battaniye gibi.

"sende." Bakışları bana veda hediyesi olarak verdiği Fender'in üzerinde .

"Bu benim en değerli varlığım," diyorum, güzel ela gözlerinin derinliklerine bakarak. Bugün kahverengiden çok yeşil görünüyorlar ve irislerinde beni her zaman büyüleyen küçük altın benekleri görebiliyorum.

Viv hâlâ gördüğüm en güzel kadın. Ve çok zahmetsizce büyüleyici. Saçları kalın parlak örtüler halinde sırtından aşağı sarkıyor ve bronz teninde en ufak bir makyaj izi yok. Yaşlandıkça daha da zarifleşiyor ve parmaklarım ona dokunma arzusuyla seğiriyor. Tekrar onun etrafında olmak ve ona dokunamamak karşılaştığım en büyük zorluklardan biri.

Melankolimden sıyrılıp parmaklarımı DOD gravürünün üzerinde gezdiriyorum. "Bunu bilerek sahnede kullanmıyorum, kayıt ve kişisel kullanım için saklıyorum. Toxic Gods kayışını bile kopana ve değiştirilmesi gerekene kadar sakladım. Ash o zaman benim için bir Collateral Damage kayışı yaptırdı."

"Toksik Tanrılar nedir?" East soruyor.

"Bu grubumuzun ilk ismiydi. Amerika'ya geldiğimizde değiştirdik."

"Neden?" diye soruyor, parmaklarıyla gitarın tellerini tıngırdatarak.

"Çünkü plak şirketimiz ismi beğenmedi ve bizden başka bir isim seçmemizi istediler."

"İsim değişikliğinden hep Ash'in sorumlu olduğunu düşünmüştüm," diyor Viv. "Zehirli Tanrılardan hoşlanmadığını biliyorum."

Dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor. "Kız kardeşim saçmalıyor. Tüm itirazlarına rağmen o ismi çok severdi ve bu ismi korumak için herkesten çok mücadele etti."

"Uh-oh. Küfür kavanozunda bir dolar daha var." Easton parmağını yüzüme doğru salladıktan sonra avucunu parayı almak için uzattı.

"Yıl iflas etmiş olacağım," diyerek cüzdanımdan on dolarlık bir banknot çıkarıp oğlumun küçük eline sıkıştırıyorum.

Easton zıplayarak rafa doğru koşarken Viv bana "Lanet başına bir dolar," diye hatırlatıyor.

"İlerisini planlıyorum. Eminim günün sonunda sayım 10'a ulaşmış olacak." Başka bir sırıtışla savaşıyorum ve Viv gözlerini deviriyor.

"Amaç küfretmeyi bırakmak, öylece para vermek değil."

Homurdandım. "İster istemez mi? Gerçekten mi?"

"Bu şaka değil, Dillon. E geçen gün ailemin önünde lanet olsun dedi. Hiç etkilenmediler."

Lanet olsun. Viv'in ailesine benden nefret etmeleri için daha fazla sebep vermeme gerek yok. Geçen hafta birkaç aylığına evlerine döndüler. Sonra da başka bir film çekmek için Kanada'ya gidecekler. Lauren Mills'in geçen Cuma bana karşı soğuk olduğunu söylemek hafif kalır. Jack Frost'tan daha sıcak hisler alırdım. Jonathon Mills daha arkadaş canlısıydı ama anlaşılır bir şekilde hâlâ temkinli. "Daha çok çalışacağım ama küfür etmenin neden bu kadar büyütüldüğünü gerçekten anlamıyorum. Bu hala İngiliz dilinin bir parçası."

Oğlumun rafa ulaşmak için bir sandalyeye tırmanışını izlerken, "Bu görgüsüzlük," diyor. Kavanozun kapağını kaldırıyor ve paramı dikkatlice içine yerleştiriyor.

"Vay canına, bugün gerçekten güzel şeyler ortaya koyuyorsun. Kahvaltıda sözlük falan mı yiyorsun?"

Doğu'nun bakmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyor, sonra da bana ters ters bakıyor.

Göğsümden kahkahalar yükseliyor. "Bence kaba hareketler de küfür . Kavanoza bir dolar koymanızı talep ediyorum."

"Anneciğim." East yeniden yanımda beliriyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Kötü bir kelime mi söyledin?"

"Ben bir şey yapmadım. Dillon Amca sadece karıştırıyor." Bir eliyle ağzını kapatıyor ve ben kıkırdarken gözleri kocaman açılıyor.

East annesine doğru yürüyor ve elini uzatıyor. "Ver onu anne." Başını sallıyor ama dudaklarının kenarları seğiriyor. "Şok edici bir davranış."

Bir kahkaha patlattım. Bu çocuk. O en iyisi.

"Çok kötü örnek oluyorsun," mırıldanıyor Viv, oğluna çantasından bir dolar uzatırken bana kötü kötü bakıyor.

Kanepede arkama yaslanıyorum, Fender'imi yanıma koyarken bacaklarımı uzatıyorum. "Hiç öyle değilmişim gibi davranmadım ve bir zamanlar yozlaşmayı umursamadığım zamanlar oldu." Brittas Körfezi'nde birlikte geçirdiğimiz son hafta sonu aklımda canlanıyor ve onu buz gibi soğuk denize soktuğumu, vücuduma tırmanmadan önce onu sert ve hızlı bir şekilde becerdiğimi ve bacakları omuzlarımdan sarkarken onu yediğimi hatırlıyorum.

Sikim bu anıyı *seviyor*, rekor sürede sertleşiyor. Easton dönüp fark etmeden önce kot pantolonumu düzeltiyorum. Gerçi ne tür bir soru soracağını görmek eğlenceli olabilirdi. O meraklı küçük bir çocuk, etrafındaki dünyayı merak ediyor ve her zaman sorular soruyor.

Viv ereksiyonumu fark ediyor ama fark etmemiş gibi yaparak başka tarafa bakıyor.

Viv günlüğüne yazarken ben bir saat boyunca East'e gitar çalmanın temellerini öğretiyorum. sırada yüzünde duygusal bir ifadeyle bize bakıyor. Sonra, akşam yemeğinden önce onu birkaç saatliğine oyun parkına götürüyorum. Yemek yiyoruz ve sonra ona banyo yaptırıyorum. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri bu. Boyunun yaklaşık üç katı büyüklüğünde kabarık bir havluyla onu kuruluyordum ki, yatağına yatırıp ona bir hikaye okuyup okumayacağımı sordu. "Elbette, dostum." Pijamalarını giymesine yardım ederken başının üstünü öpüyorum. "Önce annenle bir anlaşılm."

"Anne!" Easton büyük boy terlikleriyle ve yarı kuru saçlarıyla oturma odasına koşuyor. O kadar ki fön çekmeme bile zor izin veriyordu. "Dillon Amca'nın bana bir hikaye okumasını ve beni yatırmasını istiyorum."

Viv'in gözleri doluyor ama hemen kendini toparlıyor ve oğluna belli belirsiz gülümsüyor. "Tamam. Eğer istediğın buysa."

Easton kollarına atlıyor ve o küçük kollarını ve bacaklarını bana sararken ben de onu sıkıca tutuyorum.

Viv'in gözünün kenarından bir damla yaş süzölüyor ve üzgün olmasından nefret ediyorum. Nedenini tahmin edebiliyorum ve keşke onu teselli edebilseydim ama buna asla izin vermezdi.

Hiç göreceğ mi merak ediyorum.

"Rahat mısın?" Oğlumun yatağında yorganın altına girerek soruyorum.

"Evet." Bana sırtlıyor ve varlığımdan duyduğu bariz mutluluk özgüvenim için harikalar yaratıyor.

"Okuduğun bir kitap var mı, yoksa sana bir hikâye anlatmamı ister misin?" O bana sokulurken kolumu omuzlarına doluyorum.

"Annem bana Roald Dahl'dan *Devasa Timsah*'ı okuyor. Bana onu okuyabilirsin." Koltuk başlığına yaslanıyor. "Ama önce babama günümü anlatmam gerek." Easton yatağının başucundaki dolaptan Reeve'in çerçeveli fotoğrafını alıp kucağına koyuyor. "Annem, babam ve Lainey'nin cennette birlikte olduklarını ve onlarla konuştuğumda beni duyduklarını söylüyor, bu yüzden her gece yatmadan önce onlarla konuşuyorum" diye açıklıyor. Sonra kampta olan her şeyi ve öğleden sonramızı nasıl geçirdiğimizi anlatmaya devam ediyor.

Reeve'e gününü anlatırken kolumu oğluma dolayarak göğsümde gerilmiş bir acıyla onu dinliyorum. Easton konuşurken kardeşimin fotoğrafına bakmak ayıltıcı bir deneyim. Ash duygularımı derinlere gömmek yerine işlemem gerektiğini söylüyor ve haklı olduğunu biliyorum. Ama ben korkağın tekiyim çünkü bunu sürekli erteliyorum. Easton'ın babasına gününü anlatmasını dinlemek kalbimdeki yarayı biraz daha deşiyor ve er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum.

"İyi geceler baba." Easton eğilip Reeve'in resmini öpüyor. "Seni özledim." Çerçeveyi saygıyla dolabına geri koyarken yüzünde hüznü bir ifade beliriyor. Tavşan şeklindeki pembe ayıcığı kaptığı gibi ona sarılıyor ve "İyi geceler, Lainey" diye fısıldıyor.

Ah, lanet olsun. Dağınık bir duygu yumağı boğazımı tıkıyor ve keşke oğlumun acısını dindirebilseydim diyorum. Yanaklarımdaki nemi silerek ona daha sıkı sarılıyorum. "Hikâyen için hazır mısın, dostum?"

"Ben hazırım." Sesi daha küçük, daha sessiz ve aklından tam olarak ne geçtiğini merak ediyorum. Yanıma sokuluyor ve ben bu yataktan asla çıkamayacağım için oldukça mutluyum.

"Hadi uzanalım," diyorum, dolabının üstünden kitabı alıyorum ve ikimiz de yorganın altına giriyoruz. Kollarımda biraz dönüyor, böylece bana bakıyor. Bana bakarken kocaman mavi gözleri çok masum ve güven dolu. Kalbim ona karşı sevgiyle dolup taşıyor. Gerçeği sadece on bir haftadır biliyor olabilirim ve onun hayatına sadece son bir aydır dahil olmuş olabilirim, ama duygularım

hemen devreye girdi. Easton'ı tanıdığım andan itibaren sevdim. çok zor. O çok sevimli küçük bir çocuk. Tatlı, akıllı, sevecen, eğlenceli bir mizah anlayışı ve iyi bir kalbi var, tıpkı annesi gibi.

Bir oğuldan isteyebileceğim her şey onda var ve daha keşfedilecek çok şey var.

Kitabın bir kısmını okudum ve omzuma yaslanarak uykuya dalması uzun sürmedi. Uzun süre ona bakıyorum, güzel yüzünün her santimini not ediyorum, hafızama kaydediyorum. O kadar genç ve masum görünüyor ki, onu bu kadar inciten bir dünyaya sessizce öfke duyuyorum. Babasını bu kadar genç yaşta kaybetmek onun ruhunda her zaman bir gölge olarak kalacak. Belki büyüene kadar anlamayacak ama iz bırakacak. Kız kardeşini de kaybetti ama bu aynı şey değil. Hayatında ben olsam bile Reeve'i kaybetmek onu her zaman incitecek.

İkizim konusunda ne kadar çelişkili olsam da, oğlumun hayatında oynadığı rolü ya da onu sevme şekli için Reeve'e ne kadar minnettar olduğumu inkar edemem. Easton babasına tapıyor ve bunu ondan asla alamam.

Askeri bir hassasiyetle, onu uyandırmamak için yavaşça yataktan kalkıyorum. Kalbim hem ağır hem hafif, kafam düşüncelerle dolup taşıyor, yatak odasından çıkıp kapıyı yavaşça aralıyorum. Viv'in kapıyı sonuna kadar kapatıp kapatmadığını bilmiyorum, o yüzden biraz açık bırakıyorum.

Arkamı döndüğümde Viv'i halı kaplı zeminde oturmuş, sırtını duvara dayamış, sessizce ağlarken buluyorum. Bana bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. O kadar küçük, o kadar kaybolmuş, o kadar kırılmış görünüyor ki, gözlerinde görmek bana acı veren çaresiz bir yalvarış var. Sanki bir yanı beni kendinden uzaklaştırmaya ve bir daha asla içeri almamaya kararlı olsa da acısını dindirmem için bana sessizce yalvarıyor. Lekeli teninden bir süredir burada olduğunu anlayabiliyorum.

Konuşmadan eğildim ve onu kucaklayıp göğsüme yasladım. Kolları tereddüt etmeden boynuma dolanıyor ve ben aşağı inerken sessizce hıçkırarak bana yaslanıyor.

Rahat oturma odasına girdiğimde hiçbir şey söylemiyor ve ben de onu zorlamıyorum. Neden üzgün olduğu çok açık. Açık şöminenin önüne yerleştirilmiş pelüş kanepelere doğru yürürken odayı tarıyorum.

Bu alanı misafirler için kullandıkları daha resmi oturma odasına tercih ediyorum. Her iki odada da aile fotoğrafları var ama bu odada şöminenin üzerinde duran ve bir duvarı boydan boya kaplayan çerçeveli resimler aile olarak geçirdikleri zamanın gerçek tarihi. Diğer odadaki daha resmi portrelerin aksine.

Onları görmek acı veriyor ama Vivien ve Easton'ın hayatlarında sevgi olduğu için mutluyum. Bu resimlere bakan hiç kimsenin Reeve Lancaster'ın ailesini ne kadar çok sevdiğini görmezden gelmesine imkan yok.

İrlanda'da Viv'le birlikteyken bana onun hakkında bazı şeyler anlatırdı ve bana sahiplenici bir kontrol manyağı gibi gelirdi. Onu gerçekten sevip sevmediğini ya da temsil ettiği şeyin bu olup olmadığını merak ediyordum. Geçtiğimiz ay bu evin etrafında olmak, yanıldığımı ilk ve son kez anlamamı sağladı. Onu seviyordu. Belki de benim sevdiğim gibi. Onun bir ödül eşinden başka bir şey olmadığı açık.

Kanepeye oturur oturmaz Viv kucığımdan kalkıyor, köşeye kaçıyor ve benden olabildiğince uzağa yerleşiyor. Acı boğazıma düğümleniyor ama Ash'in önerdiği gibi ona odaklanarak acıyı bir kenara itiyorum. "Sen iyi misin?"

Omuz silkiyor, gözlerini ovuşturuyor. "Senin iyi tanımına bağlı." "Onun yerine geçmeye çalışmıyorum," diye onu rahatlatıyorum çünkü biliyorum ki Tetikleyici. "Ve seni üzmemekten hoşlanmıyorum. Seni ağlarken görmekten nefret ediyorum."

"Bu senin hatan değil ve sen yanlış bir şey yapmadın. Easton zaten sana tapıyor ve ben de bundan memnunum. Ben mutluyum." Sanki benim kadar o da kendini ikna etmeye çalışıyor. "Sadece Reeve'in yaptığı şeyleri yaptığını görmek zor."

Ne demek istediğini anlayarak başımı sallıyorum. Acaba her zaman bu kadar zor olacak mı? Her zaman onun gölgesindeymişim gibi mi hissedeceğim? Hayatlarındaki varlığım Viv'e hep Reeve'i mi hatırlatacak?

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" Küçük sehpanın üzerindeki mendil kutusunu ona uzatarak soruyorum.

"Beyaz şarap," diye .

"Bir bira almamın sakıncası var mı?"

Kaşlarını çattı. "Artık içmiyorsun sanıyordum?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, yeniden uzamasına seviniyorum. Kendimi daha kendim gibi hissediyorum. "Sanılanın aksine ben alkolik değilim. Rehabilitasyonda geçirdiğim süre kurumaktan ziyade kafamı toparlamak ve bazı şeylerin üstesinden gelmek içindi." Ayağa kalkıyorum. "Neden içkileri getirmiyorum, sonra konuşabiliriz?"

Cuma geceleri Easton yattıktan sonra genelde yaptığı gibi beni kapı dışarı bekliyorum. Ama başını sallıyor ve ben de bunu sorgulamadan, fikrini değiştirmeden önce oradan hızla uzaklaşıyorum.

Cuma gecesi Charlotte'un izin gecesi olduğu için mutfak boş, bu yüzden etrafı karıştırıyorum, baş üstü presinden cips ve çikolata alıyorum çünkü acıkmış hissediyorum ve Viv kalorili ikramlarla kolayca başa çıkabilir. Stres ve iştahsızlık yüzünden her zamankinden daha zayıf. Ona soğuk bir kadeh şarap dolduruyorum ve içeceklerimiz ve ikramlarımızla oturma odasına dönmeden önce bir şişe bira alıyorum.

Viv boşluğa bakıyor, derin düşüncelere dalmış görünüyor ve keşke zihin okuyabilseydim çünkü onun ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim. Atıyorum

ve ona bir kadeh şarap uzatıyorum. Her ne kadar ona sokulmak istesem de, kanepenin kendi tarafımda kalarak ona alan bırakıyorum.

"Eskiden çok fazla içerdim," diye anlatmaya başlıyorum biramın kapağını açarken. "Ama kafamdaki tüm saçmalıkları silmek için bilinçli bir karardı. Fiziksel olarak kendimi içmekten alıkoyamadığım için bağımlı değildim, ancak bunu bir koltuk değneği olarak kullanmanın neredeyse aynı derecede kötü olduğunu biliyorum. Bu yüzden artık bilerek çok fazla içmiyorum. Bu ve daha sağlıklı olmaya çalışıyorum." Şu anda bana ihtiyacı olan bir oğlum var. Zaten bir babasını kaybetmiş olan bir oğul ve ben kelimenin tam anlamıyla onun yanında olmaya kararlıyım.

"Kafanda ne saçmalıklar var?" Şarabını yudumlarken dizlerini göğsüne çeker.

"Sen gittikten sonra iyi bir durumda değildim. A&R gözlemcisi bizi Dublin'de görmeye geldiğinde her şey çok hızlı gelişti. NDA'dan aldığım parayı bizi Los Angeles'a taşımak için kullandım. Plak şirketiyle anlaştıktan sonra ilk albümümüz üzerinde çalışmamız için Capitol Stüdyoları'nda yerimizi ayırttılar. Tüm yıl boyunca öfkeyle yazıyordum ve iki ya da üç albüme yetecek kadar şarkımız vardı."

"Benim hakkımda mıydı?" diye ağzından kaçırıyor ve her iki yanağında da tanıdık bir kırmızı leke belirlediğinde kalbim eriyor. "'Hollywood Ho' ve 'Fuck Love'," diye açıklıyor.

Başımı salladım. "Seni kaybettikten sonra pek çok aşamadan geçtim. İlk yıl kalbim kırıldı ve acı, suçluluk ve pişmanlık içinde boğuluyordum ve o zaman 'Tek Sebeğim Sensin', 'Kalbimin Kraliçesi', 'Kırık Aşk' ve en çok satanlar listesine giren bir sürü başka şarkı yazdım. İkinci yılda bir sonraki aşamaya geçtim ve çok kızmıştım." Ağız dolusu birayı geri deviriyorum. "Her şey senin evlendiğini ve bir çocuk sahibi olduğunu öğrendiğimde başladı."

"Sizin olabileceğinden mi şüpheleniyordunuz?"

"Easton'ın doğum tarihini Google'da aratacak kadar şüphelenmiştim. Doğum gününün Haziran'da olduğunu söyleyen bir sürü makale okudum, hepsi bu kadar." Hayatımın en zor zamanlarından birini hatırlayarak boşluğa bakıyorum. "Sen ve Reeve tüm sosyal medyayı kaplamıştınız ve Reeve o yıl en çok satan filmlerin hepsinde oynamış gibi görünüyordu. İkinizden de uzaklaşmıyordum ve bu beni öldürüyordu. 'Hollywood Ho' ve 'Fuck Love' şarkılarını öfkem ve depresyonum doruktayken, bana yaptıklarınızdan dolayı sizden nefret ettiğim zamanlarda yazdım."

"Hollywood Ho'yu ilk duyduğumda ağlamıştım. Benim hakkımda olduğunu ve benden nasıl bu kadar nefret edebildiğini anlayamıyordum."

"Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır, Viv. Bu lafı çok duydum ama o duruma düşene kadar bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştım." Konuşmak için ağzını açıyor ama ben onu oyalamak için başımı sallıyorum. İşim bitmedi ve hepsini dışarı çıkarmam gerek. Öne doğru eğildim,

ona doğru süzölüyorum. Şarabını içiyor, bana tüm dikkatini veriyor ve bu şeylerin içinden geçmek zor olsa da, bu anı hiçbir şeye değişmezdim.

Onunla birlikte var olmayı her zaman sevmişimdir.

Vivien ne zaman onun yanında olsam, başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde ruhuma bir iç huzur duygusu getiriyor.

" her şeyin seninle ilgili olduğunu anlamayı istiyorum," diye açıklıyorum. "Seninle tanıştığım andan itibaren yazdığım her şarkı sözü seninle ilgili. Ve nefret şarkılarından çok daha fazla aşk şarkısı var, çünkü senden nefret etmek istediğimde bile edemedim. Şarkı yazmak duygularımı akıtmanın, öfkemi dışa vurmanın bir yoluydu, ama senden asla nefret etmedim. Kelimenin gerçek anlamında değil." Gözlerinin içine bakmadan önce biramdan bir yudum daha alıyorum. "Sana bu kadar aşıkken bu imkansızdı. Olmak istemedim, çünkü sen onunla birlikteydin, ama kalbim etkilenmeyi reddetti."

"Neden benim için savaşmadın?" Beni cam gibi gözlerle süzüyor. "Dublin Havaalanı'ndaki terminalde saatlerce volta attım, gelip beni alman için sessizce yalvardım. Uçağa binmek için son dakikaya kadar bekledim ve sen gelmedin. Öylece gitmeme izin verdin."

Başımı sallıyorum, daha önce kendime verdiğim söze rağmen yaklaşıyorum. Bu gerçeği itiraf ederken ona daha yakın olmam gerekiyor. "Ama ben yapmadım, Viv. Senin peşinden geldim. Benimle Dublin'e dönmen için sana yalvarmak için Los Angeles'a uçtum."

Yüzünde şok ifadesi beliriyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Ne?" diye kekeliyor.

"Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp af dileyecektim. Her şeyimi ortaya koyacaktım. Gruptan ayrılmaya ve Dublin'de seninle kalmaya hazırdım. Sen benim olmayı kabul ettiğin sürece her şeyi kabul edebilirdim."

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Anlamıyorum. Bunu nasıl bilemedim?"

Biraz daha bira içiyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Şimdi bile bu anıyı yeniden yaşamak acı veriyor. "L.A.'deki otelime saat iki civarında vardım. Sen birkaç saat önce gelmiştin. Ash bana ABD cep telefonu numaranı verdi, defalarca denedim ama ya kapalıydı ya da kapanmıştı."

"Şarj etmeyi unutmuştum," diye açıklıyor. "Uçakta kalbim o kadar kırılmıştı ki bunu yapmayı hatırlayamadım. Reeve beni aldıktan bir süre sonra şarjı bitti."

"Yanlış anlaşılabilir bir sesli mesaj bırakmak istemedim." Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu çok garip, hiç cevapsız çağrı görmedim."

Ne olduğunu anlamak için fazla bir şeye gerek olduğunu sanmıyorum. "Sanırım Reeve onları arama kayıtlarından silmiş." Beni uzak tutmaya kararlıydı.

ve belli ki bana geri dönmemesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum ama mantıklı olan tek açıklama bu." Şakaklarını ovuşturuyor. "O aramaları görmüş olsaydım, her şey değişebilirdi."

Başımı sallıyorum çünkü hepimiz farklı tepki vermiş olsaydık farklı sonuçlanabilecek o kadar çok şey var ki. Ama şimdi bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok.

"Ondan sonra ne oldu?" diye soruyor.

"Sana ulaşamayınca, biraz zaman geçirmek için televizyonu açtım ve o zaman senin onunla olan görüntülerini gördüm. Sizi balkonda birlikte gördüm. Çıplak olduğunuzu biliyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ve bana bir mesaj gönderdiğini biliyordum. Sadece gazetecilere verdiği ifade değildi. Kolunu göğüslerini örtmek için kullanmasıydı, tıpkı doğum gününde ona gönderdiğimiz fotoğrafta benim yaptığım gibi. Seni de koruduğunu biliyorum ve belki de çok fazla anlam çıkarıyorum ama yine de mesajı açık ve net bir şekilde aldım."

Şişemi masaya bırakıp başımı ellerimin arasına gömüyorum. O görüntüyü her hatırladığımda olduğu gibi göğsümde bir acı belirliyor. Sonsuza dek beynime kazındı ve birçok kez onu temizleyebilmeyi diledim. "Nasıl doğruca ona geri koşabildin?" Başımı kaldırıyorum, acıyan gözlerle ona bakıyorum. "Bana onun nerede olduğunu bilmediğini söylemiştin. Bu bir yalan mıydı?"

Şiddetle başını sallar. "Gerçek buydu. Beni havaalanından almaya geleceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Doğum gününden beri onunla hiçbir temasım olmamıştı. Audrey'den ve ailemden bildiğim tek şey, hatalarını telafi etmek için bir şeyler üzerinde çalıştığıydı. Ama kimse bana ne yaptığını söylemedi çünkü Reeve bunu bana kendisi açıklamak istiyordu."

"Ama sen onunla yattın." Göğsüme görünmez bir ağırlık otururken bir elimi dikenli çene çizgimin üzerinde gezdiriyorum. "Bu beni öldürdü. Özellikle de başka birini öpebilmem için bir yıldan fazla zaman geçmesi gerekirken." Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyordum. Öfkemin büyük bir kısmı bu farkındalıktan kaynaklanıyordu. Bu beni onun benden daha iyi oynadığına inandırmıştı. Bu, paylaştığımız her anı sorgulamama neden oldu.

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Planlı değildi ama kalbim çok kırılmıştı ve o da oradaydı. Reeve her zaman evim gibi hissettirdi. Üzgün olduğumda beni teselli eden hep o oldu." Dudaklarından titreyen bir nefes kaçıyor ve tekrar gözyaşlarının eşiğine geliyor. "O zamanlar seni incitmek istememiştin, şimdi de istemiyorum, Dillon."

"musun?"

"Sanırım birbirimizi yeterince incittik." Bu duygu havada asılı kalıyor ve çok büyük bir ağırlık taşıyor. "Ama benimle ilgili bir şeyi anlamalısın," diye devam ediyor. "Bu asla sen ve Reeve arasında bir rekabet değildi. İkinizi de farklı şekillerde sevdim. Kalbimi milyonlarca parçaya böldün Dillon ve eve dönerken L.A.'den kaçtığımdan bile daha çok üzuldüm. Reeve geldiğinde onu gördüğüme sevindim çünkü o her zaman soluduğum hava oldu. Hatalarını düzeltmek için yaptığı her şeyi anlattı. Tüm doğru şeyleri söyledi ve beni öptüğünde ona karşı koymadım çünkü onun sevgisi seni kaybetmenin acısını birkaç unutmam anlamına geliyordu ve ben de buna sarıldım. Buna ihtiyacım vardı çünkü daha önce hiç olmadığım kadar kırılmış ve kaybolmuştum."

Gözlerini kaçırarak şarabından büyük bir yudum alıyor. "Sonrasında kendimle gurur duymadım. Gözyaşlarına boğuldum çünkü kendimi en büyük ihanete uğramış gibi hissettim." Göğsünü ovuşturuyor. "Sana bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissettim ama sonra ne kadar acımasız olduğunu ve senin için hiçbir şey ifade etmiyordum gibi gitmeme nasıl izin verdiğini hatırladım. Binlerce kilometre ötede Aoife ile yatakta olduğuna inandım ve bu suçluluk duygumu azalttı."

"Gerçekten , değil mi?"

Derin bir nefes veriyor. "Ben öyle görmüyorum. Bakamıyorum. Bu, kocam ve oğlumla paylaştığım hayatın hiç yaşanmamış olması gerektiğini kabul etmek gibi bir şey olur. Pişman olduğum şeyler var ama bundan pişman olmayacağım."

"Senden bunu asla istemezdim. Ve onca yıl sensiz günah kadar mutsuz olmama rağmen sana o zamanı çok görmüyorum."

"Gerçek bu mu?" Başını yana eğiyor. "Öyle. Seni sevmek istemedim ama sevdim. Seviyorum."

"Peki ya diğer kadınlar? Bekâr olmadığını biliyorum. Olmanı da beklemezdim," diye ekliyor aceleyle. "Ama senin bir sürü güzel kadınla çekilmiş fotoğraflarını gördüm. Hiçbirine karşı bir şey hissetmedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. İlk başta kimseyle birlikte olamadım. Sonra, öfkem doruktayken, seni sistemimden atabileceğimi umarak becerebildiğim kadar çok kadınla yatmaya başladım ama işe yaramadı. İşleri daha da kötüleştirdi çünkü hiçbiri sen değildi. Sonrasında kendimi daha da yalnız ve acım daha da keskinleşiyordu. Bu sadece beni daha da öfkeliendiriyor ve seni daha çok özlememe neden oluyordu. Bu içinden çıkamadığım bir kısır döngüydü. Ve ben bir hıyardım, tüm hayal kırıklığımı bu rastgele kadınlardan çıkarıyordum çünkü onlara bakmaya dayanamıyordum, onların sen olmadığını biliyordum. Kimse yaklaşıp ve ben bundan bıktım. O zaman içkiye yöneldim."

"Tek ilişkinin ben olduğumu mu söylüyorsun?" İnançsızlığı her halinden belli. ton.

"Evet, Hollywood." Ona orantısız bir sırıtış attım. "Sadece sen vardın."

Bana değerlendirci bir bakışla bakarken dudağını kemiriyor. "Sen farklısın."

"Sorunlarımın üstesinden gelmeye çalışıyorum. Daha açık, daha sabırlı ve daha az öfkeli olmaya çalışıyorum. Bu devam eden bir çalışma." Boynumun arkasını ovuyorum. "Bir terapistle gitmeye başladım. Rehabilitasyonda biriyle konuşmuştum ama Ash son zamanlarda olanlarla başa çıkmama yardımcı olması için beni yeni biriyle görüşmeye ikna etti."

"Benim de bir psikiyatristim var."

"Bu yüzden mi yine günlük tutuyorsun?"

"Hem evet hem hayır. Dublin'de terapideyken Sheila'nın önerdiği şeyin bu olduğundan bahsettim ve Meryl eğer yardımcı olduysa tekrar denememi söyledi."

"Yardıma oluyor mu?" Bir avuç cips alıp ağzıma tıktırıyorum.

"Evet," diye sessizce itiraf ediyor. "Her şeyi belgeliyorum ve bu üzücü olsa da onu tanıdığım için ne kadar şanslı olduğumu hatırlamama yardımcı oluyor. Böyle sevildiğim için." Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Onu çok özleyorum."

". "

Sessizlik çöküyor ama garip değil. Tekrar görüşmeye başladığımızdan beri onunla paylaştığım en rahat sessizlik bu.

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyor, cam gibi gözlerle beni süzüyor. "Seni çok düşündüm." Burnunu çekiyor, bir ağız dolusu şarabı yudumluyor. "Evliliğim boyunca hâlâ seni düşündüğüm için çok suçluluk duydum."

"Etkinliklerde ikinizden de uzak durmak için elimden geleni yaptım ama bir yanımda da sizinle karşılaşmayı arzuluyordu. Seni onun kolunda görmenin beni öldüreceğini bilsem de, sadece seni tekrar görmek istedim. Kendime bunun gerçek olduğunu hatırlatmak için. Tüm bunları hayal etmediğimi."

"Beni sevdin mi?"

"Evet, Viv." Hâlâ şüphe duymasından nefret ediyorum. Ona karşı hıyar gibi davrandığımdan ve söylediğim her şeye inanmamasını sağladığımdan nefret ediyorum. "Bana güvenmediğini biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum. Sana yanlış yaptım ve bunun için kendimden nefret ediyorum ama seni sevmekten asla vazgeçmedim. Sen gittiğinden beri hayatımda tökezliyorum ve çok yalnızım." Abartılı bir nefes alıyorum, boğazıma takılan yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Senden bir şey bekleyemeyeceğimi biliyorum ama arkadaş olmayı deneyebilir miyiz?" Bir yerden başlamamız gerekiyor ve kabul edeceğini umuyorum.

"Sana bundan daha fazlasını teklif edemem, Dillon," diye uyarıyor.

"Biliyorum ve bu benim için sorun değil." Saçmalık bu. Kalıcı olarak arkadaş bölgesine düşersem yıkılırım ama onu baskı altına almak istemiyorum. Onun ihtiyaçlarına öncelik vermeye çalışıyorum ve şu anda ihtiyacı olan şey bu.

"Tamam. Deneyeceğim."

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme gösteriyorum ve o bir anlığına görünüyor.

"Neden saçını boyadın ve tekrar lens takmaya başladın?" Meraklı gözleri benimkileri yokluyor.

"Gerçekten mi?"

Kaşları anında çatıldı. "Hayır, bana yalan söylemeye devam etmeni istiyorum." Gözleri kısıldı.

Sikeyim. "Bunu hak ettim."

"Hayatımızda olacaksın, Dillon. Easton'ın hayatında olacaksın. Sadece arkadaş olmayı kabul ettik. Bunun yürümesinin tek yolu tamamen dürüst olmak. Tüm bu sırlardan ve yalanlardan bıkmadın mı?"

"Öyleyim ve her şey çok anlamsızdı."

Başını sallıyor. "Geçmişin hataları için kendimizi hırpalamaya devam edebiliriz ya da ilerlemeyi seçebiliriz. Bunları geride bırakmaya çalışabiliriz." Ağzından ıslık gibi hava çıkıyor. "Bunu yapmaya devam edemem. Geçmişe sünger çekmek ve yoluma devam istiyorum."

"Beni affedebilecek misin?" Cevap vermesini beklerken nefesimi tutuyorum.

"İstiyorum ama yapabilir miyim bilmiyorum. Tek söz verebileceğim şey deneyeceğim."

"Bundan daha fazlasını isteyemem." Boğazımı temizliyorum. "Reeve'e bu kadar çok benzemezsem benimle birlikte olmanın senin için daha kolay olabileceğini düşündüm," diye itiraf ediyorum ama bu gerçeğin sadece yarısı. Aptalca bir şekilde, eskiden görüldüğüm gibi görünürsem bana tekrar aşık olabileceğini umuyordum.

Viv bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallar.

Birlikte çok iyidik ve çok güzel zamanlarımız oldu. İlişkimizin o korkunç son anlarla tanımlanmasını istemiyorum. Özellikle de Easton'da bu kadar değerli birini yaratmışken. Gelecekte, oğlumuzun anne ve babasının birbirini sevdiğini bilmesini istiyorum. O son gece Viv'le tüm kalbim ve ruhumla seviştim. O an büyülmü hissettirmişti. Şimdi biliyorum ki bunun nedeni bu inanılmaz yeni hayatı yaratıyor olmamızdı.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve benim bakışlarımın da onunkiler kadar duygusal olup olmadığını merak ediyorum. Hâlâ söylenmesi gereken çok şey var ama sanırım ikimizin de bu gecelik bitti. Birbirimize bakıyoruz ve ben onu öpmeyi çok istiyorum ama o bana aynı şeyi istediğine dair hiçbir işaret vermiyor. Hâlâ kocasının yasını tutuyor ve yapmam gereken en son şey onu pişman olacağı bir şey yapmaya zorlamak. Uzun zaman olmadı ve buna saygı duymalıyım.

Arkadaş olmayı kabul ettik ve bu ileriye doğru atılmış büyük bir adım. Sabırlı olmayı öğreneceğim.

O kadar sabırlı olacağım ki, öldüğümde beni kanonlaştırmaları gerekecek.

Ash içimden geçenleri bilseydi benimle gurur duyardı.

Viv önce gözlerini kaçırıyor, ben de kanepede arkama yaslanıp biramı dudaklarıma götürüyorum. Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Sadece onunla olmanın. Umarım bir gün varlığım, onun yanında olmanın beni rahatlattığı gibi onu da rahatlatır.

Sessizce içiyoruz, ikimiz de düşüncelere dalmışız, gerçi fark etmediğimi sandığında bana gönderdiği sinsî bakışları fark ediyorum. Bir süre sonra koltukta kaykılıyor, bacaklarını sallıyor ve ayaklarını yere dikeyyor. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diyor boş bardağını sehpanın üzerine koyarak.

"Ne istersen." Ciddî gözlerle ona bakıyorum.

Sinirli olduğu her halinden belli olan bir tavırla ellerini elbisesinin ön kısmına sildi. "Lenslerden kurtul, Dil. O muhteşem mavi gözlerini görmek istiyorum."

"Dillon Amca'nın evi güzelmiş," diyor Easton onu yükseltici koltuğundan kaldırırken. Gözleri iki katlı geniş ve modern evi coşkuyla tarıyor. Bugün için o kadar heyecanlıydı ki dün gece onu zar zor uyutabildim. Audrey'nin tavsiyesine uydu ve Dillon'ın onu yatırdığı gecedan beri yine kendi odasında uyuyor. Yalnız uyumaktan nefret ediyorum ama ikimiz de alışmakta zorlansak da doğru olanın bu olduğunu biliyorum.

Kapı açılıyor, Dillon ve Ash ortaya çıkıyor ve onu gördüğümde kalbimin hızlandığını hissetmiyormuş gibi yapıyorum. Easton elimi sıcak bir patates gibi bırakıyor ve babasına doğru koşuyor. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor, her birlikte olduklarında olduğu gibi. Geride duruyorum, bugün bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim. Arkamı dönüp eve gitme ve bir şişe votkayla yatağa girme dürtüsü çok güçlü.

"Hey, sen." Ash bana doğru yaklaşıyor ve tereddüt etmeden sarılıyor. "Gelmeyi kabul ettiğin için çok mutluyum."

"Bundan emin değilim." Dillon'ın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Easton'ı omzunun üzerinden atmasını izliyorum. E sevinçle çığlık atıyor ve bugünün önemini farkında olmamasına seviniyorum. "Belki de eve gitmeliyim." Easton'ı burada bensiz bırakmayı düşünmemin kötü bir şey olduğunu biliyorum.

Dillon Easton'ı havaya fırlatırken Ash kolunu benimkine doluyor. Easton ciyaklıyor ve kıkırdıyor, iyice eğleniyor. "Bugün yalnız kalmamalısın. Bu çok kötü bir fikir olur."

Gözlerimi onunkilere çeviriyorum. "günlerden ne biliyor musun?"

Başını sallayarak beni öne doğru sürüklüyor. "Audrey ve ben haftada bir konuşuruz. Bana o söyledi."

İletişim halinde olduklarını biliyordum ama bunun düzenli bir şey olduğunu fark etmemiştim. Yine de kızgın değilim. Benim için endişelendiklerini biliyorum ve arkadaşlıklarını onarıyor olmaları hoşuma gidiyor. Her iki kankamın da iyi geçinmesi benim için önemli.

Ash her hafta öğle yemeği için evime geliyor ve sanki hiç ayrılmamışız gibi. Hala konuşacak çok şeyimiz var, ama grupla birlikte yollarda geçen hayat hikayelerini dinlemekten ve seyahat ettiği tüm harika yerleri duymaktan keyif alıyorum. Hayatıma geri döndüğü için mutluyum ve ona korkunç bir şekilde davrandığım için beni affettiği için minnettarım. "Hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim," diye itiraf ediyorum. "Bunu yüksek sesle söylemek çok zor. Ne zaman bir köşeyi döndüğümü düşünsem, bir şey oluyor ve tekrar başa dönmüş gibi hissediyorum."

"Neredeyse üç ay oldu. Bence harika gidiyorsun. Bir bebeği kaybetmek dayanabileceğiniz en yürek parçalayıcı şeylerden biridir. Kocanızı da kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Gözleri yaşıyor. "Acını düşünmek bile beni üzüyor."

Ön kapıdan birkaç adım ötede durup yürümeyi bırakıyoruz. "Dün gece yatağında uzanırken tek düşünebildiğim bugünün ne kadar farklı olması gerektiği idi. Neredeyse hiç uyuyamadım, hamileliğim tam dönemli olsaydı durum böyle olacaktı, ama karnımın içinde kıvranan ve tekmeleyen küçük bir meleşim yoktu." Bir elimi düz karnımın üzerine koyuyorum. "Hiç bu kadar boş hissetmemiştim."

Ash'in ağzından çıkan bir hıçkırık Dillon'ın başını çevirip kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Seni üzmem istememişim."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor ve elimi sıkıyor. "Bugünün senin için zor geçeceğini biliyorum ve bu yüzden yalnız kalmanı istemedim. Bence kafayı bulup cennetteki küçük meleşin şerefine kadeh kaldırmalıyız."

"İşte bu arkasında durabileceğim bir plan." Yatakta tek başıma hüngür ağlamaktan iyidir.

"Hey, Hollywood." Dillon oğlumuzu havaya fırlatmayı beni selamlayacak kadar uzun süre bırakıyor. Bana eskiden bayıldığım o şeytani sırıtışını gösteriyor ve gülümsediğinde tüm yüzü aydınlanıyor. Easton Dillon'a iyi geliyor. Oğlumuzun yanındayken ne kadar mutlu olduğu açıkça belli oluyor ve onu hiç bu kadar kaygısız gördüğümü hatırlamıyorum. Terapide olmasına sevindim çünkü çözmesi gereken çok derin sorunları var. Ash'e teşekkür etmem gereken başka bir şey daha var.

"Merhaba, Dillon." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim.

Geçen hafta konuştuğumuzdan ve bir tür anlayışa vardığımızdan beri aramız daha iyi. Meryl, öfkeme tutunmanın ve geçmişin yanlışlarına sarılmanın beni iyileşmekten alıkoyduğunu anlamama yardımcı oldu. Olanları değiştiremem. Sadece bundan sonra olacakları kontrol edebilirim. Dillon'dan nefret ettiğime inanarak kendimi kandırmak çok yorucu ve artık rol yapmaktan bıktım. O hayatımızda olacak ve her şey dostane olursa herkes için çok daha kolay olacak, bu yüzden yeniden başlamaya kararlıyım. Salı gecesi akşam yemeğine geldi ve neredeyse her gece yatmadan önce E ile FaceTime'da görüşüyor.

"Anne." Easton'ın sesi soluğu kesilmiş gibi. Dillon onu tekrar havaya fırlatırken, "Bulutlara ulaşmaya çalışıyorum," diye bağıyor.

Bana kalp yetmezliği vermeye çalışıyordu, daha çok. "Karnın ağrımadan önce bir süreliğine yeryüzüne inmeye ne dersin?"

"Ash teyzene kocaman bir öpücük vermeye ne dersin?" Ash ellerini yeğenine doğru uzatıyor. E neredeyse Dillon'ın kollarından Ash'in kollarına atlıyor ve yanaklarına bir sürü öpücük bırakıyor. Ash onun sırtına tırmanmasına izin veriyor ve koridorda yarışıyorlar.

Dillon kapıyı kapatırken Ash ve Easton'ın peşinden gidiyorum. Bana yetişmek için koşuyor. "Senin için," diyor ve bana uzun saplı beyaz bir gül uzatıyor. Gülü ondan alırken parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve koluma yayılan küçük karıncalanmalar bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlatıyor. "Sana bir keresinde beyaz güllerin yeniden doğuşu ve yeni başlangıçları simgelediğini söylemişim ama aynı zamanda barışı, masumiyeti ve sevgiyi de simgeliyorlar. Lainey'nin onuruna birkaç beyaz gül fidanı dikebiliriz diye düşündüm. Dışarıda her şey var ama çok fazlaysa zorunda değiliz."

Yürümeyi bırakıyorum ve duygularım beni ele geçirirken alt dudağım titriyor. Kontrolümü yeniden kazanmak için mücadele ediyorum, burnumu ipeksi yapraklara gömüp tanıdık limon kokusunu içime çekerken ona usulca gülümsüyorum. "Bu çok hoş bir fikir ve çok düşünceli," diye boğuluyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir de sana bir fikir danışmak istiyorum," diyor, elini saçlarında gezdirerek Saç.

Sarı saçları alnına düşüyor ve nostalji yüzüme tokat gibi çarpıyor. Bugün beni gerçekten zorluyor. "Ne oldu?"

"Arka bahçenize Reeve ve Lainey için bir anıt inşa etmek istiyorum. Easton'ın bu konuda bana yardımcı olabileceğini düşündüm. Çalılar ve güller dikebiliriz, belki ağaçlardan birine bir plaket dikeriz ve küçük bir taş bank yerleştiririz. Böylece East'in üzüldüğünde ya da onlarla konuşmak istediğinde gidebileceği bir yer olur."

"Dillon," diye fısıldıyorum gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken. Bir elimi göğsüme götürüyorum. "Bu mükemmel olurdu," diye hıçkırıyorum.

Tereddüt etmeden beni kollarına çekiyor ve beni teselli etmesine izin veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum, o beni sımsıkı sararken baharatlı kokusunun beni sarmasına izin veriyorum. Başımı göğsüne yaslıyorum ve belirsiz bir süre orada öylece durup birbirimize sarılıyoruz.

Sarılmanın değeri bilinmiyor.

Tekrar sarılmak inanılmaz iyi hissettiriyor.

Onun tarafından tutulmak.

Bu düşünce aklıma düştüğü anda Dillon'dan uzaklaşıyorum ve yanaklarımda kalan nemi siliyorum. "Diğerlerini bulmalıyız."

Başımı sallıyor, ellerini kot şortunun ceplerine sokarken üzgün görünüyor. "Senin için de uygunsa bahçeye önümüzdeki hafta başlayabiliriz diye düşünmüştüm. East okula dönmeden önce bitirmek istiyorum."

Easton on gün sonra anaokuluna başlayacak ama benim büyük çekincelerim var. Ancak bugün bunu düşünmek istemiyorum. "Gelecek hafta iyi." Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ve anında onun muhteşem mavi gözlerine takılıyorum. Ondan yeşil lens takmamasını istedim çünkü onu sarı saçlı ve mavi gözlü seviyorum. O

Güzel bir adam ve beni üzmekten korktuğu için gözlerini saklamak zorunda kalmamalı.

Gerçek şu ki, onun mavi gözlerini görmek istiyorum. Gözleri oğlumunkilerin aynadaki görüntüsü. O gözler tanıdık çünkü hayatımın hemen her günü onlara baktım ama Dillon'a bakmak Reeve'e bakmak gibi değil. Bu pek çok açıdan yanlış olurdu. Hayır, Dillon'ı mavi gözlerle görmek onu farklı bir ışık altında görmeme yardımcı oluyor ve beni rahatlatıyor. "Teşekkür ederim. Bu gerçekten güzel bir jest."

"Onu ne kadar özlediğini görüyorum. Yardım etmek istiyorum."

Başımı sallıyorum, yürümeye devam ederken derin bir nefes alıyorum.

"Havuza girmeden önce size ve East'e stüdyomu gezdirmek istiyorum."

"Görmek isterim."

"Güzel. Gel ." Bir omzunu kaldırıyor. "Ufaklığı suya girmeden önce yakalayacağız."

Ash bizimle geliyor ama Ro ve Jamie'yi Dillon'ın büyük açık havuzunun etrafında uzanırken bırakıyoruz. Dillon'ın evinin yanından stüdyoya kadar uzanan taş bir yolu var.

Stüdyonun içi dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük ve yüksek tavanları, asimetrik duvarları ve ahşap zemiyle çok şık. Küçük dikdörtgen bir odaya girdiğimizde Dillon East'e "kontrol odası," diye açıklıyor. Ötedeki stüdyoya bakan cam bir pencerenin altında tonlarca düğmesi olan uzun bir konsol duruyor. Bir sürü yüksek teknoloji ürünü dizüstü bilgisayar ve diğer aletler odanın geri kalanını dolduruyor.

"Bunlar ne için?" East, aleve tutulmuş bir pervane gibi miks konsoluna doğru yönelerek soruyor.

"Bu ses mühendislerimiz için. Biz kayıt yaparken onlar müziği ve şarkıları dinliyor ve sesi yönlendirerek dengeli ve ayarlı olmasını sağlıyorlar."

East bunun ne anlama geldiğini anlamış gibi başını sallayarak, "Harika," diyor. Büyük sandalyelerden birine oturmuş, Dillon ona hayranlıkla bakarken düğmelere basıyor.

"İnanılmaz küçük bir çocuk," diye fısıldıyor Ash, biz duvara yaslanıp baba-oğulu izlerken. "Dillon onun hakkında konuşmayı hiç bırakmıyor. Onu bu kadar mutlu gördüğüm başka bir zaman-"

"Evet." Sesini duyamadığım için kestim.

"İtiraf etmende bir sakınca yok Viv. O senin geçmişinin, bugününün ve geleceğinin bir parçası. İlişkinizin eskisi gibi olmadığını biliyorum ama birbirinizi mutlu ettiğinizi kabul etmenizde bir sakınca yok."

"Bunu düşünemem Ash. Özellikle de bugün. Reeve'e çok büyük bir ihanet gibi geliyor."

"Birazdan susacağım, çünkü bugün yapmak istediğim son şey seni üzme." Dillon ve East sandalyelerden inip odadan çıkarken o da önüne geçti. "Sadece şunu söyleyeceğim ve bunun arkasında bir kasıt yok. Kardeşimle aranızda büyük bir sevgi olduğunu biliyorum. Çözülmemiş pek çok duygu olduğunu da biliyorum. Belli bir şekilde hissetmeniz için üzerinizde bir baskı ya da beklenti yok, ancak ona karşı hala bir şeyler hissediyorsanız ve bunları harekete geçirmek isterseniz, bunun sorun olmayacağını bilmenizi isterim."

"Ash. Reeve öleli haftaya üç ay olacak. Sadece üç ay. Başka birini düşünmek için bile çok erken."

"Bu tür durumlar için bir zaman çizelgesi yoktur ve kimse size kalbinizden geçenleri söylememelidir. Seni asla Dillon'a itmezdim. Yapmak istemediğin bir şey için seni asla zorlamam. Sadece onu sevmenin sorun olmadığını söylüyorum. Bu ister şimdi, ister gelecek hafta, gelecek ay ya da gelecek yıl olsun, senden başka kimseyi ilgilendirmez. Suçluluk duygusu ya da korku yüzünden kalbinizi kapatmayın."

Kulağa çok basitmiş gibi geliyor. Ama öyle değil. Dillon'la yeniden bir şeylere başlarsam dünyanın ne düşüneceğini hayal edebiliyor musun? Korkunç manşetleri şimdiden gözümde .

"Anne!" Easton'ın tiz çılgılığı neredeyse kulak zarımı patlatacak. "Bunu görmelisin," diye bağıyor.

"Ne kadar kusursuz bir zamanlama," diye mırıldanıyor Ash, kolunu benimkine dolarken sırtarak. "Sanırım bugünlük bu kadar ağır yeter. Hadi bakalım. Sanırım küçük cücenin neden bu kadar heyecanlı olduğunu biliyorum."

Ash beni kayıt stüdyosunun kapısının önünden geçiriyor ama yanından geçerken hızlıca bir göz atıyorum. Odanın etrafına çeşitli mikrofon sehpaları yerleştirilmiş ve bir sürü farklı gitar duvarlara yaslanmış. Birkaç gitar kutusu yerde düz bir şekilde duruyor. Ro'nun davul seti mekânın arka tarafında yer alıyor. Duvarı, grubun çeşitli altın ve platin albümlerini ve kazandığı sayısız övgü ve ödülü kutlayan çerçeveli resimler kaplıyor.

"Sanırım yeni yetişmekte olan bir rock yıldızımız var," diyor Ash ve beni odanın önünden geçirerek East ve Dillon'ın bulunduğu yan odaya götürüyor.

Çocuk boyunda gitarlar, monte edilmiş bir klavye, ayarlanabilir bir stand üzerinde mikrofon ve bir davul setinden oluşan mini kayıt stüdyosunu görünce çenem düşüyor. Rengârenk fasulye torbaları etrafa saçılmış. İçeceklerle dolu minyatür bir buzdolabı, küçük bir masa ve sandalye bile var. Gözlerim Dillon'ınkilere kayıyor. "Bunu E için mi yaptın?"

East gitarlardan birinde birkaç akor tıngırdatırken başını sallıyor. Dillon ona yeni öğretmeye başladı, yani hala tam bir acemi. "Düşündüm ki, belki

ona burada ders verebilirim. Belki bir ara gelip bizi kayıt yaparken izleyebilir ya da gelip arkadaşlarıyla takılabilir. Ödevlerini yapabilsin ya da canı sıkılırsa boyama yapabilsin diye bir masa kurdurdum."

Bu işe çok kafa yordu ve kalbim göğüs boşluğumun arkasında şişmiş bir karmaşa halinde.

Easton gitarı bırakır ve davul setine koşar. Yerine oturuyor, bagetleri kapıyor ve gönlünce vurmaya başlıyor. Yüzü uzun zamandır görmediğim bir şekilde hareketlenmişti. "Bana bak Dil Amca. Ben de Ro Amca gibi davulcuyum!" İçimde bir şeyler gevşiyor ve ağlamaya başlıyorum. Bugün duygularım karmakarışık ve bu kadarı da fazla. E fark etmeden odadan çıkıyorum, o bu kadar mutluyken onu üzmem istemiyorum.

Stüdyodan **çıkıyorum**, nefes almakta zorlandığım için soluk soluğa kalıyorum. Ash peşimden koşuyor ve ben beni kollarının arasına alıyor. "Sorun yok Viv. Ben ." Beni ana evden uzaklaştırıp bahçenin diğer tarafına, rengârenk çiçek tarhları ve çalılarının arasına yerleştirilmiş, küçük, çarpıcı bir oturma alanına götürüyor. Beni hasır kanepeye götürürken, önü açık ahşap çardağın üzerine ışıklar asılmış.

Ash kolunu omuzlarıma doluyor ve ben ağlarken beni teselli ediyor. "Ağlamaktan çok sıkıldım," diye mırıldanıyorum, burnumu çekiyor ve gözyaşlarımı yazlık elbisemin eteğiyle siliyorum. "Her zaman üzgün olmaktan bıktım." Ve çok yalnızım. Ama bu düşünceyi kendime saklıyorum.

"Daha iyi olacak."

Başımı kaldırıp bulanık gözlerle ona bakıyorum. "Ne oldu?" Bu, bir şeyi ima ettiği ilk sefer değil.

Başını sallıyor ve gülümsüyor ama gülümseme . "Bugün değil. Bugün Lainey hakkında."

"Ash." Ellerini arasına alıyorum. "Bana kendi hikâyeni anlatsan bile bu hâlâ Lainey hakkında olabilir. Bir tane olduğunu biliyorum. Lütfen anlat bana."

Gözleri anında yaşlarla doluyor ve şimdi onu teselli etme sırası bende. "Jamie ve ben... Geçen yıl bir bebeğimizi kaybettik."

"Oh, Ash. Çok özür dilerim." Ona sıkıca sarıldım.

"Dış gebelikti. Bebeğimizi on iki haftalıkken kaybettik. Ben de neredeyse ölüyordum. Fallop tüplerimden biri yırtıldı ve Jamie beni acilen hastaneye götürmek zorunda kaldı. İrlanda'da evdeydik, bu yüzden olayı basından uzak tutmayı başardık."

Neden hiçbir şey duymadığımı merak ediyordum.

"Altı haftalık hamile olduğumu öğrendik ve çok sevindik." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. "Dillon ve Ronan'a hemen söyledik. Ro'nun kız arkadaşı Clodagh da o sırada Emer'a hamileydi. Bebeğimizin kuzeninde otomatik bir en iyi arkadaşı olacağı için çok heyecanlıydım. Yere yığıldığımda ailelerimize söylemek için daha yeni eve uçmuştuk."

"Çok üzgünüm Ash." Bu kadar anlayışlı olmasına şaşmamalı. Neler yaşadığımı çok iyi biliyor.

"Aylardır bitler içindeydim." Kucağımdan sıyrıldı ve tekrar kanepeye oturduk. "Ağlamadan duramıyordum. Jamie harikaydı, ama nasıl olduğunu bilmiyordu."

daha iyi hale getirmek için."

"Kimsenin söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey acıyı ortadan kaldıramaz. Bu, her gün hayatta kalma sürecidir ve yavaş yavaş onunla yaşamayı öğrenirsiniz."

Başını sallıyor. "Ama asla geçmiyor ve asla unutmuyorsun."

"Asla." Elimi kalbimin üzerine koyarak onaylıyorum.

"Fallop tüplerimden birini almak zorunda kaldılar ama yine de çocuk sahibi olabiliriz. Sadece biraz daha zor olabilir. Bunu denemeden önce evlenene kadar beklemeye karar verdik. Cesaretimi toplamam gerekiyor."

"Anlayabiliyorum. Reeve burada olsaydı bile, bir parçam beni iyileştirecek şeyin bu olduğuna inansa bile başka bir bebek denemeyi düşünmem mümkün değil."

"Seni üzme ihtimaline karşı burnumu sokmak istemedim ama kazadan sonra her şey yolunda mı? Gelecekte daha fazla çocuk sahibi olabilecek misiniz?"

Başımı salladım. "Evet. Neyse ki kalıcı bir hasar yok. Daha fazla bebek sahibi olmamam için hiçbir neden yok. Gerçi şu anda aklımdaki son şey bu."

Elimi tutup sıkıyor. "Lainey ve Reeve'in yasını ne kadar tutarsan tut, hayatına devam eder etmez pislikler seni eleştirecek. Zamanlama gerçekten hiç fark etmez. O yüzden başkalarının ne düşündüğünü boş ver. Hayat devam ediyor, Viv. Geleceğe bakmak ve daha fazla çocuk sahibi olmayı düşünmek için her hakka sahipsin. Yeniden yaşamaya başlaman onların şerefini lekelemez. Eminim Reeve de bunu isterdi."

"Biliyorum, ama ikiziyle hayatıma devam etmemi isteyeceğinden şüpheliyim."

"Öyle değil mi?" Ash kaşlarını çatı. "Aranızda bir aşk olduğunu biliyordu. Çok özel, nadir bir aşk ve Dillon Easton'ın biyolojik babası. Reeve'i tanı mıyordum ama Dillon'ı vasiyetine dahil etmesi çok şey anlatıyor. Bence Reeve, Dillon'la birlikte olursan mutlu olur. En azından ikizinin de seni kendisi kadar seveceğini bilir."

Ağzımdan hava üflüyorum. "Vay be. Böyle bir gün için bu çok ağır."

"Sadece konuşuyoruz." Gülümsüyor. "Kimse sana baskı yapmıyor. Belki Dillon ve sen yeniden aşık olursunuz, belki de olmazsınız. Ben sadece senin için bir şeyler yap diyorum. Başkalarının ne düşündüğünü boş ver."

Bunu söylemeli miyim diye düşünerek ağzımın kenarını çiğniyorum. Ama söz konusu olan Ash ve ona her şeyi söyleyebileceğimi biliyorum. "Onu sevmekten hiç vazgeçmedim Ash. O her zaman kalbimin bir parçasına sahip oldu."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Bu bir şey olacağı anlamına ," diye geveliyorum çünkü büyük bir suçluluk hissetmeden bunu düşünemiyorum bile.

"Biliyorum, ama başkalarının ne düşüneceğinden endişe ettiğin için duygularından vazgeçmeyeceğine dair bana söz ver. Eğer Dillon ve senin birlikte olmanız gerekiyorsa, bu doğal bir şekilde gerçekleşmeli. Hiçbir müdahale olmadan."

"Gelecekte çocuk sahibi olabileceğimi konuşurken nasıl oldu da Dillon ve benim hakkımda konuşmaya başladık?"

"Bu iki şey arasında doğal bir korelasyon var."

Konuşmaya devam ettiğinde, bunun tam da müdahalenin tanımını olduğunu söylemek için ağzımı açtım.

"Sen ve ben hayatlarımızda her zaman uyum içindeyiz. İrlanda'dayken bu erkeklerdi. Şimdi ise bu." Elimi tekrar sıktı. "İkimiz de bebeklerimizin yürek parçalayıcı kaybına katlandık ama devam edeceğiz çünkü güçlüyüz ve daha da güçlü çıkmak için en kötü deneyimlerin üstesinden gelebiliriz."

"Biz uyumluyuz ve beni affetmeyi kalbinde bulmana çok sevindim."

"Affedilecek bir şey yoktu, Viv." Berrak mavi gözleri ciddiyetle

Ben. "Olay olduğunda çok kızmıştım ama her şeyi öğrendikten sonra seni hemen affettim. Senin hatan değildi ve sen hem Reeve ve Dillon için hem de kendin ve bebeğin için en iyisi olduğuna inandığın şeyi yaptın. Bunu asla ve asla sana karşı kullanamam."

"Seni seviyorum." Onu kollarıma çektim. "Sen ve Audrey benim hiç sahip olmadığım kız kardeşlerimsiniz."

"Ben de sana Viv."

Bir çığır sesi başımızı çevirmemize neden oldu. Dillon bize doğru adım atıyor, lekeli tenimizi ve kucaklaşmamızı incelerken yakışıklı yüzündeki endişe belli oluyor.

"Senin için endişeleniyor," diye fısıldıyor Ash.

"Selam." Dillon çardaktan içeri adımını attı ve bakışları hemen benimkini buldu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." İrlandalı kankamı da yanıma alarak ayağa kalkıyorum. "Sadece çok bunaldım. Seni E ile görmek ve onun için yaptıklarını görmek... çok fazlaydı. Bugün ekstra duygusalım."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Dillon bana o yoğun bakışlarıyla bakıyor, sanki meselenin özüne inmek için göğsümde bir delik açıyormuş gibi.

"Ben de iyiyim," diyor Ash, ellerini kalçalarına koyup gözlerini kardeşine dikerek. "Neden ağladığımı merak ediyorsan diye söylüyorum."

Dillon bakışlarını benden çekip kaşlarını çatarak kız kardeşine bakıyor. "Sorun nedir? Neden ağlıyordun?"

"Neden öyle düşünüyorsun, salak?" Kadın gözlerini deviriyor ve Dillon başının arkasını kaşıyor.

"Bilseydim sormazdım."

Ash dirseğinden tutup beni kardeşinin yanından dışarı çekti. "Erkekler çok aptal."

"Bunu duydum," diyor Dillon arkamızdan.

"Duyman gerekiyordu."

Kıkırdıyorum ve bu tam da günün geri kalanını atlatmak için ihtiyacım olan şey.

Bu ve öğleden sonra boyunca bol miktarda bulunan pembe cin kokteylleri. Lainey'nin anısına beyaz gül fidanlarını diktikten sonra hepimiz havuz başında toplandık. Dillon, Jamie ve Ro Easton'la birlikte havuza girerken Ash ve ben havuzun etrafında güneşlenip içkilerimizi yudumluyoruz. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Güneş üzerimize vuruyor ve oğlumun gülme sesleri kalbimdeki bazı çatlakları onarmaya yardımcı .

Lainey'i her zaman hatırlayacağım ve hayattayken onunla tanışmadığım için her zaman üzüleceğim. Onu hastanede birkaç dakikalığına kucağıma alabildim ve o kadar huzurlu görünüyordu ki, beyaz örgü şapkalı yumuşak pembe battaniyesine sarılmış uyuyan güzel bir bebek gibiydi. Gözleri kapalıydı ve ben ona sarılarak hıçkırığa hıçkırığa ağlarken annesinin acısından habersizdi.

Bunu asla unutmayacağım ve kızım her zaman kalbimde olacak, ancak şu anda yaşamalıyım çünkü diğer çocuğumun bana ihtiyacı var.

Bundan sonra Lainey'i üzüntüyle değil, sadece mutlulukla hatırlayacağıma dair sessiz bir yemin ediyorum. Kendime ve oğluma daha çok çalışmayı borçluyum ve bunu yapacağım.

Hafif bir esinti saçlarıminın tellerini hafifçe kaldırıyor ve içimden dingin bir huzur akıyor. İçime bir sıcaklık doluyor ve göğsümdeki gerginlik sanki bir şalter indirilmiş gibi kayboluyor. Sessiz bir huşu içinde gökyüzüne bakıyorum, az önce ne olduğunu merak ediyorum.

"Sen misin aşkım? Bugün beni izliyor ve acımı hafifletmeye yardımcı oluyor musun?"

Güneş gözlüklerimin arkasından gözlerim yaşıyor ama bu kez bunlar mutluluk gözyaşları. Dindar bir insan değilim ama az önce çok derin bir şey oldu ve Reeve'in yukarıda bir yerlerde hala bana göz kulak olduğu düşüncesi bana büyük bir rahatlık ve güç veriyor. O öldükten sonra bile beni sevmeye ve korumaya devam ediyor.

H bizimki huzur içinde geçti ve ne olduğunu açıklayamıyorum. Tek bildiğim, kendimi aylardır hissetmediğim kadar huzurlu hissettiğim. "Anne! Gel ve benimle yüz," diye yalvarıyor Easton, Dillon'ın omuzlarının üstündeki pozisyonundan. Tüm amcalarının omuzlarından sırayla dalıyor ve eminim bu noktada derisi buruşmuştur - suda o kadar uzun süre kaldı ki.

"Geliyorum." Ayağa kalkıyorum, gözlüklerimi çıkarıp şezlongun üzerine koyuyorum. Saçlarımı başımın tepesinde dağınık bir topuz yaparken Dillon'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. Üzerimde tek parça siyah ve altın rengi bir mayo var ve bu sahip olduğum en mütevazı mayo. Genellikle bikini giyerim ama bugün yara izimi görmek ve kaybımı daha fazla hatırlamak istemedim. Havuza girdiğimde Dillon'ın bana bakışlarından çıplak olduğuma yemin edebilirdiniz. Bugünkü ilgisinin rahatsızım ve bana hissettirdiği gibi hissetmek istemiyorum.

Arzu

edilir.

Azgın.

Yaşıyor.

Bakışlarının indiği her noktada tenim yanıyormuş gibi. Sanki şu anda ellerini üzerimde hissetmezsem ölebilirmişim gibi.

O kadar gün içinde bugün böyle hissetmek yanlış geliyor ve keşke kesip atsa.

Havuzda ilerledikçe su bacaklarıma ve kalçalarıma çarpıyor ve serinleme hissi sıcak tenime hoş bir merhem oluyor. "Yaşasın, annem geldi." Easton kendini Dillon'ın omuzlarından atıp havuza dalıyor ve beni sırlıklam ediyor. Dillon kıkırdıyor. Jamie sırtıyor, Ro ise onlar yanımdan geçip bizi yalnız bırakmak için havuzdan çıkarken oldukça ifadesiz.

Keşke yapmasalar.

E yüzeyden fırlayıp her yere su damlacıkları sıçrattırken Dillon, "O küçük bir kaçık," diyor.

Kendini bana atıyor, küçük bacaklarını belime doluyor ve kollarını boynuma doluyor, bir yandan da yüzüme öpücükler konduruyor. "Bu çok eğlenceli." Dişlek bir sırtıyla beni düzeltiyor ve kalbim eriyor. Bu anlar için yaşıyorum. Onu mutlu ve kaygısız görmeye bayılıyorum. Sonra yine gitti, bir balık gibi suyun altına daldı. Easton bebekken eve bir eğitmen gelmişti ve bir yaşına geldiğinde havuzda gerçek bir uzman olmuştu.

"Evet. Bunu nereden aldığını merak ediyorum?" Dillon'ın yorumuna alaycı bir tonla karşılık veriyorum ve E'de gördüğüm Dillon'a ait özellikleri suçluluk ya da üzüntü hissetmeden kabul edebilmek iyi geliyor. "Her zaman biraz vahşi olmuştur ama disiplinlidir de, Reeve'e ya da bana hiç sorun çıkarmadı."

"İyi niyetime dayanarak söylüyorum ki, Hollywood prenseslerinden biri gençken biraz vahşiymiş." Dillon kaşlarını sallıyor.

"Yalanlar. Hepsi yalan," diye itiraz ediyorum, omuzlarım tamamen suyun altında kalacak şekilde eğilerek.

Easton'ın yeniden yüzeye çıkışını izlerken Dillon benim pozisyonumu yansıtıyor. "Birinin ağaca tırmanırken düşüp kolunu kırdığına dair bir hikaye hatırlıyorum."

Anılara gülümsüyorum. Reeve'in beni yakaladığı ve kendini yaraladığı ilk anı. Ve O'Donoghue'ların evindeki kalabalık masada oturup onlara kim olduğumu anlattığım daha yakın tarihli olanı. "Sanırım biraz vahşiydim," diyorum, suyun üstünde durarak. "Easton'ın tamamen umursamaz olmaması bir mucize."

"Sanırım bu Reeve'in sakinleştirici etkisi olmalı." Sanki başka bir kafası çıkmış gibi ona bakıyorum.

Dillon, "Bana onun hakkında kurallara uymayan biri olmadığını bilecek kadar çok şey anlattın," diye açıklıyor.

"Bana okuldayken sorsaydınız, tamamen kabul ederdim. Ama sonra, o da değil." Reeve'in tarihimizin o korkunç döneminde kokain ve diğer maddelere yönelmesi beni hala şok ediyor.

"Görebileceğim fotoğraf albümlerinizi var mı?" diye soruyor biz suyun etrafında dolanırken. East birkaç tur yüzüyor, kendi kendine gevezelik ediyor, Dillon ve ben konuşurken tek başına olmaktan memnun görünüyor.

"Sahip olduğum her şeyi zaten gördünüz ve bu bana şunu hatırlattı. Sizin için sipariş ettiğim baskılar önümüzdeki hafta elinize ulaşacak." Dillon, Easton'ın doğduğu andan itibaren sahip olduğumuz tüm fotoğrafları görmek istedi. Ona USB bellekte verdiğim yüzlerce dijital fotoğrafımız var ama ben her zaman aile fotoğraflarının çıktısını alır ve albümlere koyarım. Ailem bunu benim için yapmıştı ve ben de bir gelenek başlattığımı düşünmek istiyorum. Küçük bir kızken yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biri annemle oturup onları incelemektir.

"Reeve'in albümlerini kastetmiştim," diye açıklıyor Dillon.

Başımı çevirip ona bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum. "Bunları neden istiyorsun ki?"

"Gerçek Reeve'i tanımak istiyorum." Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Terapistim bunun yardımcı olacağını düşünüyor."

"Sana gösterebileceğim albümlerim var." Onlara bakabileceğimden emin değilim ama kim bilir, belki bana da yardımcı olurlar.

"Harika."

"Anne." Easton bize doğru yüzüyor. "Sırtına binip bir deniz ejderhasıymışsın gibi davranabilir miyim?"

Easton sırtına tırmanırken Dillon kıkırdıyor. Oğlum sırtına yapışmış halde yüzerek uzaklaşmadan önce, "Sıkı tutun," diyorum.

"Çok yorgunum," diyor Dillon, bir saat sonra, masanın etrafında oturmuş birkaç kadeh içkinin tadını çıkarırken. Easton arkamızdaki çimlerin üzerinde bir battaniyeye yayılmış, yapboz yapıyor. "Bu kadar enerjiyi nereden buluyor bilmiyorum."

"Kesinlikle çok hareketli. Sabahın altısında yatağınızda zıplayıp baharın neşesiyle dolana kadar bekleyin. Özellikle akşamdan kalma olduğunuzda harika oluyor."

"Sabırsızlanıyorum," diyor Dillon, özlemi yüzünden okunuyor ve bu, ne kadar çok şey kaçırdığını ve her şeyi oğluyla birlikte yaşamayı ne kadar çok istediğini güçlü bir şekilde .

Hevesli olduğunu biliyorum ama henüz Easton'ın Dillon'la tek başına yatıya kalmasına izin vermeye hazır değilim.

Ash sessizliği ancak onun şekilde bozana kadar garip bir sessizlik çöker.

"Ah, siktir et. Bunu yapmayalım. Yeterince sır ve yalan oldu. Odadaki fili görmezden gelmenin bir anlamı yok. Bektan bir şey oldu." Gözlerini kardeşine diker. "Onun hayatının ilk birkaç yılını kaçırdın ama ileride çok daha fazlasını yaşayacaksın. Ve sen, dostum" -bana dönüyor, elimi sıkıyor- "suçluluk duymanı gerektirecek hiçbir şey yok. Olan oldu ve ikinizin de bu konuda korkakça davranmayı bırakmanız gerekiyor."

Jamie eğilip onun ağzına sert bir öpücük kondurarak, "Seni çok seviyorum," diyor.

East başını yapbozundan kaldırmadan, "Kavanoza bir dolar borcun var Jamie Amca," diye sesleniyor.

"Vay be. Çok kurnaz bir üçkâğıtçı," diyor Jamie dudaklarını nişanlısından ayırdıktan sonra.

"İki olsun!" Easton ekliyor ve Dillon'ın dudakları gururlu bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ne söylediğimize dikkat etmeliyiz," diye mırıldanıyorum, E'nin duymaması gereken bir şeye kulak misafiri olmasını istemiyorum.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" Jamie sorar.

"Dostum. Sakın söyleme." Dillon başını sallar.

"Çok erken ama sonsuza dek bırakmayacağım." Güneş gözlüklerimin ardından Dillon'a bakıyorum. "Ona söylemek için can attığını biliyorum ve bana baskı yapmadığın için memnunum."

"Öyleyim ama bunu asla yapmam. Bu onun için en iyisinin ne olduğuyla ilgili." Dillon çok çabalıyor. Bunu inkar edemem ve bu bana işleri yoluna koyabileceğimize dair umut veriyor.

"Ah, bu çok fazla." Ash zıplayarak masanın etrafından dolanıyor ve Dillon'a sarılıyor. "Seninle gurur duyuyorum, salak herif."

"Kızınızın hiç fotoğrafı var mı?" Ronan'a grup sohbetimizin yönünü değiştirme ihtiyacı duyarak soruyorum. Bana karşı son derece sessizdi ve onu kıracak bir şey yapıp yapmadığını merak ediyorum.

"" Oturduğu yerde kıpırdanıyor, rahatsız görünüyor.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım?" Dürüstlüğü damarlarımda dolaşan sıvı cin tarafından teşvik edildiğinden soruyorum.

"Bunu neden sordun ki?" Delici mavi gözleri kısa bir süre benimkilere kilitlendikten sonra uzaklaşıyor.

"Çünkü bana zar zor bakabiliyorsun."

"Sadece ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Seni üzmem istemiyorum."

Kaşları çatıldı. "Sen ve ben birbirimizle konuşurken hiç sorun yaşamadık. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleydik. Öyleyiz." Bir elini dağınık kahverengi buklelerinin arasında gezdiriyor. Saçları artık çok daha uzun, kulaklarının etrafına ve ensesine doğru kıvrılıyor ama ona yakışıyor. Ronan ayrı kaldığımız yıllar içinde büyüdü ve yüzündeki o çocuksu ifade kayboldu. "Duyarlı olmaya çalışıyordum. Daha yeni bir bebek kaybettin. Kızımın fotoğraflarını yüzüne göstermek istemedim."

O'Donoghue'nun adamları bugün düşünceli tavırlarıyla beni gerçekten şaşırtıyor.

Ash, Jamie'nin kucağına sürünerek kollarını ona doluyor. "Bu benim hatam." Bakışları Ro ve benim aramda gidip geliyor. "Bebeğimizi kaybettikten sonra benim için çok zor oldu. Clodagh hamileydi ve ben ondan uzak durmak zorundaydım çünkü o kadar çok canım yanıyordu ki kendimi gözyaşları içinde buluyordum." Jamie elini Ro'nun sırtında aşağı yukarı gezdiriyor. "Bu beni çok suçlu hissettirdi çünkü bu zavallı Clodagh'ın suçu değildi."

"Senin de hatan değildi," diyor Jamie, onun şakağını öperek. "Nasıl hissettiğine engel olamadın."

"Clo bunu asla sana karşı kullanmadı Ash." Ro bir sigara yakıyor. "Senin için üzülüyordu."

"Biliyorum." Ash uzanıp Ro'nun kolunu okşadı. "İkinizin bunu başaramayacağından emin misin?"

Ash, Ro'nun suratının asık olduğunu çünkü kızının annesi olan nişanlısının iki ay önce nişanı bozduğunu söylemişti. Ash son beş aydır İrlanda'dayken Ro büyük ölçüde burada sıkışıp kalmıştı.

Başını sallıyor. "Artık beni istemiyor."

Ses tonunda içten gelen bir acı var ve onun için üzülüyorum. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Kızınızdan uzakta olmak çok zor olmalı."

"Bu beni öldürüyor." Sigarasından uzun bir nefes çekiyor ve havaya daireler çizerek duman üflüyor.

"Kahretsin, bu konuşma iç karartıcı," diyor Dillon. "Hepimizin neşelenmeye ihtiyacı var. Jay, müziği aç. Ro, barbekü için et almaya benimle gel."

Ro cep telefonunun kilidini açıyor, birkaç fotoğraf çekiyor ve telefonunu bana uzatıyor. "Bunlar Clo'nun bana gönderdiği en son fotoğraflar."

Emer yerde bir battaniyenin üzerinde oturuyor, kameraya kıkırdıyor, mutlu ve memnun görünüyor. Kalın koyu bukleleri ve kocaman mavi gözleri var. "O çok güzel, Ro."

Gülümsemesi hüzünlü ve kalbim onun için acıyor.

Dillon kolunu kardeşinin omzuna dolayarak onu sıkıyor. "Albümün geri kalanını önümüzdeki birkaç hafta içinde tamamlayacağız ve sonra onu görmek için eve gidebilirsin."

Ro sallayarak Dillon'ın kolunu itiyor ve ızgara için et almak üzere eve giriyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır. Biz hallederiz. O güzel kıcını sandalyede tut ve bir kokteyl daha iç." Dillon parmaklarını ağzına götürür ve ıslık çalar. "Doğu! Benimle barbekü görevindesin."

Easton zıplayarak özenle yaptığı yapbozu mahvetti. "Fiddlesticks."

Jamie bir kahkaha attı. "Dur tahmin edeyim, bu sen misin?"

E'nin izlemediğinden emin olduğumda ona ters bir hareket yapıyorum. "Kesinlikle öyle ve özür dilemeyeceğim. Oğlumun etrafta bir denizci gibi küfür etmesine izin vermeyeceğim."

"Kızım, bu planda sana iyi şanslar," diyor Ash boş bardağıma vurarak. "Etrafımızdaki o hassas küçük kulakları korumak için hiç şansın yok."

"Göbeğim şişmiş," Easton, ellerini hafifçe genişlemiş karnının üzerinde gezdirerek.

Jamie sırtarak, "İki hamburger ve bir dağ dolusu cips yersen böyle olur," diyor.

"Cips mi?" Easton kaşlarını çatar.

"Patates kızartması demek istiyor," diyor Ash. "İrlanda'da biz onlara cips deriz."

"Huh." Burnu kırışıyor. "İrlanda nasıl bir yer?" diye soruyor, kucağıma tırmanarak. Bana sokuluyor ve küçük sıcak eli çıplak göğsüme değdiğinde, neredeyse sandalyenin içinde eriyorum. Bugün inanılmazdı ve bunun gibi milyonlarca gün daha istiyorum

"Çok yeşil," dedim ona.

Bana güven dolu gözlerle bakıyor. "Gökyüzünün yeşil olması, tüm yolların ve her şeyin yeşil olması gibi mi?"

Burnunu cimcikleyerek kıkırdıyorum. "Hayır, aptal. Gökyüzü hâlâ mavi ve yollar buradakiyle aynı renkte. Bu, bolca yeşil çimen, bolca dağ, ağaç ve çalı olduğu anlamına geliyor. Amerika'daki kadar çok şehir ya da yüksek bina yok."

Bacaklarını kıvrıp bana daha da sokuluyor ve ben şu anda memnuniyetten ölebilirim. Bana bakarken parmaklarım siyah saçlarının arasından geçiyor. "Seninle İrlanda'ya gidebilir miyim ve dağlara tırmanabilir miyiz?"

"Umarım, bir gün." Viv'e bakıyorum. "Eğer annen için sorun olmazsa."

Viv'in gözlüğü takılı olduğu için tepkisini anlayamıyorum. Biraz sarsıntılı bir başlangıçtan sonra her şeyi normal karşılıyor gibi görünüyor. Yemin ederim ki bu kadında ölçülemez bir güç var. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"İrlanda'yı ziyaret edebiliriz. Belki gelecek yıl grup turnesini tamamladıktan sonra."

Easton'a yaklaşan turumuzdan bahsetmeme izin verdi çünkü ikimiz de kalkıp gitmek zorunda kaldığımda bunun büyük bir şok olmasını istemiyoruz. Oğlum için zor olacağını biliyorum. Benim için de dayanılmaz olacak ve bunu nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Onu ya da Viv'i bırakmak istemiyorum. Bir daha asla onlarsız olmak istemiyorum.

"Yaşasın." Doğu esnemeye savaşıyor.

"çıkmalıyız," diyor Viv.

"Hiç şansı yok." Ash içinde pembe cin karışımı olan sürahiyi Viv'e doğru itiyor. "Saat yedi bile değil. Henüz eve gitmene imkân yok. Doğu burada iyi."

Ash, Viv'e karşı harikaydı ve dostluklarını tazelediklerini görmekten mutluluk duyuyorum. Ash diğer kadınlarla arkadaş olmakta zorlanıyor, özellikle bizim çalıştığımız sektörde. Tanıştığı kadınların çoğu onu gruba girmenin bir yolu olarak kullanmaya çalışıyor ve kolay kolay güvenmiyor. Artık Cat ile nadiren konuşuyor. Farklı kıtalarda yaşadıkları için bu çok zor. Ayrıca, Cat hiçbir zaman Viv gibi bir arkadaş olmadı.

Viv'in buna itiraz etmesini bekliyorum çünkü Easton'a karşı rutin kurallara çok bağlı olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyor ve hayranlık duyuyorum. Onu her zaman ilk sıraya koyuyor ve ben de bu yüzden daha çok seviyorum. Ama sanırım boş ve yalnız evine dönmeme arzusu bugün daha güçlü çünkü daha fazla tartışmaya girmiyor ve Ash'in bardağına doldurduğu cini mutlulukla kabul ediyor.

Yirmi dakika sonra East göğsüme yaslanmış mışıl mışıl uyuyor. Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve oğlumun tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz.

Binlerce çılgın atan taraftarın önünde durmak bile değil.

Bu küçük çocuk zaten benim tüm dünyam ve onun mutluluğu için her şeyi . Başımı kaldırdığımda Viv'in beni izlediğini görüyorum. Gözlüklerini çıkarmış ve gözlerinde yüzen duyguyu görüyorum. "Onu yatağına yatırabilirim," diye fısıldıyorum, "ve gitmeye hazır olduğunuzda onu arabaya kadar taşıyabilirim." Bana bu gece ikisi de gitmeyecek ama bunu itiraf edip Hollywood'un ödünü koparmak istemiyorum.

Başını sallamadan önce birkaç kez düşünür.

Yavaşça ve dikkatlice kalkıyorum, uyuyan oğlumu kollarımda yeniden konumlandırıyorum. Ben yürürken biraz kıpırdanıyor, uykusunda mırıldanıyor. Viv de benimle geliyor ve Easton'ı içeri taşıyıp bir sonraki kata çıkan merdivenlere ulaşana kadar koridor boyunca yürürken konuşmuyoruz.

Easton'ın doğa temalı yatak odasının kapısını iterek açtığımda havada ağır bir duygu var. Geniş odanın ahşap zemininde özel yapım çam yatağa doğru ilerlerken Viv'in nefesi kesiliyor. Yatağını duvarın sağ tarafına sabitlenmiş küçük ağaç eve koymamaya karar verdiğime memnunum. Merdiven büyük ve sağlam olsa da, East'i uyandırmadan ona tırmanmam mümkün değildi.

Viv yanımdan geçip yeşil ve mavi yorganı geri çekiyor. Oğlumuzu yavaşça yere yatırıyorum, Viv'in akşam yemeğinden önce mayosunu değiştirmesine minnettarım. Üzerinde uyumak için rahat olan hafif Nike antrenman şortu var. Viv kısa bir süre eğilerek yorganı onun üzerine örtüyor.

yanasını öpmek için. Sıra bana geldiğinde, serseri duygularımı yatıştırmaya çalışarak alnına uzun bir öpücük konduruyorum.

Parmak uçlarımızda kapıya doğru ilerliyoruz, ikimiz de aynı anda dönüp ona bakıyoruz. Easton'ı çocuğum olduğunu öğrendikten sonraki haftalarda onun için tasarladığım bu odada defalarca hayal etmiştim. Kendimi yatak odalarını yeniden şekillendirmeye ve stüdyoya onun için bir oda eklemeye vermem, dikkatimi olan biten her şeyden uzaklaştırmama yardımcı oldu.

"Dillon, bu sadece... vay canına," diye fısıldıyor Viv, yüzü aydınlanıyor.

Odayı tararken göğsüm gururla kabarıyor. Beklediğimden daha iyi çıktı. "Ash'in doğayı, hayvanları ve açık havayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden tasarıma bunları da dahil etmek istedim. Ağacı ve ağaç evi inşa etmesi için bir adam tuttum ve Ash duvar resimlerini çizen süper yetenekli bir sanatçı buldu ama geri kalanını kendim yaptım. Jamie yatağı yapmama yardım etti."

Ağzı açık kaldı. "O yatağı sen mi yaptın?"

Dudaklarımda içten bir gülümseme beliriyor. "Jamie ve ben bitirme sertifikamız için ahşap işleri yaptık. Okulda keyif aldığım tek dersti. Onun için yapmaktan zevk alıyordum."

Göğsü kabarıyor ve gözyaşlarını geri kırıyor. "Harika bir iş çıkarmışsın. Göz kamaştırıcı ve buna bayılacak."

Sözleriyle göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Bu kadar küstah olduğum için bana kızmasından korkuyordum. Gerçek şu ki, Easton'ın yatıya kalması için sabırsızlanıyorum.

Viv kapıyı tam olarak kapatmadan kenara çekiyor. East'in yatağının yanındaki şimşek böcekli lambanın loş ışığı, uyanır ve korkarsa tamamen karanlıkta sağlıyor. Viv'in odasını bilerek onunkinin yanına koydum, böylece gece uyanırsa ona yakın .

"Bugün için teşekkür ederim," diyor sessizce.

"Benim için bir zevkti. İkinizin de burada olmasını çok sevdim." Kendimi durduramadan saçının bir tutamını parmağımın etrafında döndürüyorum. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Eğer acını emip senden uzaklaştırabilseydim, yapardım."

"Son zamanlarda kendimle o kadar çok savaşıyorum ki," diye itiraf ediyor gözlerimin içine bakarak.

Sadece Vivien'in yapabildiği bir şekilde hipnotize oldum. Yüzü beni çağırıyor. Onunla ilgili her şey beni çağırıyor. Onun muhteşem ela gözlerinde boğuluyorum, orada her zaman bulduğum iyiliğin içinde yüzüyorum. Aynı anda hem kalbime hem de sikime yumruk yemiş gibi oluyorum. Tanrım, onu seviyorum. Onu çok seviyorum ve onu çok istiyorum. "Neden?" Sonunda kelimeleri bulmayı başararak mırıldanıyorum.

"Çünkü bana bir şeyler hissettiriyorsun, Dillon. Her zaman ."

Daha yakına eğildim, yüzünü yukarı kaldırırken ellerimi saçlarına doladım. "Bunda yanlış bir şey yok Viv ve senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Senin için her zaman ne hissettiğimi."

"Bir şey nasıl hem bu kadar doğru hem de bu kadar yanlış hissettirebilir?" Neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyor ve ben onun güzel yüzünü saran azabı görüyorum.

"Yaşadığınız şeyler için bir kural kitabı yok ve kederle başa çıkmak ve ilerlemek için herkese uyan tek bir model yok." Alnımı onunkine yaslıyorum. "Sadece kendine karşı dürüst ol. Senin için doğru olanı yap."

"Korkuyorum Dil," diye fısıldıyor gözlerimin içine bakarak. "Hayatıma devam edersem onu unutacağımdan korkuyorum."

"Sana izin vermeyeceğim." Bu sözdeki ironi gözümde kaçmadı ama içtenlikle söylüyorum. Reeve'i ne kadar sevdiğini biliyorum ve onunla paylaştığı geçmişi unutmasını asla istemem. Ne kadar ilerlediğimin farkındayım. Dr. Howard'ın duygularımı işlememe ne kadar yardımcı olduğunu.

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" diye soruyor belimi tutarak.

". Her ne kadar ondan uzaklaşmak istemesem de, yüzümü görmesine ve bu gerçeğe inanmasına ihtiyacım var. Başımı kaldırıyorum, yanağını avucumun içine alırken aramıza biraz mesafe koyuyorum. "Reeve hayatının büyük bir parçası oldu. Onu sevdin ve bunu senden kimse alamaz. En azından ben. Sadece bana da yer kalmasını umuyorum. Birlikte ilerleyebileceğimiz bir yere gelebilirsin. Geleceğini istiyorum Viv, ama geçmişini unutmama asla izin vermeyeceğim. Onu hatırlamama yardım edeceğim çünkü onun seni sevmesi bugün olduğun kadının şekillenmesine yardımcı oldu. Ben de o kadını çok seviyorum."

"Arkadaşlar için çok fazla." Gözlerini kısıyor ama bu hareketi gönülsüzce yapıyor.

"Ben hâlâ senin arkadaşınım Viv, ama dürüst olalım. Aramızdaki bağ sadece arkadaş olmamıza izin vermeyecek kadar güçlü."

"olgunlaşmışsın, Dillon."

"Onun ölümünden etkilenen tek kişi siz değilsiniz. Bu olay beni yıllardır görmezden geldiğim şeylerle yüzleşmeye zorladı."

"Hayatıma devam etmek istiyorum ama henüz çok erken. Eğer yeniden bir araya gelirsek, bunun yeni bir başlangıç olmasını, aramızda suçluluk ya da ihanet duygularının olmamasını istiyorum." Altımdan kayarak çıkıyor. "O gün henüz gelmedi."

"Sorun değil," diye yarı yalan söyleyerek ellerimi şortumun ceplerine soktum. "Anlıyorum. Ne kadar zamana ihtiyacın olursa olsun. Hiçbir yere gitmiyorum."

Diğerlerinin yanına dönüyoruz, hava kararana kadar dışarıda kalıp sohbet ediyor ve içiyoruz. İçeri girdiğimizde Jamie ve ben gitarlarımızı alıyoruz, kızlar ise East'i kontrol etmeye gidiyor. Ro, kalmasını istememize rağmen evine dönmek üzere ayrılıyor.

Kardeřim iyi bir durumda deęil. Clo'yu gerçekten seviyor ve ayrılık tamamen damdan dūřer gibi oldu. Yıkılmıř durumda ve bunun nasıl bir his olduęunu biliyorum, bu yūzden onu kalması için zorlamıyorum.

Birkaç şarkı alıyoruz, hatta Viv'i şarkı sōylemesi için ikna ediyorum.

Ash ona "Bir gūn resmi olarak grupla birlikte řarkı sōylemelisin," diyor. "Sūrekli olarak deęil ama onlarla birlikte bir řarkı kaydetmelisin. Bu ses dūnyayı inkar edemeyeceęin kadar gūzel."

"Evet...hayır." Viv sandaletlerini çıkarıp bacaklarını yanımıdaki kanepeye çekti. "Spot ışıklarından nefret ediyorum." Titriyor. "Bunu dūřünmek bile tūylerimi diken diken ediyor."

"Her zaman sadece bizim için bir řeyler kaydedebiliriz," diyorum, gitarımı bir kenara koyarken biradan bir yudum alıyorum. "Eęlenceli olabilir. Bunu bir dūřūn."

Arkasına yaslanıyor ve ben de ayaklarını kuağıma alıp hiç dūřūnmeden masaj yapıyorum. Eskiden ayak masajlarına bayılırdı ve ben de karşılığında cinsel iyilikler için takas yapmayı severdim. Eęlenceli zamanlar. Viv ile dūzenli bir ilişkiye geri dōnmek benim için nefes almak kadar kolay olacaktı.

Jamie ve Ash onun nasıl tepki vereceğini gōrmek için nefeslerini tutarak izlerler.

Gōzlerini kapatıyor, koltuğa yerleşiyor ve rahatlıyor. "Hmmm. Bu iyi hissettiriyor."

Viv'in ayaklarını yoęururken bakıřlarım Jamie'ninkilerle buluřuyor ve onun da bizi destekledięini biliyorum. Son birkaç aydır benim için bir kaya gibiydi. Açıkçası Jamie ve Ash olmadan ne yapardım bilmiyorum. Jamie gūlūmsūyor ve Ashi sessizce ayaęa kaldırıyor. Odadan çıkıyorlar ve sessizlik ōkūyor ama rahatsız edici deęil.

Parmaklarımı ayaklarından ipeksi pūrūzsūzlūkteki baldırlarına doęru ilerletirken Viv kanepeye daha da gōmūlūyor, ben yukarı doęru ilerledikçe onun esnek etini yoęuruyorum. Onun muhteřem uzun ince bacaklarını her zaman sevmiřimdir.

Özellikle de boynuma sarıldıklarında.

Omuzlarımdan sarkarken onu yediğim onca zamanı hatırladıkça sikim canlanıyor. Sanki dudaklarımı onun herhangi bir yerine değdirmeyeli altı yıldan fazla olmuş gibi tadı ağzımı dolduruyor.

"Dillon!" Acil sesi beni kafamın içinden çekip çıkartıyor. Ellerinden biri bileklerimden birini sarmış, yukarıya doğru gidişimi durduruyor. Ellerimin onun kalçalarında bu kadar ilerlediğini fark etmemiştim. Aletim acı verecek kadar kalınlaştı ve eęer aşağı bakarsa, canavar ereksiyonumu gizlemek mūmkūn olmayacaktı. Vaat edilmiş topraklara çok yaklaşmıştım, ama şimdi kapılar açılıyor ve beni dışarıda bırakıyor.

"Bunu istemiyor musun?" Bakışlarımı onun ağzına indirerek soruyorum. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

"Yapamayız," diye fisıldıyor.

"Neden olmasın?" Boştaki elimi biraz daha yukarı kaldırıp parmaklarımın ucunu dantel külotuna değdiriyorum.

"Bu doğru değil." Beni itiyor ve kanepeden yere yuvarlanıyor. Ona yardım etmek için ama ellerimi savurdu. "Dokunma bana. Lütfen."

Avuçlarımı kaldırıyorum ve geri çekiliyorum. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım ama gözlerindeki şehveti görüyorum Viv. Bunu istediğini biliyorum. Buna ihtiyacın var." Ona kimse dokunmayalı üç ay oldu. Seksin durumumuza çözüm olmadığını biliyorum ama birkaç orgazm onun ruh haline iyi gelecektir.

"Bu benim seni istemememle ilgili değil, Dillon." Ayağa kalkıyor, biraz sallanıyor ama sarhoş değil. Birkaç saat önce kokteyl içmeyi bırakmış, maden suyuna geçmişti. "Kızımızın doğacağı gün Reeve'in anısına leke sürmekle ilgili."

Anında ayıldım. "Onun anısına asla saygısızlık etmezsin ve zor bir günde kendine bir şeyler almak yanlış değil. Ama neden böyle hissettiğini anlıyorum ve sana asla baskı yapmam."

"Teşekkürler." Etrafına bakınıyor. "Ash ve Jamie nereye gitti?"

"Yatmaya gittiler."

Duvardaki saate bakar. "Neredeyse gece yarısı oldu. Saatin kaç olduğunu unutmuşum. Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum."

"Burada kalmalısın. Bir sürü boş yatak odam var. Easton'ın odasının yanındakini alabilirsin." Özellikle onun için yeniden düzenlendiğini itiraf etmek istemiyorum çünkü bu muhtemelen onu tepelere doğru koşturacaktır.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Endişeyle dudağını çiğniyor.

"Sana dokunmayacağım, Viv. Sen sürece." Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. "Kal. Easton rahattır. Geç oldu ve sen yorgunsun."

"Tamam," diye rahatlıyor ve ben de gülümsemeye karşı koyarak başımı sallıyorum. East ve Viv'in evimde olduğunu bilerek bana muazzam bir keyif veriyor.

Üst kata çıktık ve ona odasını gösterdim. "Easton'ın yanında olmak istersin diye düşündüm. Böylece uyanırsa onu duyabilirsin."

"Teşekkür ederim." Duvardaki ışık düğmesini çeviriyor ve bana doğru dönerken gözleri kocaman açılıyor. "Bunu benim için mi yaptın?"

Başımı salladım. "Burada kendine ait bir odan olsun istedim."

Beyaz perdeli sayvanlı yatağı seyrederken gözleri yaşıyor. Bu odayı yaratması için bir iç mimar çağırdım çünkü Vivien için mükemmel istiyordum. Duvarlar mor-gri renkte. Koyu renkli ahşap mobilyalar, kül grisi ahşap zeminlerle mükemmel bir kontrast oluşturuyor. Büyük desenli pembe bir halı ayakları yumuşatıyor ve odanın geri kalanı çeşitli renklerle dekore edilmiş.

beyaz, gri, pembe ve mor tonlarında. Lüks ve rahat olduğu kadar rahat bir havası da var. Tam olarak elde etmek istediğim şey.

"Tanrım, Dillon." Bir elini göğsüne götürüyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor. "Düşünceli olmanı ve bana ya da Easton'a baskı yapmamanı çok takdir ediyorum. Anlayışın ve bu kadar destekleyici olduğun için teşekkür ederim."

"Bu bir angarya değil, Viv. Senin için burada olmak istiyorum. İşleri kolaylaştırmak için yardımcı olabileceksem, bunu yaparım."

Burnunu çekiyor ve bakışlarını tekrar odanın içinde gezdiriyor.

Gitmek istemiyorum ve fiziksel olarak kendimi ondan uzaklaştırmak çok zor, ama onun kendi alanına ihtiyacı var. "Koridorun sonundayım." Sol taraftaki kapıdan ana süitimi gösteriyorum. "Gece boyunca bir şeye ihtiyacın olursa, gel beni al."

Başını sallıyor. "İyi olacağıma eminim."

"En-suite banyoda havlular ve malzemeler var," diye ekliyorum, hâlâ ayrılmak istemiyor.

Gülümsemesi utangaç. "İyi olacağım, Dillon. Yatağına git."

Daha yakına eğilip ağzımı kulağına dayadım. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama merhaba, ben benim. "Seni iyi hissettirmemi istiyorsan, teklifim hâlâ geçerli. Eğer unutmak istiyorsan, dikkatini nasıl dağıtacağımı biliyorum."

Omuzlarımı iterek beni geri çekilmeye zorluyor. "İyi geceler, Dillon."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ama ben o kadar kolay pes etmiyorum. Ona bir öpücük vermeden önce arsız bir sırıtışla onu düzeltiyorum. "İyi geceler, Hollywood. Uyuyamazsan beni nerede bulacağını biliyorsun."

Vivien'in koridorun sonunda olduğunu ve büyük ihtimalle benim gibi yatakta dönüp durduğunu bildiğimden uyuyamıyorum. Bugün onun için zor bir gündü ama alışkanlığı olduğu üzere beni şaşırttı. Beklediğimden çok daha iyi idare etti. Biraz övgü almak isterdim ama hepsi Viv'in suçu. O çok güçlü. Çok cesur. Ve onu her zamankinden daha çok arzuluyorum. Kazadan bu yana ilk kez içimde gerçek bir umut filizlendiğini hissediyorum.

Hala bana karşı hisleri var.

Savaşığı duygular, ama bununla başa çıkabilirim.

Benim için hiçbir şey hissetmemek ya da benden nefret etmek çok daha kötü olurdu.

Elimi karnımın üzerinden aşağı kaydırıp hâlâ sert olan sikimin etrafına doluyorum ve tam kapı açılıp koridordan bir parça ışık sızarken mastürbasyon yapabileceğime karar veriyorum. Elim sikimin üzerinde duruyor ve başımı kaldırıp kapı aralığındaki gölgeli figürü görüyorum. "Viv?" Kıpırdamıyor, olduğu yerde sabit duruyor, ben de boxerımı yukarı çekip yataktan çıkıyorum.

Onu ürkütmekten korkarak dikkatlice ona doğru yürüyorum. Ondan birkaç adım ötede duruyorum. "İyi misin?" Başını sallıyor, biraz daha yaklaşıyor. "Uyuyamıyor musun, tatlım?" Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. Bir adım daha yaklaşıyor ve göğsü benimkine değiyor. Bu gece erken saatlerde, kalacağına dair umutlar beslediğimde onun için yatağın üzerine bıraktığım Collateral Damage tişörtünü giyiyor ve içinde o kadar güzel görünüyor ki.

"Dillon." Adım onun dilinde bir fısıltı, ama bu yeterli. Ses tonundaki yalvarışı duyuyorum. Bir elini çıplak göğsüme koyarak bana bakıyor ve ben her şeyi gözlerinde görüyorum. Bunu söylemeyecek. Bu kendine itiraf etmek gibi olur ve şu anda bunu yapamaz. Bu yüzden onun yerine ben karar vermek zorundayım.

Elini tutarak onu yarı karanlık çekiyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Emin misin?" Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum, sikimi sakinleşmeye zorluyorum çünkü heyecanlı ve şu anda Calvinlerimde bir delik açmaya çalışıyor.

Başını sallıyor ve ben de onu duvara yaslayıp kollarımla iki yanından sıkıştırıyorum. Birbirimize bakarken gözleri büyüyor ve aramızdaki küçük boşlukta elektrik çatırdıyor. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak muhteşem yüzünün her santimini inceliyorum. Ne kadar çarpıcı olduğu ya da onu ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikri yok. Bu, beri kurduğum tüm fantezilerin doruk noktası. Eğildim

Onu öpmek için can atıyorum ama omuzlarımı itiyor ve başını sallıyor. "Öpüşmek yok."

Hayal kırıklığı içime çöküyor ve yasal olarak ağlayabilirim ama hayal kırıklığımı geri bastırıyorum. Bu onunla ilgili. Benimle değil. Yatağımın başucundaki dolabın üzerindeki lambanın zayıf ışığının bizi aydınlatmasının onun için daha kolay olacağını düşünerek tepe ışığını açmıyorum.

Gömleğinin eteklerini kavrayıp yavaşça vücudundan yukarı çekerken gözlerim ona yapışmış durumda. Ben sormadan kollarını kaldırıyor ve ben de gömleği yukarı çekip yere atıyorum. Yavaşça, gözlerimi muhteşem çıplak vücudundan aşağı sürüklüyorum, sikimden precum sızarken ne kadar zarif olduğuna hayret ediyorum. Azgın bir ergen gibi boxerımın içine boşalmam oldukça olası. Bir süredir Viv'i düşünüp mastürbasyon yaparak gecelerimi geçiriyorum, yani bu şaka değil.

Parmaklarımı kadifemsi yumuşak etinde gezdirirken ellerim titriyor. Başparmağımı ve işaret parmağımı meme uçlarına sürüyorum, pembe tomurcuklar dokunuşumun altında sertleştiğinde havayı yumruklamak istiyorum. Başımı eğerek dilimi her bir meme ucunun üzerinde gezdiriyor, memesini nazıkçe ağzımın içine çekiyorum.

"Nazik değil, Dil."

Bu cümlemin söylenmemiş sonu çok açık. Viv sert ve kaba sever. Ona karşı nadiren nazik olurum. Ta ki onunla tüm ruhumla seviştiğim o son geceye kadar. Ama şimdi neye ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bunu ona vereceğim. Meme ucunu dişlerimin arasına alıp usulca ısıyorum ve o da inleyerek başını duvara yaslayıp bakışlarını tavana diyor. "Çok güzel," diye fısıldıyorum dikkatimi diğer göğsüne verirken. Önündeki halı kaplı zeminde dizlerimin üzerine çökmeden önce birkaç dakikamı emerek, ısırarak ve yoğurarak geçiriyorum.

Bacaklarını birbirinden ayırarak bu anın tadını çıkarmak için birkaç saniye ayırıyorum. Onu bir daha tadabileceğimi hiç düşünmemiştim ve kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki sanki oradan bir yol açacakmış gibi geliyor. Burnumu amına sürüyorum, derin nefes alıyorum, sonra başparmaklarımla dudaklarını ayırıyorum ve dilimi yukarıdan aşağıya doğru yarığı boyunca gezdiriyorum.

Onu benim felaketim olabilecek bir şevkle yalarken dudaklarından boğuk bir ses kaçıyor. Dilimi içine sokarak daldığımda sikimden daha fazla precum sızıyor. Bacaklarından birini omzumun üzerinden kaldırıyorum, böylece onun baştan çıkarıcı amcığında ziyafet çekerken daha iyi erişebiliyorum.

O muhteşem ve ben bunu hayatımın sonuna kadar istiyorum.

Kalçalarını döndürüyor, yüzüme sürerken saçlarını avuçluyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Vücudunun nasıl çalıştığını unutmadım ve bunu uzatmak gibi bir niyetim yok. Bu gece olmaz. Bu rahatlamaya ihtiyacı var ve ben de bunu ona vereceğim.

Dilim klitorisinin etrafında dönerken iki parmağımı içine sokuyorum ve kalçalarını bana karşı sallıyor, onu yutarken duymayı sevdiğim tüm sesleri çıkarıyor.

Bir parmak daha ekliyorum, dilimi klitorisine doğru düzleştirirken üç parmağımı da doğru yere kıvrıyorum ve Cadılar Bayramı gecesindeki bir havai fişek gibi patlıyor. Klitorisini emerken parmaklarımı daha sert pompalıyorum, tatlı doruk noktasının her son damlasını sağana kadar hızımı koruyorum.

Bana karşı sarktığını hissettiğimde, onu kaldırıyorum ve yatağıma yerleştiriyorum, üzerine sürünüyorum. Ağzını çok fena öpmek istiyorum ama bunun onun için çok fazla olduğunu biliyorum, bu yüzden teninin her santimine tapmaya, kalçalarımı ona doğru sürerken vücudunu öpmeye razı oluyorum.

Bacakları bana uyum sağlamak için ayrılıyor ve ben onun sıcak tenini yalayıp emerken, boxer kaplı aletimi amına doğru iterken, aramızda hiçbir engel olmamasını ve onun içine kaymayı dilerken kontrolümü kaybediyorum. Ellerim ve dudaklarımla vücuduna taparken parmaklarım saçlarımin arasından geçiyor. Dudaklarım karnının alt kısmındaki yara izinin kenarına değdiğinde bir an duruyorum. Buruşuk tenine bir dizi yumuşak öpücük kondurduğumda, altımda irkildiğini hissediyorum ve onu o andan kaybetmek için gereken tek şey bu.

"Hayır!" diye bağılıyor, yataktan fırlıyor.

"Sorun yok." Ona doğru uzanıyorum ama sürünerek uzaklaşıyor, beceriksizce ayağa kalkıyor. "Ben ne yaptım?" diye hıçkırıyor, kapıya doğru koşarken beni görmezden geliyor. Boğazımda kocaman bir yumruyla kapıdan çıkıp benden uzaklaşmasını izliyorum, peşinden mi koşmalıyım yoksa ona alan mı bırakmalıyım bilemiyorum.

Yatağımin kenarına oturup başımı ellerimin arasına gömüyorum. Ağlama dürtüsü çok güçlü ama yıkılamam. Viv'in bana ihtiyacı var ve onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Kararımı verdim, ayağa kalktım, gömleğimi yerden aldım ve onu odasına kadar takip ettim.

Dağınık yatağın üstüne kıvrılmış, cenin pozisyonunda, Easton'ı uyandırmamak için yastığına doğru hıçkırarak ağlıyor. Acı her yerime saplanıyor ve pişmanlık tüm boşlukları dolduruyor. Bu kadarı çok fazlaydı. Ona hayır demeliydim. Bu benim hatam ve bunu düzeltmeliyim.

Yerde sessizce ilerleyip arkasındaki yatağa tırmanıyorum. Onu oturtup gömleğimi vücudunun üzerinden aşağı doğru kaydırırken ağlamaya devam ediyor. Tekrar yatıyor, hala ağlıyor ve kollarımla onu arkadan sararak vücudunu kendime doğru çekiyorum.

Kurtulmaya çalışırken onu yakınımda tutuyorum ama buna izin vermiyorum. Onu bununla tek başına baş etmesi için bırakmayacağım. "Buna karşı koyma. Odama geri dönüp seni burada ağlarken bırakamam." Üst bacağını kendi bacağımla örtüyorum. "İhtiyacın olduğunda desteği kabul ettiğin için kendini suçlu hissetme."

"Nasıl ?" diye feryat ediyor, kollarımı tutuyor.

"Zevk arayışında yanlış bir şey yok. Rahatlamaya ihtiyacın vardı."

Kollarımda kıvranıyor, en hüzünlü gözleriyle beni sabitliyor. "Çok bencilim. Burada yatakta uzanmış seni düşünüyordum. Beni her zaman nasıl çok iyi hissettirdiğini düşünüyordum ve bunu aramak için sana geldim. Bunu nasıl yapabildim?"

"Sus, tatlım." Onu göğsüme bastırıyorum, bir elimi saçlarında, diğerini sırtında gezdiriyorum. "Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak. Cehennemini yaşadın ve bunu kendine saklamanda bir sakınca yok. Özellikle de bugün."

"Ama hepsi bu!" Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Bunu bana bugün yapmana nasıl izin verebildim? Şu anda doğumhanede Reeve'le birlikte Lainey'i kucaklıyor olmalıydım. Eğer kaza olmasaydı, orada olacaktım."

Yüzündeki saç tellerini tarıyorum. "Orada olmadığın için üzgünüm Viv. Orada olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Acı çekiyorsun ve seni rahatlatmama izin vermende yanlış bir şey yok."

Göğsüme doğru ağlıyor ve gözlerimden sessiz yaşlar süzülüyor. Bundan nefret ediyorum. Onun için. Benim için. Bizim için. "Çok üzgünüm, Dillon," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Çok üzgün ve yalnızım ve bu acı hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyorum."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Daha iyi olacak ve ben senin için buradayım. Neye ihtiyacın olursa olsun. Sende var."

Ertesi sabah boş bir yatakta uyanıyorum, yanımdaki çarşaflarda sadece Viv'in kokusu var. "Dillon Amca!" East, üzerinde bir tişört ve şort, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle odaya dalıyor. Üstüme atlıyor ve bana ölümüne sarılıyor. "Odam için teşekkür ederim! Harika olmuş!"

O üzerimdeyken oturmadan önce ihtiyatlı bir şekilde sabah odunumu düzeltiyorum. "Beğenmene sevindim."

"Ağaç evimi çok seviyorum. Arkadaşım Nash gelip görebilir mi acaba?"

"Elbette. Ama annene ve onunkine danışmamız gerekecek. Belki sen okula döndükten sonra bir öğleden sonra ayarlayabiliriz." Bu bana Viv üzerinde çalışmak için birkaç hafta verir.

"Easton. Gel . Gitmeliyiz," diyor Viv ve ben başımı kaldırıp bakıyorum.

Kapı çerçevesine yaslanmış, üzerinde kız kardeşime ait olduğunu bildiğim mavi bir yazlık elbise var. Viv'in uzun boyuna göre çok daha kısa ve etek ucu kalçasının ortasına denk geliyor.

yeniden tanıştım. Viv'in yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa, bunun onun vücudunun herhangi bir yerine son kez yaklaşışım olduğuna bahse girerim.

"Neden kahvaltıya kalmıyorsun? Acele etmene gerek yok." Onunla bu konuyu günün soğuk ışığında konuşmak istiyorum. Viv'i tanıyorum ve eğer ona ulaşamazsam dün gece için kendini hırpalayacak.

"Yapacak işlerim var," diye yalan söylüyor, benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. East kucağımdan iniyor, "Kalmak istiyorum" derken suratını asıyor.

"Bu mümkün değil." Çenesini yukarı kaldırır. "Şimdi, hadi. Her şeyi bagaja yerleştirdim. Eve gitme vakti geldi."

"Ben gitmiyorum." Easton ayağa kalkıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Evde olmak sıkıcı. Ben burayı seviyorum."

"Ben senin annenim ve bu kararları sen veremezsin. Bana itaatsizlik etme, Easton. Dillon'a güzel vakit geçirdiği için teşekkür et ve gidelim."

Yalvaran gözlerini bana çevirmeden önce başını sallıyor. "Seninle kalabilir miyim? Annem eve gidebilir, biz de oynayabiliriz."

Daha fazlasını ama Viv'in bunu kabul etmeyeceğini biliyorum ve onun otoritesini gasp etmeyeceğim. "Buraya gel." Gözlerinin içine bakarak onu yanıma çağırıyorum. "Birkaç gün içinde seni görmeye geleceğim ama şimdi annenle eve gitmelisin. Patron o, dostum."

"O kötü biri. Sıkıcı evime ve sıkıcı anneme gitmek istemiyorum. Burada seninle, Ash Teyze ve Jamie Amca ile kalmak istiyorum."

Surat astığını ve bunu kastetmediğini biliyorum ama Vivien'la bu şekilde konuşamaz. "Bu kadar yeter Easton. Annenle ya da annen hakkında bu şekilde konuşmayacaksın. Beni duyuyor musun?" Yarı boyumu fark etmemesini umarak ayağa kalkıyorum ve elini tutuyorum. "Annenin dediklerini yapmalısın." Ona bakıyorum. "Annene her zaman saygı duy. O seni seviyor ve neyin en iyi olduğunu biliyor."

"Sen de kötüsün." Elini benimkinden çekerek Vivien'ın yanından koridora çıktı.

"Onunla konuşmamı ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Eve gittiğimizde onunla konuşacağım."

"Gitmeden önce konuşmalıyız." Viv peşinden gitmek için hareket ederken kolunu tutuyorum.

Onu

"Söyleyecek bir şey kalmadı."

"Hadi, Viv. Bunu gerektiğini biliyorsun."

kurtulmaya çalışıyor, o güzel ela gözlerini bana dikeyor.

"Dün gece hiç . O bir hataydı. Bir daha yapmayacağım bir hata."

Sözleri canımı yakıyor ama sınırlım niyeti bu. Doğal eğilimim tartışmak ama onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarımdan üstün tutmaya çalışıyorum. Bu hatırı sayılır bir zaman alıyor.

Sakince konuşmak için çaba sarf ediyorum ama yapıyorum. Onun için. "Eğer yardımı olacaksa hiç olmamış davran, ama yüzleşmeye hazır olduğunda ben burada olacağım."

"Penny for them," diyor Ash, yanında Jamie'yle birlikte mutfağa girerken, küçük uslu bir köpek gibi.

Tezgâhı daha sıkı kavriyor, duygularıyla savaşıyorum. Easton ve Vivien'in burada kaldıkları gecenin üzerinden iki hafta geçti ve bana neredeyse hiç zaman ayırmıyor. Buna dayanamıyorum ve bunu daha ne kadar kırılmadan yapabileceğimi bilmiyorum. İç çekerek yavaşça arkamı dönüyorum. "Vivien yine beni donduruyor. Sanki bir adım ileri atıp on adım geri gidiyoruz."

"Ona oral seks yapmana izin verdiğinden beri korkuyor." Ash, sanki böyle bir şeyi ağzından kaçırmak normalmiş gibi rahatça ortaya atıyor.

"Ne oluyor bebeğim?" Jamie ona bakar.

"Ne?" Ash parmağını havaya kaldırarak aramıza bakıyor. "Siz ikiniz bizim hakkımızda konuşmuyor değilsiniz."

"Hayatta olmaz." Tezgahı itiyorum. Buna izin vermeyeceğim. "Yatak odasında neler yaptığınıza dair hiçbir detay bilmiyorum. Bir seks hayatınız olduğunu bilmek bile beni korkutuyor."

Ash gözlerini devirir. "Saçmalıyorsun. Hepimiz yetişkiniz. Hepimiz seks yaparız."

"Dillon'ın hiç alamaması dışında ve bence sorun da bu." Jamie sırtıyor ve ben de suratına yumruk atasım geliyor.

Ona kuşu çeviriyorum. "Benim elim bol bol hareket ediyor."

Ash yüzünü buruşturur ama yorum yapmaktan kaçınır çünkü bu onu ikiyüzlü yapar.

Onun damarına basmadan duramıyorum. "Yeni bir porno kanalına abone oldum. Lanet olsun, çok dandik ama işimi görüyor." Yalan söylerken elimi kasıklarımın altına aşağı yukarı gezdiriyorum.

Sanki beni boşaltmak için pornoya ihtiyacım varmış gibi.

Viv'i düşünmek bile beni saniyeler içinde sertleştiriyor.

"Tamam, yeter." Bir avucunu havaya kaldırdı. "Sen demek istediğini söyledin, *benim demek istediğim* Viv'in çok hızlı hareket ettiği. Bana sırrını açmasına bile şaşırdım ama Reeve'e karşı sadakatsiz hissediyor ve seninle bir şeye başlarsa insanların ne düşüneceğini kafasına çok takıyor."

"Kimin ne düşündüğü umurumda bile değil."

"Sen bilmiyorsun ama o biliyor. Hepimizin bildiği gibi orada çok kötü bir geçmiş var, bu yüzden neden endişelendiğini anlıyorum."

"Bu sadece bizimle ilgili değil. Easton'da da gerileme var. D n anaokulunda başı biraz belaya girdi. Pisliğin teki Reeve hakkında kötü şeyler söylemiş ve Easton da onu itmiş. Easton düşüp kafasını sıranın kenarına çarptı ve şimdi ailesi okulu ve Vivien'i dava etmekle tehdit ediyor. Vivien onu okuldan almaktan ve evde özel  ğretmen tutmaktan bahsediyor ki bu hiç iyi olmaz. Onu gözünün önünden ayırdığı tek zaman okula gitmek. Nash'in evine gitmesine bile izin vermiyor. Nash her zaman onlara gitmek zorunda. Bu normal değil ve Easton'a da yardımcı olmuyor."

"Bunu ona söyledin mi?" Ash buzdolabından bir kutu portakal suyu çıkarır.

"Konuyu açmayı denedim ama çoğunlukla onun yanında hala dilimi ısırıyorum."

Jamie onun için baş üstü dolabından bir bardak çıkarırken Ash kaşlarını çatıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Daha da önemlisi, nasıl?" Jamie, Ash'in kendine büyük bir bardak portakal suyu doldurmasını izlerken soruyor. "Kendini tutmasıyla tanınan biri değilsin ki."

Ash'e "Bana yapmamı söylediğin şeyi yapıyorum," dedim. "Onun ihtiyaçlarını kendiminkilerden üstün tutuyorum."

"Aman Tanrım." Ash çenesinden aşağı meyve suyu damlatıyor. "Erkekler neden bu kadar aptal?" diye mırıldanırken yaban mersinli kekini alıp dışarıdaki masa ve sandalyelere yöneliyor.

Sıcak Kaliforniya havasının büyük bir hayranı değilim, ancak dışarıda bu kadar çok zaman geçirmenin ve yağmur ceketine ihtiyaç duymamanın güzel olduğunu kabul etmeliyim. "Tükür onu." Sandalyelerden birine uzandım.

"Onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarınızın üstünde tutun dedim. Bu, söylenmesi gereken şeyler olduğunda dilinizi ısırmanız anlamına gelmez."

"Ona ne hissettiğimi söylersem, bu bir tartışmaya neden olacak ve bu da onu  zecek. Bu nasıl onun ihtiyaçlarını düşünmek olur?"

Ash şakaklarını ovuşturuyor. "Yemin ederim çocuklarla uğraşmak gibi bir şey."

"Siktir git, Ash." Gözlerimden ateş fişkırıyor. "Bana bunu yapmamı söyleyen sendin. şimdi dönüp bana embesil deme ve tüm bunlar benim su ummuş gibi davranma. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum." Sesim çatlıyor ve kendimi korkak gibi hissediyorum ama herkes bunun benim için de zor olduğunu unutmuş görünüyor. Evet, bunların bir kısmının benim hatam olduğunu biliyorum ama telafi etmeye çalışıyorum ve ben de insanım.

İnsanlar benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, duygularım var.

"Bu benim için kolay değil," diye itiraf ediyorum. "Sevdiğim kadının mutlu olmayı hak etmediğine inandığı için kendine işkence ettiğini gördüğümde kendimi tutmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Bana karşı hisleri olduğunu biliyorum, ama onları

onların varlığını unutuyor. Oğluma benim oğlum olduğunu söylemekten kaçınmak zorundayım çünkü zamanlamanın doğru olması gerekiyor. O küçük çocuğun yanında olup da ona söylememenin ne kadar zor hakkında bir fikrin var mı?" Dirseklerimi masaya yaslıyorum. "Bana baba demesini ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Ve ikisine birden bakmayı ne kadar çok istediğimi? Her gece yatağıma yattığımda onları o büyük, hüzünlü, yalnız evde düşünüp acılarını dindirmek için yanlarında olabilmeyi nasıl dilediğimi?"

Göğsüme bir baskı oturdu. "O anıt bahçeyi Reeve için yaptık. Üçümüz için. Bunu birlikte yapabileceğimizi görmesinin ona yardımcı olacağını düşündüm. Her şeyi tek başına halletmek zorunda olmadığını ama her zamankinden fazla içine kapandığını." Acıyan gözlerimi ovuşturuyorum. "Artık ne yapacağımı bilemiyorum. Sürekli kendimi sorguluyorum ve yardımcı olup olmadığımı bile bilmiyorum."

"Özür dilerim, Dil." Ash masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. "Kimse duygularını görmezden gelmiyor ve bunun senin için zor olduğunu biliyoruz."

"Her ikisiyle de harika gidiyorsun," diyor Jamie. "Vivien bunu görmek ya da kabul etmek istemeyebilir ama sana ihtiyacı var ve ondan vazgeçemezsin."

"Ondan asla vazgeçmeyeceğim, Jay. Bir daha asla. Ne kadar zor olursa olsun, hiçbir yere gitmiyorum." Ayaklarımı masaya vurarak derin bir nefes veriyorum. "Kahretsin, bir sigara için adam öldürürdüm." Sigarayı geçen Şubat'ta bıraktım ama hâlâ canım çekiyor.

Ash elimi sıktı. "Seni seviyorum kardeşim. Ve Viv'in de seni sevdiğine gerçekten inanıyorum. Seninle dalga geçtiğim için özür dilerim. Bu adil değildi." Jamie gizlice içkisini alıp meyve suyunu bitirirken dudaklarını ıslatıyor. "Kim olduğunu inkâr etmeni ya da onun yanında dilini ısırmanı istemedim. Onun ihtiyaçlarının olabilir ve yine de kendin olabilirsin. Aslında, bence daha fazla kendin olmalısın. Şu anda ihtiyacı olan şey bu."

"Tam olarak ne diyorsun Ash, çünkü kafanı karıştırıyorsun. Ben."

"Normal sık kafalı halinle davranmalısın. Viv'in Sikkafalı Dillon'a ihtiyacı var. Aklından geçenleri söylemekten kaçınmak en kötü fikir. Fazla düşünmeyi bırak ve sadece kendin ol."

Arkadaşıma baktım. "Kadınlar kafayı yemiş. Bir şey söylerler ama başka bir şey kastederler. Bunca yıl bu saçmalığa katlandığın için altın madalyayı hak ediyorsun."

"Gerçek." Jamie, Ash'in arkasından ağzını açıyor ama yüksek sesle tek kelime etmiyor çünkü o kadar korkak ki gerçeği söylediğimi kabul etmekten korkuyor.

Ash yanağıma çimdikliyor. "Tam da sana sempati duymaya başlamışken beni kızdırmanın bir yolu."

"Her neyse." Ayağa kalktım. "Ben buradan gidiyorum."
Bana şüpheyle bakıyor. "Nereye gidiyorsun?" "Viv'le
Easton hakkında konuşmaya gidiyorum."

"Burada ne işin var?" Vivien bana ön kapısını açtığında soruyor.

"Seninle konuşmam gerek ve cumaya kadar bekleyemez." Viv, East'i her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma okuldan almama izin veriyor. Onu daha önce de bırakmıştım ama kötü bir ruh hali içinde olduğum için kalmamıştım. Ash'in sözleri bana ihtiyacım olduğunu düşündüğüm izni verdi ve kendimi canlanmış hissediyorum. Viv'le tartışmak istemiyorum ama ona akıl verecek birine ihtiyacı ve bu işin her yerinde benim adım yazıyor.

Davet beklemeden yanından geçip gidiyorum.

"Dillon, bekle." Peşimden gelirken sandaletleri karo zemine çarpıyor. Resmi yemek odasına giriyorum çünkü oyun alanı bu odadan görünmüyor. Easton'ın beni görmesini istemiyorum. En azından annesiyle konuşana kadar.

Viv kaşlarını çatarak odaya girdi. "Kapıyı
kapat."

"Burası benim evim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Uzak duvarda asılı duran büyük aile portresine bakıyorum. "Farkındayım. Şimdi şu lanet kapıyı kapat Vivien Grace. Easton'ın bu konuşmayı duymasını istemiyoruz."

"Ona henüz söylemeyeceğim!" diye bağırıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.
"Daha çok erken."

"Panik yapmayı bırak, Viv. Buraya bunun için gelmedim. East'i okuldan almakla ilgili çılgınca fikrin hakkında konuşmamız gerekiyor."

Kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu çılgınca bir fikir değil. Çok mantıklı ve şimdiden öğretmen görüşmeleri ayarladım."

"Diğer çocuklarla birlikte olmaya ihtiyacı var Viv ve okulu seviyor."

"Öyle olduğunu biliyorum ama bu onun iyiliği için. Dün ne olduğunu biliyorsunuz ve kampta da benzer bir olay yaşadık. Bu durmayacak ve onu korumam gerekiyor."

"Onu şımartmakla korumak aynı şey değil. Bu savaşları kendisinin vermesine izin vermelisin. Onu bunlardan korumaya çalışmak yarardan çok zarar getirecektir. Yaşadığımız dünya bu. Mücadele edilmesi gereken daha fazla pislik olacak. Bunu anlaması ve kendi başına nasıl başa çıkacağını öğrenmesi gerekiyor."

"O sadece beş yaşında, Dillon! Bunu kendi başına nasıl halletmesi bekleniyor?" Ellerini havaya kaldırıp odada volta atıyor.

"Tıpkı senin yaptığın gibi. Bana çocukken ailen yüzünden başına gelmeyen kalmadığını söyleyemezsin."

"Tabii ki yaptım, ama-"

"İşte böyle." Bilmiş bir bakışla onu iğneledim.

"Konuşmamı bitirmeden sözümü kesme." Bana ters ters bakıyor ve bunu haftalar önce yapmadığım için kendime kızıyorum. Viv'in meydan okumaya ihtiyacı var. Bu ironiye neredeyse gülecektim. Onu gerçekte yüzleşmeye zorlamak yerine aylardır şımartıyordum. Sanırım başlangıçta, acısı o kadar ağırken bunu yapmak doğrudu, başka türlü başa çıkmanın yolu yoktu. Ama şimdi değil. Artık eldivenleri çıkarma ve onu yeni gerçekliğiyle yüzleşmeye zorlama zamanı geldi.

Ben sırtıyorum, o da hırlıyor. Yüzündeki ölümcül ifadeyi görünce gülüyorum ama sonra dizginliyorum. Bu bir oyun değil. Buraya aklımda bir amaçla geldim. "Devam et."

Alt dudağını ısıyor ve sikim kot pantolonumun içinde zıplıyor. "Yıllar boyunca bana atılan pisliklerden payıma düşeni aldım, ama-"

"Ama ne?"

Ayaklarına bakıyor. "Reeve oradaydı. Beni her zaman savundu."

"Durum böyle olabilir ama bahse girerim her zaman orada değildi çünkü kendini nasıl savunacağını biliyorsun. Seni iş başında gördüm."

"Bu benimle ilgili değil zaten. Easton'dan bahsediyoruz."

"Easton'ın kendi savaşını vermeyi öğrenmesi gerekiyor ve o akıllı bir çocuk. Onu korumak istemeni anlıyorum. Ben de istiyorum. Ama bunun yolu bu değil. Bunun için sana kızacak ve işleri daha da zorlaştıracak. Onu dünyadan uzak tutmak bunu ortadan kaldırmaz. Çocuk olmasına izin vermelisin, Viv. Arkadaşlarının evine gitmesine izin vermelisin. Onu bowlinge götürmeli, yürüyüşe çıkarmalı ya da sinemaya gitmesine izin vermelisin. Hayatına devam etmesine izin vermelisin. Hayatına devam etmesine yardımcı olmanın en iyi yolu bu."

Burun delikleri alevlendi ve bana dişlerini gösterdi. "Çocuğumu nasıl yetiştireceğimi söylemen bitti mi?"

"O benim çocuğum."

Homurdanıyor. "Ah, işte başlıyoruz. Ben de bunun bekliyordum."

"Otoriteni sorgulamaya ya da Reeve'in yerine geçmeye çalışmıyorum ama o benim kanımdan, canımdan biri ve senin pişmanlık duyacağın ve oğlumuzun bedelini ödeyeceği bir hata yapmana seyirci kalamam. Onu korumanın yolu bu değil Vivien."

"Çık dışarı." Kapıyı işaret ediyor. "Evimden defol git, Dillon, ve dışarıda kal. Buraya gelip bana emir veremezsin. Ben yaparım"

çocuğum için seçimler. Sen burada yokken yıllardır bunu yapan bendim."

"Bu adil değil Viv, bunu sen de biliyorsun."

"Bu işin içinde adalet yok. Gerçek şu ki, çocuğumu yetiştiren bendim. Siz değil. Bu kararları verebilecek nitelikte biri varsa o da benim. Sen değil."

"En azından yeniden düşünebilir misiniz?"

"Hayır." Kapıyı açtı. "Hoş karşılanma süreni aştın, Dillon.

Gidin."

"Bu konuşmanın sonu değil," diyorum yanından geçerken. "Evet, öyle."

Bunu göreceğiz.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, kapının açılmasını beklerken sağlıklı bir korku dozuyla etkileyici eve bakıyorum. Umarım buraya gelmekle hata yapmıyordumdur ama Viv'e ulaşabilecek biri varsa o da ailesidir. Los Angeles'a dokuz gün önce döndüler ama tekrar yola çıkmadan önce evde sadece birkaç haftaları olduğunu biliyorum.

Kapı açılıyor ve beni sade beyaz ve gri üniformalı, uzun boylu, zayıf bir kadın karşılıyor. Soğuk gri gözleri ve acımasız ağzı da en az giydiği kıyafet kadar itici. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sorun yok, Renata. Bay O'Donoghue'yu bekliyorduk. Bundan sonrasını ben hallederim," diyor Jonathon Mills, düşmanca davranan kadının yanında belirerek.

Yürümeden önce sallıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Korkutucu ve misafirperver olmamak, onun pozisyonu için mülakat yaparken aradığınız bir özellik miydi yoksa yetenek setine sürpriz bir ekleme miydi?"

Jonathon kıkırdar. "Renata sonradan edinilen bir tat. Biraz bira gibi." Titriyor ve şimdi gülme sırası bende.

"Bira severim."

"Sanırım zevkin hesabı yok." Kenara çekilirken gülümsüyor. "İçeri gel, Dillon."

Vivien'in çocukluk evine girdiğimde kendimi izinsiz girmiş gibi hissediyorum. Bunu yaptığımı öğrenince çok kızacak. Ama fikrini değiştirip East'in okulda kalmasına izin verecekse bu ödenecek küçük bir bedel.

"Kapı güvenliği arayıp bizi görmeye geldiğinizi söylediğinde ilgimi çektiğini itiraf etmeliyim," diyerek başını salladı ve onu takip etmem için beni teşvik etti.

Yarı yarıya geri çevrilmeyi bekliyordum. Sanırım Lauren Mills evde yalnız olsaydı tam olarak böyle . "Ciddi bir mesele olmasaydı gelmezdim."

Bronzlaşmış alnında bir kaş çatma izi var ve biz yürürken derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Easton'la işler nasıl gidiyor?" diye soruyor birkaç sessizlikten sonra.

"Harika. O harika bir çocuk ve ben onun için deli oluyorum."

"Bu iyi, Dillon." Omzumu sıktı. "Bunu duyduğuma sevindim." Ciddi olduğunu söyleyebilirim. Koridorun sonunda durdu ve Lauren'ın beklediği geniş bir güneşlenme odasına açılan çift kapıyı açtı.

Odaya girdiğimde ayağa kalkıyor ve bana sıkı bir gülümseme sunuyor.

"Merhaba, Dillon." "Bayan Mills." Saygıyla başımı sallıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. Bana böyle seslenmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Otur ve ne hakkında olduğunu dinleyelim."

Lafı dolandırmıyor ve bu yönünü seviyorum.

Onun ve kocasının karşısına oturdum. "Vivien için geldim. Biraz endişeliyim."

"Ne şekilde?" Lauren soruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Easton'ı okuldan almaktan ve onun için bir öğretmen tutmaktan bahsediyor."

Lauren ellerini kucağında düğümler. "Ben de bundan korkuyordum. Dün beni aradı ve okuldaki olay yüzünden kendini çok kötü hissettiğini söyledi."

"Bununla ilgileneceğim," diyorum. "Birkaç gün içinde sorun olmaktan çıkacak." Okulla çoktan konuştum ve diğer küçük çocuğun ailesine ulaştım. Telefonlarıma geri dönmelerini bekliyorum ama bu meseleyi halledebileceğime eminim.

Jonathon, "Muhtemelen daha fazla olay olacak," diyor.

"Biliyorum ama doğru desteği sağladığımızda Easton'ın bunlarla başa çıkabileceğine inanıyorum. Onu okuldan almanın doğru bir mesaj verdiğini düşünmüyorum ama mesele bundan ibaret değil. Vivien'in tüm yaz boyunca onu kamp dışında hiçbir yere götürmediğinin farkında mısınız?"

Lauren kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, hiçbir yere gitmiyor. Onu okula götürüp getiriyor çünkü onu götürecek başka kimseye güvenmiyor. Nash oyun buluşmaları için geliyor, arada sırada başka çocuklar da geliyor ama hepsi bu." Viv'in ailesine arkasından bunları söylediğim için kendimi çok vefasız hissediyorum ama durumun ne kadar kötüleştiğini bilmeleri gerekiyor. "Ona bir şey olmasından çok korkuyor. Onu gözünün önünden ayırmaya dayanamıyor."

"Oh, prenses." Jonathon Lauren'la endişeli bir bakış paylaşır.

"Audrey bunu bize neden söylemedi?"

"Audrey'nin ne kadarının farkında olduğundan emin değilim. Gideli haftalar oldu." "Vivien burada olduğunu biliyor mu?" Lauren sorar.

"Hayır, yüzden beni çok kızdıracak ama onunla konuşmayı denedim ve beni dinlemiyor. Bu konuda seninle konuşmaya daha meyilli olabileceğini düşündüm." Kuru dudaklarını ıslattı. "Onu ve Easton'ı çok seviyorum ama beni hâlâ uzak tutuyor, bunu anlıyorum. Ona biraz zaman tanıdım ama bu sonunda pişman olacağına inandığım bir şey. de evden daha fazla çıkarmak için çalışacağım, eğer onunla özel öğretmen meselesi hakkında konuşabilirsen."

"Onunla konuşacağız." Lauren başını sallar. "Bunu neden yapmak istediğini anlıyorum ama haklısın; bu Easton için iyi bir fikir değil. O dışa dönük biri ve başkalarının yanında olmayı seviyor."

Jonathon, "Bu konuya dikkatimizi çektiğiniz için teşekkür ederiz," diyor.

"Arkasından iş çevirmekten nefret ediyorum ama başka bir seçeneğim olmadığını düşündüm. Zaten tam gaz ilerliyordu, bu yüzden kaybedecek zaman yoktu."

Lauren gülümsemeye çalışarak, "Onun iyiliğini düşündüğünüzü anlamasını sağlamaya çalışacağız," dedi. "Ama kızımızı tanıyorsunuz."

"" Ayağa kalkıyorum. "Dinlediğiniz için teşekkürler. Kendim çıkabilirim."

"Henüz gitme, Dillon." Lauren kaşlarını kaldırarak az önce boşalttığı koltuğu işaret etti. "Söylemek istediğim bir şey var."

Ben yerime otururken Jonathon, "Evet," diye düzeltiyor onu.

Elini okşuyor ve sadece yıllarca birbirlerini sevmenin ve anlamanın getirdiği samimi bir bakışı paylaşıyorlar. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde ifadesi daha kasvetli. "Yaptığın bazı şeylerden memnun değilim ve sana tam olarak güvenmem için çok daha fazla ikna olmam gerekecek ama son aylarda düşünmek için çok zamanım oldu. İkimizin de var ve geçmişi gerçekten unutmamanın tek yolu geçmişe sünger çekmektir. Kızımızı ve torunumuzu sevdiğinizi söylerken samimi olduğunuza inanıyoruz ve Vivien'in bize son birkaç aydır nasıl davrandığınızla ilgili söylediği her şey bunu doğruluyor."

Jonathon, "İrlanda'daki mutluluğundan sizin sorumlu olduğunuzu da biliyoruz," diye ekliyor. "Onu ziyaret ettiğimizde gözleri parlıyordu ve size derinden aşık olduğunu biliyoruz. Vivien iyi bir karakter yargıcıdır ve sen de Easton'ın babası, bu yüzden sana şüpheyi yaklaşıyoruz."

"Reeve'i çok severdik. O bizim oğlumuzdu ve onu çok özleyorsün," diyor Lauren, gözleri camlaşarak. Jonathon kolunu onun omuzlarına doluyor. "Sizi vasiyetine dahil etmesi niyetleri hakkında bize çok şey anlatıyor. Reeve mükemmel değildi. Hiçbirimiz değiliz ama Vivien'ı ve Easton'ı tüm kalbiyle seviyordu. Hiç şüphem yok ki onların mutlu olmasını isterdi. Eğer mutlulukları sizinle olacaksa, yolunuza çıkmayacağımızı bilmenizi isteriz."

Jonathan, karısının genellikle bana ayırdığı bir bakışla beni delip geçerek, "Onları her zaman ilk sıraya koyma şartıyla," diyor.

"Bu kesin." Ellerimi saçlarımla arasında gezdiriyorum. "Vivien ve ben bir çift olarak yeniden bir araya gelemezsek bile, her zaman ikisinin de yanında olacağım. Sana söz veriyorum. Artık beni onlardan koparabilecek hiçbir şey ya da hiç kimse yok."

"S o, Dillon hâlâ köpek kulübesinde mi?" Audrey dizüstü bilgisayarımın ekranından bana bakarken sırtarak soruyor.

"Buna inansan iyi edersin." Dillon arkamdan iş çevirip ailemle konuşalı iki hafta oldu ve ben hâlâ öfkeliyim. "Annemle babama gittiğine ya da onların gerçekten onun tarafını tuttuğuna inanamıyorum."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Audrey sandalyesinde arkyaslanırken kaşlarını çatıyor.

İç çektim. "Hayır." Parmaklarımı masamın üstüne vuruyorum. "Haklı olduklarını ve Dillon'ın E için endişelendiğinden böyle davrandığını biliyorum." Bu yüzden tüm özel öğretmen görüşmelerini iptal ettim ve Easton hâlâ anaokulunda. Güvensizliğimin oğlumun hayatını mahvetmesine izin veremem.

"Ve senin için endişeleniyorum," diye hatırlatıyor bana.

"Meryl ile korkularımın üstesinden gelmeye çalışıyorum ama bu çok zor. Elimde kalan tek şey East ve ona bir şey olmasından çok korkuyorum."

"Elinde kalan tek şey Easton değil, bebeğim." Audrey bir parmağını kaldırarak yukarı bakar. Başını tekrar eğiyor ve ekrana doğru yaklaşıyor. "Alex ve ben varız. Ailen var. Ash, Jamie ve Ro var." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. "Ve Dillon var."

"Beni çok rahatsız ediyor. Her zaman bir şeyler hakkında bana takılıyor ve flörtöz falan davranıyor. Onu kızdırmak için bir şeyler söylediğimde, bu sadece onu eğlendiriyor gibi görünüyor." Sırıttırıyor ve ben de ona gözlerimi kısıyorum. "Sakın bana karanlık tarafa geçtiğini söyleme."

Bir kakhaha atıyor. "Tipik Dillon gibi davranıyor. İyi adam rutinini daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordum."

"Hey, o hâlâ iyi adamlardan biri," diye geveliyorum, müdahalesine hâlâ kızgın olsam da onu savunma ihtiyacı hissediyorum.

Sırıttışı genişliyor, ben de onu tersliyorum. "Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum Viv. Beklentilerimin çok ötesine geçti. Söylediklerine bakılırsa Easton'la arası çok iyi ve dilini çok iyi kullanıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Sana ya da Ash'e bundan hiç bahsetmemeliydim."

"İkinci raunt için geri dönmek seni cezbetmiyor mu?" Kaşlarını sallıyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum. Gerçek şu ki, bunu ya da Dillon'ın ellerinin ve ağzının tekrar üzerimde olmasının verdiği hissi düşünmeden edemiyorum. Şimdi beni kızdırma görevinde olduğuna göre

Cehenneme kadar yolu var. Cidden derimin altına giriyor ve eski anıları yüzeye .

"Yalancı." Rey saçmalıklarımı yüzüme vurdu.

Tekrar iç çektim. "Onu düşünmeden edemiyorum ama sonra kendimi suçlu hissediyorum. Reeve öleli sadece dört ay oldu. Şimdiden başka bir adamı nasıl düşünebilirim?"

"Bebeğim, bunu konuşmuştuk. Bunu kendine yapmayı gerçekten bırakmalısın," diyor ofisimin kapısı çalınırken. "Ve Dillon herhangi bir adam değil. Aramızda bir geçmiş ve tonlarca sevgi var."

"Ben böyle programlandım," diyorum en yakın arkadaşıma, kapıyı açmak için ayağa kalkarken.

Charlotte arıyor. "Dillon seni görmeye geldi. Güneş odasında bekliyor."

Kaşlarımı çatarak saatime bakıyorum. Okul henüz dağılmamıştı, o yüzden neden şimdiden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Tamam. Bir saniye içinde orada olurum." Masama dönüyorum. "Şeytandan bahsetmişken. Dillon erken gelmiş. Muhtemelen bana biraz daha işkence etmeye gelmiştir."

"Zaten gitmem gerekiyor. Dillon'a selamımı söyle ve bu hafta sonu beni ara, tamam mı?"

"Seveceğim. Seni
seviyorum." "Ben de
seni."

Bağlantıyı kestik ve ne istediğini görmek için dışarı çıktım.

"Bir sorun mu var?" Güneş odama adımımı atar atmaz soruyorum.

Dillon ayakta, sırtı bana dönük, bahçeye bakıyor. Buradan inşa ettiğimiz anıtı görebilirsiniz. "Hiçbir sorun yok," diyor bana .

Hay sikeyim. Düz beyaz bir tişört ve normal bir kot pantolonu nasıl bu kadar seksi gösterebiliyor? Aç bakışları vücudumu boydan boya dolaşüyor ve kendimi mahcup hissetmeme neden oluyor. İçgüdüsel bir koruma hareketiyle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bunu yapma," diyor.

"Bana öyle bakma."

"Ne gibi?" Dudakları köşelerden yukarı kıvrılıyor.

Onu uyaran bir bakışla deldim. "Biliyor musun?" Onunla bu oyunu oynamayacağım.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben geri adım atmamak için kendimle savaşıyorum. Avını takip eden bir avcı gibi bana doğru adım atıyor ve kalbim gergin bir bekleyişle göğüs kafesime çarpıyor. Dillon tam önümde duruyor ve bedenlerimiz arasında sadece küçük bir boşluk bırakıyor. Sıcaklık ondan dalgalar halinde yayılıyor, bana çarpıyor ve neredeyse dizlerimi alıyor. "Sanki bu güzelliği soymak istiyormuşum gibi

Muhteşem vücudunu giydirip dudaklarımla ve dilimle teninin her santimine tapmak mı?"

Ondan sendeleyerek uzaklaşırken yanaklarım cızırdıyor. "Kes şunu. Bunu bana söyleyemezsin."

Yavaşça bir elini saçlarında gezdiriyor ve benimle göz temasını sürdürürken sırtıyor. "Bunu yapmamı çok istediğini ikimiz de biliyoruz ama rol yapmaya devam edebiliriz. Bir şey istediğimde ne kadar kararlı olduğumu biliyorsun ve ben de seni istiyorum. Bu saçmalığı aylarca sürdürebilirim." Hâlâ sırtarak tekrar yaklaşıyor. "Yıllarca, eğer iş oraya gelirse."

Ben buna saçmalık diyorum. Son birkaç aydır beni çok şaşırtmış olsa da Dillon sabırla tanınan biri değil. Sıvı şehvet çekirdeğime hücum ederken ağızımda tükürük birikiyor.

Seksi seviyorum ve özlüyorum.

Dillon'dan beni becermesini isteyebileceğimi biliyorum ve bunu seve seve yapacaktır ama bunu Reeve'e yapamam. Bunun saçma olduğunu biliyorum, çünkü Reeve gitti ve bir gün başka biriyle seks yapacağım, ama henüz o noktaya gelemiyorum.

"Neden buradasın, yoksa beni kızdırmak için mi evime?"

Kıkırdıyor, saçımın bir parçasını parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Okuldan sonra East'i dondurma yemeye götüreceğimi söylemeye geldim."

"Cehennem gibisin," diye tıslayarak elini geri itiyorum.

Gözlerini bana dikti. "Bunu konuşmuştuk Vivien Grace. Sana iki haftadır söylüyorum ve artık senin saçma sapan bahanelerini dinlemeyeceğim." Yüzünü benimkine doğru eğiyor. "Açık konuşayım, izin istemiyorum. Burayı nezaketen aradım çünkü biliyorum. Oğlumuzu dondurma yemeye götüreceğim. Leon'u da yanımda getireceğim. Dondurmacıya gittiğimizde sana mesaj atacağım ve eve dönerken de sana mesaj atacağım."

Asit boğazımdan yukarı tırmanıyor ve safra midemde yüzüyor.

"Ya da sen de gelebilir misin?" diye sorar, sesinde umutlu bir ton vardır.

Hemen başımı sallıyorum. Dillon'la toplum içinde görünmek felakete davetiye çıkarmaktır.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi odanın köşesine doğru yürürken, daha önce fark etmediğim bir çantayı almak için eğildi. "East ve ben gayet normal bir şey yaparken sen bu evde oturup volta atıp panik yapmayacaksın." Geri dönüp çantayı bana uzattı. "Sihri konuşurmanı istiyorum. Harika bir şey yarat. Yeni bir elbise yap ki

Sonunda seni benimle yemeğe çıkmaya ikna ettiğimde giyecek bir şeyin olsun."

Çantayı açıyorum, güzel ipek kumaş karşısında nefesim kesiliyor. Üzerinde mor ve beyaz çiçek desenleri olan muhteşem, zengin bir mavi. "Nereden aldın bunu?"

"Bir dikiş dükkanında," diye mırıldanıyor. "Başka nereden aldım sanıyorsun? Kıcımdan zor çıkardım."

"Kaba ya da kırıcı olmaya gerek yok."

Sırıttıyor, hiç şüphesiz edepsiz bir şey söylemek için ağzını açıyor ama onu susturmak için elimi dudaklarına . "Her ne sakın söyleme. Malzeme için teşekkürler ama Easton gitmiyor."

Avucumdaki deriyi ısırtıyor ve elimi geri çekiyorum. Ne olduğunu anlayamadan beni duvara yasladı. "Tatlım, sana bunun bir pazarlık olmadığını söylemiştim."

"Ama-"

Şimdi eliyle beni susturma sırası onda. Ona ters ters bakıyorum ve o da kıkırdıyor. "Benim ağzım olmadığına şükret." Göz kırptıyor ve ben de kalçalarımı sıkıyorum. "Dinle beni Hollywood. Easton'ı seviyorum. O benim oğlum ve senin için dünyadaki en değerli şey olduğunu biliyorum çünkü o benim için de öyle. Onu hayatım pahasına koruyacağım. Ona hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum." Elini çekip ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor. "Güven bana. Lütfen."

Büyüleyici mavi gözlerine bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bebeğimi bana sağ salim getir."

"Her zaman." Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kollarına aldı. "Korktuğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek. Bunun olması gerekiyor. Bunu biliyorsun."

Dillon gittikten sonra, Reeve ve Lainey'nin vefatından beri ilk kez dikiş odama giriyorum.

Denerim.

Gerçekten istiyorum.

Bazı elbise tasarımları üzerinde çalışıyorum ama konsantre olamıyorum. Easton ve Dillon'ı düşünmeden edemiyorum. Etrafımız paparazziler ve işimize burunlarını sokmanın sorun olmadığını düşünen pisliklerle . Kısa bir süre votka içmeyi düşünüyorum ama saat daha dört ve bu başlamak istemediğim bir alışkanlık. Bunun yerine yerde volta atıp panikliyorum, tam da Dillon'ın yapacağımdan şüphelendiği şeyi yapıyorum.

Bir saat sonra arabaları yanaştığında kapının önünde duruyordum ve Easton'a ulaşmak için acele ederken neredeyse ayaklarım takılıyordu. Arabasının kapısını açarak eğilip ona sarılıyorum ve zavallı çocuğu neredeyse boğuyorum. "Anneciğim. Beni ölesiye sıkıyorsun!" diyor ve Dillon kıkırdıyor.

"Hollywood, bırak da küçük adam koltuğundan kalksın." Easton emniyet kemerini çözüp arabadan atlarken Dillon beni geri çekiyor ve bir kolunu belime doluyor.

"Çok iyi vakit geçirdim anne ve Dillon Amca sana çikolatalı dondurma aldı. En sevdiğin dondurma olduğunu biliyordu." Dillon sıcak ağzını kulağıma bastırırken Easton bana küçük bir kese kağıdı uzatıyor. "Birbirimizin üzerinden dondurma yediğimiz zamanı hatırlıyor musun? Hatta senden yalayarak çıkarmıştım-"

"Dillon!" Çığlık atıyorum, onun elinden kurtuluyorum. "Küçük kulakların önünde olmaz." Kulağıma fısıldıyor olması umurumda değil. Easton'ın kulakları jilet gibi keskin ve duymasını istemediğim şeyleri duyma konusunda esrarengiz bir yeteneği var.

"Yine yaramazlık mı yaptın Dillon Amca?" East babasına sırtarak soruyor.

"Ben sadece anneme eskiden oynadığımız bir oyunu hatırlatıyor ve benimle tekrar oynamak isteyip istemediğini soruyordum." Yüzünden silmek istediğim şeytani bir sırıtişla bana bakıyor.

"Oyunlara bayılıyorum!" Easton bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Hadi oyun oynayalım!"

Dillon'a ters ters bakıyorum ve o da gizlice kıcıma vuruyor. "Bu bir yetişkin oyunu dostum," diyor E'ye doğru çömelerek. "Polisler ve hırsızlar oynamaya ne dersin?"

Bu da aslında evin her yerinde birbirlerini kovalayacakları, deliler gibi bağırıp çağıracakları anlamına geliyor. Dillon en büyük çocuk, ama ben buna hiç kızamıyorum. Easton kendi özel çılgınlığını seviyor.

"Bu sefer soyguncu ben olmak istiyorum!" Easton çığlık atıyor.

"Peki, ne bekliyorsun?" Dillon kaşlarını kaldırdı. "Seni aramaya gelmeden önce sana on saniye vereceğim." Easton hızla eve girdi, Dillon'dan kaçma telaşıyla neredeyse Leon'u deviriyordu. "Özür dilerim, tatlım." Dillon sırtarak yanağımdan öpüyor. "Çıplak dondurma partisini ertelememiz gerekecek."

" Babam bu resimde neden korkak bir kedi gibi görünüyor?" E, Reeve'in on üç yaşındayken çektiirdiğim bir fotoğrafını göstererek soruyor.

Üçümüz oturma odasındaki koltuklardan birine oturmuş, çocukluk albümlerimden birine daha bakıyoruz. Dillon gerçek Reeve'i tanımak istediğini söyledi ve Dillon'ın burada olduğu gecelerde genellikle yemekten sonra bir saatimizi geçmişimi araştırarak geçiriyoruz. Acıtacağını düşünmüştüm ama aslında yardımcı oluyor.

"Babanın örümceklerden korktuğunu biliyor muydun?" Reeve'in oğlundan ve hayran kitlesinden gizlemeyi başardığı ciddi bir araknofobi vakası vardı.

Easton'ın gözleri kocaman açılır. "Ne? Örümceklerden nasıl korkabilir ki? Örümcekler harikadır." Onlardan Reeve gibi korkmuyorum ama Easton kadar hevesli olmama da imkân yok.

Dillon kıkırdar. "Çiftlikte işemeye bile dayanamazdı. Evimiz örümceklerle doluydu."

"Ver şunu," diyor East, başını bile kaldırmadan avucunu uzatarak. Dillon bir dolar uzatarak, "Şimdiye kadar çok para kazanmış olmalısın," diye karşılık verir.

". Annem beni bankaya götüreceğini söyledi."

"Etkilendim ve onaylıyorum." Sanki sadece bankaya gitmeyi değil de Everest Dağı'na tırmanmayı kabul etmişim gibi gururla bana bakıyor.

"Sadece banka," diye mırıldanıyorum, utanç ve mahcubiyet karışımı bir hisle.

"Bu gerçek dünyaya geri dönüş adımı. Bu iyi, Hollywood."

Parmağım onu tersleme arzusuyla seğiriyor.

"Neden anneme Hollywood diyorsun?" East şaşkın bir ifadeyle Dillon'a bakar.

"Annenle ilk kez okumak için Dublin'e geldiğinde tanışmıştım. Çok iyi arkadaştık," diyor ve bana flörtöz bir bakış fırlatıyor, yemin ederim imalı konuşmayı bırakmazsa onu öldüreceğim. "Ve ona Hollywood diyerek takılmayı severdim çünkü Hollywood onun geldiği Los Angeles'ta."

"Oh." Bu açıklamadan tatmin olmuş görünüyor. Bana dönerek kolumu çekiştiriyor. "Bana hikayeyi anlat anne. Babam neden korktu?"

"On üç yaşındaydık ve büyükbabanla büyükannen bizi Big Sur'daki bir kulübeye götürmüşlerdi. Onlar yemek almaya gitmişlerdi, Reeve ve ben ise

Bavulları boşaltıyordum. Babanın bağırdığını duydum ve hemen odasına girdim. Yatağındaki yastığın üstünde kocaman bir örümcek vardı ve çılgına dönmüştü. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi ve ben de dayanamayıp fotoğrafını çektim."

"Örümceğe ne oldu?" E soruyor.

"Bir bardak aldım, onu kucakladım ve dışarı çıkardım." Ona Reeve'in orada bir heykel gibi durduğunu, solgun, terli ve titriyor olduğunu söylemiyorum çünkü Easton babasının bir süper kahraman olduğunu düşünüyor ve ben bunu asla değiştirmek istemiyorum.

"Örümcekleri sever misin anne?" East sayfayı bir sonraki fotoğraf setine taşıırken soruyor.

"*Sevmenin* doğru kelime olduğundan emin değilim ama onlardan korkmuyorum."

"Örümceklere bayılırım," diyor Easton. "Büyüdüğümde bütün örümceklerin evimde yaşamasına izin vereceğim." Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve Reeve'in bu konuşmayı dinleyip çıldırdığına neredeyse yemin edebilirim.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Dillon bana göz kırparak. "Ama sanırım birinin banyo yapma vakti geldi."

"Tamam." Easton, Dillon etraftayken her zaman çok daha uyumludur. Sanırım Dillon'ın evindeki kırıcı yorumlarından sonra yaptığım küçük sohbet de onu yatıştırmaya yardımcı oldu. "Seni seviyorum, baba." Easton albümü dikkatle kapatmadan önce Reeve'in resmini öpüyor.

Dillon'ın gözlerinde bir acı parıldıyor ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum. "Tatlım, neden gidip pijamalarını ve havlunu hazırlamıyorsun? Amca

Dillon bir dakika içinde sizinle olacak."

"Elbette anne." Easton hızla odadan çıkıyor, çünkü hayatını bu yaşıyor ve beni Dillon'la yalnız bırakıyor.

Hiç düşünmeden elimi uzattım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "O da seni seviyor. Sürekli senden bahsediyor ve seni görmediği günlerde seni özleyiyor."

"Reeve'in her zaman onun babası olacağını biliyorum ama ben de onun babası olmak istiyorum."

"Öylesin, Dillon. Önemli olan her yönden öylesin. Bir gün bunu ona açıklayacağız ve iki babaya sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlayacak."

Dillon kollarını bana dolayarak beni kendine yakın tutuyor. "Onu çok seviyorum." Bana bakmak için gevşediğinde, gözlerindeki nemi görünce şaşırıyorum. "Ben de seni."

Elimi uzatıp alnındaki saç tellerini tarıyorum. "Sevdiğini biliyorum ve hayatımızda olduğun için sana minnettarız."

"Bu affedildiğim anlamına mı geliyor?"

Burada çifte anlam var ve ikimiz de bunu biliyoruz. Hislerimi düşünmek için duraksıyorum, ama bunu doğrulamam uzun sürmüyor. "Öyle."

"Şu anda seni çok fena öpmek istiyorum." Gözleri dudaklarıma düşüyor ve kalbim maraton koşmaya başlıyor.

Başıma kan hücum ediyor ve elimi göğsüne koyup çenemi yukarı kaldırdığımda her yerim karıncalanıyor. Göz temasını koruyarak yaklaşıyoruz ve ağızlarımız aynı hizaya geldiğinde kalbim deli gibi çarpıyor.

"Ben hazırım!" Easton çığlık atıyor ve anında birbirimizden uzaklaşıyoruz.

"Harika zamanlama, dostum," diyor Dillon, ayağa kalkarak ve ben onun kot pantolonunun içinde gizlice kendini ayarlamasını izlerken dudaklarımı yalıyorum.

Kırk dakika sonra mutfağımda beliren Dillon, "Hemen uyudu," diyor.

"Sen bir mucize işçisisin. Bazı geceler uykuya dalması çok uzun sürüyor. Ben."

"Ona şarkı söylüyorum." Ellerini ada ünitesinin üzerine koyuyor. "Sesim tam anlamıyla onu uyutur."

Kıkırdıyorum ve gülmeyeli uzun zaman olmuş gibi geliyor. "Neyse ki hayranlarınız üzerinde aynı etkiyi yaratmıyor!"

"Kahretsin, bu sesi özlemişim. Daha çok gülmelisin Viv. Bunu yeni görevim haline getiriyorum."

Buzdolabına doğru giderken gözlerimi deviriyorum. "Bira ister misin?"

"Keşke kalabilseydim ama kalamam. Bu gece albümün son rötuşlarını yapıyoruz. Ro, Emer'i görmek için İrlanda'ya dönmeyi çok istiyor."

Hayal kırıklığı üzerime çöküyor ama bunu bir gülümsemenin ardına gizliyorum. "Sorun değil." Buzdolabından soğutulmuş beyaz şarap şişesini çıkarıyorum ve Dillon dolaba doğru ilerleyerek benim için bir bardak çıkarıyor. Şarabı uzatırken parmakları benimkilere değişiyor ve kolumda ateşli titremeler yaratıyor.

"Senin için bir şeyim var," diye itiraf ediyor ben kendime biraz şarap koyarken. "Bunlar bir süredir ama geri isteyip istemediğinden ya da için doğru zamanın ne olduğundan emin değildim." Sade, işaretsiz kahverengi bir zarfı bana doğru itiyor.

İçini açıp bir yığın fotoğraf çıkarıyorum ve içimi bir duygu seli kaplıyor. Kendimi sabitlemek için tezgahın kenarına tutunuyorum.

"Kahretsin." Bir saniye içinde yanıma geldi, kollarını arkamdan bana doladı. "Onları geri götürebilirim."

"Hayır." Kendimi toparlayıp Dillon ve benim resmimize bakıyorum. İrlanda'daki hafta sonlarımızdan birinden. Sligo'da en iyi balıkları servis eden bu eski moda restorandaydık. Resim biraz bulanık ve

Açıdan dolayı pencereden çekildiği anlaşıyor, ama bana anıyı hatırlatacak kadar net.

Kollarımız birbirine sarılmış, ikimiz de Dillon'ın telefonunu tutan tıknaz, çıkık göbekli ve gür siyah saçlı adama bakarken en sevimsiz sırtışlarımızı takınıyoruz. Çok genç ve çok aşık görünüyoruz. Neredeyse fotoğraftan yayılıyor. "Restoran sahibini hatırlıyorum. Çok gür bir sesi ve böğüren bir kahkahası vardı."

"Ben de onu hatırlıyorum," diyor Dillon malzemeleri. "O fotoğrafı çektmek için ısrar etti çünkü bizim genç aşkı temsil ettiğimizi söyledi."

"Yaptık," diye sessizce itiraf ediyorum çünkü gerçek gözümüzün önündeyken onu inkâr etmenin bir anlamı yok. "Bunlara nasıl sahip oldunuz?"

"Kazayı soruşturan polis bunları bana hastanede verdi. Onları arabada bulmuş."

Acı boğazımdan yukarı süzülüyor ve Dillon'ın kollarına yapışıyorum. "Reeve onları bana sadece o gece vermişti. Senin kim olduğunu bana bu şekilde doğruladı."

"İrlanda'da olduğun süre boyunca birinin bizi takip ettiğine inanamıyorum. O pisliği ben bile fark ettim." Dillon'ın kolları etrafımda sıkışıyor. "Kendini savunmak için burada olmadığını biliyorum ama bu Reeve'in yaptığı tam bir pislik hareketiydi."

"Öyleydi," diye tereddüt etmeden kabul ediyorum. "Ve bunu ona söyledim. Birinin mahrem anlarımızı filme çekmesinden iğrenmiştim. Birinin bizi bu şekilde izlediğini düşünmek beni hasta ediyor ama Reeve bu kadar ileri gittiklerini bilmiyordu. Onlara fotoğrafları ona göndermemelerini söyledi. Sadece korunduğumu bilmek istiyordu." Dillon arkamda alışılmadık bir şekilde sessizleşiyor ve ben başımı geriye atıp yüzüne bakıyorum. "Buna inanmıyor musun?"

"Aslında biliyorum." Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Reeve seni sevme konusunda takıntılıydı. Güvende olduğundan emin olmak için sana göz kulak olacak birini tutması mantıklı. Bu onayladığım ya da bundan memnun olduğum anlamına gelmiyor." Elini uzatıp fotoğrafları karıştırıyor ve beni öfkeyle kızartan bir tanesini çıkarıyor. "En azından inanılmaz fotoğraflar elde ettik."

Brittas Körfezi'nde denizde çekilmiş fotoğrafımıza bakarken sırtımda sertleştiğini hissediyorum. Bacaklarım Dillon'ın boynuna dolanmış, o da beni popomdan tutuyor. Dillon bana ziyafet çekerken, tutkunun sancılılarıyla başımı geriye atıyorum. Yoğun sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru süzülüyor.

"Bunu şişirip yatağımın üzerindeki tavana asmayı düşünüyorum."

"Hayır, değilsin!" Kollarının arasında dönüp duruyorum, ona inanamayarak bakıyorum.

"İzle beni." Burnumun ucunu öpmeden ve beni kucağından bırakmadan önce bana alametifarikası olan sırtışını gösteriyor.

Mutfağımdan çıkarken hala şaşkınlıkla arkasından bakıyorum, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmış gibi nefesinin altında ısılk çalıyor.

Ciddi değildi.

Değil mi?

"Bira ister misin?" Ro, barın VIP bölümündeki standımıza yerleştiğimizde soruyor. Garson kız masamızın kenarında duruyor, sanki buradan çıkış bileti benmişim gibi beni süzmüyormuş gibi davranmaya çalışıyor. Onu görmezden gelerek kardeşime başımı sallıyorum ve o da siparişimizi veriyor. Ro yarın İrlanda'ya dönüyor ve ben onu Noel'e kadar göremeyeceğim.

"Şükürler olsun, albümü zamanında tamamladık." Jamie kollarını kabinin diğer tarafına doğru uzatıyor. "Sıcak Meksika güneşi altında kadınımınla seksi zamanlar geçirmeye çok hazırım."

"Taşaklarını tekmelemek ister misin yoksa ben mi tekmeleyeyim?" Ro dirseklerini masaya dayayarak soruyor.

"Bu onur tamamen senin. Devam et, küçük kardeşim." "Siz ikiniz sevişmelisiniz. Hemen."

"Üzerinde çalışıyorum," diyorum garson kız soğuk biralarla dolu bir buz kovasıyla döndüğünde. Bana bir şişe uzatırken parmakları benimkilere değiyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve ağırbaşlı gibi davranıyor. "Zamanını boşa harcıyorsun," diyorum ona. "İlgilenmiyorum." Bugünlerde gözüme kestirdiğim tek kadın, şu anki mavi statümü korumaya kararlı bir Hollywood prensesi.

"Öyleyim." Ro arkasına yaslanıp topu onun sahasına bırakıyor. "Harika. Otuz dakika sonra mola veriyorum."

"Dört gözle bekliyorum, sevgilim." Ro göz kırpmıyor ama o gider gitmez yüzündeki kendini beğenmiş sırıtiş da kayboluyor.

"Eyere geri mi dönüyorsun?" Jamie birasını dudaklarına götürerek soruyor. "Daha çok kendimi eyere geri dönmeye zorlamak gibi."

"Eğer hissetmiyorsan neden zorluyorsun?" İçgüdüsel olarak daha fazlası olduğunu bildiğim için soruyorum.

Ro'nun adem elması boğazında sallanıyor. "Clodagh eski sevgilisine geri döndü." Birasının yarısını tek seferde içiyor.

"Siktir. Emin misin?" Bir ağız dolusu birayı yutuyorum ve soğuk sıvı boğazımdan aşağı inerken rahatlatıyor.

"Bana kendisi söyledi." Yüzünü ellerinin arasına almış, Noel sabahındaki Grinch'ten daha asık suratlı. "Ben tam bir aptalım. Hepiniz bana çok hızlı hareket ettiğimizi söylediniz. Şimdi onu doğruca o sik kafalının kollarına geri gönderdim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Ro."

"Yanlış kıza aşık olmak dışında," diye ekliyor Jamie yardımcı olmadan.

"Onunla tanışmamış olsaydın Emer'in olmazdı" diye hatırlatıyorum çünkü küçük kızını çok seviyor.

"Biliyorum. Sadece Colin'i bu kadar çabuk terk edip geri dönmesi canımı acıtıyor." Çenesinde bir kas sıkıştı. "O pisliğin kızımın yakınında olmasını istemiyorum."

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve onu yukarı kaydırıp kız kardeşimin aradığını görünce cevap veriyorum. "İşin bitti mi?" Buraya daha erken gelebilmek için toplantılarını planladığından daha hızlı bitirip bitirmediğini merak ederek soruyorum.

"Henüz değil. Hâlâ iki toplantım daha var."

Yeni bir reklamcı tutmaya karar verdik çünkü ileriye dönük tanıtımımızı yönetmek için tamamen işinin ehli birine ihtiyacımız var. Dixie yeterince yetkin ama Easton'la ilgili haberler nihayet ortaya çıktığında işler ciddileşecek ve ben yanımızda en iyi kişiyi istiyorum. İşte bu yüzden Ash Viv'in annesiyle konuştu ve onun bağlantıya geçirdiği birkaç üst düzey reklamcıyla ön toplantılar ayarladı. Uygun birini seçecek ve biz de resmi bir işe alım yapmadan önce bu kişiyle çalışabileceğimizden emin olmak için onunla görüşeceğiz.

"Ee, var ne yok?"

"Charlotte'tan bir telefon aldım."

Hemen sandalyemde doğruldum. "Sorun nedir?"

"Viv'in yanına birinin gelmesi gerektiğini söyledi. Onun ruh halinden endişeleniyor."

"Bir şey mi oldu?" Dün oradaydım ve her şey normaldi. Aramızdaki cinsel gerilim patlamaya yakın değilmiş gibi davranmaya çalışıyor ve hala Easton'a süper yapıştırıcı gibi yapışıyor.

"Tek söylediği Vivien'in üzgün olduğu ve birinin onun yanında olması gerektiği. Easton, Lauren ve Jon'la yatıya kalıyor ve tahminimce yalnızlık çekiyor ve kafasının içinde kayboluyor."

"Tamam. Ben ona giderim."

"Oraya vardığında beni ara ya da mesaj at.

Endişeleniyorum." "Ben onunla ilgilenirim."

Telefonu kapattık ve ben utangaç bir şekilde kardeşimin yüzüne baktım.

"Sorun değil," diyor Ro ben daha bir şey söyleyemeden. "Eğer Vivien'in sana ihtiyacı varsa, ona gitmelisin. En azından ilişkinizi kurtarmak için hâlâ bir şansınız var. Benimki suda öldü ve bir şansım daha olması için her şeyimi verirdim."

"Geri dönüp dönemeyeceğimden emin değilim. İyi bir yerde değil gibi görünüyor."

Ro beni kabinden çıkarmak için ayağa kalktı. Beni kucakladı. "Git kadınınla ilgilen, Noel'de görüşürüz."

"Emer'a benden kocaman bir sarılma ve öpücük ver," diyorum sırtına vurarak. "Sevdiğin kadını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, bu yüzden eğer Clodagh'ın doğru kişi olduğunu düşünüyorsan ve onu geri kazanma şansın varsa, onun için savaş. Benim yaptığımı yapma." Onu cesaretlendirmeli miyim emin değilim çünkü ben de Clodagh'ın kardeşim için doğru kadın *olmadığına* inanıyorum. Onun kararlı birine ihtiyacı var, uçarı birine değil. Ama ona ne hissetmesi ya da hissetmemesi gerektiğini söyleyecek kişi ben olmayacağım.

Yüzünde kısa süreliğine anlaşılmaz bir duygu belirliyor. "Sizi destekliyorum çocuklar," diye mırıldandı. "Umarım işler sizin için yolunda gider."

"Teşekkürler, kardeşim." Ona bir kez daha sarıldım. "Kendine iyi bak."

Jamie'yi selamlıyorum. "Görüşürüz, sikik."

"Dillon. Geldiğin için teşekkürler," diyor Charlotte ve beni evin içine sokuyor.

"Sorun değil. Eve gitmeden önce sana numaramı vereyim, böylece ihtiyacın olursa beni doğrudan arayabilirsin." Angela'da numaralarımın olduğunu biliyorum ama Charlotte'ta da olmalı.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor." "Nerede o?"

Sempatî yüzüne yansıyor. "Saatlerdir çocuk odasında."

Kahretsin. Oraya hiç girmez, genellikle kapıyı kilitli tutar. "Tamam. Ben yolumu biliyorum."

Ne bulacağımı merak ederek ağır bir kalple yukarı çıkıyorum. Kapıya yaklaşırken onu ürkütmek istemediğim için adımlarımı yavaşlatıyorum. Kapı aralık ve Viv boş odanın ortasında, sırtüstü yatmış, şarkı söylerken tavana bakıyor. İki boş şarap şişesi, bir sürü kullanılmış mendille birlikte yerde duruyor ve pembe bir battaniyeyi göğsüne bastırıyor.

"She Moved Through the Fair" şarkısını söylüyor ve ben anında zamanda geriye gidiyorum. Sesinin akıldan çıkmayan kalitesi, sözler dudaklarından dökülürken sözlerden damlayan hüznle eşleşiyor. Bu şarkıyı söylerken onu dinlemek birçok acı verici, ama kederli hali daha da üzücü bir boyut katıyor. Kalçamı kapının çerçevesine dayıyorum, hayatımın aşkının ruhundan gelen şarkıyı dinliyorum, acısını içime çekebilmeyi ve yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarını silebilmeyi diliyorum.

Sözlerini bitirdiğinde göğsü kabarıyor ve hıçkırıklarının arasında hıçkırıyor. Onu ürkütmemek için kapıya hafifçe vuruyorum. Hüznü, kan çanağı ela gözleri

odaya girdiğimde yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ona doğru yürürken konuşmuyorum, yere ve yanında bağdaş kurup oturuyorum. "Selam güzelim." Derin duygulara boğulmuş gözlerle bana bakarken yanaklarındaki nemi . "Kuğuların hayatları boyunca sadece bir eşi olur. Bunu biliyor muydun?" I Şarkıda akşam kuğusundan bahsedilmesinin onu bunu paylaşmaya itip itmediğini merak ederek başımı sallıyorum. "Ölümlle bağları kopana ya da avlanana kadar aynı eşle çiftleşirler. Onlar gerçek aşkın en saf sembolüdür." Pembe battaniyeyi hâlâ göğsünde tutarak oturuyor. "Sanırım biz kuğuyuz, Dillon." Hıçkırıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Reeve, ben ve sen." Alt dudağı titriyor ve gözlerinde yine yaşlar birikiyor. "Ve Lainey bir melek. Artık ikisi de melek."

"Bu onun muydu?" Battaniyeyi işaret ederek sordum.

Başımı sallıyor. "Onu ve hastanede taktığı küçük şapkayı sakladım. Oyuncak bebek gibiydi, Dillon. Onu kucağıma aldığımda, uyuyan güzel bir bebek gibiydi. Çok küçük ama çok mükemmeldi." Acı dolu çığlıkları duvarlarda yankılanıyor ve beni tam kalbimden bıçaklıyor. "Onun eşyalarını vermek istemiyorum. Bunun bencillik olduğunu biliyorum. Dışarıda onun eşyalarına ihtiyacı olan başka bebekler olduğunu biliyorum ama bunu yapamam Dillon. Yapamam."

Onu ürkütecek bir şey yapmaktan korkarak biraz daha yaklaşıyorum. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Audrey odayı boşalttı çünkü ben yapamadım. Her şey depoda ve ben de saklayacağım. Lainey'nin küçük kız kardeşi onun eşyalarını giyecek ve beşiğinde uyuyacak. Bence bu Lainey'nin hoşuna gider, sence de öyle değil mi?"

"Bence bu çok hoş bir fikir."

"Umudum olmalı. Onun eşyalarını saklamak bana umut veriyor." Odaya bir göz atıyor ve gözleri uzaktaki duvara kayıyor. "Bunun boyanmasına yardım ettik. Ben, Reeve ve Easton."

Duvardaki muhteşem duvar resmine hayret ederek kırımın üzerinde dönüyorum.

"Bu Tinkerbelle," diye açıklıyor. "Burası peri prensesim için bir oda olacaktı ama Tanrı onun yerine bir meleğe ihtiyacı olduğuna karar verdi."

Allah kahretsin demek istiyorum ama bu onu rahatlatmayacak, o yüzden ağzımı kapatıyorum.

"Burayı bir okuma odasına dönüştüreceğim, çünkü o duvar resminin üzerini boyamaya dayanamıyorum. Easton ve Reeve'in birlikte yaptığı son şeylerden biriymen olmaz."

"Kesinlikle kalmalı ve bence bu oda harika bir okuma odası olur. Güzel bir penceresi var, pencere kenarı için mükemmel ve arka duvarı tavandan tabana kitap raflarıyla doldurabilirsin. İstersen Jamie ve ben onları inşa edebiliriz. Easton da yardım edebilir."

Ağlamaya başlıyor ve ben de bunun doğru bir hareket olduğunu umarak onu kollarıma çekiyorum. Bana doğru yığılıyor ve göğsüme yaslanıp gömleğimi tutarak ağlarken saçlarına öpücükler konduruyorum. "Seni seviyorum," diyor ve içimde bir umut kabarıyor. "Sevmemeliyim ama seviyorum." Başını kaldırıyor, yaşlarla ıslanmış gözleriyle beni delip geçiyor. "Seni bunca zaman sevdim, Dillon. Hiç durmadım. Berbat bir eştim."

"Bu mümkün bile değil. Sen harika bir eştin."

"Ama öyle miydin?" diye fısıldıyor tekrar hıçkırmadan önce. "Yani, Reeve'i gerçekten sevdim. Gerçekten, delicesine, derinden. O beni mutlu etti ama ben de seni sevdim. Ve sizi asla kıyaslamadım çünkü ikiniz de kalbimde eşit paya sahiptiniz. Yine de bu beni suçlu hissetmekten alıkoymadı. Aynı anda iki erkeği birden sevmek zor. Bazı geceler, uyuyamadığımda, güneş odasına kaçar ve senin şarkılarını dinlerdim. Tüm albümlerin cep telefonumda gizli bir klasörde duruyor, böylece Reeve onları bulamayacaktı. Müziğinize bayılıyorum." Kaşlarını çattı ve güzel yüzünü buruşturdu. "Benden nefret etmekle ilgili şarkı söylemediğin zaman."

Konuyla ilgili önceki hatırlatmak için ağzımı açıyorum ama o devam ediyor, ben de yorumu boğazıma tıkıyorum ve içini dökmesine izin veriyorum. Düşünceleri allak bullak olmuş durumda ve sanırım duyguları da öyle.

"Çok yeteneklisin. Ve sesini dinlemeyi seviyorum. Zor gecelerde beni uyuturdu. Kendime gerçekten işkence etmek istediğimde, 'Terrify Me' şarkısını söylediğin düğün video klibini izlerdim. Bu beni hep ağlatırdı." Tekrar gözyaşlarına boğuluyor ve onu yatak odasına mi çalışmalıyım yoksa düşüncelerinden arınmaya devam etmesine izin mi vermeliyim diye düşünüyorum.

Kişiliğimin egoist kısmı kıcımlı olduğu yerde tutuyor. Başka ne söyleyeceğini bilmek istiyorum. Sarhoşken gerçeklerin ortaya çıktığını söylerler ve ben yıllardır Viv'in gerçeklerine aç kaldım, bu yüzden bencillik yapıyorsam beni dava edin.

Gömleğime sarılıp ağlıyor, gömleğimi tenime yapıştırıyor ve ben de onu kollarımda nazikçe sallayarak kendime yakın tutuyorum. "Yıllarımı benden nefret ettiğini ve Reeve'i de sevmeme rağmen seni hâlâ sevdiğim için en büyük aptal olduğumu düşünerek geçirdim. Ama bunu durduramadım Dil. Durduramadım."

"Bunu anlayabiliyorum. Senin aklımda olmadığın tek bir gün bile geçmedi."

"Birlikte iyiydik. Bunu hayal etmemiştim, değil mi?"

"Biz destansıyız tatlım ve her şey gerçektir. Her şey gerçek."

"Sanırım kaderimde hep seni sevmek vardı, Dillon. O sik kafalı Simon seni ele vermeseydi her şey nasıl olurdu hiç düşündün mü?"

"Benim yerime Reeve'i verseydi hayatım nasıl olurdu diye merak etmişimdir," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Çocukluğumuzdan beri birbirimizi sever miydik?"

"Elbette öyle olurdu. Sana aşık olmayacağım hiçbir zaman ya da mesafe ölçüsü yok Vivien. Seninle tanışmadan önce bile sana aşıktım. İşlerin sarpa sardığını biliyorum ama hayatıma girmeni ve kafamdaki kaosu anlamlandırmanı beklediğime gerçekten inanıyorum. Her zaman sendin. Her zaman da sen olacaksın. Benim için asla başka bir aşk olmayacak. Biz kuğular gibiyiz." Aklıma bir fikir geldi. "Kesinlikle bir göl inşa etmeli ve kuğular almalıyız."

Bir kahkaha patlatıyor ve o kadar üzgünken onu güldürebildiğim için göğsüm gururla kabarıyor.

"Sen delisin." "Senin için deli oluyorum."

"Romantik Dillon'ı seviyorum," diye mırıldanıyor ve ben de alnına sert bir öpücük konduruyorum. "en iyi şeyi ortaya çıkarıyorsun, Viv. Her zaman . Ailem bunu gördü.

önce."

"Aileni seviyorum." Yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. "Harikalar."

"Oldukça harikalar." Onlara yaşattığım onca şeyden ve onları ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımdan sonra bile kin gütmüyorlar.

Ailemle, Shane ve Ciarán'la düzenli olarak konuşmak için daha fazla çaba sarf ettim ve beni affettikleri için ne kadar minnettar olduğumu onlara bildirdim. Annem Easton'la tanışmak için sabırsızlanıyor. Onları ziyaret için uçuracaktım ama oğlumun hayatına daha fazla insan sokarak kafasını karıştırmak ya da henüz cevaplayamadığım soruları davet etmek istemiyorum.

"Şanslı olan sendin, Dil." Kelimeleri biraz geveliyor ve görüşü odaklanmamış görünüyor. "İnan bana, öyleydin. Harika bir ailen var. Onları seviyorum. Bunu sana hiç söylemiş miydim? Aileni kendi ailem gibi seviyorum."

"Çünkü ." Ya da bana kalırsa resmen olacaklar.

"Ben onları seviyorum, onlar da seni çok çok seviyor. Reeve sürekli Simon'ın sevgisi için savaştı ama onun verecek hiçbir şeyi yoktu."

"Soğuk bir herifti." Dişlerimi sıkıyorum, şu anda o yola girmek istemiyorum. İkizime duyduğum kızgınlığı bir kenara bıraktım ama Simon Lancaster'ı asla affetmeyeceğim ya da yaptıklarını unutmayacağım.

"Eğer eve Reeve ile gelseydin, hepimiz arkadaş olurduk." Gözlerimin içine bakıyor. "Anlamıyor musun? Kaderimde her zaman ikinizi de sevmek vardı."

Sanırım kaderimde Vivien'in kalbi için ikizimle savaşmak vardı.

"Kalbim her zaman ikiye bölünecekti," diye devam ediyor ve bunu çok düşündüğünü doğruluyor. "Bu yüzden kader beni Dublin'de sana getirdi çünkü

Başka nasıl açıklayabilirsin ki? Kaçabileceğim onca şehir arasından senin yaşadığın şehri seçtim. Ve orada yaşayan onca insan arasından Ash ile arkadaş oldum ve tanıştık. Yani, bu çılgınca, değil mi?" Gözlerinde küçük bir kıvılcım çakıyor.

"Öyle ve sanırım haklısın. Tesadüflere inanmam, bu yüzden kader olmalı." Reeve ölmemiş olsaydı neler olabileceğini düşündüm. Hala onunla birlikte olur muydu, yoksa benim için onu terk eder miydi? Asla bilemeyeceğiz ve bundan bahsetmiyorum çünkü ne anlamı var ki? O burada değil ve ben buradayım. Hâlâ hayatta olsaydı ne olacağını tahmin etmeye çalışmak sadece ikimize de zarar verir. Bunun yerine, kadere inanmayı seçiyorum. Kader bir araya getirdi, ayırdı ve sonra yeniden birleştirdi. Reeve hala gezegende yürüyor olsaydı bile bunun gerçekleşeceğine inanmayı seçiyorum.

"Evet, evet." Başını göğsüme yaslayıp gömleğimi kavramadan önce başını sallıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bana bakarken başımı sallıyorum.

"Reeve hakkında 'bir kez aldatan her zaman aldatır' demiştin. Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Kahretsin. İlk geldiğimde tam bir hıyarmışım. Başımı salladım. "Bunu seni kızdırmak için ortaya attım. Seni aldattığına dair bir kanıtım yok ve şu anda onun hakkında bildiklerime dayanarak, aldatmadığını söylemek doğru olur. Ondan şüphe etmene neden olduysam özür dilerim."

"Yapmadın. Pek sayılmaz. Beni bir daha asla aldatmayacağını biliyordum. Noel günü hep çok sessiz ve melankolik olurdu. Ayrılığımızı ve benden ayrı kalmanın onu ne kadar üzdüğünü hatırladığını biliyordum. Ailemizi ve paylaştığımız hayatı çok severdi. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı. Bundan emindim ama bunu sana sormam gerekiyordu."

"Sana karşı tam bir pislik gibi davrandım. Özür dilerim."

Elini havada sallıyor. "Artık köprünün altından çok sular aktı, Dillon ve tüm bunları bir daha düşünmek istemiyorum."

Birkaç dakika boyunca sessizlik bizi sarıyor ama bu Viv'le yaşadığım türden rahat bir sessizlik. Onu kollarımda tutarak burada oturmanın verdiği bir huzur var.

"Suçlu hissetmekten yoruldum Dil," diye itiraf ediyor daha da sokularak. "Reeve ve Lainey'i özlemekten yoruldum ama en çok da yaşayamamaktan yoruldum. Yeniden mutlu olmak istiyorum. Sadece mutlu olmak istiyorum." Sesi kesiliyor ve sesi kederli ve üzgün çıkıyor.

"Ben de senin mutlu olmanı istiyorum, tatlım. Seni mutlu etmeme izin ver. Seni sevmeme izin ver."

M Dillon arkamdan bana sarılmış halde boş yatak odalarımızdan birinde uyandığımda dilim damağıma yapışmıştı. D n gecenin anıları aklımdan geçiyor ve usulca inliyorum. Ona bir sürü şey söylediğimi biliyorum. Hatırladıklarımı incelerken ve söylediğim şeyleri hatırlarken, içimde hiçbirinden pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum.

Dün gece kendimi ocuk odasına girmeye zorladım çünkü yeniden düzenleme zamanı gelmişti. Ancak, odaya adımımlı attığım anda beni vuran duyguların saldırısına yeterince hazırlıklı değildim ve diki lerimden ayrıldım.

Sanırım k  eyi dönmek için ink r ettiğim duyguları dışarı atmam gerekiyordu. Bugün,  yle hissediyorum. Sanki bedenimden bir acı tabakası kalkmış gibi. Yas tutmaya devam etmeyeceğimi söylemiyorum, çünkü bunun o kadar basit olmadığını biliyorum, ama bundan sonra farklı olacak.

Yavaşça arkamı dönüp yanımda uyuyan adama bakıyorum. Onun üzerinde uyuyakaldığımda, beni buraya taşımış olmalı. Beni yatak odama g t rmediğine memnunum çünkü büyük bir suçluluk duygusuna teslim olmadan Dillon'la evlilik yatağında uyuyamazdım. Ve bu adamı sevdiğim için kendimi suçlu hissetmekten bıktım. Dillon tam bir muamma, ama son birkaç aydır benim için gerçekten çok şey yaptı ve ona karşı olan hislerimi daha fazla ink r edemem.

Onu seviyorum.

Onu yıllardır seviyorum.

Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum, çünkü bir ilişkiye tam hız girmeye hazır değilim, ama o benden dürüstlüğü hak ediyor. Onu parmak uçlarında sallandırımdı ve bu adil değil.

 steksizce kendimi onun sevgi dolu kucağından kurtarıyorum, yatağın yanında ağı kesici ilaçları ve bir    e su bulduğumda kalbim eriyor. Bana çok iyi bakıyor. Tıpkı Reeve'in yaptığı gibi. Onları içip kalkıyorum ve akşamdan kalma k cımı sürükleyerek du a giriyorum.

Giyindikten ve kendimi biraz daha canlı hissettikten sonra yatak odasına döndüğümde Dillon'ı yatakta otururken buluyorum. Telefonuyla uğra ıyor ve beni henüz fark etmedi, bu yüzden yarı çıplak fiziğinin güzel görüntüsüne hayran olmak için bir dakikamı ayırıyorum.

Geniş bronz omuzlar yerini sıkı bir g ğ e ve yırtık karın kaslarına bırakıyor. Mürekkep her iki kolunu ve bir omzunu kaplıyor ve o gerçekten bir sanat eseri. Dağınık beyaz saçlarıyla

Sarı saçları, çenesindeki ve yanaklarındaki şık kirli sakallarıyla herhangi bir derginin kapağını süsleyebilir ve saniyeler içinde tükenirdi.

"Ağzının suyu aktı mı?" diye soruyor, başını telefonundan kaldırmadan ve ses tonundaki gülümsemeyi duyuyorum.

"Kendini bana bakamayacak kadar kaptırmana neden olan şey nedir?"

Başını kaldırıyor ve o külot eriten gülümsemesiyle beni çiviliyor. Dik durmakta zorlanıyorum. "Kuğuları nasıl satın alacağımı araştırıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Şaka yapıyorsun sanmıştım!"

"Hayır. Ben çok ciddiym. Bize bir göl ve kuğular alacağım."

O da bunu yapacak kadar inatçı. Dillon bana yine o meşhur sırtışını, kadın hayranlarını kendine hayran bırakan sırtışını gösteriyor ve gamzeleri ortaya çıkıyor.

Bu .

Ben

gidiciyim.

Gamzeler her seferinde beni yakalıyor.

Sanki otomatik pilotta gibi, odanın içinde yatağa doğru yürüyorum ve yanına tırmanıyorum. "Merhaba." Ani bir sinir krizi geçirirken ona utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

"Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tatlısın." Parmakları yanaklarımda geziniyor. "Bu allığı özlemişim."

"Şu anda benimle dalga geçme. Söylemem gereken şeyler var."

Gülümsemesi yüzünde patlıyor ve ben bütün tutarlılığımı kaybediyorum. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzelsin," diye itiraf ediyorum.

"Eğer bu doğruysa, benim güzelliğim seninkinin yanında sönük kalıyor. Odaya girdiğin anda büyüleniyorum Viv. Kalbime inanılmaz şeyler yapıyorsun." Bir sırtışla savaşıyor. "Benim sikim de." Göz kırıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Kendine engel , değil mi?"

"Senin yanında değil." Kollarını açıyor. "Buraya gel. Sana sarılmam gerek."

İtiraz etmiyorum, ona sarılıyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum. Birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyoruz, sanki kusursuz bir şekilde bir araya gelmek için yaratılmışız.

"Dün gecenin ne kadarını hatırlıyorsun?" diye soruyor, parmaklarını kolumda aşağı yukarı gezdirerek.

"Sanırım hepsi."

"Beni sevdiğini söylemiştin."

Başımı yukarı eğiyorum, böylece gözlerinin içine bakıyorum. "Ciddiydim. Seni seviyorum, Dillon." Yanağını okşuyorum. "Ve beni sevmene izin vermek istiyorum, ama sabırlı olmaya devam etmen gerekecek."

"Bunu yapabilirim ama sınırlar koymalısın çünkü sana olan ihtiyacım tüm zamanların en yüksek seviyesinde."

"Dün gece benim için bir tür katarsis oldu. Kendi 'İsa'ya gelme' anımdı. Bugün üzgün hissetmiyorum. Öldüklerinden beri hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyorum ve ilerlemek istiyorum." Gözlerim onunkileri delip geçiyor. "Seninle birlikte ilerlemek istiyorum."

"Şükürler olsun." Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. Teninden yayılan sıcaklık üzerimde yuvarlanıyor, donmuş tüm parçalarımı ısıtıyor.

"Kötü günler geçirmeyeceğime söz veremem. Reeve'i özlediğim günler olacak çünkü onu unutamam ya da birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu hatırlayamam."

"Bunu anlıyorum ve sorun değil. Senden tek istediğim beni dışlamaman. Bana onu özlediğini söyle. Neden üzgün, iletişimsiz ya da mesafeli olduğunu tahmin etmektense bunu senin ağzından duymayı tercih ederim."

"Dürüst olacağım; seni incitmek istemesem bile, sana her zaman doğruyu söyleyeceğime söz veriyorum."

Elimi ağzına götürüyor ve parmaklarımı öpüyor. "Ben de sana aynı sözü veriyorum. Bir daha asla birbirimizden sır saklamayacağız."

"Anlaştık."

"Başka ne var?"

"Easton'ın yanında tedbirli olmalıyız. Bizi ondan saklamak istediğimden değil, ama bu onun kafasını karıştıracaktır. Henüz ona söyleyemeyiz." Oğlumun arkasından iş çevirme düşüncesinden nefret ediyorum ama babası öleli sadece dört ay oldu. Beni başka bir adamla öpüşürken görürse nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Özellikle de amcasını. Bu, henüz cevaplayamadığımız başka sorulara yol açabilir.

"Aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama böyle olması gerekiyor. Şimdilik." "Aynı sebeplerden dolayı halka açılmayız."

İç çekiyor. "Haklı olduğunu biliyorum ama bu kirli bir sır gibi gelmeye başladı ve ben bundan pek hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle ama böyle olması gerekiyor. Sonsuza kadar sürmeyecek." Easton'a söyleyecek ve halka açıklayacak cesareti toplamak için zamana ihtiyacım var ve bunun ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrim yok ama Dillon'ın bu daha sabırlı halinin uzun süreceğini ve hazır olmadan bir şey yapmam için bana baskı yapmayacağını umuyorum.

"Her zamanki muhtaç ve açgözlü halim olmamaya çalışacağım. Umduğum gibi olmasa bile seni tekrar hayatımda görmenin yeterli olduğunu hatırlayacağım."

Parmaklarımı saçlarında gezdirip başını tutuyorum. "Ben seni seviyorum, sen de beni . Bu değişmeyecek ve en önemli şey de bu. Gerisi zamanla üstesinden gelebileceğimiz şeyler."

Alnını benimkine yaslıyor. "Bu sözleri tekrar duymak için yıllarca bekledim. Seni seviyorum, Vivien Grace Lancaster. Seni çok seviyorum ve senin için zamanın sonuna kadar bekleyebilirim."

Kalbim bu adam sayesinde yepyeni bir coşkuyla çarpıyor. Hayatımda böylesine muhteşem bir aşk bulduğum için gerçekten şanslıyım. Bir değil, iki kez. Ve yaşadığımız onca şeyden sonra Dillon'la ikinci bir şansa sahip olmak, umut etmeye cesaret edebileceğimden çok daha fazlası. "Sadece bana karşı sabırlı ol, Dil. Geçen seferki gibi."

"Tempoyu sen ayarla, Viv. Kararları sen veriyorsun." "Bana bak."

kaldırıyor, parmaklarım saçlarının arasında gidip gelirken gözlerimin içine bakıyor. "Saçlarını hâlâ seviyorum." Ellerim aşağıya iniyor, gözlerine, burnuna ve dudaklarına dokunuyor, yanaklarına sürtünüyor ve yontulmuş çene çizgisindeki kılları okşuyor. "Her parçanı seviyorum ama özellikle kalbini." Bir elimi çıplak göğsünün üzerine koyuyorum ve kalbi avucumun içinde durmadan çarpıyor. "Benim için burada olduğun için teşekkür ederim. Bana ve Easton'a değer verdiğin için teşekkür ederim."

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Dudaklarımı ağzına değdirirken gözlerimi onunkilerden ayırmadan eğiliyorum. "Öp beni, Dillon. Dudaklarımın tadını alamazsan ölecekmişsin gibi öp beni." İkimiz de gülümsüyoruz, bu sözlerle başlayan başka bir ilk öpücüğü hatırlıyoruz ve içime dingin bir huzur yerleşiyor. Ensemdeki tüm minik tüyler havalanıyor ve çok hafif bir esinti yüzümde hafifçe geziniyor. Bu başkalarını korkutabilir ama ben Reeve'in burada olduğunu düşünüyorum ve bu beni rahatlatıyor. Sanırım bu onun bana her şeyin yolunda olduğunu söyleme şekli.

Dillon'ın ağzı aşağı iniyor ve ben onun kollarına gömülüyorum ve sıcak dudaklarının benimkilere değdiğini hissediyorum. Öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğiyor ve ben de ağzımı açarak dilini içeri sokmasına izin veriyorum. Ağzının içine doğru iç çekiyorum, nane kokulu nefeslerimiz birbirine karışıyor, o da dilimi uzun ve yavaş hareketlerle okşuyor. Kollarımı boynuna dolayarak kucağına tırmanıyorum ve göğsümü onunkine bastırıyorum.

Elleri saygılı bir şekilde belimde duruyor ve bunu bir sonraki seviyeye taşımak için hiçbir hamle yapmıyor, beni sıkıca tutarken öpmekle yetiniyor.

Onun içinde kayboluyorum.

Hem tanıdık hem de heyecan verici öpücüklerinin tadında boğulmak

Yeni.

Beni baştan aşağı saran yakıcı bir arzuyu ateşlerken alevler tenimi yalıyor. tepeden tırnağa. Vücudumun her parçası onun öpücüğünün etkilerini hissediyor. Bağışıklığı olan hiçbir yer yok ve böyle hissetmeyi asla bırakmak istemiyorum.

Dillon her zaman içimde bir ateş yaktı ve şimdi alevleri besliyor, onları daha yükseğe sıçramaları için ikna ediyor, asla sönmemeleri için parlak bir şekilde yanmalarını sağlıyor.

Böylece asla .

Bu gerçeği iliklerime kadar hissediyorum ve ona sımsıkı sarıldıkça önümüzde zorlu zamanlar biliyorum ama birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimize inanıyorum. Alevlerin içinden tek bir varlık olarak çıkacağız, yolumuza çıkmaya cüret eden herkesi yakmaya hazırız.

Birbirimize doyamıyormuşuz gibi öpüşüp koklaşırken kalbim yeni bir ritimle atıyor ve ruhum yeni bir umutla dans ediyor.

Bu adamı inkar edebileceğimi nasıl düşündüm
bilmiyorum. Onsuz nasıl yaşayabileceğimi.

Çünkü o benim kalbimde yer etti ve ruhuma işledi ve bugünden itibaren yanımda olmasını isteyeceğim tek erkeğin o olduğunu biliyorum.

Seylül ekime dönüyor ve biz yeni bir rutine alışıyoruz. Easton'ı her sabah okula bırakıyorum ve Dillon onu her gün alıyor. Salı ve Perşembe günleri Easton'ı Krav Maga dersine bırakıyor ve bundan keyif aldığı için izlemeye devam ediyor. Diğer öğleden sonraları dondurma ya da hamburger yemeye gidiyorlar ya da onun evinde takılıyorlar ve hatta fark edilmeden birkaç aile gezisi bile yaptık. Bowlinge, sinemaya ve birkaç yürüyüşe gittik, böylece Easton sonunda yeni yürüyüş botlarını giyebildi.

Çok yazıyorum, hikayemi daha tutarlı bir şekilde belgeliyorum, tüm günlüklerimden yararlanıyorum. Sanırım bu bir kitap olacak ama gün ışığına çıkmayacak. Bunu kendim ve Easton için yapıyorum, bir gün yeterince büyüdüğünde bunu okuyabilir ve her iki babasını da nasıl sevdiğimi anlayabilir.

Ayrıca yeniden dikiş dikiyorum ve Ash bana gelecek yıl turneye giderken yanında götürmek istediği şeylerin bir listesini verdi. Annem bir sonraki galası için yaptığım elbiseyi çok sevdi. Birkaç hafta önce Kanada'ya gitmek üzere ayrıldılar ama ikisi de beni kenara çekip Dillon ve benim birlikte olmamızı onayladıklarını söylemeden önce değil. Onlara söylerken çok gergindim ve yargılamadıklarında çok rahatladım. Yargılayacaklarını hiç düşünmemiştim. Benim için endişelendiklerini biliyorum ve Dillon'ın çizgiyi aşmamasını sağlamak için onu bir şahin gibi izliyorlar.

Her akşam ailece birlikte yemek yiyoruz ve Dillon yavaş yavaş sohbetlerimize arkadaşlığımızı ve Reeve'in yeniden bu kadar iyi arkadaş olmamızdan ne kadar mutlu olacağını ima eden küçük anlatı yolları buluyor.

Bahçede yürürken elini belime koymak, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmak ya da parmaklarını yanağıma sürmek gibi küçük jestlerle Easton'ı bir çift olduğumuz fikrine alıştırıyor ve oğlumuz ara sıra kolunu belime doladığında hiç itiraz etmiyor.

Ama bundan daha ileri gitmesine izin vermeyeceğim ve öpüşme ve elleşmenin ötesine geçemedik. Dillon'ın bizde kaldığı gecelerde genellikle onun yatağına giriyorum ve alarmımı kurarak Easton uyanmadan önce odama gizlice dönebildiğimden emin oluyorum.

Dillon bana hiç baskı yapmıyor, görünüşe göre bu tempodan memnun ve bu da yardımcı oluyor. Yavaş yavaş, kederim daha az somut bir şey haline geliyor. Reeve'i hala özliyorum ve her gün onu düşünüyorum ama bu daha kolay oluyor. Gülüyorum

daha fazla, daha az kötü rüya görüyorum ve daha düzenli olarak yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyorum.

Bu da gerçekten bir ilerleme.

"Anne, harika görünüyorsun!" Dillon'ın evindeki dönüştürülmüş odaya Wonder Woman olarak girdiğimde East "Anne harika görünüyorsun" diyor. Gürültü seviyesi yapmış durumda ve kulaklarım yüksek sesle itiraz ediyor.

Dillon'ın Cadılar Bayramı temalı bir oda yaratması için tuttuğu kadın harika bir iş çıkarmış. Tavandan sahte örümcek ağları sarkıyor ve Easton'ın tüm ürkütücü sürüngenlere olan takıntısına bir övgü olarak daha büyük ağlarda ikamet eden birkaç göstermelik örümcek var. Tavan ürkütücü bir gece gökyüzüyle kaplanmış ve kırmızı şifon levhalar tüm ışıkları kaplayarak odayı kırmızımsı bir parıltıyla yıkıyor. İskelet ve hayalet kılığındaki şovmenler odada dolaşırken, sihirbaz kılığındaki bir adam mekânın en arkasına monte geçici bir sahnede numaralar yapıyor.

Yuvarlak masalar ve küçük sandalyeler odanın ortasını kaplıyor ve Easton'ın sınıfındaki çocuklar bir süre sonra hamburger ve patates kızartması için orada toplanacak. Daha sonra da garaj yolunda bir şeker mi şaka mı sandığı düzenleyeceğiz, böylece çocuklar herhangi bir tehlike olmadan şeker mi şaka mı deneyimini yaşayacaklar. Dillon'ın tuttuğu yemek şirketinin personeli şu anda bizim ve burada bulunan sınıf velilerinin sandıklarını tonlarca şeker ve çikolata ile dolduruyor. Easton bunları keşfettiğinde heyecandan kendinden geçecek.

"Sağ ol dostum. Sen de oldukça harika görünüyorsun." Easton, Demir Adam kostümünün maskesini yüzüne indirip arkadaşlarıyla oynamak için koşturmadan önce bana beşlik çakıyor.

"Tanrım, kadın, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Dillon soruyor, aç gözleri açıkta kalan tenimin her santimini inceliyor. Ailece bir süper kahraman teması seçmiştik ve ben de aptalca bir kararla kostümleri çocukların seçmesine izin vermiştim. "Bu kostümde pek fazla yer yok." Dar Kaptan Amerika kostümünü işaret ediyor ve ağzımın sulanmaması elde değil. Chris Evans'a taş çıkarttığı kesin ve bunu hafife alarak söylemiyorum çünkü Chris büyük H harfiyle çok seksi.

Ama Dillon O'Donoghue'ya karşı hiçbir şeyi yok.

"Oğlumuzun ya da arkadaşlarının beni devasa bir ereksiyonla görmesini istemiyorsan, gidip üstünü değiştirmeni öneririm. Sana aldığım Kara Dul kostümünün nesi vardı ki zaten?" Suratını asıyor, tamamen gülünç görünüyor.

Ash yanıma gelerek, "Tanrım, çekilmez biri," diyor. Jamie'nin Clyde'ına karşılık o Bonnie. "Sana verdiği o sıkıcı hepsi bir arada boyunduruğu giymeni önerdiği için onu vurmalyım." Oyuncak tabancasıyla Kaptan Amerika'nın göğsüne vuruyor. "Sıkıcı değildi. Viv'in bunun içinde seksi görüneceğini biliyorum ama öyle bir seksi ki

bir grup anaokulu öğrencisine sertleştigimi göstermemi istiyorsun. Duydun mu beni?"

Dillon kız kardeşine kaşlarını çatıyor.

Ash kalkanı sırtından çıkarıp ona doğru itiyor. "Kullan onu, aptal. Eğer bir beynin olsaydı, tam bir paket olurdu." Bir kahkaha atıyor. "Ha, ne yaptığımı gördün mü?" Dillon gözlerini devirirken ben kıkırdıyorum. Ash kalkanı mahrem yerlerinin üzerine itiyor. "İşte, sorun çözüldü ve artık seksi kankamın üstünü değiştirmesine gerek yok."

Dillon'ın ana süitinde birlikte hazırlandık ve Ash saçım ve makyajım için elinden geleni yaptı. Kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum ve çocukların partisinden sonra yetişkinlerin oynamasını dört gözle bekliyorum.

"Gerçekten kendini aşmışsın," diyorum, yanağına hızlı bir öpücük kondurmadan önce kimsenin bakmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. "Easton yıllarca bu parti hakkında konuşacak." Öğleden sonra mutfak masasında oturup babasıyla balkabağı oyarken, Ash ve ben de balkabağı turtası ve çikolatalı elma yaparken o kadar heyecanlıydı ki.

"Niyetim buydu." Easton, Nash ve diğer birkaç küçük çocuğun dikkatle sihirbazın havada bir grup topla hokkabazlık yapmasını izledikleri yere bakarken gülümsüyor. "Onunla bir sürü özel anı biriktirmek istiyorum."

Kolumu onun koluna doluyorum, keşke onu öpebilseydim diyorum ama bu çok riskli. Easton'ın sınıfındaki çocukların velileri ve yemek şirketinin çalışanları da odada. "Bu benim için de geçerli mi?" Kirpiklerimi bilerek ona doğru kırıştırarak soruyorum.

Kıçıma vuruyor. "Öyle olduğunu biliyorsun ve bana işkence etmeye devam edersen, seni geri alacağımı biliyorsun."

Ona sırtıırken kaşlarımı oynatıyorum. "Oh, buna güveniyorum."

"Dillon," diye bağıryorum, beni arkamdan kaldırıp omzunun üzerinden atarken.

Ash ve Jamie'ye "Geri döneceğiz," diyor. "Sadece bu küçük cadaloza bir iki ders vermem gerekiyor."

Dillon kıçıma vurup hızla odadan çıkarken Ash kahkahalarla uluyor. Easton'ın üşümesi ve çılgın partiden sonra yorgunluktan üst kattaki yatağında rahatça yatması iyi oldu çünkü çığlıklarım tüm komşuları uyandırmaya yetiyor.

"Dillon, indir beni!" Talep ediyorum, ama cevabı bir başka acı tokat oluyor. "Kıçım dışarı sarkıyor," diye itiraz ediyorum. Bu kostüm çok küçük ve kıçımın yanaklarından süzülen serin havadan bolca etimin görüldüğünü anlıyorum.

"Ne olmuş yani?"

"Bu pek hanımefendice değil."

Göğsü kahkahalarla gümbürdüyor. "Oh, Hollywood, beni gerçekten gülmekten kırıyorsun. İrlanda'da sana yapmama izin verdiğin tüm kadınsı olmayan şeyleri hatırlatmama gerek var mı? Ya da sana tekrar yapmama izin vereceğin şeylerin ana hatlarını mı?"

Onun sözleri ve azgın zihnimde canlandırdıkları imgeler karşısında içim ihtiyaçla çarpıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor, itiraz etmediğimde memnun olmuşa .

Bir kapıdan içeri girip beni çamaşır odasına götürüyor ve ayaklarımı yere koymadan önce kapıyı arkasından kapatıyor.

Ağzı bir nanosaniye içinde benimkine yapışıyor ve dudaklarımın arasından geçen dilinin meyvemsi tadı dışında her şeyi unutuyorum. Kostümünden bir avuç tutarak onu kendime çekiyorum, onu aceleyle öpüyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Kolları vücuduma dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Kostümlerimiz dayanıksız ve onun uyarılmışlığının kanıtı karnıma baskı yapıyor, ikimizin de kıyafetlerinde bir delik açmaya çalışıyor. Sıvı şehvet içime akıyor, külotumu ıslatıyor ve ağzına doğru inliyorum, göğsümü onunkine doğru itiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Eğer şu anda içine girebilseydim, girerdim.

"Kahretsin, Hollywood. Beni böyle öpmeye devam edersen, kostümümün içine boşalacağım."

"Çıkar şunu," diyorum, avucumu onun sert boyunda aşağı yukarı ovuşturarak. "Seni tatmak istiyorum."

"Öyle mi?"

Yüzündeki umutlu beklentiye bakıp ağlayabilirim. Biliyorum, ben onun için ne kadar ölüyorsam o da benim için o kadar ölüyor ve onu aylardır bekletiyorum, ama cinsel olarak bir şeyleri ilerletmek benim için büyük bir mesele ve onunla sadece kendimi ona adamaya tamamen hazır olduğumda sevişmek istiyorum. Neredeyse hazırım ve bu bizi bir adım daha yaklaştıracak.

Dillon kostümünü yırtıyor ve kendini kurtarmak için onu ikiye ayırıyor.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde kahkahadan ağlıyorum, ama kompresyon şortunu aşağı ittiğinde ve erekte olmuş horozu serbest kaldığında kahkahalarım ölüyor, yüzümün önünde en cennet cazibesi gibi sallanıyor. Piercingi hâlâ duruyor ve amım ihtiyaçtan zonkluyor. Sikinin içimi okşarken ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum, küçük gümüş toplar zevkimi yeni baş döndürücü zirvelere taşıyor. Dillon'la seks her zaman bu dünyanın dışındaydı ve çok aktif bir seks hayatımız vardı.

Bunu onunla tekrar yaşamak istiyorum.

Ellerimi bacaklarından yukarı kaydırarak, taşaklarını avuçlamadan önce parmaklarımı uyluklarının iç kısmında gezdiriyorum. Çenemi kaldırarak ona bakıyorum, gözlerim onda kilitli kalırken dilim dışarı fırlıyor, tepesini, piercing'inin her iki yanını ve orada parlayan prekum damlasını yalıyorum.

Dillon küfrediyor, gözleri arzuyla yanarken kalçalarını sallıyor. "Seni uyarmalıyım. Uzun süre dayanamayacağım. Bir süreden fazla oldu."

Sözləri beni rahatlatıyor. "Bana her damlasını ver. Hepsini istiyorum." Aletinin dibini kavrayarak kadife yumuşaklığındaki tenini geriyorum, sonra da dilimin sıcak etine her vuruşundan zevk alarak uzunluğunu öpüyor, emiyor ve kemiriyorum. Kalçalarını iterek inliyor ve ben de ona acıyarak yavaşça ağzıma çekiyorum. Emerken ve yalarken sikini tabanından pompalıyorum, ağzımı olabildiğince çok içine almak için genişletiyorum. Dillon büyük ve ucu boğazımın arkasına çarptığında neredeyse boğulacaktım, ama yüzündeki şehvet ifadesi beni teşvik ediyor.

Saçlarımı tutuyor, ağzımı sikerken yüzümü sabit tutuyor ve ben buna bayılıyorum. Bana porselen bebekmişim gibi davranmamasını seviyorum. Beni sınırlarıma kadar zorluyor, her zaman zevk aldığımdan emin oluyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve tükürük çenemden aşağı damlıyor, dilimde onun tadını ve ağzımda onu hissetmeyi seviyorum.

"Viv," diye , çenesinde bir kas sıkılıyor. "Boşalacağım."

Gözlerimle onu devam etmeye teşvik ediyorum, kalçalarını döndürüp ağzıma sokarken onu daha sert pompalıyor ve emiyorum. Taşaklarını okşuyorum, bir parmağımı arkaya götürüp göt deliğini ovuyorum çünkü bundan hoşlandığını hatırlıyorum. Bırakırken dudaklarından ilkel bir hırıltı kopuyor ve sıcak tuzlu döl ipleri ağzıma sıçrayıp boğazımdan aşağı akıyor. O çekilene kadar onunla kalıyorum, doruk noktasının her son damlasını sağıyorum.

Dizlerinin üzerine çökerek beni kollarının arasına alıyor, dilini ağzıma sokuyor ve beni soluması gereken havaymışım gibi öpüyor. "Vivien, Vivien, Vivien." Yüzümün her yerine öpücükler konduruyor. "Seni hak etmek için bu hayatta doğru bir şey yapmış olmalıyım çünkü sen kadınlar arasında lanet bir tanrıçasın. Yüzlerce hayat yaşayabilirim ama asla sana layık olamam." Yapış yapış kaşlarını benimkilere bastırıyor. "Seni seviyorum Hollywood. Seni çok seviyorum."

"İyi sakso çekmiş olmalısın," diye takılıyorum ama içten içe memnun oluyorum. Hangi kadın erkeğine diz çöktürmek istemez ki? *Tam anlamıyla.*

"Oral seksin Oscar'ıydı tatlım, şimdi bende."

Beni kucaklayıp çamaşır makinesinin üzerine yerleştirirken çığlık atıyorum. Makineyi çalıştırırken bana gamzelerini ve bembeyaz dişlerini gösteren hınzır bir gülümseme fırlatıyor.

"Ne halt sen?"

"Sana Oscar'a layık bir deneyim yaşıyorum." Kalçalarımı ayırıp eteğimi belime kadar sıyrırken göz kırpmıyor. Külotumu yırtıp dantel parçalarını yere fırlattığında şaşırıyorum çünkü bu onun imzası. "Merhaba amcığım," diye mırıldanıyor, vajinamla göz hizasına gelecek şekilde eğiliyor. "Benim seni özlediğim kadar özledin mi beni?"

Homurdanıyorum. "Aman Tanrım. Sen ciddi denengesizsin," diyorum kahkahalar boğazımda düğümленirken.

Sıcak dili amıma indiğı anda tüm kahkahalar kayboluyor. Beni gözleriyle sikerken dilini yarığım da aşağı yukarı gezdiriyor ve makine hızlanıp her şey titreşmeye başladığında ben çoktan kıvranmaya başlamıştım. "Oh!" diye haykırıyorum içimdeki his roketleri gibi. "Aman Tanrım."

"Sıkı tutun, Hollywood. Sana hayatının en iyi orgazmını yaşatmak üzereyim."

Makinenin titreşimleri beni başka bir aleme gönderirken, Dillon parmakları ve diliyle benim ırzıma geçerken makinenin kenarlarına tutunarak canımı kurtarmaya çalışıyorum. Çizmeli bacaklarım boynuna dolanıyor ve sarışın başının aşağı yukarı sallanışını görmek beni mahvediyor. Dokunulmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, yıldızlara doğru ateş etmem için fazla bir şey gerekmiyor. Dillon parmaklarını içime sokup klitorisimi nazikçe ısırdığında patlıyorum ve yüzünde parçalanırken adını haykırıyorum.

Beni makineden kaldırırken ona karşı eriyorum. "Vay canına, Dil," diye mırıldandım. "Bu kesinlikle Oscar'a layıktı."

"Birlikte çok iyiyiz," diye hatırlatıyor bana, ayaklarımı yere koyarken beni sertçe öpüyor. "Al, bunları giy. Seni bir an önce ona geri götürmezsem Ash sinir krizi geçirecek." Bana bir çift dantel külotumu uzatıyor ve ben de şüpheyle gözlerimi kısıyorum.

"Bunları nereden aldın?"

Sahte masumiyet yakışıklı yüz hatlarını ıslatıyor. "Yatak odanızdan. Başka neresi olabilir?"

"İç çamaşırı çekmecemi mi karıştırıyordun?" Çığlık attım.

Ellerini kaldırdı. "Bir adam başka ne yapabilirdi ki? Pasifik'in bu yakasındaki en kötü blueballitis vakasını geçirdim. Donunu koklamak beni rekor sürede boşaltıyor," diye itiraf ediyor sırtarak ve çamaşır sepetinden bir çift alıp giyiyor.

Ona bön bön baktım. "Sen çok rahatsız bir bireysin." Çalıntı külotumu giyerken kendimi sabitlemek için makineyi tutuyorum.

Omuz silkiyor. "Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir."

"Kaç tane çaldın?" Elimi tutup beni sıcak çıplak göğsüne çekerken soruyorum.

"Bir avuç."

Başımı sallıyorum ama gülümsüyorum. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Aklıma pek çok şey geliyor." Beni öpmek için eğildi. "Hepsi de X- dereceli." Tekrar sertleştiğini göstererek beni itiyor. "Bana ne yaptığını görüyor musun? Senin için çok ateşliyim, tatlım. Her zaman sertim."

Ellerim göğsünde geziniyor. "Öyle olduğunu biliyorum ve söz veriyorum yakında hazır olacağım."

Yüz hatları yumuşuyor ve omzumun üzerinden saçlarımı okşarken bana hayranlıkla bakıyor. "Tempoyu sen belirliyorsun Viv ve ben mutluyum. Hem de çok mutluyum. Benimle seks yapmak için asla baskı altında hissetme. Bekleyebilirim. Bu fazlasıyla yeterli. Bir daha sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar fazla. Seninle var olmayı seviyorum."

Gözlerim yaşıyor. "Bir daha asla mutlu olacağımı düşünmemiştim. Bana çok şey verdin, Dillon," diye mırıldanıyorum.

"Bana her şeyi verdin, Viv." Kollarını etrafımda dolaştırıp beni kendine yakın tutuyor. "Sen bana Easton'ı verdin, ben de sana sahibim. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Gezegendeki en mutlu adamım."

"Unutma, hiçbir şey söyleyemezsin," diyorum anneme cep telefonumu önümde tutarken. "Rahat ol."

"Sadece küçük adama merhaba demek istiyorum, Dillon. Ona İspanyol Engizisyonu'nu yaşatmayacağım." Gözlerini deviriyor ve ben de onu gerçekten özlüyorum. "Ona ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?"

"Yakında, umarım." Viv'in kabul edeceğini umduğum bir planım var. Asıl mesele bunu ona söylemek için doğru zamanı bulmak. Son anda aklına sokmak istemiyorum çünkü İrlanda'daki son seferde her şey berbat olmuştu. Ama zamanlama doğru olmalı ki aşırı tepki verip bana çekip gitmemi söylemesin. Şu anda her şey mükemmel ve ben hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum.

"Noel için onu eve getirecek misin?"

Ona bunu yapmaktan nefret ederek enseme ovuyorum. "Bu konuda." Yüzü düşüyor ve kendimi bok gibi hissediyorum.

"Lauren ve Jon bugün Şükran Günü için geri dönemediler ama Noel için geri gelecekler ve akşam yemeği için oraya gitmemizi istiyorlar. için Millses'lerin evine gitmek bir gelenek ve bu East için zaten yeterince zor olacak. Onu üzecek bir şey yapmak istemiyorum."

"Sorun değil, aşkım. Seni anlıyorum. Seni özleyeceğiz ama başka Noeller de olacak."

"Özür dilerim anne. Kaçırmaktan nefret ediyorum ama Vivien'i Noel'de yalnız bırakamam. Onun için zor olacak." Reeve'in kaybının onu çok etkileyeceğini biliyorum ve bunu atlatmasına yardımcı olmak için yanında olmalıyım.

"Seninle gurur duyuyorum, Dillon."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü geçmişte bir sürü kötü şey yaptım. Sadece Reeve öldüğünde keşfettikleri şeyler, bu yüzden gurur duyduğunu söylemek biraz abartılı olur.

Yüzümdeki kuşkulu ifadeyi görünce, "Hatalar yaptın ama telafi ediyorsun," diye ekledi.

Sonunda Viv'in söylediklerinin doğru olduğunu fark ettim. İntikama odaklanmak yerine, sahip olduğum hayat için minnettarım. Şu an yaşadığım hayat için de. Aileme sahip olduğum ve sevgiyle bir şekilde büyüdüğüm için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Daha önce bunu hafife alıyordum. Sadece elimden alınan hayatı düşünüyordum, bana bahşedilen hayatı değil. Şanslı olanın ben olduğuma inanmıyordum ama başından beri yanılmışım. Gerçeği görebilmem için öfkemi bir kenara bırakmam gerekti.

"Her gece sen, Vivien ve Easton için dua ediyorum," diye devam ediyor annem, beni aklımdan çıkararak. "O kızla tanıştığım anda onun senin için doğru kişi olduğunu anlamıştım. Sonunda evleneceğin kızın o olduğunu biliyordum ve yanılmadığıma sevindim."

"Sakin ol anne ve Viv'e böyle şeyler söyleme."

İç çekiyor. "Dillon, sence ben dün mü doğdum? Ayağımı gerektiğini çok iyi biliyorum." Gözlerini deviriyor. "Şimdi git ve küçük sevimli torunumu hatta bağla ki ona Mutlu Şükran Günleri dileyebileyim."

"Haberini nasıl karşıladı?" Easton FaceTime aracılığıyla İrlanda'daki aileme ve geniş aileme merhaba derken Viv soruyor. Ro'nun onu tanıdığı için orada olması yardımcı oluyor ama eminim diğer ucubelerin kim olduğunu merak ediyordur. Ash East'in yanında, onu herkesle tanıştırıyor ve tüm bu ilgiden çok memnun.

"Biraz hayal kırıklığına uğradı ama anlayışla karşıladı."

Viv dudağının kenarını çiğniyor, ben de elimi masanın altına sokup parmaklarını sıkıyorum. "Endişelenmeyi bırak."

"Noel'de aileden uzak kalacağın için kendimi kötü hissediyorum."

"Ama olmayacağım." Gözlerinin içine bakıyorum. "Seninle ve Easton'la olacağım. Artık benim ailem sizsiniz."

Bana titrek bir gülümseme veriyor ve tahmin ediyorum ki bugün onun için Noel kadar zor . Geçen yıl bu zamanlar hamileydi ve kocasıyla birlikte kutlama yapıyordu.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Üzülme, Dillon. Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmadan önce bakmadığından emin olmak için Easton'a bakıyor. "Ve haklısın. Biz senin aileniz ve bunu sizinle yapabildiğim için şanslıyım. Sadece bugün biraz zor. Kendimi biraz üzgün hissediyorum."

Kolumu omuzlarına dolayarak onu sıkıca tutuyorum. "Biliyorum tatlım ve senin için buradayım."

Şükran Günü düşündüğümde daha zor geçti. Easton birkaç öfke nöbeti geçirdi ve Vivien'in yüzünde çoğu zaman üzgün bir gülümseme vardı ama üstesinden geldik. Bu sabah Pelican Cove Park'ta yürüyüş yapmak için onları yataktan kaldırdım çünkü bugün ikisinin de yüzünü güldürecek eğlenceli bir şeyler yapmak istiyordum.

Yılın bu zamanlarında hava daha serin oluyor ve Viv ile Easton sıkı sıkı sarınıyor. Benim İrlandalı kemiklerim o kadar yalıtıma ihtiyaç duymuyor, bu yüzden hafif bir ceket alıyorum,

ve sahil yoluna çıkıyoruz.

Parka kayalıklar boyunca ilerlemeden önce daha kısa parkurlardan birinde yürüyüş yapıyoruz. Leon ve Bobby bizi uzaktan takip ederek biraz mahremiyet sağlıyorlar. El ele yürürken dalgalar sivri kayalara çarpıyor ve okyanusun sesi bizi rahatlatıyor. Easton'ı içimde tutuyorum çünkü o da benim gibi umursamaz bir yapıya sahip ve kaçıp uçuğumdan atlamasını istemiyorum. "Sıcak çikolataya ne dersin?" Sıcak içecekler ve hamur işleri satan gümüş rengi bir minibüsü görünce ona soruyorum.

"Oh, yaşasın!" Elimi çekiştirerek beni öne doğru çekti.

"Bir şey istiyor musun?" Viv'e sesleniyorum.

Başını sallarken gülümsüyor, oğlumuz beni gezintiye sürüklerken manzarayı seyretmek için arkasına yaslanıyor. Biraz kuyruk var, biz de sıraya giriyoruz. Easton gözlerini ayaklarına indirmeden önce bana bakıyor. Bir şey düşünürken her zaman yaptığı gibi kaşlarını çatıyor ve burnunu kıvırıyor. "Çıkar ağzındaki baklayı küçük dostum. Aklında ne var?"

Dudaklarını ısıyor. "Babam da senin orada yaptığın gibi annemin elini tutardı."

Boğazımdaki karmaşık duygu yumağını yutkunarak bastırıyorum, bunun nereye gittiğini hissediyorum.

"Bu benim yeni babam olacağın anlamına mı geliyor?"

Lanet olsun. Etrafıma bakınıp Vivien'i arıyorum çünkü burada boyumu aşan bir işle uğraşıyorum ama o hâlâ okyanusa bakıyor ve benim şu anki panik halimden bihaber. Ellerimi saçlarımda gezdirip söyleyecek en iyi şeyi bulmaya çalışıyorum.

" mi, Dillon Amca?" Bana öyle umutla, güvenle ve masumiyetle bakıyor ki, bu çocuk için her şeyi yaparım. O benim için dünyalara bedel. Elini tutarak onu kuyruğun dışına, özel bir yere çekiyorum. Onun hizasına gelmek için . "Reeve her zaman senin baban olacak, dostum, ama hayatının kalıcı bir parçası olmak isterim. Eğer senin için de uygunsa?"

Başını sallıyor ama biraz kararsız görünüyor. "Dün annemi seni öperken gördüm. Bu evleneceğiniz anlamına mı geliyor?"

Tanrım, lanet olsun. Ona ihtiyacım olduğunda Vivien hangi cehennemde? Gelip beni kurtarması için sessiz bir yakarışla birlikte evrene juju titreşimleri gönderiyorum. Biri beni dinliyor olmalı çünkü yanımda beliriyor ve tuttuğum nefesi bırakıyorum.

" oluyor?" Bakışları East ve benim aramda gidip geliyor.

Easton'ı kucağıma alıyorum, kendi isteğiyle gittiğinde minnettar oluyorum. "Sanırım arabaya dönüp East ile konuşmamız gerekiyor."

"Önce sıcak çikolatamı istiyorum."

"Tamam. Gel hadi. Sıra artık yok. Sana bir kurabiye ve sıcak çikolata alalım."

Easton eşyalarını aldıktan sonra sessizce otoparka doğru yürüyoruz. Vivien'a bir hindistan cevizi suyu uzatıyorum ve "Bizi öpüşürken ve el ele tutuşurken gördü. Soruları var."

Başını sallıyor, elini onun omzuna koyuyor ve arabaya doğru yönlendiriyor. Üçümüz arkaya tırmanıyoruz ve Easton'ı ortada tutuyoruz. Viv'e bakıyorum, bu konuda liderliği ona bıraktığım için çok mutluyum.

Boğazını temizliyor. "Sanırım sorularınız var. Ne istiyorsunuz?"

"Dillon Amca'yla evlenecek misin?" diye sorarken çenesinden aşağı sıcak çikolata damlatıyor. Sıvıyı bir peçeteye silerek, kıyafetlerine bulaşmadan temizliyorum.

"Bilmiyorum," diyor ve sanki elini göğsüme sokmuş ve kalbimdeki yaşamı sıkılmış gibi. "Belki bir gün yaparım," diye ekliyor ve bu biraz yardımcı oluyor. "Bu seni üzecek mi?"

İçkisini yudumlarken birkaç saniye düşünüyor. "Bu, bizimle yaşamaya geleceği ve benim de her gün gitar alabileceğim anlamına mı geliyor?"

Vivien ona sevimli bir şekilde gülümsüyor. "Evet, Dillon'ın çalıştığı zamanlar hariç."

Bunu birkaç kez daha düşünüyor ve bu belirsizlik beni öldürüyor. "Sanırım sorun olmaz."

Vivien ve ben onun başının üzerinden bakışıyoruz. "Bu iyi çünkü Dillon beni mutlu ediyor."

"O beni de mutlu ediyor," diyor ve yanaklarında iki kırmızı leke belirliyor.

"Ben üçüm," diye şaka yapıyorum, ona yaklaşıyorum. "Sen ve annen beni çok ama çok mutlu ediyorsunuz."

"Yani şimdi annemin erkek arkadaşı gibi mi oldun?" diye soruyor gözlerini bana dikerek. Vivien'a bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Evet. Sorun olur mu?"

Omuz silkiyor ve Vivien'in yüzüne endişe yayılıyor. "Bana ne hissettiğini söyleyebilirsin. Ne söyleyeceksen söyle, beni ya da Dillon Amca'yı üzmeyeceksin."

Annesine bakarken ellerini fincanına sarıyor. "Eskiden babamı öperdin, şimdi ise Dillon Amca'yı öpüyorsun. Bu artık babamı sevmediğin anlamına mı geliyor?"

Lanet olsun. Zavallı küçük ocuk. Dün bu yüzden mi böyle davrandığını merak ediyorum ve keşke aklını kurcalayan düşüncelerin ne olduğunu bilseydim de onu rahatlatabilseydim.

"Babanı her zaman seveceğim, Easton." Gözyaşları kirpiklerine yapışıyor ve sesi boğuk çıkıyor. "Her zaman. Reeve'i hayatım boyunca sevdim ve şimdi cennette olması onu artık sevmediğim anlamına gelmiyor. Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Ve sen de Dillon Amca'yı seviyorsun," diye soruyor. Tekrar başını sallıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

"Yani, benim için durum böyle. Babanı seviyorum ve Dillon Amca'yı seviyorum. Bu mantıklı mı?"

"Evet." Bana dönerken yine başını sallıyor. Gözlerinde yaşlar parlıyor ve alt dudağı titriyor. "Sen de mi beni terk edeceksin?"

Ağrı göğsüme oturuyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Yarı boş fincanını alıp Viv'e uzatıyorum ve onu kucağıma çekiyorum. "Grupta çalıştığımı ve Ocak ayında turneye çıkmam gerektiğini biliyorsun ama geri döneceğim. Seni ya da anneni asla isteyerek terk etmeyeceğim." East'in rahatlatılmaya ihtiyacı var ama ben de ona yalan söylemek istemiyorum. Kimse ona kaya gibi sağlam bir garanti veremez. Reeve'in başına gelenler trajikti ve trajediler önceden tahmin edilemez.

"Söz mü?" diye fısıldıyor.

"Söz veriyorum," diyorum, ona doğrudan kalbimden gelerek ve bu sözü asla bozmak zorunda umarak.

"Pinky yemin ederim." Küçük parmağını uzatıyor ve kalbim buna dayanabilir mi bilmiyorum.

Ama onun beklenti dolu küçük yüzü bana her şeyi anlatıyor. Buna ihtiyacı var ve ben de onu bu güvenceden mahrum bırakmayacağım. Küçük parmağımı onun parmağının etrafına doluyorum, kelimeleri söylerken neredeyse boğuluyorum. "Pinky söz veriyorum."

Bir hıçkırık havayı kesiyor ve Viv'e baktığımda ağladığını görüyorum. "Buraya gel." Easton'ı kucağımda tutarak kolumu ona doğru uzatıyorum ve onu yanıma çekiyorum. Viv'in kolları Easton'a ve bana dolanıyor, ikisinin de kaşlarını öpüyorum, onları yakınımda tutuyorum ve sessizce her zaman yanlarında olmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ediyorum. Bu grupla bağlarımı koparmak anlamına gelse bile çünkü şu anda Ocak ayında o uçağa binip onları geride bırakmamın hiçbir yolu yok.

"Pizza istiyorum!" Easton bağılıyor. "Pepperoni pizza ve bolca peynir!" Eğlence dolu bir günün ardından dönüş yolundayız ve hepimiz açlıktan ölüyoruz, bu yüzden akşam yemeği için dışarı çıkmayı önerdim. Easton'ın etrafta yarışarak geçirdiği üç saat

Yürüyüşümüzden sonra kapalı orman jimnastiği enerjisini fazla düşürmedi ve pizza ihtimaline karşı ağzı sulanarak koltuğunda zıplıyor.

"Pizza o zaman," diyorum, mükemmel yeri bildiğim için. Evime giden yol üzerinde ve biraz sapa bir yerde olduğu için fark edilmemeliyiz. Viv hâlâ medyanın bizi öğrenmesi konusunda paranoyak ama onlardan uzun süre kaçamayacağız. Özellikle de tekrar dışarı çıkmaya başladığına göre. Her neyse, grup ve ben burada birkaç kez yemek yedik ve basında hiçbir şey çıkmadı, yani burası güvenli bir yer.

Aile işletmesi olan İtalyan restoranının önündeki kaldırıma yanaşıp arabayı durduruyorum. Leon arkamıza yanaşıyor ve aynadan onu selamlıyorum. Dışarıda bekleyip paparazzilere karşı gözcülük yapacaklar. Vivien'in kapısını açtıktan sonra Easton'ı koltuğundan kaldırıp yola çıkarıyorum. İkisinin de elini tutuyorum ve içeri giriyoruz.

Marco bize her zamanki arka masamı veriyor ve iyi yemek, iyi şarap ve bol kahkahayla dolu güzel bir yemek yiyoruz ve keşke her gün böyle olabilse diyorum.

"Mutlu görünüyorsun," diye mırıldanıyor Viv, biz Easton'ın bir eliyle dondurmayı ağzına atıp diğer eliyle boyamasını izlerken.

"Delicesine mutluyum." Onu yanıma yatırdım ve usulca öptüm. "İkinizle de vakit geçirmeyi seviyorum ve Easton haberi beklediğimden daha iyi karşıladı."

"Yaptı. Memnun oldum." Burnunu benimkine ve çenesini omzuma yaslariken gözleri sevgi dolu. "Bu gece burada kalacak mısın?" Bakışları söylenmemiş bir sözle parıldıyor ve aletim gündemde neler olabileceğini düşününce anında sertleşiyor.

Kulak memesini ısırđım. "Eğer buna değecekse yaparım." Kaşlarını oynatıyorum, o da beni itiyor.

"Göt herif," .

Onu tekrar yanıma çektim. "Şaka yaptığımı biliyorsun." Şakağına kalıcı bir öpücük konduruyorum. "Sayılır."

Easton, Vivien'in evine dönerken arabada uyuyakalır. Aksiyon dolu bir günün ardından bitkin düşmüştü. Onu uyandırmamak için kıyafetlerini dikkatlice çıkararak birlikte yatağına yatırıyoruz. Yatağının yanında sessizce duruyoruz, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, ikimiz de benden ve Vivien'den bir parça olan bu muhteşem küçük çocuğa bakıyoruz. Kalbim o kadar dolu ki patlayacakmış gibi hissediyorum.

Vivien beni odadan çıkarıyor, kapıyı usulca kapatıyor. Sağa dönüp alt kata inmesini bekliyorum ama o sola, kendi yatak odam olarak kullandığım misafir yatak odasına dönüyor. Viv odayı gri ve mavinin daha erkeksi tonlarıyla yeniden dekore ettirmişti. "Neler oluyor, Hollywood?" Beni odaya çekip kapıyı kapatırken soruyorum.

Beni duvara doğru iterken gözleri ihtiyaçla parlıyor. "Daha fazla bekleyemem. Sana ihtiyacım var."

Hallelujah kafamın içinde çalmaya ve kulaklarımda çınlamaya başlıyor. "Emin misin, çünkü bu hamleyi yaptığımızda, her olacağım. Tekrar içine girersem ellerimi kendime . O yüzden bir sonraki kelimelerini çok dikkatli seç, Hollywood." Açlıktan ölmek üzere olan, diyet yapan ve disiplini bıraktığı anda çılgına dönüp önüne çıkan her şeyi yiyen bir adam gibiyim.

Eğer Vivien bana yeşil ışık yakarsa, onu yiyip bitireceğim ve bunun için özür dilemeyeceğim.

Eğiliyor ve dişlerini boynumun sütununda gezdiriyor. "Ben varım, Dillon. Seni o kadar çok istiyorum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum." Parmakları yanaklarımdaki kirli sakalların arasından geçiyor ve başparmağını ağzıma sokuyor. Bana bakarken gözlerinden kuduz bir açlık fişkırıyor. "Becer beni, Dillon. Beni sonsuza dek senin yap."

Dillon ağzımı kendine çekiyor, beni ayların, hayır, yılların bastırılmış özlemiyle öpüyor ve ben onun içinde boğuluyorum. Ustaca bir hareketle, öpüşmemize ara vermeden yerimizi değiştiriyor, böylece ben duvara yaslanıyorum ve o da sert, tonlu vücudunu bana yaslıyor. Kot pantolonumun düğmesini açarken dili ağzımı yağmalıyor ve dili ağzımın çatısında gezinirken inliyorum. Ellerim gömleğinden yukarı kayıyor, sıcak tenini buluyor ve kotumun fermuarını indirip elini külotuma sokarken tırnaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

İki parmağı kaygan amıma giriyor ve alt dudağını ısırırken eline bastırıyorum. "Siktir," diye tıslıyor ağzıma karşı, parmaklarını içime hızla pompalıyor. "Şu anda sana ihtiyacım var. Sabırsızlanıyorum."

Soyunmak için acele ederken odanın içinde tökezliyoruz, sadece kıyafetlerimizi çıkarmamız gerektiğinde dudak kilitlememizi kırıyoruz.

Sadece iç çamaşırlarımızla yatağa uzandık ve ben onun üzerine tırmandım, sütyenimi çekerken sikine süründüm, oturdum ve yüzünü göğüslerime gömdüm. Meme uçlarımı ve hassas etimi emip ısırırken elleriyle onları birbirine itiyor ve sanırım sadece bu yüzden boşalabilirim. "Göğüslerini seviyorum," diye mırıldanıyor, bir göğsümün olabildiğince büyük bir kısmını ağzına alıyor.

"Dillon, lütfen," diye yalvarıyorum, pelvisimi onunkine sürüyorum, amım yoğun bir ihtiyaçla titreşiyor.

"Lütfen ne?" Külotumu yandan yırtıyor ve malzeme etrafımızda uçuşuyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, tatlım. Ne istediğini söyle."

Onu omuzlarından tutup geriye itiyorum, sütyenimi çıkarıyorum ve vücudundan aşağı kayarak boxer'ını bacaklarından aşağı çekerken bir kenara fırlatıyorum. "Sen." Dilim dışarı fırlıyor, delikli tacının tepesini yalıyor. "Her yerimi doldurmanı istiyorum." Cevap vermesi için ona zaman tanımadan, ağzımı gergin sikinin üzerine indiriyorum, dudaklarımı sıcak etinde yukarı aşağı gezdirirken inliyorum.

"Siktir, Viv. Bunu yaparsan uzun süre dayanmam." Kalçalarından tutup beni kendisinden uzaklaştırıyor ve yatağa sırt üstü atıyor. Dillon üzerime atlıyor, dudakları ağzımın ırzına geçerken ellerini vücudumun her yerinde gezdiriyor. Bacaklarımı açıp amımı sikine sürüyorum ve o da dişlerinin arasından tıslıyor. "Lanet olsun it. The things you do to me. Don't move," he commands,

Doğruldu ve eğilerek komodinin üst çekmecesini çıkardı.

Göğsüm kabarıyor ve bir prezervatifi çıkarıp dikkatlice uzunluğunun üzerine yuvarlamasını izlerken vücudum beklentiyle titriyor. Havada elektrik çatırdıyor ve ben onun için ölüyorum, içimde hareket ettiğini hissetmek için sabırsızlanıyorum. Acele beklerken bacaklarımı daha da açarak göğüslerimi okşuyorum.

"Şu haline bak." Yüzünü bacaklarımın arasına götürürken gözlerinde şeytani bir parıltı beliriyor. "Hepsi benim için en çökmekte olan ziyafet gibi yayıldı." Dudaklarını yaladıktan sonra kendini bana doğru fırlatıyor, parmakları öfkeyle klitorisimi ovarken dilini amıma sokuyor. "Meme uçlarını sık," diye homurdanıyor, üç parmağını ateşime sokarken bana bakıyor. "Ve gözlerini benden ayırma." Parmakları içimde daha hızlı pompalanırken dili dışarı fırlıyor ve klitorisimi yalıyor. Deliciliği hassas sinir demetine her çarptığında, yoğun bir arzu sarsıntısı çekirdeğimden fırlıyor ve onun uzman bakımları altında kıvranan bir karmaşa oluyorum.

Doruk noktam yükseliyor ve yaklaşıyorum. En yüksek seviyeyi deneyimlemek için sabırsızlanıyorum, amımı yüzüne doğru sürüyorum. "İşte bu, tatlım, yüzümü sık."

Muhteşem saçlarını avuçlayarak, ben ona doğru iterken ve o da parmakları ve diliyle beni çalıştırırken onu en mahrem yerlerime doğru bastırıyorum.

Kendimi en görkemli şekilde yok ederken kıvılcımlar içimde alevlere dönüşüyor. Dünyayı sarsan orgazm içimden geçerken çığlıklarımı bastıramıyorum, uzuvlarımı pelteye çeviriyor ve beni yatağın üzerinde esnek bir uzuv yığını haline getiriyor. "Siktir, Dillon. Bunu hayatımın sonuna kadar her gün yapmak istiyorum."

Dizlerinin üzerine çökerek, en seksi şeytani sırıtışıyla beni iğneliyor. "Bu kesinlikle ayarlanabilir." Bacaklarımı omuzlarına atarak beni öne doğru çekiyor, sikini girişime dayarken kıcımı yataktan birkaç santim kaldırıyor. "Sıkı tutun, Hollywood. Bu çok sert ve hızlı olacak."

"En sevdiğim yolculuk türü," diye takılıyorum, lezzetli bir beklentiyle titriyorum.

Dillon tek bir güçlü hareketle giriyor ve ben çığlıklarımı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum. "Siktir, evet, Viv. Tanrım, seni ne kadar özlemişim." Beni öpmek için eğilirken içime giriyor. "Bunu seninle yapmayı seviyorum."

Başını tutarak onu kendime yaklaşıtıyorum, ayak bileklerimi boynunun arkasından geçirip kalçalarımı kaldırıyorum, böylece açı daha da derinleşiyor. "Seninle seks yapmayı seviyorum. Sadece seni seviyorum," dudaklarını yakıcı bir öpücüğe boğmadan önce nefes nefese kalıyorum.

Dillon görevdeki bir adam gibi içime giriyor, aletini gidebildiği yere kadar itiyor ve ben yıldızları görüyorum. Öpüşmelerimiz de sevişmelerimiz kadar çılgınca çünkü

Yeterince al. Tırnaklarımı karın kaslarında gezdiriyorum ve tıslıyor. Bacaklarımı boynundan ve omuzlarından çekerek, aramızdaki bağı koparmadan beni kucağına oturtuyor. "Sür beni, tatlım. Boşalana kadar sık beni." Köprücük kemiğim boyunca bir dizi uyuşturucu öpücük yerleştirirken kolları beni sarıyor.

Hareketlerimi kontrol etmek için ellerimi omuzlarında tutarak, ereksiyonunun üzerinde aşağı yukarı zıplıyorum, başımı geriye atıyorum ve göğsümü yüzüne doğru itiyorum. Dillon göğüslerimi emiyor, dişleriyle meme uçlarımı , parmakları kıcıma doğru kayıyor ve kıcımın çatlağı boyunca alaycı bir çizgi izliyor. Ağzı boynumu emiyor, tam da en hassas olduğum yerden, ve ben onun sikinin üzerinde aşağı yukarı çarparken inliyorum, orgazmımın tekrar yükseldiğini hissediyorum.

Dillon sikini içime sokuyor, hareketleri benimkiyle değişiyor ve bir parmağını kıcıma soktuğunda çığlık atıyorum, anında çıkıntıdan düşüyorum. Beni sırtüstü yatırıyor ve ben uçurumdan aşağı inerken yeni bir şiddetle içime giriyor. Çenesinde bir kas kasılıyor, boynundaki damarlar nabız gibi atıyor ve salıverildiğini kükreyerek haykırırken tüm vücudu kilitleniyor.

Bu kadar gürültü yaparak Easton'ı uyandırmamış olmamız bir mucize. O kadar yoğun bir günün ardından gerçekten çok yorulmuş olmalı.

Dillon'ın yüzündeki mutluluk ifadesi gözlerimi yaşartıyor ve yanımdaki yatağa yığılırken onu kendime çekiyorum.

Kolları otomatik olarak bana dolanıyor ve çenemi yukarı kaldırarak beni kendine çekiyor. "İyi misin?" Endişesi yüzüne yayılıyor.

"Bunlar mutluluk gözyaşları," diye mırıldanıyorum, muhteşem yüzünü avuçlayarak. "Seni seviyorum, Dillon. Seni her şeyimle seviyorum ve sunabileceğim her şey senin."

"Sen benimsin. Gerçekten benimsin." Gözleri .

"Ben seninim, Dillon." Onu usulca öpüyorum ve o da kollarını bana doluyor.

"Burası senin ait olduğun yer Vivien Grace ve hayatımızın geri kalanında her gün seni her şeyimle seveceğim."

"Yüzüklerini çıkarmışsın," diyor Dillon ertesi sabah kahvaltımızı bitirirken. Easton oyun odasında televizyonda çizgi film izliyor. Elim boynuma giderken Dillon boş yüzük parmağıma bakıyor.

"Yaptım. Zamanı gelmişti." Duştan çıktıktan sonra evlilik ve nişan yüzüklerimi çıkarırken ağlamıştım ama bu yapmam gereken son temizlikti. "Sana söz verdim, Dillon. Senin olduğumu söyledim. Kendimi sana tamamen teslim edeceğime söz vermişken Reeve'in yüzüklerini parmağıma takmaya devam edemem."

Ellerim taktığım iki kolyenin etrafında kıvrılıyor. "Umarım onları boynuma takmamın bir sakıncası yoktur." Yüzükleri bugün için sipariş ettiğim gümüş zincire takıyorum ve Dillon'ın İrlanda'daki doğum günümde bana verdiği kladdagh kolyeyi kocamdan sakladığım hatıra kutusundan çıkarıyorum.

Şimdi ikisini de giyiyorum.

Yan yana.

İkizlere olan aşkım gibi birlikte var oluyorlar. Dillon kolyelere bakıyor, biraz şaşkın görünüyor. "Eğer seni rahatsız ediyorsa, çıkarabilirim."

Yavaşça bakışlarını benimkilere kaldırıyor ve başını sallıyor. "Sana Reeve'i hatırlamanla ilgili bir sorunum olmadığını . Onu silmeni istemiyorum. Yüzüklerini boynuna tak. Fotoğraflarını as. Ne yapman gerekiyorsa yap, ben iyiyim. Her şeyle barıştım."

"Teşekkür ederim." Masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Bunu senden duymanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Onu sakladın," diye fısıldıyor, gözleri bir kez daha boynuma iniyor.

"Yapmayacağımı mı sandın?"

Omuz silkiyor. "Bunu gerçekten düşünmemiştim ama sevindim."

"Cezaya aç bir obur olmalıyım çünkü size ait olan ve bana İrlanda'yı hatırlatan her şeyi bir kutuda, dolabımda sakladım. Hiçbirinden ayrılmaya dayanamadım." Fotoğraflarım, Dillon'ın bazı tişörtleri, bazı Toxic Gods ürünleri ve birçok seyahatimizden tonlarca hatıra var.

"Buraya gel. Oraya çok uzaksın." Sandalyesini geriye itiyor, ayakları fayans zeminde gıcırıyor.

Ayağa kalkıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak kucağına düşüyorum. Ağızlarımız bir bütün halinde hareket ediyor ve ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim tutkulu bir öpücükte buluşuyor. Dillon kıkımın altında sertleşiyor ve kaşlarımı çatarak öpüşmemize ara veriyorum. "Dün gece seni yorduğumu sanıyordum," diye takılıyorum kucağında kıvrılırken.

"Beni tanımıyor musun? Doyumsuzum." Kulak mememi ısırtıyor. "Senin için doyumumsuzum."

"Dillon Amca!" Easton bağırıyor, birkaç saniye sonra odaya giriyor.

Daha

sonr Dillon başını omzuma gömüp inliyor. "Çok kötü bir zamanlaması var." "Ya da a. kusursuz zamanlaması."

"N'aber dostum?" Dillon kollarını bana dolayarak söylüyor. "Benimle ağaç evde oynar mısın?"

"Kesinlikle." Dillon onu hiçbir zaman reddetmez.

"Harika. Seninle dışarıda buluşuruz!" diyor ve bir kasırga gibi odadan dışarı fırlıyor.

Ash birkaç saat sonra öğle yemeği-lash-yoga randevumuza geldiğinde sırtarak, "Bakıyorum da biri biriyle yatmış," diyor.

"Tanrım, Ash. Biraz sessiz olur musun?" Dillon, Easton'ın mutfak masasında oturup Reeve ve Lainey'nin cennetteki meleklerle birlikte resimlerini çizdiği yeri işaret ediyor.

"Kahretsin, özür dilerim. Ufaklığı görmedim. Tek gördüğüm Viv'in ışıltısıydı." Kaşlarını sallıyor.

Easton şarkı söyler gibi bir sesle, "Ne yapman gerektiğini biliyorsun Ash Teyze," diyor ve sandalyesinden kayarak bize doğru yürüyor. Avucunu açtı. "Malları teslim et."

Kız kardeşi cüzdanından bir dolar çıkarıp E.'ye uzatırken Dillon kıkırdıyor ve oğluna gülümsüyor: "Yakında kredi için banka yerine sana geleceğim."

Easton babasına dönmeden önce sırtıyor. "Dil Amca? Sevişmek ne demek?"

Kahkaha atıyorum, spor çantamı ve cüzdanımı kapıyorum, parmaklarımı erkeğime doğru oynatıyorum. "Bu da gitmem için bir işaret. Bununla başa çıkmada iyi şanslar."

"Çok adisin," . "Ve bunu sana ödeteceğim."

"Dört gözle bekliyorum." Eğilip oğlumu dudaklarından öpüyorum. "Dillon Amca' iyi davran. Sonra görüşürüz."

Easton kollarını bana doluyor. "Gitarımla pratik yapacağız. Seni seviyorum, anneciğim."

Onu kollarımın arasına aldım ve sıkıca sarıldım. "Ben de seni seviyorum." "Benim sevgim nerede?" Ash sahte bir surat ifadesiyle soruyor.

"Beni bu boktan durumdan sonra bunu hak etmiyorsun." Dillon somurtuyor ve bu paha biçilemez.

Easton kendini benim kollarımdan Ash'in kollarına atıyor ve ona çabucak sarılıyor. "Ben de seni seviyorum Ash Teyze."

"Ben de sana, tatlım." Fısıldar gibi yaparak, "Dil Amca'nın canına oku ve soruna henüz cevap vermediğini unutma," diyor.

Aman Tanrım. Dillon onu öldürecek, eğer yüzündeki gök gürültüsü ifadesi bir gösterge ise.

Dışarı çıkıp Ash'in arabasına bindiğimizde hâlâ gülüyorduk.

Leon güvenlik cipinin direksiyonuna geçerek bizi garaj yolunda takip ediyor.

"Her yerde peşinde korumaların olmasından hiç sıkılmıyor musun? Çocuklar turnedeysen güvenliğe ihtiyacımız oluyor ve bunun bizim güvenliğimiz için olduğunu bilsem bile bundan nefret ediyorum."

"Bildiğim tek şey bu ve buna alıştım. Ayrıca, Leon ve Bobby uzun zamandır bizimle oldukları için ailem gibi oldular ve ağzı sıkılar. Çoğu zaman orada olduklarını bile unutuyorum."

"Dil'i halka açmayı hiç düşündün mü?" diye soruyor, arabamı garaj yolumdan çekip yola çıkarken.

"Bu benim de aklımdaydı," diye dürüstçe cevap verdim. "Bu tür şeylerin önüne en iyisi olduğunu biliyorum ve bunun bir açıklama yapmamız ya da röportaj vermemiz gerektiği anlamına geldiğini biliyorum."

"Yapacaksın ve insanların ne diyeceği konusunda endişelendiğini biliyorum ama siktir et onları. Cidden, bu onları ilgilendirmez."

"Bu gece Dillon'la konuşacağım ama Noel'den sonra yapabiliriz diye düşünüyorum." Bu bize plan yapmak için bir ay kadar bir süre ve benim de kadınlık toparımı toparlamam için yeterli zaman verir.

"Demek siz ikiniz sonunda çirkinleştiniz," diyor otoyol çıkışına doğru ilerlerken.

"Yaptık." Sırıtişma engel olamıyorum. "İnanılmazdı. Hatırladığımdan bile daha iyiydi. Neredeyse hiç uyuyamadık ve bu geceye kadar sabırsızlanıyorum, böylece onun kemiklerine tekrar atlayabilirim."

"Blech." Yüzünü buruşturdu. "TMI, kardeşim."

Gülüyorum, harika seks ve Dillon'ın sevgisi beni canlandırıyor. "Kardeşin yatak odasında tam bir canavar. Bana yaptığı şeyler."

"Evet, Viv. Sevildiğini ve seks yaptığını biliyorum ama bu saçmalığı bırakmalısın yoksa cidden kusacağım."

Kıkırdıyorum ve elimi sıkılamak için konsolun karşısına uzandığında ifadesi yumuşuyor. "Şaka bir yana, senin için makyaj yaptım. Her şeyden sonra ikinizi de bu kadar mutlu görmek beni inanılmaz mutlu ediyor."

"Ben de mutluyum. Eskiden olduğu gibi ama daha iyi, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa." Başını sallıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Hâlâ suçluluk hissettiğim anlar oluyor ve hâlâ Reeve'i özleyorum ama sürekli üzgün olmaktan bıktım. Neredeyse yedi ay oldu. Artık yeniden yaşama zamanı."

"Bir sorunumuz var," diyor Leon, Ash ve ben yoga dersimizin ardından duş alıp üstümüzü değiştirerek soyunma odasından çıkarken.

"Ne durumu?" Ash omuzlarını geriye atıp ciddi iş yüzünü takınarak soruyor.

Bana bakan Leon'un yüzünde sempati ifadesi beliriyor. "Medya seni ve Dillon'ı biliyor. Dışarıda bir sürü paparazzi var."

Yüzüm soluyor ve safra boğazıma doluyor. Ash elimi tutuyor. İşte korktuğum şey buydu.

Leon arkasından Bobby ve diğer iki korumanın beklediği yeri işaret eder. "Haber çıktığında dersin ortasındaydın. Sizi bölmek istemedim, bu yüzden takviye çağırdım. Burada arka kapı yok, bu yüzden ana girişten çıkmaktan başka seçeneğimiz yok."

"Ne kadar kötü?" diye sordum. "Kötü."

"Doğru, siktir et o pislikleri." Ash doğruldu, gözlerini bana dikti. "Onları görmezden gel ve onlara bakma. Eve döndüğümüzde ne yapacağımıza karar veririz." Leon'a bakıyor. "Sanırım kardeşim farkında?"

Başını sallıyor. "Beni uyarmak için arayan Dillon'dı. seni kendisi almak istedi ama ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedim."

Hadi canım, Sherlock. Dillon buraya gelseydi tam bir karmaşa olurdu ve bir kez olsun mantığını dinlemesine sevindim.

"Tamam, hadi yapalım şunu." Ash elimi daha sıkı kavradı.

"Hazır mısın?" Böyle bir şeye asla hazır olmasam da başımı sallıyorum.

Leon ve Bobby bizi her iki taraftan korurken, diğer iki koruma dışarı çıkarken bizi önden ve arkadan koruyor.

Leon kapıyı açar açmaz bir sürü muhabir ve fotoğrafçı bize doğru koşuyor, bağırarak sorular soruyor ve yüzümüze kameralar yapıştırıyor. Her açıdan itilip kakıldığımız için başımı eğip onları görmezden geliyorum. Korumalar bizi korumak için ellerinden geleni yaparak itişip kakışmanın yükünü üstleniyorlar ama biz arabamıza doğru savaşıırken tam bir rezalet yaşıyoruz.

"Vivien, Reeve'in ikiz kardeşiyle bir ilişki yaşadığın doğru mu?"

"Vivien, Reeve hâlâ hayattayken Dillon'la yatıyor muydun? Kaza gecesi arabada bu yüzden mi tartışıyordunuz?"

"Vivien, Dillon ile kaçıp evlendiğiniz haberlerini doğrulayabilir misin?"

"Vivien, Dillon'ın çocuğunu beklediğin için mi evlendin?"

"Vivien, kaza olmadan önce Reeve'i kardeşi için terk etmeyi mi planlıyordun?"

Kafam patlayacakmış gibi hissedene kadar devam ediyor. Sonunda güvenlik aracına ulaşıyoruz ve kapı arkamızdan kapanır kapan başımı ellerimin arasına gömüyorum.

"Lanet olası kan emici pislikler!" Ash kolunu arkamdan dolayarak öfke kusuyor. "Sana ulaşmalarına izin verme. Söylemenin yapmaktan kolay olduğunu biliyorum ama bir açıklama yapacağız ve eğer bu saçmalığa inanmayı seçerlerse aptaldırlar."

İç çekerek başımı kaldırıyorum. "Daha önce kendime uğursuzluk getirdim. Nasıl öğrendiler?"

"Dillon'ı arayalım." Leon yola çıkmaya çalışırken Ash numarasını çevirmeye başlamıştı bile. Gazeteci ve paparazzi sürüsü arabamızın etrafını sararak bizi tuzağa düşürüyor. Leon elini kornadan çekmeyip yavaşça kaldırımdan uzaklaşırken Ash, "Biç onları, umurumda değil," diyor.

"Gerekirse polisi arayın" diye ekliyorum. Bu pislikler bunu yapmalarına izin verilmediğini biliyorlar.

Ash telefonda, "Seni hoparlöre alıyorum," diyor. "Sen iyi misin?" Dillon sorar, ses tonunda endişe belirgindir.

"Etrafımız sarıldı ama Leon bizi uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor," diye açıklıyorum. "Bunu kim bildirdi ve ne söylendi?" Ash soruyor.

"Çok üzgünüm Viv," diyor Dillon. "İtalyan restoranındaki garsonlardan biri *ET Live*'a bir röportaj verdi. Bütün o süre boyunca bizi izlemiş olmalı ve öpüşüp sarıldığımız bir videoyu paylaştı. Marco'yla çoktan konuştum ve kovuldu. Daha yeniymiş ve deneme sürecindeymiş. Son derece üzgün ve çok özür diliyor."

"Artık pek bir şey fark etmiyor," diyorum asık suratla. Kaşlarımın arasındaki gergin bir noktayı ovuyorum. "Edwin'i ve yeni reklamcınızı aramamız gerekiyor."

"Çoktan hallettim. Sen eve vardığında ikisi de burada olacak ve annenle de konuştum. Ailen sana ulaşamayınca beni aradı."

Ailem bu işlerin üstesinden gelme konusunda uzmandır ve eminim annemin dikkate alabileceğimiz önerileri olacaktır. Hâlâ lokasyondalar ama gerekirse seçenekleri tartışırken onu tekrar arayabilirim. "Tamam. Yakında evde görüşürüz."

"Her şey girecek," diyor ve keşke ona inanabilseydim.

Leon nihayet yola çıkıp hızını artırırken Ash aramayı sonlandırıyor. Çantamdan telefonumu çıkarıp internete giriyorum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Ash soruyor. "Hepsi saçmalık olacak."

"Neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor. Sadece uygun şekilde yanıt verebilmemiz için değil, Easton'a ne söylemem gerektiğini anlamak için de." Sınıfında Easton'ın burnunu internette söylenen şeylere sürtmeyi seven birkaç küçük pislik var. Neyse ki Dillon bu son olayı ortadan kaldırdı ama bunu yapmak için bir çek yazmak zorunda kalmasından nefret ediyorum.

ET Live'ı açıyorum ve raporu ve videoyu izliyoruz. Çok can sıkıcı değil ama biraz bulanık olsa da kayıttakinin biz olduğumuzdan şüphe yok. Ancak yorumlar tamamen başka bir konu. Reeve'in hayranları tam güç dışarıda ve bana aldatan bir sürütükten katil bir kaltağa kadar her şey deniyor. Ash omzumun üzerinden okuyor ve neredeyse öfkesinin üzerinden aktığını hissedebiliyorum. "Bu tam bir saçmalık," diye . "Ne tür bir aşagılık herif seni kazayı ayarlamakla ve Reeve'i sırf kardeşiyle kötü bir şekilde birlikte olabilmek için bilerek öldürmekle suçlar? Bu insanlar hasta ve sapkın."

Telefonu aldı. "Yeterince gördün."

Yaptım ve eve dönüş yolunun geri kalanında midem bulandı.

Arabayı durdurduğumuzda Dillon evin dışında beni bekliyor ve beni kollarının arasına aldığı anda yıkılıyorum. "Sus, tatlım. Her şey yoluna girecek. Ben buradayım ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ağlarken ona sarılıyorum, tekrar bu alana döndüğüm için nefret ediyorum. Sanki kaydettiğim tüm ilerleme geri alınmış hissediyorum. "Beni Reeve'i hiç sevmemekle suçluyorlar. Onun anısını lekelemekle. Hatta bazıları kazayı bilerek benim yaptırdığımı söylüyor," diye hıçkırıyorum, bulanık görüşümle ona bakıyorum. "Nasıl olur da biri beni kocamı ve kızımı kasten öldürmekle suçlayabilir?" Acı karnımı yumrukluyor ve başımızın üzerinde bir helikopterin sesleri yankılanırken Dillon'a yapışıyorum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Yukarı bakıp gökyüzündeki haber helikopterini gördüğümüzde Dillon öfkeden kuduruyor. "Hadi içeri girelim. Ash, polisi ara. Bu büyük bir mahremiyet ihlali ve bunu yapamazlar. Daha önce bir drone ihbarında bulundum zaten."

Dronlar ünlüler için ciddi bir mesele haline geliyor. Yasalar çıkarmaya çalışıyorlar ama bu zor bir konu.

"Ben zaten kullanıyorum," diyor ve bana bir mendil uzatıyor.

Gözlerimi kurularyıp kendimi toparlıyorum. Easton'ın beni üzgün görmesine izin veremem. Dillon'ın elini tutarak Ash'in peşinden eve giriyoruz. Ash reklamcılarla buluşmak için acele ederken ben de koridordaki aynada makyajımı düzelterip kendimi şık bir hale getiriyorum. Dillon, Easton'ın Jamie'yle birlikte evinde olduğunu doğruluyor. Biz ne yapacağımıza karar verirken onun dikkatini dağıtmanın en iyisi olacağını düşünmüş.

Ofisime doğru yürürken Dillon kolunu omuzlarıma doluyor. Ona yaslanıyorum, sıcaklığının ve desteğinin bir kısmını içime çekiyorum. Kapının durup beni kollarının arasında çeviriyor. Beni usulca öpüyor. "Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Üçümüz artık bir aileyiz ve yanlış bir şey yapmadık. Ne o zaman, ne de şimdi. Bunu hatırlamaya devam et. Sen iyi bir insansın Vivien ve o aptallar söyledikleri korkunç şeyler yüzünden cehennemde çürümeyi hak ediyorlar. Ama bu onların suçu. Senin değil." Tek parmağıyla çenemi eğdi. "Başını dik tut Hollywood ve kadınlar arasında bir tanrıça olduğunu asla unutma."

Küçük bir gülümseme dudaklarımla kenarlarını kıvrıyor. Kollarımı ona doluyorum. "Bana neyin önemli olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim."

Odaya el ele giriyoruz ve birbirimize benzeyen yüz ifadeleriyle karşılaşıyoruz.

Edwin bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor. "Bunun üstesinden geleceğiz, Vivien. Endişelenme."

Ash beni grubun yeni reklamcısı Farrah Lewis'le tanıştırtıyor. Ash'in açık eşcinsel olduğunu söylemesine sevindim çünkü uzun boylu, ince kızıl saçlı kadın kesinlikle büyüleyici ve aksi takdirde endişelenebilirdim. Dillon hakkında değil. Ona tamamen güveniyorum ama bazı kadınların kendilerini rock yıldızlarına nasıl kaptırdıklarını biliyorum. Bu açıdan aktörlerden bir farkı yok. Elimi sıktı. "Keşke daha iyi şartlar altında tanışsaydık."

"Aynı şekilde."

"Merak etmeyin. Aramızda kalsın, bu işi halledeceğiz ve kendi tarzımızı ortaya koyacağız."

Hepimiz bunun o kadar kolay olmadığını biliyoruz ama beni rahatlatmaya çalışmasını takdir ediyorum. Charlotte elinde bir tepsiyle odaya girerken, "Lütfen oturun," diyerek herkesi iki kanepeye geçmeye çağırıyorum.

"Teşekkür , Charlotte." Bu kadın ağırlığınca altın değerinde.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Kapıyı gizlice kapatarak odadan çıkar.

Kanepelere yerleşirken herkes için kahve dolduruyorum. Dillon arkasına yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, sakin ve telaşsız görünüyor. En azından birimiz öyle. Kolunu arkama doğru kaydırıyor. "Buna nasıl yanıt vermemizi önerirsiniz? Bir bildiri mi yayınlayalım yoksa bir röportaj mı yapalım?"

Edwin, "Bence internetteki bazı vitriolleri durdurmak için en kısa zamanda bir açıklama yayınlamamız gerekiyor," diyor.

Farrah, "Her iki kamptan da gizlilik talebiyle birlikte ortak bir açıklama yayınlayabiliriz," diye ekliyor. "Ama bence Oprah'la planlanmış bir röportaj tüm kötü söylentileri gerçekten sona erecektir."

"Bunu ne kadar abuk ?" Ash kahvesini yudumlarken soruyor.

"abalarımızı birleştirirsek kırk sekiz saat içinde masaya bir sözleşme koyabileceğimize eminim. Herkes bu hikaye için ırpınacak ve tam da Oprah'ın istediği gibi bir hikaye," diyor Edwin.

"Easton ne olacak?" Soruyorum çünkü şu anda en büyük endişem o. İlişkimizin oğlumuzu olumsuz etkilemesini istemiyorum.

"Endişelenecek bir durum görmüyorum." Edwin biraz şaşkın görünüyor ve ben nedenini biliyorum. Dillon'a dönüyorum ve o da başını sallıyor.

"Easton Dillon'ın biyolojik çocuğu," diye açıklıyorum ve Edwin neredeyse sandalyesinden düşüyor. Farrah'ın hakkını vermek gerekirse, sanki az önce bir bomba atmamışım gibi tamamen soğukkanlı görünüyor. Onlara arka planın hızlı bir özetini veriyorum ve ben açıklarken ikisi de dikkatle dinliyor. Dillon tüm bu süre boyunca elimi tutuyor ve bana sessiz bir destek sunuyor.

"Bu işleri değiştirir," diyor Edwin, ben konuşmamı bitirdiğimde, Farrah'nın telefonu çalarken. "Ona söylemeye zorlanmak istemediğini biliyorum ama bu ortaya çıkacak Vivien. Senin ağzından duyulması daha iyi. Bu zel haberi Oprah'ya vermeni ve bugün yayınlayacağımız açıklamada Easton hakkında hiçbir şey söylememeyi öneriyorum."

"*ET Live*'ı açabilir misin?" diyor Farrah, kaşları atık bir şekilde telefonundan başını kaldırarak. "Ve tüm stratejimizi yeniden gözden geçirmemiz gerekecek."

"Neden?" Ben kanalı açarken Dillon daha dik oturarak soruyor.

Ekran yüklenirken ve tanıdık yüzü gördüğümde kalbim ağzıma geliyor. Başıma kan hücum ediyor ve midemde asit dönüyor. Sanırım kusacağım. "İşte bu yüzden," diye mırıldanıyorum, televizyonda Aoife'in yüzünü göstererek.

mp'yi kaldırıp ekrana bakıyorum, keşke kendimi televizyona yansıtabilsem ve o işbirlikçi kaltağın canına **okuyabilsem**. Diğer herkes ayağa kalkıyor, televizyonun etrafında toplanıyor. Viv'i yanıma yatırıyorum, titremesinden nefret ediyorum ve keşke bunu ortadan kaldırabilseydim diyorum ama çok geç kalmışım. Olan oldu.

Dublin stüdyolarında Aoife'nin Virgin One muhabiriyle konuşmasını izlerken içim içimi yiyor. Viv ve benimle ilgili haberler sadece üç saat önce çıktı, yani bu canlı yayın olmalı, ki bu çılgınca çünkü orada saat gece yarısını geçti. Bunu nasıl bu kadar hızlı ayarlayabildiğine dair hiçbir fikrim yok, tabii zaten birileriyle görüşmüyorsa.

Viv'e aylar önce güvence vermeme rağmen, Reeve ve benim ikiz olduğumuz haberi ortaya çıktığında Aoife'nin bir şeyler söyleyebileceğinden endişe ediyordum. Bu nedenle Dublin'deki avukatımla temasa geçtim ve kendisinden Gizlilik Sözleşmesi'ni imzalamış olan herkese bir hatırlatma göndermesini ve herhangi birinin konuşması halinde ciddi mali cezaların söz konusu olacağını hatırlatmasını talep ettim.

Viv'i ve beni mahvetmeye çalışmak Aoife için paradan daha önemli olmalı çünkü beni bu yüzden onun peşine düşeceğimi bilecek kadar iyi tanıyor.

"Vivien Lancaster ve Dillon O'Donoghue'nun altı yıl önce, Vivien Dublin Trinity College'da okurken bir ilişki yaşadıklarını mı söylüyorsunuz?" diye soruyor muhabir, belli ki yapmacık bir röportaj.

"Evet, kesinlikle bir çifttiler," diyor hain kaltak Vivien ve benim eski resimlerimiz ekranda paylaşılırken. Tüm fotoğraflar Whelans'ta çekilmişti, bu da kaltağın gizlice fotoğraflarımızı çektiği anlamına geliyor.

"Bu fotoğraflarda birbirlerine oldukça aşık görünüyorlar. Vivien İrlanda'dan ayrılıp Amerika'ya döndükten sonra ilişkilerinin devam ettiğini söyleyebilir misiniz?"

"Kesinlikle," diye yalan söylüyor. "Yani, Dillon onunla olan ilişkisini korumak için değilse neden bana gizlilik sözleşmesi imzalatsın ki?"

"Siktiğimin orospusu." Ash ellerini yumruk yapmış, en az benim kadar öfkeli bir haldeyken telefonu çalıyor. "Jay, konuşamam," diyor ve birkaç saniye duraklıyor. "Şu anda izliyoruz. Seni sonra ararım."

"İzleyiciler için detaylandırabilir misiniz? Bugün bizimle konuşmak için gizlilik anlaşmasının şartlarını ihlal ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Aoife başını sallıyor, üstün görünmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Sansür doğru değil. İfade özgürlüğü anayasal bir haktır ve çenemi kapalı tutmam için bana zorbalık yapılmasına izin vermeyeceğim."

"Ne salak herif," der Ash. "Kapa çeneni. Kaçırıyoruz," diyorum.

"Neden şimdi konuştunuz? Neden bu yılın başlarında Reeve ve Dillon'ın ikiz oldukları ortaya çıktığında konuşmadınız?" diye soruyor muhabir.

"İstedim ama Dillon'ın avukatı bana bir tehdit mektubu gönderdi ve korktum."

"Oh, lütfen. Seni aptal sürük. Ortaya çıkmak için en uygun anı bekliyordun." Ash dişlerini gıcırdatırken Vivien yanımda endişe verici bir şekilde sessiz duruyor. Onu daha sıkı tutuyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Ama yaptıkları doğru değil ve birilerinin bir şeyler söylemesi gerekiyor. O zavallı adam, karısının ikiziyle yattığını bilmeden öldü. Bildiğimiz kadarıyla, o küçük çocuk onun bile değildi. Bahse girerim Dillon'ındır. Zamanlama gerçekten şüpheli."

"Seni aptal fahişe!" Vivien patladı ve kollarımdan kurtuldu. Masadan bir kupa kapıp televizyona fırlattı. Ben onu durduramadan bir tane daha kaptı ve onu da fırlattı. "Aptal orospu!" Etrafında dönüyor, gözlerinde ateş dans ediyor, burun delikleri açılıyor, biraz korkutucu görünüyor. "Onu öldüreceğim! Bir uçağa bineceğim ve onu çıplak ellerimle boğacağım." Viv saçlarını avuçluyor ve yerde volta atıyor. Ona doğru adım atıyorum, onu kollarıma çekmeye çalışıyorum ama beni itiyor.

"Hepsi senin suçun! Onu hayatımıza sen soktun. O kaltakla nasıl yatabildin?" Vivien bana ters ters bakarak soruyor. "Onun zehirli olduğunu hep biliyordum."

"Düzeltmeye çalıştım. I-"

"Mazeret duymak istemiyorum, Dillon." Göğsümü itiyor. "Bu işi halledeceğinden o kadar emindin ki, ama konusu o olduğunda her zaman daha iyisini biliyordum. Her zaman bana zarar vermek istedi ve şimdi mükemmel cephaneyi buldu. Bahse girerim ortaya çıkacak bir sonraki kişi laboratuvardaki o adam ya da onun çalışanlarından biri olacak. Bu olay tüm haberlerde yer alacak."

Dizlerinin üzerine çökerek hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, tüm mücadelesi azalıyor. "Ona şimdi söylemeliyiz. Noel'e sadece üç hafta kaldı, Dillon. Reeve olmadan geçireceği ilk Noel zaten yeterince zor olacak. Ona sonrasına kadar söylemek."

Aslında bir zaman çizelgesi üzerinde hiç konuşmadık, o yüzden bu benim için yeni bir haber. Ama anlıyorum ve endişelerini paylaşıyorum. Zamanlama berbat ama artık başka seçeneğimiz yok. Ben de dizlerimin üzerine çöküp kollarımı ona doluyorum ama o beni itiyor.

Uzakta. Acı göğsümü kesiyor. "Bana dokunma, Dillon. Bana dokunmanı istemiyorum." Beceriksizce ayağa kalkıyor. Odadan kaçmadan önce, "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye ekliyor.

Ash elini uzatarak ayağa kalkmama yardım ediyor. Omuzlarım başarısızlığın ağırlığıyla çöküyor.

"demek istemedi," diyor kız kardeşim ve bana sarılıyor.

"Onu koruyacağıma söz verdim. Bir daha hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğime ve şimdiden başarısız olduğuma."

Ash yüzümü sertçe kavırıyor. "Kes artık şu saçmalığı, Dil. Onu hayal kırıklığına uğratmadın.

Bu senin suçun değil. O aptal manipülatif kaltağın suçu."

Öfke tam gaz geri dönüyor ve çenemde bir kas sıkılıyor. "Bunu ödeyecek."

İki reklamcı geri çekildi, eminim müdahale etmekten korkuyorlardır. Cebimden cep telefonumu çıkarıp Dublin'deki avukatımın numarasını tuşluyorum. Muhtemelen uyuyor olması umurunda değil. Herife ne kadar geç olursa olsun telefonuma cevap verebilecek kadar para ödüyorum. Ash'e "Edwin ve Farrah'la bir ifade üzerinde anlaşın," diyorum. "Hemen bir şeyler çıkarmalıyız. Viv bunu gözden geçirecek durumda değil, o yüzden Lauren'a gönder ve yayınlamadan önce onun da onayladığından emin ol."

Aramam telesekretere düşerken iki reklamcıya bakıyorum. "Şimdilik Easton hakkında hiçbir şey söylemeyin. Oğlumuzla konuşana kadar bunu kamuoyuna açıklayamayız." Farrah telefonuna notlar almaya başladığında tekrar aramaya basıyorum. "Confirm, yıllar önce Reeve ve benim ikiz olduğumuzu bilmeden önce bir ilişkimiz vardı. İlişkimiz sona erdi ve Reeve ölmeden hemen önce kardeş olduğumuzu öğrenene kadar birbirimizi bir daha görmedik. Yas tutma sürecinde Vivien'e yardım ediyordum ve yeniden yakınlaştık. Şu anda bir ilişkimiz var. Vivien hiçbir zaman Reeve'i aldatmadı."

Telefonum yine cevapsız kalınca homurdandım. "Reeve'in İrlanda'da Vivien ile olan ilişkimden haberdar olduğunu da ekleyebilirsin." O sırada Reeve'den haberim olmaması dışında söylediğim her şey doğru. Kimse bunu bilmiyor, o yüzden bu palavrayı rahatlıkla söyleyebilirim. Vivien'in üzerindeki baskıyı azaltacağına inansaydım gerçeği memnuniyetle kabul ederdim, ancak bunu açıklamanın tüm hikayeyi daha da müstehcen hale getireceğini ve daha fazla ilgiyi ateşleyeceğini düşünüyorum.

"Aç şu telefonu, seni tembel herif!" Aramam yine telesekretere düşerken bağıríyorum. Onu tekrar arıyorum ve hıyar cevap verdiğinde beni Dublin'e uçurması için özel bir jet kiralamayı ciddi ciddi düşünüyorum. "Kanama zamanı!"

"Dillon, saat neredeyse bir oldu."

"Saatin kaç olduğu umurumdaymış gibi mi konuşuyorum?" Nod diyarında olduğu için olanlardan haberdar olmadığını tahmin ederek ona hızlıca bilgi veriyorum. "O amcığı dava etmeni istiyorum. Onu temizleyiciye götürün! Her şeyi istiyorum

O görüşme için aldığı her kuruş, ve eminim ki bu Gizlilik Sözleşmesi'nin mali yükümlülüklerini karşılamaya yetmeyecek, o yüzden her şeyi al. İşimiz bittiğinde, elinde hiçbir şey kalmasın istiyorum. Beş parasız, evsiz ve sadece sırtındaki giysilerle kalmasını istiyorum."

"Muhtemel sonuç bu," diyor avukat. "Bunu yapmak istediğinize emin misiniz? Bunu yapmakla tehdit edebilir, mahkemeye başvurabilir ve onu korkutarak çenesini kapatmasını sağlayabiliriz."

"Sağır mısın lan sen?" Telefonda kükrüyorum. "O aptal ağzını çoktan açtı. Olan oldu ve bedelini ödeyecek. İşlemleri başlatın ve sonuçlandığını görmek istiyorum." O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum, ellerimi saçlarımda gezdirirken telefonumu kanepeye fırlatıyorum.

Ash, "Onaylıyorum ve bu diğerlerine çenelerini kapalı tutmaları için açık bir mesaj gönderecek," diyor.

Daha fazla zarar verebileceklerinden değil, bu yüzden gerçekten önemli değil, ama anladım.

"Bunu Vivien'i incitmek için kötü niyetle yaptı. Ondandır hep nefret etti, seni ondan çaldığına inanıyordu."

"Ha." Bir kahkaha attım. "Vivien kendisine ait olmayan bir şeyi çalamazdı. Aoife benim için hiçbir şeydi. Şimdi daha da az ve binlerce mil uzakta yaşadığım için çok şanslı çünkü şu anda gerçekten cinayet işleyebileceğime inanıyorum. Aileme bunu yaptığı için onu öldürmek istiyorum."

"Git ve Easton'ı getir. Geç oluyor ve onun rutinine uymalısın. İfadeyi tamamladıktan sonra Vivien'i kontrol edeceğim."

"Teşekkürler, kardeşim. Seni seviyorum." Onu kucakladım ve başının üstünden öptüm.

"Ben senin arkadayım. Şimdi git oğlunu getir."

Viv'in evinde yatağında yatıyorum, uyuyamıyorum, onun ve Easton için endişeleniyorum, haberi nasıl karşılayacağını düşünüyorum. Bugün her şey mahvoldu. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Vivien odasından sadece Easton'ı yıkamak ve yatağına yatırmak için çıkmıştı ama bana soğuk davranıyordu. Annesiyle telefonda konuşmuş olmasına rağmen Ash'le konuşmadı bile ve sonrasında Lauren beni aradı. Ona biraz zaman vermemi ama bunun çok uzun sürmesine izin vermememi söyledi.

Yan döndüm, telefonumdaki fotoğrafları açtım ve içim burkularak göz gezdirdim. Her şeyin çok mükemmel olduğunu biliyordum. Bu bir şey

mutluluk balonumu patlatacaktı çünkü hayatımın düzeni buydu. Sikerim böyle işi. Depresif bir kafa gibi göründüğümü biliyorum ama elimde değil.

Aoife benimle ters düştüğü güne pişman olacak. Ona dava açtığımı öğrendiğinde kamuoyuna yalvaran bir mesaj vermesini bekliyorum ama fikrimi değiştirmemi sağlayacak hiçbir şey söyleyemez ya da yapamaz. O kindar bir sürtük ve yaptıklarının sonuçları olduğunu öğrenmesinin zamanı geldi. Neden ona verdiğim parayla mutlu olamadı ki? Bir ev almak için kullandığını biliyorum. Bunca yıldır Viv'den intikam almak için fırsat mı kolluyordu? Hepsi ona aşık olmadığım için mi?

Ro ile daha önce konuştum. Gidip evini ateşe vermeyi teklif etti. Ona bunu yapmasını ve evi ateşe verdiğinde Ro'nun da içeride olmasını söylemeyi düşündüm ama vicdanım cinayet işlemeyi kaldırmaz. Onun her şeyini almayı tercih ederim - evini, arabasını, parasını, itibarını, fakirliğini ve her şeyini. Dublin'deki plak şirketimize e-posta gönderdim ve Whelans'tan ve Dublin'de bazen çaldığımız diğer mekânlardan men edilmesini sağlamalarını istedim.

Daha önce sosyal medyada yaptığım paylaşım ile duygularımı belli etmişim ve hayranlarımız da destek vermeye başladı. Aoife, binlerce kişi kendisine saldırdıktan sonra hesaplarını kapatmak zorunda kaldı ve umarım hayatı için korkarak saklanıyordur, çünkü yapmaya çalıştığı şey için en azından bunu hak ediyor.

Eğer Viv'in benden uzaklaşmasına sebep olursa, ne yaparım bilmiyorum. Zaman tükeniyor. Turneye çıkmak için beş hafta içinde yola çıkıyoruz ve sonunda Viv'e benimle gelmesini teklif etme cesaretini topladım. Doğu'ya da. Ona bu hafta sonu teklif etmeyi planlıyordum ama şimdi hepsi suya düştü.

Kapı gıcırıyor ve Easton'ı görmeyi umarak başımı kaldırıyorum, ama gelen Vivien. Ayağa kalkıyorum, sessizce odanın içinde ilerlerken ona dikkatle bakıyorum. Yatağa tırmanışını ve kollarını bana sarışını izliyorum.

"Özür dilerim, Dillon." Gözlerinde yaşlar birikiyor. "Bunun senin hatan olduğunu söylediğim için çok özür dilerim. Bunu söylemek korkunç bir şeydi ve bu doğru değil. Bu senin suçun değil. Hepsi Aoife'ın suçu. Sadece üzgündüm, korkmuştum ve çıldırmıştım ama bunun acısını senden çıkarmamalıydım."

Onu kucağıma çekip kollarımı etrafında dolaştırırken minnettar bir rahatlamayla ağzımdan hava fişkırıyor. "Seni ve East'i hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Viv, ama bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım."

Başını sallıyor ve yüzümü avuçluyor. "Bizi hayal kırıklığına uğratmadın, Dillon. Hem de hiç. Ve bunu birlikte atlatacağız."

Bunu duyduğuma çok sevindim. Daha önce histerikti ve gerçekten gerilemesinden endişe ediyordum. "Benimle kal." Başının bir öpücük konduruyorum.

"Evet," diyor, "ama burada değil. Benimle gel. Sana göstermem gereken bir Şey var."

Beni yatak odamdan çıkarıp koridor boyunca ilerleterek misafir odalarından birinin kapısını açtığında merak içindeyim. Dev bir sayvanlı yatak, gömme dolap, Őmineli oturma alanı, duvara monte edilmiş televizyon ve en-suite banyosu olan geniş odayı görünce gözlerim açılıyor.

"Burası bizim yeni odamız," diye açıklıyor. "zerinde çalışmaları için bir ay önce tadilatıları getirdim. Senin burada olmadığın günlerde gelmelerini istedim çünkü sürpriz olsun istedim." Etrafında dönüyor, ellerimi tutuyor ve bana bakıyor. "Bunun beni Őüpheye düŐürdüęünden endişelendiğini biliyorum. Her Şey için gerçekten zgn olduğumu ve Easton için çok endiŐelendięimi inkr etmeyeceğim ama bu sana karşı olan hislerimi deęiŐtirmedi. Sana senin olduğumu söylediğimde ciddiyydim." Başını göğsüme yaslıyor ve kollarını belime doluyor. "Seni seviyorum ve sana her zamankinden daha çok ihtiyaım var."

"Ben varım. Hiçbir yere gitmiyorum." Onu kuağıma alıp göğsüme yasladım. Kapıyı kapattıktan sonra yatağa doğru yürüyüp onu nazikçe yorganın altına yerleştiriyorum. Yanına kaydım ve onu göğsüme doğru çektim. Kollarım otomatik olarak ona sarılıyor çünkü bu benim için nefes almak kadar doğal. "Bu noktaya gelmek için önemli zorluklara katlandık ve bu bizi kırmadı ya da sahip olduklarımızı yok etmedi. Bugün berbat bir gündü ve endişelendiğini biliyorum. Easton'a söylemek konusunda ben de endişeliyim. Zamanlamayı bizim seçmemizi tercih ederdim ama o iyi olacak. Bir Şey kaybetmiyor. Kazanıyor ve bunu anlamakta zorlanırsa, onu rahatlatmak ve sorularını yanıtlamak için yanında olacağız."

"Sanırım hasta olacağım." Vivien karnını ovuşturuyor, buna inanmamı sağlayacak kadar solgun görünüyor.

"Ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum, elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirirken. "Ama bunu yapmak zorundayız. Gerçeği başka türlü öğrenmesine izin veremeyiz."

O kaltak garsonun hikayesini yayınlamasının üzerinden yirmi dört saat bile geçmedi ve işler korkutucu boyutlara ulaştı. ABD avukatıma ona da dava açması için talimat verdim. Kaliforniya'nın mahremiyet yasaları oldukça açık ve izni olmadan birini kaydedemezsiniz. Bizi sattığı için aldığı her türlü ödemeyi almaktan ve ona değerli bir ders vermekten keyif alacağım.

Paparazzi, muhabir ve televizyon ekiplerinden oluşan bir kalabalık evin dışındaki yolda kamp kurdu ve bizi sanal mahkumlar gibi hissettiriyor. Yoldan hiçbir şey göremiyorlar, bu yüzden burada kaldığımız sürece korunuyoruz. Ayrılmak zorunda kaldığımız an, ortalık karışacak. Yayıncılarımız röportaj talepleriyle dolup taşıyor. Bunun tek olumlu yanı Oprah'nın ekibiyle şimdiden anlaşmış olmamız ve röportajımızın önümüzdeki hafta için ayarlanmış olması.

Sosyal medya her türlü çılgın teoriyle dolup taşıyor ve #Dillien trend oluyor. Ash bu duruma *çok* seviniyor çünkü gemimizin adını yıllar önce Dublin'de o bulmuştu.

Muhabirler ailemi bile rahatsız ediyor ve Ro'nun bunu halletmek için evde olmasına sevindim. Bir muhabir ön kapılarına kadar gelip açıklama istedikten sonra evlerini korumaları için birkaç koruma tuttu. Bu insanların ne ahlakı ne de utanması var.

Daha önce Vivien'in telefonuna el koymuştum çünkü bazı korkunç manşetlere bakıyordu ve kendini daha da fazla zorladığını görebiliyordum. Kendini toparlamak için çok çalışıyor ama gerginliği çok açık. Bu sabah terapistiyle FaceTime seansı yaptı ve ben bunu olumlu bir işaret olarak görüyorum. Lauren ve Jon önümüzdeki hafta Kanada'dan eve dönecekler ve onların varlığının da yardımcı olacağını biliyorum.

"Bunu yapabiliriz." Elini dudaklarıma götürüp yumuşak tenini öpüyorum. "Ve ona Noel'den sonra söylemeyi planladığını söylemiştin."

"Dün gece her şey yatışmadan önce seninle bu konuyu konuşacaktım."

"Olabileceği kadar hazır. Noel'den önce bunun onu üzmesini istemediğini biliyorum, ama bu onun bunu atlatmasına yardımcı olabilir."

"Haklısın. Sadece o sürtük yüzünden bugün bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum." Aoife'in adı her geçtiğinde gibi ağzı yüzünü buruşturuyor ve gözleri öfkeyle yanıyor.

"Buna pişman olacak. Bundan emin olacağım."

"Güzel." Kollarını bana doluyor ve dudaklarımdan sertçe öpüyor. "Sen bana planlarını anlattıktan sonra bunu düşündüm. Kısa bir süre için, ahlaki üstünlüğü ele alıp onun peşinden gitmemeli miyiz diye düşündüm."

Aoife'a gerçekten acı çektirmek istediğim için buna karar vermediğini umarak kaşlarını çatıyorum. Yaptıklarıyla bir gün karım olacak kadını ve oğlumu incitti.

İkimiz de özel hayatlarımızı kamuya açıklamak istemedik. Easton'ın ebeveynliğini kabul etmemiz gereken bir zamanın geleceğini biliyorduk, ancak bu bizim seçtiğimiz bir zamanda ve bizim seçtiğimiz bir anlatıyla olmalıydı. Bu seçenekleri elimizden aldı ve ben onu asla affetmeyeceğim. Bunu ona ödetmek istiyorum. Belki de onun peşinden silahla gitmek istediğim için piçin tekiyim ama kimsenin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.

Benim olanın peşine düşersen seni yok ederim.

"Ama sanırım sandığım kadar yüce gönüllü değilim, çünkü ona haddini bildirmeni istiyorum, Dillon. Bunu ona ödet."

Kıçını kavrayıp onu kendime bastırıyorum. "İşte bu yüzden birlikte çok iyiyiz ve buna güvenebilirsin tatlım."

Uzun uzun öpüşüyoruz ve bu ikimizin de içinde bir şeyleri rahatlatıyor. "Seni öpmeyi seviyorum," diyor sonunda ayrıldığımızda.

"Dudaklarının öpücüklerimle şiştiğini görmeye bayılıyorum."

Elimi tutuyor, omuzlarını geriye itiyor. "Gel hadi. Gidip oğlumuzla konuşalım. Gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi."

Easton'la birlikte anıt bahçesine gidiyoruz çünkü ona haberi Reeve'in anısını canlı tutmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündük. East her birimizin elini tutuyor ve biz de onu aramızda sallıyoruz. Güzel bir gün, yılın bu zamanında normalden daha sıcak.

"Babamla konuşacak mıyız?" Küçük bahçeye girdiğimizde Easton soruyor.

Vivien, "Seninle konuşmamız gerekiyor ve babanı da yanımızda istedik," diyor, bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

Eğilip alnından öpüyorum. "Nefes al, Hollywood. Bunu başaracağız."

Easton'ı bankta aramıza yerleştiriyorum ve kolumu ona doluyorum.

"Naber çocuklar?" diyor East ve küstahlığı gerginliği biraz olsun azaltmaya yardımcı oluyor.

"Sana söylememiz gereken önemli bir şey var," diyorum, "babanla beni ilgilendiriyor."

"Tamam." Burnu kırışıyor.

Vivien onun elini tutarak, "Sana bebeklerin nasıl yapıldığını anlattığımı hatırlıyorsun," diyor.

"Anneler ve babalar öpüşür, kucaklaşır ve bebeğin annenin karnında büyümesini sağlarlar."

Kıkırdamamı gizlemek için öksürüyorum. Sadece beş yaşında olduğunu ve bunu açıklamanın en iyi yolunun bu olduğunu biliyorum ama bu çok komik. Tek gereken öpüşmek ve sarılmak olsaydı, dünyanın ne kadar çok bebekle dolup taşacağını hayal edebiliyor musunuz?

Viv başını sallar. "Dillon'la Dublin'de arkadaş olduğumuzu söylediğimizi hatırlıyor musun?"

"Evet. Bunların hepsini biliyorum." Zamanını boşa harcıyormuşuz gibi başını sallıyor ve ben de saçlarını karıştıriyorum. Bu küçük çocuk beni en iyi şekilde öldürüyor.

"Annen o zamanlar babanla evli değildi. Annen benim kız arkadaşımken onlar sadece arkadaştı."

Kaşları çatılıyor ve bakışları aramızda gidip gelirken kafası karışmış görünüyor. "Dillon benim erkek arkadaşımdı ve kısa süre önce öğrendik ki Bebeği karnıma koyan Dillon."

Easton düpedüz şaşkın görünüyor ve ben de onu suçlamıyorum. Bunu beş yaşındaki bir çocuğa açıklamak neredeyse imkânsız. Farklı bir bakış açısı deniyorum. "Reeve en iyi babaydı, değil mi dostum?"

"Tüm dünyanın en iyisi." Demek istediğini kanıtlamak için kollarını uzatıyor ve ikimizin de karnına vuruyor.

"Cennette olsa da o hâlâ senin baban," diyor Vivien, terlediğini görünce sözünü devralırken. "Reeve her zaman senin baban olacak, Easton." Tekrar ellerini tutuyor. "Ama seni karnıma o koymadı. Dillon koydu." Alnı kırışıyor ve yüzünde en yürek parçalayıcı, en savunmasız ifade belirliyor. "Dillon senin de baban, Easton."

Bana baktığında o kadar kaybolmuş görünüyor ki, Vivien'la aynı anda kolumu ona dolayarak daha da yaklaşıyorum. "Sen benim babam mısın?" diye fısıldıyor, gözleri doluyor ve kalbim göğüs kafesimin arkasında parçalanıyor.

Gözlerim doluyor ve her zaman yaptığım gibi onları tutmaya çalışmıyorum. "Evet, dostum. Ben senin babamım ve seni çok ama çok seviyorum."

"Gerçekten çok şanslısın," diye ekliyor Vivien, başparmağıyla elinin arkasında daireler çizerek. "İki harika baban var. Reeve Baba seni cennetten izliyor ve Dillon Baba da sana her zaman göz kulak olmak için burada."

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor ve Vivien'in göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Babamı özledim," diyor hıçkırıklar arasında ve acı kalbimi mengene gibi kavıyor. Vivien çok fazla şey beklememem konusunda beni uyarmıştı ve kafasının karışık olduğunu biliyorum ama nasıl hissettiğime engel olamıyorum. Reddedilmek benim için her zaman zor olmuştur ve Easton'ın yaptığının bu olmadığını bilsem de hislerim aynı.

Kendime kadar.

Bencil bir gibi davranıyorum.

Bu düşünce aklıma düştüğü anda gözlerimi siliyor ve kendi işime odaklanıyorum.

Oğl

um. Bu benimle ilgili değil.

Onunla ilgili.

"Onu özlemen sorun değil," diyor Viv, oğlumuzla birlikte yüzümü okşamak için uzanırken

ona sarılıyor. "Onu ben de özlüyorum ama Reeve Baba bizim mutlu olmamızı isterdi ve Dillon Baba da bizi mutlu ediyor, değil mi?"

Easton başını kaldırıp bana bakıyor. Onun gözyaşı lekeli yüzünü görmek beni öldürüyor. Burnunu çekerek bana bakıyor ve kalbimin parçalanmak üzere olduğunu hissediyorum. "Dillon Amca," diyor.

"Evet, dostum." Sesim kısık, duygularım düşüncelerimi olduğu kadar kelimelerimi de tıkıyor.

"Artık sana Dillon Baba diyebilir miyim?" Viv bana ve Easton'a tutunarak hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor ve boğazımdaki duygu yumağı yüzünden güçlkle konuşabiliyorum. "Bana ne istersen diyebilirsin, Doğu."

Bir an düşünüyor ve sonra elini uzatıp parmaklarını benimkilere doluyor. "Dillon Baba?" Yüzündeki güven dolu ifade beni şaşkına çeviriyor ve başımı sallıyorum çünkü gerçekten kelimeleri oluşturmamıyorum. Bu, onun benim olduğunu öğrendiğimden beri kurduğum tüm fantezilerin doruk noktası. "Şimdi kaydırakta oynayabilir miyiz?"

Easton bunu hepimizin beklediğinden çok daha iyi karşıladı ve ben buna çok sevindim. Hâlâ biraz kaybolmuş gibi görüldüğü anlar oluyor ve hâlâ her şeyi anlamaya çalıştığını biliyorum ama iki babası olduğunu kabullenmiş görünüyor. Hatta Noel tatilinden önceki son gününde onu okuldan aldığımda küçük arkadaşlarından birine böbürlendiğini duydum.

Annesi ise farklı bir konu. Vivien her gece kollarımda ve birlikte olabileceğimiz her şekilde birlikte olmamıza rağmen, duygusal olarak kendini benden uzaklaştırdı. Herkesten.

Oprah röportajı biraz karıştı. Hikayemizin sulandırılmış bir versiyonunu verdik, tüm ayrıntılara girmedik ama durumu Viv'i koruyacak şekilde açıklamaya çalışacak kadarını verdik. İnternette muazzam bir tartışma ortamı yarattı ve kamplar ikiye bölündü. Duruma sempati duyanlar, Viv'in durumunu anlayanlar ve bize iyi dileklerde bulunanlar var. Hayranlarımın çoğu destekleyici oldu, ancak Viv'i kıskanan ve ona saldıran bir kesim de var.

Reeve'in hayran kitlesine hiç girmeyeyim. Hepsi Vivien'e cephe aldı ve internetteki kin iğrenç. Ash'in hesaplarına tekrar erişim izni vermesini sağladım, böylece olayları izleyebilecektim. Ama beni yasaklamadan önce kapatmak zorunda kaldım, çünkü kadınıma sürük, dolandırıcı ve katil diyen pisliklere cevap vermekten geri durmuyordum.

Birileri Viv'in Reeve'i öldürmekten tutuklanması için bir imza kampanyası başlattı ve yüz binden fazla imza toplandı. Bu insanlardan bazıları tımarhaneye kapatılması gereken deliler. Bir insan nasıl olur da bir kadını kocasını ve bebeğini böylesine korkunç bir şekilde kasten öldürmekle suçlayabilir? Kadının da neredeyse ölmek üzere olduğunu unutmuş görünüyorlar.

Lanet olası pislikler. Yemin ederim yumruklamak istiyorum.

ABD'li avukatım fazla mesai yapıyor, yayınlara ve internet sitelerine tehdit mektupları gönderiyor ve yasal işlem başlatıyor. İrlandalı avukatım Aoife ile süreci başlattı ve diğer NDA imzacılarına daha fazla hatırlatma yaptı.

Reklamcılar resmi yazışmalarımıza olumlu bir hava katmaya çalışıyorlar ve Lauren'in bilgi işlem sorumlusu sürekli olarak internetten bir şeyler kaldırıyor. Güvenliği arttırdık ve Easton'ın okulu ve arkadaşlarının aileleriyle konuştuk. Gerçekten yapabileceğimiz başka bir şey yok.

Anlaşılır bir şekilde, bu Viv'i etkiledi ve tekrar kış uykusuna yattı. Evden çıkmayı reddediyor. Gününü otomatik pilotla geçiriyor ve ben ona . Hepimiz endişeliyiz ve ben ciddi ciddi grubu bırakmayı ve turneden çekilmeyi düşünüyorum. Onu bu şekilde bırakamam ve bizimle gelmesini de istemedim çünkü sadece hayır diyeceğini biliyorum.

Zaman ve bu da sert önlemler alınmasını gerektiriyor.

Noel arifesi sabahı, Dickhead Dillon'ın ortaya çıkma vaktinin geldiğine karar verdim. En-suite banyomuzdan buharlı bir bulutla çevrili olarak çıktığında ona "Giyin," diyorum. Tamamen giyindim, yatağın kenarına oturdum ve bu konuda onunla savaşımayı bekliyorum. "Ash, Jamie ve Audrey ile buluşacağız.

Alex, ögle yemeği için şehir merkezine. Sonra Easton'ı Santa Monica'daki açık hava pistine buz patenine götüreceğiz."

"Hayır, Dillon." Başını sallıyor, omuzlarında boncuk boncuk sular dans ediyor. "Şehir merkezi çılgınca olacak ve taciz edileceğimden eminim."

"Hayır cevabını kabul etmiyorum, tatlım." Onu bacaklarımın arasına çekiyorum, havlusunu yırtmak ve kabul edene kadar onu becermek için neredeyse aşılmaz dürtüyü görmezden geliyorum. "Bugün bu açıdan diğer günlerden farklı değil." Onu kucağıma çekiyorum ve öpüyorum. "Korktuğunu biliyorum. Senin hakkında söylenen bazı şeylerin korkunç olduğunu biliyorum. Bu kadar cinsiyetçi olmalarından ve her şey için seni suçlamalarından nefret ediyorum. Ama bu senin suçun değil. Kazaya sen sebep olmadın. Reeve'i aldatmadın. Ve bana aşık olmaktan kendini alamadın çünkü ben karşı konulmaz seksi bir piçim."

Ona alametifarikam olan sırtışlarından birini gösteriyorum ve güzel ağzındaki gülümseme ipucunu görünce cesaretleniyorum. "Meryl'in sana söylediklerini unutma. Medyayı ya da internette bir şeyler paylaşan pislikleri kontrol edemezsin. Sadece bunlarla nasıl başa çıkacağını kontrol edebilirsin." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Bunu söylerken küstahlık etmiyorum. Kapatmanın zor olduğunu biliyorum ama sadece sen izin verirsen senin üzerinde güçleri olur. Önemli olan insanlar gerçeği biliyor. Geri canı cehenneme."

Bunun onun için zor olduğunu biliyorum. On yedi yaşından beri bu tür incelemelerle uğraşıyor. Başarılı bir grupta olmanın getirdiği ilgiden nefret ediyorum ama bizim katlandıklarımız Viv'in katlanmak zorunda olduklarının yanında sönük kalıyor.

"Haklısın," diyor ve beni şaşırtıyor. "Bunun Reeve ile olan durum gibi olmasını istemiyorum. Sonunda kırılmak ya da paylaştığımız şeyleri kaybetme riskini almak istemiyorum." Ellerini boynuma doluyor. "Ama var olduğunu unutmak çok zor. İnsanlar bana ölüm tehditleri gönderiyor, Dillon. İnsanlar gerçekten ölmemi diliyor." Alt dudağı titriyor. "Bu kadar çok insanın benden nefret ettiğini bilmek zor."

"Ama bilmiyorlar, tatlım. Senden nefret etmek için seni tanımıyorlar. Tüm düşük öz değer duygularını sana yansıtıyorlar çünkü bu kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyor. Bu seninle ilgili değil. Seni tanıyan herkes seni seviyor. Easton seni seviyor ve ben de seni başka bir insanı sevmenin mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum. Benim sevgim yeterli olamaz mı?"

Derin bir nefes alır. "Çok romantiksin, Dillon. Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

"Yaşamak için aşk şarkıları yazıyorum Hollywood ve bu işte çok iyiyim. Romantizmle yaşıyorum ve nefes alıyorum." Sırıtarak kaşlarını sallıyorum.

Gözlerini deviriyor ve ben bunu bir zafer olarak sayıyorum. "Egonu unutmuşum," diyor ayağa kalkarak. "Ne zaman ortaya çıktığını Tanrı bilir."

Havlusunun eteğinden tutup çekiştiriyorum. "Çıplakken söylediklerine dikkat et, tatlım." Yatağın yanındaki saate bakıyorum. "Benimle alay etmeye cüret ettiğin için seni cezalandırmama yetecek kadar zamanımız var." Ona göz kırpıyorum, kotumun üst düğmesini açıyorum, o da kendini bana atıyor ve muhteşem bacaklarını belime doluyor.

Gözleri büyür ve dudaklarını yalar. "Kapıyı kilitleyin ve ceza başlasın."

W L.A. şehir merkezindeki çağdaş bir bar ve ızgarada arkadaşlarımızla rahat bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyoruz. Ash sahibini tanıyor ve bize geniş ve şık odanın bir köşesine sıkışmış muhteşem bir yuvarlak masa verdi. Alex'in Audrey'le gelmeyi kabul etmesine şaşırdım, çünkü Dillon'la ilgili duygularını açıkça ifade etmişti, ama medeni davranıyordu ve Dillon da duruyordu. Easton'ın keyfi yerinde, Noel Baba'nın bu gece geleceği konusunda heyecanla sohbet ediyor ve buz pateni yapmayı dört gözle bekliyor.

Easton, Jamie ve Ash'in Noel için Los Angeles'ta kalmayı tercih etmelerinden ve herkesin yarın akşam yemeği için ailemin evine gidecek olmasından çok memnun. Hepsinin çaba gösterdiğini biliyorum çünkü bunun ikimiz için de ne kadar zor olacağını anlıyorlar.

"Bunu organize ettiğin için teşekkür ederim," diyorum Dillon'a. Garsona hesabı ödemesi için platin kartını uzatırken kollarımı ona doluyorum. "Tam da ihtiyacım olan şeydi." Evet, insanlar bize aval aval bakıyordu ama en yakın arkadaşlarımla arasında kendimi daha güvende hissediyordum ve cesaretimin geri geldiğini hissediyordum.

"İşte benim kızım," diyor ve dudaklarıma tutkulu bir öpücük konduruyor. "Kaç tane sikişeceğiz, tatlım?"

"Zero, bebeğim." Başımı omzuna yasladım ve Ash'e gülümsedim. "Sıfır sikiş verildi."

Dillon Easton'ı banyoya götürdüğünde Alex yanıma kayıyor. "Mutlu görünüyorsun," diyor. "Sen mutlu musun?"

Başımı salladım. "Onaylamadığını biliyorum ama o beni mutlu ediyor Alex."

"Onaylamadığımdan değil, Viv. Mutlu olmanızı istiyorum. İkinizin de. Sadece temkinliyim."

"Bunu anlıyorum Alex ve sen iyi bir arkadaşsın ama ne yaptığımı bildiğime güvenmen gerekiyor. Dillon çok sabırlı ve destekleyici davrandı ve onsuz bunu atlatamazdım. Geçmiş geçmişte bırakmayı ve bugüne odaklanmayı seçtik." Ellerimi kucağıma koyuyorum. "Onu sevmen için seni zorlayamam ama umarım zamanla en azından affetmeyi ve unutmayı öğrenebilirsin."

"Sen ve Easton için doğru olanı yaptığı sürece, eminim yapacağım."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Bu çılgınca gelebilir ama Reeve'in etrafta olduğunu hissettim." Gözleri genişliyor. "Varlığını hissettiğim birkaç durum oldu ve bunun onun beni onaylama ve hayatımı yaşamam için cesaretlendirme şekli olduğuna inanmayı seçtim. Onu her zaman seveceğim, Alex. Onu asla unutmayacağım ve

Dillon beni destekliyor. Reeve'in anısını Easton için canlı tutmamız konusunda ısrar ediyor ve onun bizim için ne ifade ettiğini asla unutmamamız için elinden geleni yapıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim Viv. Reeve'in de senin mutlu olmanı isteyeceğini biliyorum."

Birkaç dakika boyunca sessizlik bizi sarıyor ve göz ucuyla Dillon ve Easton'ın yaklaştığını görüyorum.

"Easton onu seviyor. Bu çok açık."

"Anında bağlandılar," diye itiraf ediyorum.

"O zaman senin adına mutluyum. Gerçekten, mutluyum." Gülümsemesi gerçek. "Belki gelecek yıl geri taşındığımızda, düzenli bir çiftler gecesi yapmayı deneyebiliriz - birbirimizi tanımaya ve uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermeye çalışabiliriz."

"Bunu gerçekten çok isterim." Oğullarım masaya dönerken eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Gitmeye hazır mıyız?" Dillon yanımda oturan Alex'i görünce kaşlarını çatarak soruyor. "Birileri buz pateni pistine gideceği için çok heyecanlı."

"Ben! Ben! Ben!" Easton Dillon'ın bacaklarına sarılmadan önce bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Artık gidebilir miyiz, lütfen, Dillon Baba."

Dillon kıkırdıyor, onun elini tutuyor. "Hadi Hollywood, bu küçük adam patlamadan önce."

Ben kabinden kayarak çıkıyorum ve Alex de Easton'a beşlik çakararak onu takip ediyor. Dillon parmaklarını benimkilere geçirirken, "Sen de geliyor musun Alex Amca?" diye soruyor.

"Eminim öyledir."

"Harika." Easton'ın gülümsemesi o kadar geniş ki yüzünü yarmakla tehdit ediyor.

"Selam dostum. Bugün bizi davet ettiğin için teşekkürler." Alex onaylarcasına çenesini Dillon'a doğru salladı ve Audrey ile ben bakiştık.

"Sorun değil. Easton en sevdiği insanların burada olmasını istiyordu ve Vivien'in da şu anda iyi arkadaşlarla çevrelenmeye ihtiyacı var."

Dillon'ın kolunu sıkıyorum, ona gülümsüyorum. Çaba gösterdikleri için çok heyecanlıyım. Yarın akşam yemeğinde işlerin gerginleşebileceğinden biraz endişeliydim ama bu endişelerim uçup gitti.

Dışarı çıkıyoruz ve ben parmakla göstermeleri, fısıldaşmaları ve bakışları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Kaldırımda arabalarımızın park ettiği yere doğru yürürken, bir kadın önüme çıkıyor ve neredeyse birdenbire beliriyor. "Bu, kardeşini sikebilmek için kocasını öldüren sürtük değil mi?" Gözleri alaycı bir tavırla üzerimde geziniyor.

Dillon hızlı tepki veriyor ve Easton'ı Jamie'ye teslim ettikten sonra arkasını dönüp kadına dik dik bakıyor. Yüzünü onunkinin içine sokuyor ve ben o ölümcül ifadeye maruz kalmak istemezdim. Kamera flaşları patlıyor ve bir

Yolun diğerk tarafında karşıya geçmek için bekleyen birkaç paparazzi. "Bunu yüzüme karşı tekrar söylemek ister misin?" Dillon homurdanıyor.

"Seninle bir alıp veremediğim yok ve aranızdaki çekimi görebiliyorum." Gözlerinin içine baka baka sırtarak onu beceriyor ve retinalarımı kırmızı bir pus kaplıyor.

Dillon'ı geri çekiyorum. "Ben hallederim." Kadına doğru yürüyorum, ondan en az üç ya da dört santim yüksekte olduğum gerçeğini seviyorum. Burnumun ucuyla ona bakmaktan zevk alıyorum. "Ailemle dışarıdayken bana yaklaştırmaya ve incitici suçlamalarda bulunmaya nasıl cüret edersin? Beni tanıyorsun. Tanıdığını sanıyorsun, çünkü internetteki yorumları ve televizyondaki haberleri gördün, ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Kocamı seviyordum ve onu her gün özlüyorum."

Homurdanıyor ve ben de onun aptal cahil kıcına bir tokat atmak istiyorum ama artık bir kalabalık oluşmuş durumda ve birkaç kişi telefonlarını çıkarıp bunu kaydediyor. Kendimi onun standartlarına indirmeyeceğim, bu yüzden onun alayını görmezden gelip söylemem gerekeni söylerken omuzlarımı geride ve çenemi yukarıda tutuyorum. "Bana inanıp inanmaman gerçekten umurumda değil ama kendine uzun uzun bakmalısın." Omzunun üzerinden geri çekilmiş, üzgün ve korkmuş oldukları her hallerinden belli olan genç kız ve oğlana bakıyorum. "Sen nasıl bir annesin ki sokakta masum bir kadına saldırıyor ve ona asılsız suçlamalarda bulunuyorsun? Çocuklarınızın korkudan titremesi umurunuzda değil. Beş saniyelik şöhreti tercih ediyorsunuz. Yazıklar olsun size."

Kollarını kavuşturuyor ve dudaklarını büzüyor, çocuklarına hiç dikkat etmiyor ve ben onlar için üzülüyorum.

"Anne olmaya uygun değilsin ve bana gölge düşürmeye cüret mi ediyorsun? Kendine bir hayat kur, seni zavallı sürük. Seninle vaktimi harcamaktan bıktım." Dillon'ın elini tutup onu kendime çektim. "Ve eğer bir daha erkek arkadaşına öyle bakarsan, o kendini beğenmiş suratına yumruğu yersin. Çıktığın o yargılayıcı kayanın altına sürünerek geri dön." Bir omzumu kaldırarak arkamı döndüm. "Hadi çocuklar. Biraz buz pateni yapacağız."

"Canım. İçeri gel, içeri gel," diyor annem, kenara çekilip bizi eve sokarken göz kamaştırıcı gülümsemesiyle neredeyse gözlerimizi kamaştırıyor. Babam da orada ve birbirimize sarılıyoruz.

"Mutlu Noeller, Easton." Annem eğilip onu kucaklıyor. "Noel Baba geldi mi?"

"Getirdi büyükanne! Hatta bana cennetteki babamdan bir hediye bile getirdi."

"Vay canına. Bu harika. Tüm hediyelerinizi duymak sabırsızlanıyorum."

Baba torununa gülümseyerek elini uzatıyor. "Sanırım ağacın altında üzerinde senin adın yazan birkaç tane görmüştüm."

Easton babama saldırıyor, neredeyse onu deviriyor. "Yaşasın! Daha fazla hediye!" Babamı koridorda çekiştirmeye başlar. "Gidelim, büyükbaba."

"Onları bensiz açma," diye annem arkasından ve beni bir kez daha kucaklıyor. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Dillon elimi sıkıyor ve ben de onun yanına yaslanıyorum. Gerçek şu ki, tam olarak nasıl hissettiğimden emin değilim. Reeve'i özleyorum ve burada olmadığı için üzgünüm ama Dillon şimdiden bugünü çok özel kılmak için elinden geleni yaptı. Beni bayıltan, ağlatan ve kızartan hediyelere boğdu. Bana aldığı iç çamaşırlarından bazılarını giyiyorum, daha seksi olanları ve seks oyuncaklarını özel zamanlarımız için sakladım.

"Bu yeni mi?" Annem bileğimdeki güzel elmas bileziği parmaklayarak soruyor.

"Dillon'dan aldığım hediyelerden biriydi."

Annem ona gülümsüyor. "İyi bir zevkin var. Çok zarif."

"Biliyorum." Kendine özgü ukala bir sırıtış takınıyor ve annem gülüyor.

"Ayrıca sadece benim için yeni şarkılardan oluşan bir albüm kaydetti ve bana en tatlı şarkılarının sözlerinin yer aldığı bu muhteşem baskılı deri albümü verdi." Ona gülümsüyorum. "Bütün sabah beni çok şımarttı."

Annem eğilip ona sarılıyor ve gözlerim yaşıyor. "Daha azını beklemiyordum." Elini sıkarken gülümsemesi sıcacıktı ve neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Ailemin onu kabul ettiğini bilmek gerçekten de alabileceğim en güzel Noel hediyesi.

"Mutlu Noeller, Lauren." Dillon ona sarılıyor.

"E nasıl?"

"O iyi. Reeve'den ona bir hediye bırakmak Dillon'ın fikriydi ve kahvaltıdan sonra hediye açması için onu anıt bahçesine götürdük. Babasına ve Lainey'e Mutlu Noeller diledi ve o zamandan beri gayet iyi." Bugün üzüleceğinden çok endişeliydim ama o her şeyi normal karşılıyor.

"Dillon ve Jamie bu sabah dörde kadar onun tren setini kurdular ve buraya gelmesi için onu neredeyse evden sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldık." Dillon eski tren setini İrlanda'dan buraya getirtmiş ve onu süslemesi için bir adam ve ahşap bir taban inşa etmesi için de başka bir adam bulmuş. "Dillon seti kendisi tasarladı ve kayalıklar, dağlar, ormanlar, şirin İrlanda dükkanları, geleneksel ev cepheleri ve denizle çevrili İrlanda'nın minyatür bir kopyası. Etrafa dağılmış birkaç minyatür insan bile var. Çocuklar montaj için oyun odasını boşaltmak zorunda kaldılar."

"Bu harika. Görmek için sabırsızlanıyorum." Kolunu benimkine doladı. "İçeri gel ve diğerleri gelmeden bir şeyler iç."

Ben mutfakta anneme yardım ederken, Dillon ailemden aldığı hediyeleri açtıktan sonra oturma odasında babam ve Easton'a katılıyor. Mimosamı yudumlarken "Bu oyun odasına bir ek bina yapmam gerekecek," diye şaka yapıyorum. "Easton'ın bir sürü yeni oyuncağı var."

"O mutlu olduğu sürece."

"Mutlu."

Annem tezgâha yaslanıp bana bakıyor. "Bunu görebiliyorum. İşlerin senin için yolunda gitmesine sevindim Vivien. Tanrı biliyor ki geçirdiğin bir yıldan sonra her türlü mutluluğu hak ediyorsun."

"Yeni yıla girmekten memnun olacağım," diye itiraf ediyorum. "Geleceği dört gözle bekliyorum ama bugün onu özlüyorum."

"Onu her Noel'de özleyeceksin, sevgilim." Bana doğru yürüyüp sarıldı. "Ama bu Noel özellikle zor olacak çünkü onsuz geçirdiğin ilk Noel olacak. Kendine bu kadar yüklenme ve gördüğüm kadarıyla Dillon seni anlıyor."

"Öyle. İnanılmazdı. Gerçekten ."

"Onun hakkında yanıldığımı kanıtladığım için mutluyum. Dün gece videoyu izledim ve seninle gurur duyuyorum Vivien. Kendini ortaya koymanın kolay olmadığını biliyorum ama bu insanların mutluluğunu yok etmesine izin veremezsin. Dün kendini ve aileni savunmanı izlerken gözlerim yaşardı. Çok vakurdun."

"Dillon beni cesur olmaya teşvik ediyor ve ben de kendimi savunmakta tereddüt etmedim." "O senin için iyi ve sen onunla farklısın. Seni hayata dönerken görüyorum."

ve senin için tek istediğim bu. Reeve de bunu isterdi."

Akşam yemeği hareketli geçiyor ve Easton ilgi odağı oluyor. O'Donoghue'ları FaceTime'dan izliyoruz ve bu bir deneyim. Orada gece vakti ve bir ev dolusu aile ve arkadaşları var. İçkiler akıyor ve hepsinin keyfi yerinde. Easton şimdiden onu İrlanda'ya götürmem için yalvarıyor ve eğer Dillon on gün içinde turneye çıkmıyor olsaydı, bir gezi ayarlamamızı önerirdim.

Ama öyle ve ben onun gitmesini istemiyorum.

"Bunu kullanabilirmişsin gibi ," diyor Dillon, ailemin güneşlenme odasının penceresinden dışarı bakarken gelip, pek çok anıyı barındıran yaşlı meşe ağacına bakıyor. Diğerleri oturma odasında Easton'la masa oyunu oynuyorlardı ve ben birkaç dakika yalnız kalmak için oradan ayrıldım. Dillon'ın beni bulmasının uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Şampanya kadehini elinden alıyorum. "Teşekkür ."

Kollarını arkamdan doluyor ve ben de onun sert göğsüne yaslanıyorum. "Benimle konuşabilirsin. Onu özlediğini biliyorum."

"Bu onsuz geçirdiğim ilk Noel. Yirmi beş Noel'i yanımda onunla yaşadım. O burada olmadan kendimi kopuk hissediyorum." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor çünkü artık onları saklayacak enerjim yok. "Son birkaç yıldır Reeve Noel'de çok sessizdi ve yüzünde her zaman gördüğüm o üzgün ifadeyi yok etmek istiyordum."

Dillon başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. "Bundan daha önce de bahsetmiştin. Çocuk odasındaki gece."

Hatırlayarak başımı salladım. "Noel günü ayrıldık ve bunun her yıl aklımdan çıkmadığını biliyorum." O korkunç Noel'i düşündüğümde boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Reeve'in üzülmeye başlamamalı. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, bunu ona yapmaktan nefret ediyorum.

"Üzülme Viv. Her zaman ne hissettiğini ve ne düşündüğünü duymak isterim." Kollarını bana daha sıkı doladı.

Arkama yaslanıyorum ve başımı eğerek dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Beni çok iyi seviyorsun Dillon, ama karşılığında hiçbir şey alamıyormuşsun gibi hissediyorum." Ruh halimdeki değişimlerden ve gözyaşlarımdan bıkmış olmalı. Bıktığımı biliyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Sadece nefes alarak bana her şeyi veriyorsun Viv." Burnumun ucunu öpüyor. "Bugünü benim için çok özel kıldın. Easton'ın tüm anılarını ve yazılı notlarını içeren fotoğraf albümü, turda ikinize de yakın hissetmeme yardımcı olacak. Çerçevesiz aile fotoğrafımızı şöminemin üzerine asmak için sabırsızlanıyorum ve Bob Dylan Martin D-28'den bahsetmeme gerek yok. Onu benim için aldığına inanmıyorum."

Yardım müzayedesinde bana küçük bir servete mal oldu, ama Dillon'ın eskiden kime ait olduğunu anladığında yüzündeki şaşkınlık ve hayranlık ifadesini görmek için değerdi.

"Ama hepsinden önemlisi oğlumun hediyesi ve seninle birlikte bu ikinci şans."

Kollarında dönüyorum, gözyaşlarımı kuruluyorum. "Hayatımda olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum. Beni sevdiğin için teşekkür ederim, Dillon."

"İzin verdiğiniz için teşekkür ederim."

El ele diğerlerinin yanına dönüyoruz ve Dillon her zamanki gibi kafamdaki örümcek ağlarını temizlemeyi ve yüzüme bir gülümseme eklemeyi başarıyor.

Turdan bahsedince aklıma bir sürü fikir geldi. Orada söylediklerimde ciddiydim. Dillon bana ve Easton'a olan sevgisini kanıtlamak için elinden gelenin fazlasını yaptı ve ben de onu ne kadar takdir ettiğimi ve sevdiğimi göstermek için büyük bir jest yapmam gerektiğini hissediyorum. Aklıma mükemmel bir fikir geliyor ve göğsümde bir heyecan balonu patlıyor. Keşke bunu daha önce düşünseydim.

Çünkü bu kadar kısa sürede başarabileceğimden emin değilim. Eğer başaramazsam Dillon'ı umutlandırmak istemiyorum.

İrlandalı kankamla konuşmam gerek. Bunu gerçeğe dönüştürmeme yardım edebilecek biri varsa, o da Aisling O'Donoghue'dur.

"S seninle eski sevgilim her seferinde daha da iyi oluyor," diye söylendim, o gece ikinci kez seviştikten sonra evde yataktayken. "Gitmek zorunda kaldığında çıldıracağım." Yüzümü ona dönerek yan döndüm.

Nemli saç tellerini alnımdan itiyor. "Neden bütün o seks oyuncaklarını aldığımı sanıyorsun?"

"Her gece video seks için ısrar ediyorum."

Yanağımı okşuyor. "Bunu yapabileceğime söz vermek isterdim ama yolda işler oldukça yoğun olacak ve bu her zaman mümkün olmayabilir."

Söylenmemiş sözler aramızdaki boşlukta asılı kalırken gerginlik havaya karışıyor. İkimiz de bu günün geleceğini biliyorduk ama ben bilerek aklımdan çıkarmıştım çünkü çok fazla başka şeyle uğraşıyordum. Ama şimdi yaklaşıyor, tek düşünebildiğim bu.

Ash planım konusunda çok heyecanlı ve son tarih dar olsa da, bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapmayı kabul etti. Bunun aramızda kalması gerektiğini kabul ediyor, böylece umarım onu tüm sürprizlerin anasıyla şaşırtabilirim.

"Sen de gelebilirsin, biliyorsun değil mi?" Saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor.

"Yapamam," diye geveledim panikle. "Easton için rutinin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Okulu var ve sanırım ben de yeni yılda işe döneceğim."

"Bir öğretmen tutabiliriz ve siz serbest çalışıyorsunuz, bu yüzden her yerde çalışabilirsiniz." "Haftalık ekip toplantılarına şahsen katılmak için müsait olmalıyım ve gerçekten

"Rock'n Roll yaşam tarzının Easton'ın etrafında olması gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum." Gözlerimi kaçırıyorum çünkü berbat bir yalancı olduğumu biliyorum ve muhtemelen görebiliyor.

"Gruptan ayrılacağım."

"Ne?" Çılgılık atıyorum, doğruluyorum ve sanki yeni kanatlanmış gibi bakıyorum. "Gruptan ayrılamazsın. Özellikle de böyle son dakikada."

Yatak başlığına yaslanarak doğruluyor. "Çocukları zor durumda bırakmak istemiyorum ama sen ve Easton daha önemlisiniz." Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor. "Seni bırakmak istemiyorum. Senden ayrı kalma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor."

"Benim de senden ayrılmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyor ve bu beni sinirlendiriyor. "Bu lanet olası retorik bir soruydu, Reeve."

Keskin bir nefes alıyor ve acı dolu gözlerle bana bakıyor. Ne dediğimi anlamıyorum... "Aman Tanrım." Ona doğru süründüm. "Çok özür dilerim, Dillon. Sadece bir dil sürçmesiydi. Seni üzmem istememiştim." Umarım hastanede kafamın karıştığı ve onu Reeve sandığım zamanı hatırlamıyordur.

Kucağına bakarak, "değil," diye kestirip attı.

"İyi değil. Gerçekten üzgünüm, bebeğim. Lütfen beni affet." Bana bakmasını isteyerek ellerini sıktım. Böyle bir hata yaptığıma inanamıyorum. Bu affedilemez bir şey ve ağlamak istiyorum çünkü onu derinden yaraladığımı biliyorum ama o da suçsuz değil. "Kasıtlı değildi, Dillon. Kızgındım çünkü sana olan bağlılığımı küçümsüyorsun. Beni daha çok özleyecekmışsin gibi davranıyorsun ama bu saçmalık ve tamamen haksızlık. Ben de seni en az senin beni özlediğin kadar özleyeceğim."

"Biliyorum. Yapmayacağını ima ettiğim için özür dilerim. Sadece sensiz gitmek istemiyorum. Lütfen benimle gel, Viv. Bunu yürütmenin bir yolunu bulacağız."

"Dillon, istiyorum ama sanırım burada kalmamız en iyisi," diye yalan söylüyorum. "Easton iş için uzakta olmana alışmak zorunda kalacak. Gidişini ve dönüşünü görmesi gerek."

"Doğru." Elini çekti ve çenesinde bir kas sıkıştı.

"Tatillerde ve hafta sonları sizi ziyarete gelebiliriz. Özel jetim Ree hâlâ bende."

"Kulağa harika geliyor." Yan dönüyor ve bana bunun harika bir şey olmadığını söylüyor.

Ağzımın içini çiğniyorum, acaba ona söylesem mi diye düşünüyorum. Ancak, eğer başaramazsam, sadece hayal kırıklığına uğrayacak, bu yüzden şimdilik hiçbir şey söylememeye karar veriyorum.

Sonraki hafta gergin geçiyor ve odadaki fil yüzünden aramızda bir mesafe oluşuyor. Dillon prova yapmadığı her boş dakikayı Easton'la geçiriyor. burada, yatağımızda, yanımda uyuyor ama bana gösterdiği tüm ilgiye bakılırsa uzayda bile olabilir. Acı çekiyor ve bundan nefret ediyorum, ama sonunda ne yaptığımı anladığında yüzündeki sevinci görmek buna degecek.

Dillon grubun ayrılmasından bir gece önce kendi evinde kalıyor ve ben de ona fark ettirmeden eşyalarımızı toplamam için bana zaman verdiği için itiraz etmiyorum. Ash, annemin de desteğiyle sonunda beni kurtardı ve bu gerçekleşiyor. Çok heyecanlıyım ve bunu Dillon'dan saklamak artık neredeyse imkânsız, o yüzden son yirmi dört gündür burada olmaması iyi oldu.

Saatlerce. Eastona da söylemedim çünkü bunu asla bir sır olarak saklayamazdı.

Zamanında başarabileceğimi bilseydim, geçen hafta Dillon'a söyler ve onu incitmekten kaçınırdım. Ama birkaç saat sonra Easton ve ben grubun özel jetinin merdivenlerinden çıkıp onlarla geleceğimizi açıkladığımızda her şey unutulacak.

Dillon vedalaşmak için gelmeden hemen önce Easton'a . Heyecandan duvarları zıplatıyor ve umarım ağzından kaçırmaz. Bu son aşamada, sürprizi son ana kadar saklamak istiyorum. Ancak Easton'ın kocaman bir gülen suratla veda etmesi ve ardından babasının yedi aylığına gidiyor olması hiç de önemli değilmiş gibi koşarak gitmesi muhteşem bir şekilde geri tepiyor.

Dillon zaten kötü bir ruh halindeydi, ama şimdi dünyayı yakıp yıkmak ve sonra her şeyi yeniden yapmak istiyor gibi görünüyor.

"Kimse beni özlemeyecek gibi görünüyor," diye homurdanarak ellerini ceplerine soktu. "Bir de istifa etmeyi düşündüğümü düşünün." Başını iki yana sallıyor.

"Dillon, bu doğru değil. Seni özleyeceğimizi biliyorsun."

Bir kahkaha attı. "Gerçekten mi Vivien? Geçtiğimiz hafta bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oldu."

Midemde kelekler uçuşuyor, ama hoş olanlardan değiller. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben sadece bir yara bandı mıydım, Hollywood? Hayatının gerçek aşkını atlatmana yardım etmem için bana ihtiyacın vardı ve şimdi yara bandı yapıştırdın, artık bana ihtiyacın yok mu? Bu mudur yani?"

"Lütfen bana şu anda ciddi olmadığını söyle." Yaşadığımız onca şeyden sonra buna gerçekten inanamıyor. Tüm bunlar, çok geçerli sebepler sunarak onunla gelmeyeceğimi söylediğim için oldu. Bunun doğru olmaması önemli değil çünkü şu anda bana bu saçmalığı söylüyor olması bile beni çileden çıkarıyor. Onu geçici bir çözüm olarak kullandığımı nasıl düşünebilir? Yüzüme bir tokat da atabilirdi. İşte bu kadar acıtıyor.

Omuz silkiyor. "Beni yine reddederken başka nasıl tepki vermemi bekliyorsun?!"

"Yine son saniyede üzerime atladığında başka nasıl tepki vermemi bekliyorsun?!"

"Sana sormak için doğru zamanı bekliyordum ama önemli değil. Her zaman yaptığın şeyi yapacaksın. Reeve'e koşacaksın, ama o artık burada değil. O öldü ve ben hâlâ onun lanet gölgesinde yaşıyorum. Hâlâ ikinci en iyiyim ve bundan sonra da öyle olacağım." Kini ağzından en kötü hastalık gibi fışkırıyor ve ben duyduklarına inanamayarak elimi ağzıma götürüp geri çekiliyorum.

"Easton'la konuşmak için her gece arayacağım ve tatil için düzenlemeler yapabiliriz," diyor Land Rover'ının kapısını açarak. "Bize gelince, sen paçayı kurtardın, Hollywood." Bana bakarken acısı yüzüne kazınmıştı. "Sanırım görüşürüz."

Bir an için olduğum yerde donup kaldım. Şu anda ne haltlar dönüyor? Dillon motoru çalıştırınca kendime geliyorum ve bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum, o kalkarken arabasına doğru koşuyorum. Sürprizin canı cehenneme. Ona şimdi söylemeliyim. Ama çok geç kalmıştım. Dikiz aynasından beni görüyor olmalı, ama durmuyor ve ben de peşinden gitmekten vazgeçiyorum, tam bir şok içinde onun gidişini izliyorum.

Şok yerini hızla öfkeye bırakıyor ve planlarımızı iptal edip ona çekip gitmesini söylemek istiyorum.

Ama bu Dillon.

Benim için defalarca riske giren adam.

Konuşanın öfke ve acı olduğunu biliyorum ve özenle yeniden inşa ettiğimiz şeyi nasıl bu kadar kolay bir şekilde bir kenara atabildiğini anlayamasam bir parçam bunu anlıyor. Geçmişin kafasını karıştırdığını biliyorum. Ona hayır dememi Dublin'de reddedilmemle bir tutuyor. Ama bu mantıklı değil çünkü o hiçbir zaman ikinci en iyi olmadı ve ben ona bunu söyledim.

Leon bizi havaalanına götürürken Ash'e "Bir hata yaptım," diyorum. Easton AirPods'unu takmış Collateral Damage'ın yeni albümünü dinliyor, çünkü sahnenin kenarında şarkılara eşlik edebilmek için tüm şarkıları bilmek istiyor. Henüz ona küçük kulaklarının zarar görmemesi için ses geçirmez kulaklık takacağını söylemeye cesaret edemedim.

Albüm dün gece yayınlandı ve doğrudan listelerin zirvesine yerleşti. Dillon geldiğinde bundan hiç bahsetmemiştir. "Lütfen bana fikrini değiştirdiğini söyleme."

"Söylemedim. Ona ne planladığımı söylememekle hata ettim demek istedim. Aramızda sır olmayacağı konusunda anlaşmıştık."

"Bu farklı. Ona sürpriz yapmak istedin."

"Evet, çok şaşıracak. Özellikle de benden yeni ayrılmışken."

"Ne?" diye kulağıma bağırdı. Ona her şeyin nasıl olduğunu anlattım.

"O tam bir aptal. Havaalanına onun taşaklarını tekmeleyeceğim." Arka planda boğuk bir konuşma duyuyorum ve bunun Jamie olduğunu tahmin ediyorum. Ro, Conor ve Dillon grubun özel jetinin onları tur otobüslerine binmek üzere Teksas'a götürmek için beklediği özel havaalanına doğru gidiyorlardı.

"Ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için büyük bir jest yapmak istedim ama tam tersi bir sonuç elde ettim. Ve şimdi bana bunları söyleyebildiği ve incindiği için saldırdığını bilsem bile aramızdakileri bu şekilde yok sayabildiği için çok kızgınım."

"Bunu aştığınızı sanıyordum."

"Ben de öyle, ama görünüşe göre kardeşin hala şüpheler besliyor ve kendini Reeve ile kıyaslıyor. Noel gecesi ona yanlışlıkla Reeve dediğimde duruma yardımcı olmadım."

"Sen de bir insansın bebeğim ve öyle demek istemediğini biliyor." Daha boğuk bir konuşma oldu ve sonra "Daha yeni geldik. Siz gelmeden o salağa yumruk atmamaya çalışacağım."

"Trafik berbat ama yine de zamanında varırız. Yakında görüşürüz."

Grubun uçağının yanına yanaştığımızda East, "Ama şimdi uçağa binmek istiyorum," diye sızlanıyor.

"Önce Dillon Baba'yla konuşmam gerek ama hazır olur olmaz gelip seni alacağım. Bir film izle ya da babanın albümünü tekrar dinle ya da boyama yapabilirsin," diye ekliyorum, koltuğun arkasından acil durum malzemelerini sakladığım boyama kalemleri kutusunu ve kalın boyama kitabını çıkararak.

Suratını asıyor ama yükseltici koltuğuna geri oturuyor ve daha fazla tartışmamaya karar verdiğine seviniyorum. *İki* huysuz çocukla uğraşacak halim yok. Leon'a "Çok geç kalmamalıyım," diyorum.

"Ben Easton'a göz kulak olurum. Sen git adamınla aranı düzelt." Sırıtişını bastırıyor ve ben de ona gözlerimi kısıyorum. Tabii ki Leon'un kavga ettiğimizde daha erken dışarıda olması gerekecekti.

Dışarı çıkıyorum, ellerimi dar kot pantolonumun önüne siliyorum, yüksek topuklu ayakkabılarımla uçağa doğru yürürken omuzlarımı geriye atıyorum. Üstüme oturan siyah bir ceketin altına beyaz ipek bir bluz giymişim ve boynuma ustalıkla puantiyeli şifon bir eşarp sarmışım. Saçlarım bir at kuyruğu şeklinde yüzümden geriye doğru toplanmış ve makyajıma ekstra özen göstermişim.

Merdivenlerden çıkıp uçağa girdiğimde kendimden emin ve biraz da canı hissediyorum.

Uçağın içi beklediğim gibi lüks, her iki tarafta altışar tane olmak üzere on iki deri koltuk. Jamie ve Ash yan yana, Conor'a bakacak şekilde otururken, Ro Dillon uçağın diğer tarafında, birbirlerine bakacak şekilde oturuyorlar. Bütün gözler benim üzerimdeydi. Ash ve Jamie sırtlıyor. Conor çoktan kafayı bulmuş görünüyor, Ro ise şaşkın.

Dillon sırtıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıp bir bacağını dizinin üzerine koyuyor. "Sen bir pisliksin," diye tıslıyorum, bunun onun planının bir parçası olduğunu anlıyorum. "Seni gerçekten tokatlamak istiyorum ama şiddeti tasvip etmiyorum." Oturduğu yere doğru yürüyorum.

"Aoife olmadığı sürece." Jamie bunu ortaya atıyor. "Eminim ona birkaç tokat atardın."

Jamie'ye bakıyorum. Ash ve ben birlikte "Gerçek," diyoruz.

"Bu sik kafalının acısına son verin," diye ekliyor. "O dayanılmaz biri."

Bundan şüphe duymuyorum çünkü bu onun oyun planının bir parçası olsa bile Dillon'ın acısının gerçek olduğunu biliyorum. Gerçekleri saçmalıklarıyla karışmıştı ama peşinden istiyordu. "Ya gelmeseydim?"

"Turu bırakırdım," diyor hiç tereddüt etmeden, dik oturarak ve sırtımayı bırakarak.

Şok olmuş yüzler ve öfkeli sözler havayı kirletiyor.

Grup arkadaşlarına döndüm. "Götlük yapıyor. Onu görmezden gelin. Bırakmasına izin vermezdim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Dillon'a bakıyorum. Ona hâlâ kızgınım. "Dünyada şaşırtması en zor insan sensin."

Alnında kırışık çizgiler belirir. "Ne demek istiyorsun?"

"Başımdan beri gelmeyi planlıyordum ama bu fikir ancak Noel günü aklıma geldi. Bir şey söylemedim çünkü başka bir tur otobüsü satın alıp zamanında Teksas'a getirebilir miyim ya da Easton için bu kadar kısa sürede bir öğretmen tutabilir miyim bilmiyordum."

İkincisi hakkında daha az endişeliydim. Okul Easton'ı okuldan almamı sorun etmediği sürece, biz yoldayken bile uygun bir öğretmen bulacağımı biliyordum. Gerekirse ona her zaman evde eğitim verebilirdim. "Sana sürpriz yapmak istedim. Bu benim büyük sevgi jestim olacaktı ama sen her şeyi mahvettin ve şimdi açıkçası çok kızgınım."

"Tatlım." Ayağa kalktı, bana doğru ilerledi.

"Tatlı dilinin seni kazdığın bu çukurdan çıkaracağını sanma." "Sikimin işe düşünüyordum." Ash kaşlarını sallarken öğürme sesi çıkarıyor.

"Her zaman tonu düşürüyorsun." Başımı sallıyorum, kolları belime dolandığında yumuşuyorum. Kollarımın yanlarıma düşmesine izin veriyorum.

"Bize otobüs mü aldın?"

"Evet. Bir otobüste hepimize yetecek kadar yer yoktu ve ben bir aile olmamızı istedim."

Easton'ın Conor ve Ronan'ın yanında olmasını da istemedim. İkisi de bekar ve otobüste hayranlarını eğlendireceklerini biliyorum. Easton'ın bunu görmesine gerek yok ve eminim onlar da Dillon'ın kız arkadaşı ve oğlunun geçit törenlerine yağmasını istemezler. Ayrı otobüsler bu işin yürümesinin tek yolu.

"Leon da bizimle geliyor." Ash turnede çok sayıda güvenlik görevlisi olduğunu söyledi ama Easton Leon'u tanıyor ve ben de bu geçişi oğlumuz için olabildiğince kolaylaştırmak istiyorum. Heyecanlı olduğunu biliyorum ama bu ikimiz için de büyük bir alışma süreci.

"Gerçekten turneye mi geliyorsun?" Gözleri mutlulukla dolup taşıyor. "Bütün turne mi?"

"Evet, salak," diyor Ash.

"Bana daha önce söylediklerinden sonra bunu hak etmiyor olsan da hak ediyoruz."

"Tüm bunları söylemek istememiştim. O an kendimi kaptırdım." Belimi daha sıkı kavıyor, beni vücuduna çekiyor. "Özür dilerim."

"Seni bu kadar kolay bırakmayacağım ve söylemem gereken bir şey var." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Nasıl ikinci en iyi olduğunu düşünebilirsin? Sana defalarca bunun bir rekabet olmadığını söyledim, ama gerçek şu ki, ben seni seçtim, Dillon. *Seni* seçtim." Devam etmeden önce bir saniye bu gerçeğin yerleşmesine izin verdim. "Ama sen beni seçmedin. Tek yapman gereken havaalanına gelip beni o uçağa binmekten alıkoymaktı. Bunu sana mektubumda da söyledim ama yine de gelmedin." Çevresel görüşümdeki hareket dikkatimi biraz dağıtıyor ama Dillon'a odaklanıp kaşlarının çatılmasını izliyorum.

"Sen neden ? Ne mektubu?"

"İrlanda'dan ayrıldığım gece sana yazdığım mektup. Posta kutuna koydum."

Kaşlarını çattı. "Mektup falan görmedim. Ben almadım."

Gözlerim irkildi. "Aman Tanrım. Bu çok şeyi açıklıyor. Top senin sahandayken benim hakkımda o nefret dolu sözleri nasıl yazabildiğini anlayamıyordum. Uçağa binmek için son saniyeye kadar bekledim, gelmen için dua ettim ama gelmedin." Ve tabii ki, şimdi peşimden gelmeye çalıştığını biliyorum, ancak Reeve aramalarını sildi, bu da beni Dillon'ın beni asla gerçekten önemsemediğine inandırdı.

"Lanet olası kaltak!" Ash ayağa fırlıyor, gözleri yanıyor. "Aoife o gece oradaydı. O kaltak almış olmalı."

"O yapmadı," diyor Ronan ve Dillon arkasını dönerken bakışlarımı ona çeviriyorum. Ro dudaklarını ıslatıyor, gözlerimizin içine bakarken gergin görünüyor. "Mektubu Aoife almadı. Ben aldım. Dillon görmeye fırsat bulamadan çöp kutusuna attım."

S hocked sessizlik kabin boyunca süzülür. Ronan ayağa kalkarken ellerini saçlarında gezdirir. "Bunu yaptığım için gerçekten üzgünüm. Yıllardır büyük bir suçluluk hissediyorum ama Easton'ı öğrendiğimizde daha da kötü oldu. Özellikle de şimdi bir baba olduğum için." "Bunu neden yaptın?" Kollarımı Dillon'ın beline dolayarak soruyorum.

Çünkü pişman olacağı bir şey yapmanın eşiğinde söyleyebilirim.

Ro gözlerini kardeşinin gözlerine dikti. "Ona aşık olduğumu biliyordum ve bunu yüzünde görebiliyordum. Onun için grubu bırakmaya hazır olduğumu biliyordum."

Dillon alay ediyor. "çek, kardeşim. Ona karşı hep bir şeyler hissediyordun. Kışkırdığımı itiraf et."

Başını şiddetle sallıyor. "İlk kışkırdığımı kabul ediyorum ama bunu aştım. Sebep bu değildi." Adem elması boğazında. "Başarmamıza çok az kalmıştı ve sen olmasaydın grupla asla anlaşılamazdık. Sen yıldırınsın, Dillon. Her zaman öyleydin. Her şeyi bir kenara atmaya izin veremezdim."

"Bu senin vereceğin bir karar değildi, Ro," diye homurdanıyor Dillon. Vücudu gözle görülür bir şekilde öfkeyle titriyor.

"Genç ve aptaldım. Onu sevdiğini biliyordum ama bunun sonsuza dek sürecek bir aşk olduğunu bilmiyordum. Onu unutacağını düşünmüştüm, özellikle de büyük bir başarı elde ettiğimizde ve kadınlar sana saldırmaya başladığında. Ama yanılmışım. Tüm bunların benim hatam olduğunu bile bile acı çekmeni ve kendini yok etme düğmesine basmanı izlemek zorunda kaldım."

"Neden etmedin?" Ash sorar.

Ronan boynunu bir o yana bir bu yana çeviriyor. "İstedim ama uzadıkça daha da zorlaştı. Sonra Vivien Reeve'le evlendi ve bu hasarı geri alamayacağımı anladım."

"Sen lanet olası bir pisliksin," diye tersliyor Dillon. "Easton'ın oğlum olduğunu söylediğimde bana söylemeliydin. İtiraf etmenin zamanı gelmişti."

"İstedim ama yapamadım. Kendi bokumdan geçiyordum ve-"

"Sen lanet olası bencil bir pisliksin!" Dillon Ronan'a doğru hamle yapar, onu gömleğinden yakalar ve uçağın yan tarafına doğru iter. "Oğlumla beş yılını kaybettim!" diye bağırıyor. "Vivien'in mektubunu alıp o uçağa binmesini engellemiş olsaydım yanımda olabilecek yıllar. Bunun için seni asla affetmeyeceğim." Onu itiyor. "Asla affetmeyeceğim."

"Dur." Aralarına girip onları iterek ayırıyorum. "Yaptığın şey bencilce ve çıkarıcıydı," diyorum Ronan'a, "ama motivasyonlarını anlıyorum ve gençtin."

"Bu onu mazur göstermez," diye tersliyor Dillon.

Erkek arkadaşına dönüyorum. "Hayır, değil ama hayatının geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacak olan kişi Ronan." Yüz hatlarım yumuşuyor ve Ro'nun gitmesine izin vererek iki elimi Dillon'ın göğsünde gezdiriyorum. "Mektubu sana ulaştırması için Ash'e vermediğim ya da sana kendim vermediğim için bunun benim hatam olduğunu söyleyebilirim."

"Neden ?" Ash sorar.

Onunla Dillon arasında bir bakış atıyorum. "Alınma Ash ama Dillon'ın bu kararı müdahaleden ve etkiden uzak bir şekilde vermesini istedim. Eğer beni o uçağa binmekten alıkoymaya geldiyse, bunun yalnızca onun seçimi olduğunu bilmem gerekiyordu çünkü onun için hayatımı tamamen değiştirmeye hazırdım ve onun da bu konuda kararlı olduğunu bilmem gerekiyordu."

Yavaşça başını sallıyor. "Bu mantıklı."

"Neden mektup kutusuna koydun?" Dillon diyor ki. "Neden bizzat bana vermedin?"

Kaşlarını çatıyorum. "Gerçekten bunu bana sormak zorunda mısınız?" Kafası karışmış görünüyor. Tipik bir erkek. "Aoife'in içeride seninle olduğunu sanıyordum ve bir kez daha reddedilmeyi kaldıramadım. Sana barda seni sevdiğimi söyledim ve sen bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi davrandın. Kalbim kırılmıştı Dillon ve seni tekrar onunla görmeye dayanamadım."

Başını sallıyor. "Bunu varsaymak doğaldı, ama yanında Ben."

"Bunu şimdi biliyorum ama o zamanlar bilmiyordum."

"Tanrım, her şey çok trajik." Ash başını sallıyor. "Tüm bu küçük şeyler sizi ayrı tutmak için komplo kurdu."

"Biliyorum ama geçmişe bakmanın ne anlamı var? Geçmişe değiştiremeyiz." Dillon'ın yüzünün bir tarafını tutuyorum. "Gerçek şu ki, o mektubu almış olsaydın ne olacağını bilmiyoruz. Belki peşimden gelirdiniz, belki de çok sarhoştunuz ve yine de ertesi gün o uçağa binerdiniz ve her şey olduğu gibi devam ederdi."

"Ya da belki de senin için daha çok mücadele ederdim."

Ben."

"Ama sen yapar mıydın?" Gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Doğruca kaçarak seni incittim"

Reeve'e geri dönecektim. O acı hala orada olacaktı."

Çenesinde bir kas patlar. "Peşinden gelir ve uçağa binmeni engelledim. Bu her şeyin olmasını engellerdi."

"O kadar emin değilim, Dil." Ash ayağa kalkıp geldi. "Kafan iyiydi, sarhoştun, tutarsızdın ve öfke ve acıyla doluydun. Onun peşinden gitmen için seni cesaretlendirirdim ama dürüst olmak gerekirse, ayılana kadar bu kararı veremeyecek kadar inatçı olduğunu düşünüyorum."

"Mesele şu ki, artık bir önemi yok." Böyle düşünemiyorum çünkü bu, eğer olaylar farklı gelişseydi Reeve'in hala hayatta olacağını ve belki de Lainey'nin hiç var olmayacağını söylemek gibi bir şey olurdu ve şu anki gerçeklik için bu kadar mücadele etmişken alternatif gerçeklikleri düşünemiyorum.

"Bunu nasıl söylersin?" Dillon kan çanağına dönmüş gözleriyle beni kıştırarak ağlıyor. "East ile yıllarımı kaybettim. Mektubunu almış olsaydım kaybetmeyeceğim yıllar."

Kalbim onun için acıyor ve acısını hissediyorum. "Zamanı geri alamayız ve keşkeler üzerinde durmak geçmişte bize hiçbir şey kazandırmadı. Hepimiz bu duruma katkıda bulunan hatalar yaptık ama şimdi buradayız, doğru yerdeyiz ve bir aile olarak birlikteyiz. En önemli şey bu. Odaklanmamız gereken şey bu." Onu usulca öpüyorum. "Kızgın olduğunu ve incindiğini biliyorum. Sana buna nasıl tepki vereceğini söyleyemem. Kardeşini affetmeni söyleyemem. Sana ne düşündüğümü söyleyebilirim, o da geçmişin hatalarından yeterince acı çektiğimizdir. İkimizin de kaydettiği tüm ilerlemeyi geri almaya tehlikeli bir şekilde yakınız."

"Ne diyorsun Viv?"

"Sizden içinize bakmanızı ve kardeşinizi affetmeyi kalbinizde bulmanızı istiyorum. Geçmişe değil, geleceğe bakmalıyız. Turneye çıkıyorsunuz. Birlik olmalısınız. Ailen sakladığın sırlar ve söylediğin yalanlar için seni affetti. Bu iş burada bitmeli." Durum aynı değil. Bunu biliyorum. Ama bir yerde bir çizgi çekmeliyiz.

"şu anda ona bakamıyorum bile."

Ona sarıldım. "İşlem yapmak ve sakinleşmek için zamana ihtiyacın var." "Nasıl bu kadar sakinsin? Bu kadar makul?"

"Aslında bu bana bir kapanış sağladı. Hep o mektubu aldığını ve umursamadığını düşünmüştüm. Ayrıca, nefret etmekten, acı çekmekten ve üzölmekten yoruldum. Bu yeni bir yıl ve yeni bir başlangıç olmasını istiyorum."

O sırada pilot kafasını dışarı çıkarır. "On beş dakika içinde havalanacağız."

"E'ye gitmeliyiz." Çıkışa doğru yürümek için dönüyorum ama Dillon beni durdurmak için kolunu uzatıyor.

"İzin verin." Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı kalkıyor ve yüzünden siliniyor.

Onu öperim. "Git oğlumuzu getir. İnanılmaz heyecanlı. Arabada yeni albümünüzü dinliyor. Tüm şarkıları öğrenmek istiyor, böylece sen sahnedeysen seninle birlikte söyleyebilecek."

"Aman Tanrım." Ash yutkunarak bir elini göğsüne götürdü. "O küçük insanı o kadar çok seviyorum ki. Şükürler olsun ki sana çekmiş, şuradaki aptala değil." Bundan pek emin değilim ama yine de gülümsüyorum çünkü Ash her zaman yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Dillon girişe doğru yürüyüp dışarıda kaybolurken ona bir kuş çeviriyor. Ronan kısık bir sesle, "Teşekkürler Viv," diyor.

Yanındaki koltuğa çöküyorum. "Bana henüz teşekkür etme. Kardeşinin ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun ve seni asla affetmeyebilir." Ronan'ı bu olasılığa hazırlamam gerektiğini hissediyorum. "Dillon'ın çok şey gizleyerek hep hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum ama o sırlar hiçbirinize zarar vermedi. Çoğunlukla kendine zarar verdi."

"Oysa benim yaptığım şey doğrudan kardeşime zarar verdi." Başını öne eğdi. "Çok utaniyorum."

"Bunu görebiliyorum." Kolunu okşadım.

"Yaptıklarım için inanılmaz derecede üzgünüm Vivien. Eğer geri dönebilseydim, mektubu asla yok etmezdim."

"Sana inanıyorum ve seni affediyorum." En azından bu, neden gözlerimin içine bakmakta zorlandığını açıklıyor. Şimdi bana bakıyor.

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve kendimle gurur duyuyorum. Onu affetmenin yapılacak en doğru şey olduğunu biliyorum ama bunu barışı korumak için söylemiyorum. Bunu gerçekten söylüyorum ve bu karara varmak benim için hiç de zor olmadı. Ancak Dillon için durum tamamen farklı ve bu onun biraz zamanını alacak. Umarım herkesin iyiliği için bunu geride bırakmanın bir yolunu bulabilirler. "İrlanda'da benim için harika bir arkadaşın Ronan. Beni kasten incitmek istemediğini biliyorum."

Bana sarılıyor ve gözlerinde yaşlar var.

Mağara adamı kucağında küçük, kıpır kıpır bir canlı telle uçağa yeniden girerken "Çek ellerini kadınımdan" diyor.

Ro elektrik çarpmış gibi geri çekilir.

"Ash Teyze!" Easton, Dillon'ın vücudundan aşağı kayarak haykırıyor.

"Turneye geliyorum!"

"Duydum, küçük ." Ona beşlik çakıyor. "Çok eğleneceğiz."

"Anne!" diye kucağıma atlıyor. "Babam sahnede onunla gitar çalabileceğimi söylüyor!"

Kapüşonlu gözlerle Dillon'a bakıyorum. Bu gerçekten de birlikte konuşmamız gereken bir konu, ama onu serbest bırakacağım. "Bu harika."

"Her gece değil, dostum," diyor Dillon, onu kucağına alıp Ronan'ın karşısındaki koltuğa oturarak. "Ve pratik yapmamız gerekecek."

"Elbette." Doğu ona saçmalıyormuş gibi bakar.

Ash Ronan'a bakarak, "Benimle yer değiştir," diyor ve Ronan sessizce kalkıp onun yerine oturuyor. Dillon Easton'ın yanındaki koltuğa yerleşirken o da benim yanıma çöküyor. Başlarını birleştirmiş fısıldaşıyorlar, büyük olasılıkla bela planlıyorlar.

Leon uçağa binerken, "Kendinizi hiç gerçek bir pembe dizide yaşıyormuş gibi hissettiğiniz oluyor mu?" diye soruyor.

"Her zaman."

Korumam, "Bavullar güvenli bir şekilde uçağa bindi, Vivien," diye haber veriyor. "Teşekkür ederim."

Ash, Jamie ve Conor'ın arkasındaki boş koltukları işaret ederek, "Rahatına bak Leon," diyor.

Uçuş görevlisi görüldüğünde kapı kapanıyor, kemerlerimizi bağlamamızı ve kalkışa hazırlanmamızı tavsiye ediyor.

Easton uçağın hareketiyle uyuyana kadar durmadan sohbet ediyor. Dillon koltuğunu yatırıyor ve bana elini uzatmadan önce üzerine bir battaniye örtüyor. "Konuşabilir miyiz?" diye fısıldıyor, başını arkamızdaki iki boş koltuğa doğru sallayarak.

Ash başını kitabından kaldırarak, "Ben hazineye göz kulak olurum," diyor.

Koltuklara yeniden yerleşiyoruz. Leon uyukluyor ve diğerlerinin hepsi AirPods'larını takmış.

"Bu sabah bir ahmak gibi davrandığım için özür dilerim," diyor parmaklarını parmaklarımin arasından geçirerek.

"değil. Senin götlük genini iyi bilirim."

Yüzümü tutuyor ve beni tutkuyla öpüyor. "Farkında değilsen diye söylüyorum, benimle turneye gelmene çok sevindim."

"Heyecanlıyım

."

"Seni

seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Senden bir iyilik isteyeceğim," diyorum, koltuğumda dönüp ona bakarak. "Bir kez olsun seninle sahneye çıkıp şarkı söylemek istediğime karar verdim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu da nereden çıktı?"

"Sen. Korkularımın üstesinden gelmem için beni cesaretlendirdin. Senin yanındayken her zaman kendimin en gerçek hali oldum. Bunu yapmak istiyorum. Hayatımı kontrol eden tek kişinin ben olduğumu kendime kanıtlamak istiyorum. Cesur olmak ve bazılarının bunu nasıl algılayacağını bilerek kendimi ortaya koymak istiyorum."

"She Moved Through the Fair' şarkısını söylemelisiniz. Bu şarkı en eleştirel düşünenleri bile dize getirecektir."

Bundan çok şüpheliyim. "Bu bir rock konseri için garip bir seçim."

"Bu bizim gösterimiz ve eğer biri beni sorgulamaya cüret ederse, ışıklarını dışarı yumruklarım.

1."

"Ben de," diyor Ash tepeden. İkimiz de yukarı bakıyoruz. "Bunu etiketi."

"Siktir git ve kendi işine bak," diyor Dillon ama sözlerinde hiç sıcaklık yok. "Bu özel bir konuşma."

"Turda mahremiyet diye bir şey yoktur," diye karşılık veriyor.

"Senin için değil." Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Bizim kendi otobüsümüz var."

Jamie ona katılmak için yanına geldiğinde koltuğuna geri kaymadan önce onu tersliyor.

"Sana söylemediğim için kızgın mısın?" Otobüse adım atmadan önce havayı yumuşatmak için soruyorum.

"Neden yapmadığınızı anlıyorum ama bu eski korkuları su yüzüne çıkardı. Ve ben de varsayılan moda geri döndüm."

"Sevdiğin insanları test edemezsin, Dillon. Daha önce yaptığın şey duygusal manipölasyondur, tıpkı İrlanda'daki o ilk günler gibi. Oraya tekrar gidemeyiz. Daha yaşlı ve bilge olmamız gerekiyor."

"Haklısın, terapide de bu konudan bahsetmiştim. Belki birkaç seans daha yapmalıyım."

"Bence bu iyi bir fikir olur." Dudaklarımı ıslattım. Bunu söylediğim için biraz gerginim ama birbirimize karşı dürüst olmalıyız ve bunun söylenmesi gerekiyor. "Hâlâ Reeve tarafından biraz tetiklendiğini düşünüyorum ve bunu tartışıp düzgün bir şekilde geride bırakmamız gerekiyor. Çift terapisine açık mısın? Meryl bana daha önce bahsetmişti ve eminim biz yoldayken birkaç video seansına da açık olacaktır."

"Bu işi yürütmek ve seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Sıraya gir, ben de oradayım."

"Teşekkür ." Başımı omzuna yaslayarak dudaklarını öpüyorum.

At kuyruğumu yumruğunun etrafında döndürüyor. "Yine sıçtık, ha?"

"Ara sıra işleri berbat edeceğiz, Dillon. Sadece insanız ve sen de sensin." Dudaklarım seğiriyor ama gülme isteğime karşı koyuyorum. "Ve ben de benim. Tartışacağız ve bazı konularda aynı fikirde olmayacağız ve iletişim kurduğumuz sürece bu sorun değil. Sana söylememekle hata ettim. Bunun sana geçmişini hatırlatacağını ve bizden şüphe etmene neden olacağını fark etmeliydim." Saçlarımdaki tutuşunu gevşetiyor ve ben de başımı kaldırıp ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Sadece büyük bir şey yapmak istedim. Benim için çok şey yaptın ve ben de karşılığında bir şey vermek istedim. Geldiğimizde yüzündeki şaşkınlığı ve heyecanı görmek istedim."

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağız."

"Yapacağız çünkü önümüzdeki yedi ay boyunca benimle, dar bir alanda sıkışıp kalacaksın." Bir bakıma, bunun olmasına sevindim. Bize neyin önemli olduğunu hatırlattı ve yanılmaz olmadığımızı gösterdi. Bu noktaya için çok çalıştık, ancak bu ileride her şeyin sorunsuz olacağı anlamına gelmiyor. Tüm ilişkiler çaba ve yatırım gerektirir. Önemli olan birbirimizi sevmemiz ve bu ilişkiyi yürütmeye kararlı olmamızdır ve bu da işin yarısıdır.

T Geçtiğimiz yedi ay, tartışmasız, hayatımın en iyi yedi ayı oldu. Bu tur kariyerimin en iyi turne deneyimi oldu. Ve hepsi Vivien ve Easton sayesinde oldu. Otobüste onlarla birlikte yaşamak inanılmazdı ve olabildiğince yakınız.

Easton yol hayatına bir profesyonel gibi alıştı.

Benim dünyamın bir parçası olmaktan duyduğu bariz mutluluğu görmek benim için her şey demektir. Gün boyunca, biz uyurken ve daha sonra prova yaparken, o okul ödevlerini bitirdikten sonra Ash ve Vivien ile turistlik yapıyor. Ziyaret ettiğimiz çeşitli şehirlerde tonlarca aktiviteyi araya sıkıştırmayı başardılar ve eve döndüğümüzde yeni albümler için dağlar kadar fotoğrafımız var.

Vivien sosyal medyaya yeniden katıldı ve paylaştığı günlük gönderiler ve fotoğraflar için çıldıran oldukça sadık takipçi kitlesi edindi. Yolda olmak anksiyetesi için harikalar yarattı. Artık insanların onun hakkında ne dediğini umursamıyor ve bize olan ilgi ilk günlerdeki müdahaleci seviyelerden uzaklaştı.

Korkularını yendi ve Ohio'da benimle sahnede şarkı söyledi. Sadece ben gitar çalıyordum ve o da tıklım tıklım dolu bir stadyumda şarkı söylüyordu. çıkmayan şarkı sözlerini öyle bir duyguyla söylüyordu ki seyircilerden çıt çıkmıyordu. Onlar da benim gibi hipnotize olmuşlardı ve sonunda onu ayakta alkışladılar.

Onunla çok gurur duyuyordum.

Performansının videoları ertesi gün tüm sosyal medyada yer aldı ve çok sayıda iyi niyet topladı.

Bu gece ABD turnesindeki son gecemiz ve Easton'ın sahnede bize katılacak olması nedeniyle ekstra özel. Bu onun buraya ilk gelişi olacak ve oğluma gitarda eşlik edeceğim için çok heyecanlıyım. Aslında onun bize daha sık katılmasını planlıyordum. Ta ki Viv'le bu konuyu konuşup endişelerini açıklayana kadar. Onun medyanın gözü önünde istemiyor ve yıllar boyunca onu korumak için elinden geleni yaptı. Kaçırılma da çok gerçek bir endişe.

East'in küplere bineceğini düşünmüştüm ama prova sırasında sahnede bizimle birlikte çalmaktan çok mutlu oldu ve şimdi de tıklım tıklım dolu bir stadyum önünde çalma arzusunu gerçekleştiriyor. Bu performansı doğru yapabilmek için deli gibi çalıştık ve onun azmi, yeteneği ve kararlılığı beni son derece etkiledi.

Vivien onu utandırmak üzere olduğunu bilmiyor ama birkaç dakika içinde öğrenecek.

"Yeni single'ımız Las Vegas'ı dinlemeye hazır mısınız?" Mikrofona bağıyorum, devasa kalabalığın kulakları sağır eden onay kükremesine sırtıyorum. Sahnenin önünden geçerken terli alnımı kolumun tersiyle siliyorum. "Bu gece ekstra özel bir performans sergileyeceğiz çünkü bize katılan ekstra özel bir gitaristimiz var."

Arkamı dönüyorum ve East'in Vivien'la birlikte kanatlarda durduğunu görünce sırtıyorum. Bunu birlikte planladık çünkü onu bu sahneye çıkarmam gerekiyor. Onu ne kadar sevdiğimden şüphe duymaması için ona şarkı söylemek istiyorum ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde evlenme teklif edeceğim. "Lütfen oğlum Easton'a sahneye hoş geldin deyin," diye bağıyorum, kalabalık çılgık çılgıca bağırırken ona dönerek.

Easton sahnenin sahibiymiş gibi kasıla kasıla yürüyor ve Jamie onun kasılmasına gülmekten kırılıyor. Vivien'in elini tutuyor, rolünü oynadığım için bana gururla bakıyor. "Teşekkürler, dostum." Eğiliyorum ve dirseklerimiz ve kollarımızla özel tokalaşmamızı yapıyoruz. Kalabalık çılgına dönüyor çünkü o çok tatlı bir çocuk. Mayıs ayında altı yaşına bastı ve DC'deki mekanın kulisinde onun için özel bir parti düzenledik.

"Neler oluyor?" Viv biraz gergin görünüyor. "Olduğun yerde kal," diyorum ona, sırtarak.

Easton'un taburesine çıkmasına yardım ederek gitarını etrafına sabitliyorum ve ardından mikrofonunu doğru seviyede olacak şekilde yeniden yerleştiriyorum. Mikrofona "Hellooooo, Las Vegas," diye gürliyor ve Jamie neredeyse altına işiyor. Ro neredeyse taburesinden düşecekti, o kadar gülüyordu ki. Conor her zamanki gibi kendinden geçmişti. Kalabalık küçük rock yıldızı özentimiz için çılgık atarken Vivien ve ben gülümsüyoruz.

"Bu gece oğlumdaki bana yardım etmesini istedim çünkü bu şarkıyı ilk kez halk önünde söylüyorum ve hayatımın aşkıyla ilgili olduğu için ona söyleyerek şarkıyı kişiselleştirmek istedim."

Ekipten biri Vivien için yüksek arkalıklı bir tabureyle dışarı fırladığında, dev stadyumda "ooh" ve "aah" sesleri yankılanır.

Ben ona doğru yürürken Vivien'in gözleri kocaman açıldı. Onu kendime doğru çektim. "Kafan karıştıysa, bu sen demek." Büyük salonda kahkahalar yükselirken göğsümü tokatlıyor. Kolumu beline dolayarak onu sahnenin önüne doğru döndürüyorum. Belinde panelleri olan kısa, dar, askısız siyah deri bir elbise ve ince bacaklarını daha da uzun gösteren gök kazıyıcı topuklu ayakkabılar giyiyor. Ona bakarken sürekli kornaya basıyorum. "Kadınım bu gece ne kadar ateşli görünüyor?" Kalabalığa soruyorum. Bir çılgık ve kurt ısıltı korosu çınıyor ve seyirciye alametifarikası olan sırtışımı gösteriyorum.

Vivien dönüp bana bakarak, "Sen öldün," diyor.

Dikkatlice mikrofonu yaklaştırıyorum. "Seni duyamıyorum," .

"Sana öldüğünü söyledim." İfadesi mikrofondan yansiyarak mekanda yankılanıyor ve herkes gülüyor.

"Bu beni istediğı anlamına geliyor," diyorum onlara göz kırparak. "Bu bizim ön sevişme versiyonumuz."

"Tanrım, Dillon!" diye bağılıyor ve Easton'a doğru eliyle işaret ediyor. "Kahretsin." Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Küfür kavanozu için bir dolar, Dillon Baba!"

Bu kez kahkahalar dindikten sonra onu kollarımın arasında döndürüyorum. "Seni seviyorum." Cevap vermeye fırsat bulamadan sırtını biraz aşağı indirip onu sertçe öpüyorum.

Easton mikrofona, "Bu çok iğrenç baba," diyor.

Vivien'ı dik tutuyorum, ikimiz de seyircilerle birlikte gülüyoruz.

"Senin karbon kopyan gibi," diyor Vivien kulağıma.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye karşılık veriyorum onunkine.

"Öyle demek istedim." Gülümsüyor ve ben de köpek kulübesinde olmadığım için rahatlıyorum. Onu kolumun altına alarak, tekrar kalabalığa dönmemiz için manevra yapıyorum.

"Bu kadın hayatımın aşkı ve kalbime sahip olan tek kadın. Onunla tanıştığımdan beri yazdığım her aşk şarkısı onun hakkındaydı. O beni mümkün olan her şekilde tamamlıyor."

Umarım birisi bunu kaydeder ve internete koyar ve umarım Aoife bunu görür. Son duyduğuma göre, mahkemede her şeyini kaybettikten sonra tekrar ailesiyle yaşamaya başlamış. Tüm mal varlığını tasfiye etmek zorunda kaldı ve yine de yetersiz kaldı. Hayatının geri kalanında her yıl bize geri ödeme yapacak ve bu da kıskançlığı ve açgözlülüğü yüzünden kaybettiğı her şeyin sürekli bir hatırlatıcısı olacak.

Vivien'in önünde duruyorum, elini tutup ağzıma götürüyorum. Onu içime çekerken dudaklarım teninde oyalanıyor, kalbim ona olan sevgimle dolup taşıyor. "Ben sadece seninle var olmak istiyorum, Vivien Grace. Bu şarkı senin için."

Kalabalık kendinden geçiyor ve şarkıya başladığımızda onları avucumun içine alacağımı biliyorum.

Vivien'i taburesine kaldırıyorum ve oğluma kavuşmadan önce dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. East oturuyor, ben de aynısını yapmayı tercih ettim. Bu şarkı diğer şarkılarımızdan biraz farklı ve bu akustik versiyona çok uygun. Dudaklarımı mikrofona dayayıp kalabalığa sesleniyorum. "Bu 'Exist with You'."

Doğrudan ruhumdan gelen sözleri söylerken gözlerimi Vivien'e kilitliyorum. Dinleyen kalabalığın üzerine ölümcül bir sessizlik çökmüştü. Easton birkaç kez çuvalladı ama sonra toparladı ve onunla gurur duyuyorum. Altı yaşında böyle bir performans sergilemesi

bu küçük adamın kaderinin sahneye ait olduğunu kanıtlıyor. Bunun bir rock sahnesi mi yoksa bir tiyatro sahnesi mi olduğunu göreceğiz.

Seyircilerin yoğun alkışları arasında bitirdiğimizde Vivien ağlıyordu. Easton'ı kollarıma alarak ona doğru yürüyorum, o da sahneye koşuyor ve kollarını bize doluyor. "Dillon," diye mırıldanıyor. "Bu çok güzeldi." Dikkatini East'e çevirmeden önce beni öpüyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, Easton. Harikaydın! Sen de en az baban kadar yeteneklisin." Easton'ın yüzüne öpücükler konduruyor ve Easton onun övgülerinden ve performansından çok memnun bir şekilde .

Easton'ı ayağa kaldırarak, "Bu işi şimdi bitireceğiz," diyorum. "Git Ash'le bekle." Onu tekrar öpüyorum çünkü bu gece ona doyamıyorum. Easton'a doğru çömelip kollarımı açıyorum ve o da bana kocaman sarılıyor. "Harikaydın dostum. Seninle daha fazla gurur duyamazdım."

"Bayıldım baba! Tekrar yapabilir miyim?"

Kıkırdarak doğruluyorum. "Turne bu gece sona eriyor ve yakında eve döneceğiz, ama daha fazla turne ve bize katılmak için daha fazla fırsat olacak, söz veriyorum." Saçlarını karıştırıyorum. "Annenle gitme zamanı."

Etrafımda dolaşıp seyircileri selamlıyor ve tüm kadın hayranlar toplu bir baygınlık .

Jamie sırtarak yaklaşıyor. "Büyüdüğünde bu ufaklıkla başın çok büyük belaya girecek. Bir rahibenin bile donunu çeker."

"Dillon." Vivien omuzlarımı iterek asansörün köşesine bakıyor. "Kameralar var."

"Umurumda değil," diyorum, dudaklarımı boynuna götürüp elbisesinin altında yukarı doğru yolculuğuma devam ediyorum.

Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sabırlı ol. Neredeyse süitimize geldik."

"Bu gece kendini gördün mü?" Kollarımı beline dolayıp başımı omzuna gömerek soruyorum. "Bacakların üzerinde seks yapıyorsun tatlım ve o sahneye çıktığın andan beri seni becermek için can atıyorum."

"Bu yüzden mi Jamie ve Ash'in süitinde East için bir yatıya kalma ayarladın?"

"Bu bizim son gecemiz," diye mırıldanıyorum, dişlerimi boynunda gezdirirken Asansör durur. "Bundan en iyi şekilde yararlanmak istiyorum."

Çatı katına çarpıyoruz, kıyafetlerimizi yırtıp birbirimizi yerken eşyaları deviriyoruz. "Siktir, Hollywood. Şu anda içine ihtiyacım var."

"Senin için hazırım rock yıldızı," diye pantolonunu indirdi, külotunu sıyırdı ve tüm çıplaklığıyla durdu. "Seninle birlikte olan tek kişi sen değilsin."

Bütün gece azdım." Boxerımı tekmeleyip pantolonumun cebinden bir prezervatif çıkarırken kendini bana doğru fırlatıyor. "Seni o sahnede görmek beni inanamayacağın kadar azdırıyor ve bu şarkı için kesinlikle bir ödülü hak ediyorsun." Onu kaldırıyorum ve gözlerinde yaşlar birikirken bacakları belimi çevreliyor. "Çok güzeldi, Dillon. Her kelimesini ruhumun derinliklerinde hissettim."

"Güzel," diye homurdanıyorum, bizi tavandan tabana pencereye doğru götürürken kulak memesini ısıyorum. "Çünkü her kelime benim ruhumdan doğdu." Onu pencereye çarparken sertçe öpüyorum, pelvisimi ona karşı sallıyorum, sıcak etinin sert uzunluğumu sıyırdığı hissiyle ağzına inliyorum.

"Becer beni, Dillon. Gerçekten sert sik beni. Yarın etrafta dolaşıp senin için yandığımı hissetmek istiyorum."

Onu tekrar kaldırıp aletimin üzerine yerleştirmeden önce prezervatif takmak için yere bırakıyorum. Omuzlarımdan tutarak kendini uzunluğumdan aşağı indiriyor ve tamamen oturduğunda ikimiz de tıslıyoruz. "Seni seviyorum." İçine giriyorum ve başı geriye gidiyor.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Hem de çok."

Ona vururken bana yapışıyor, onu cama kollarımla tutuyorum, ama bu pozisyonda yeterince sert süremiyorum ve bu gece kadınıma taşaklarımı sokmam gerekiyor. Onu yere yatırıp çıplak önü cama gelecek şekilde çeviriyorum.

"Ya biri görürse?" diye soruyor, kıcını yukarı kaldırıp Bacaklar.

"Yeterince yüksekteyiz, bu pek olası değil, ama gerçekten umurunda mı?"

Vivien

Şimdi daha kaygısız ve terk edilmiş durumda ve korkularının çoğunu geride bıraktı ama onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacağım. Eğer bundan hoşlanmazsa, pencereden uzaklaşırız.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, alt dudağını ısıyor. Muhteşem ağzında bir sırtış beliriyor. "Hayır." Sırtışı genişliyor. "Sıfır sikiş verildi." Sikimi amının girişine yerleştirirken kıcını oynatıyor. "Dünyamı salla, bebeğim."

Tek bir hamlede içine giriyorum ve cama yaslanmış bir şekilde onu sikip atıyorum ve potansiyel keşfin heyecanı sadece tahrikimizi artırıyor.

Daha sonra yatak odasının balkonunda yer alan jakuziye gidiyoruz ve rahatlarırken, konuşurken ve öpüşürken şampanya içiyoruz. Mutluluk verici ama saat gece yarısını çoktan geçmiş olsa bile gecemiz daha yeni başlıyor.

Duş alıp giyindikten sonra ona "Bir sürprizim var" dedim. O muhteşem kırmızı ipek bir gecelik giyiyor, ben de yüzük kutusunu cebime sakladığım eşofmanımı giyiyorum. Elimi onunkine dolayarak onu göğsümün içine çekiyorum.

Onu usulca öpmeden önce gözlerinin içine bakıyorum. "Benimle yıldızların altında uyumak ister misin Vivien Grace?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın sen?"

"Gel ve gör." Onu çatı katındaki terasa çıkarırken elini tutmaya devam ediyorum.

Safra boğazımdan yukarı çıkarken dudaklarından bir zevk nefesi kaçıyor. Şu ana kadar bunu yapmak için hiç gergin olmamıştım. Ya hayır derse? Ya çok erkense? Ya asla yeniden evlenmek istemezse? Bu konu hakkında konuşmadık bile.

"Dillon, bu çok güzel." Bakışları manzarayı inceliyor. Hafifçe titreyen mumlar terasın çevresini kaplıyor, ama en önemli mekânın ortasındaki küçük kayan yazı. Vivien oraya doğru yürüyor, beyaz gül yaprakları ve lavanta gül yaprakları serpilmiş yatağı görünce yine nefesi kesiliyor. Yan masada içinde soğutulmuş şampanya, iki bardak ve bir kâse çikolatalı çilek bulunan bir kova duruyor. Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Sana romantik Dillon'ı ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Belki bir ya da iki kez," diye takılıyorum.

Ondan uzaklaşıp tek dizimin üzerine çöküyorum. Kalbim küt küt atıyor ve avuçlarım terliyor. Hiç şu anda olduğum kadar korkmamıştım.

Vivien bir elini ağzına kapatır ve gözleri .

"Seninle tanıştığım andan itibaren, benim için tek kadın olduğunu biliyordum. Kalbimi senden esirgemeye çalıştığımda bile bu umutsuz bir çabaydı çünkü sana aşık olmamak imkânsızdı. Sen hayal etmeye cesaret edemediğim her şeydin ve ben seni varlığından bile haberdar olmadan önce sevdim. Her zaman sen ve ben olmalıydık, Vivien. bir dünyada var olamam. Seni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Seni seviyorum, Easton'ı seviyorum ve hayatımın geri kalanını bunu tekrar tekrar kanıtlayarak geçirmek istiyorum."

Gözyaşları yüzünden akıyor ama hayır diyecek gibi görünmüyor. Yine de bu kadının daha önce de ne yapacağı belli olmamıştı. Kutuyu çıkarıp kapağı açarak yüzüğü ona uzatırken titriyor. "Seni sonsuza dek sevmeme izin ver, Vivien." Artık ben de gözyaşlarımla savaşıyorum. "Evlen benimle."

dizlerinin üzerine çöküyor, gözyaşları arasında gülüyor. "Evet, Dillon. Binlerce kez evet. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Bahse girerim Viv evlenme teklifini kabul etmenin beş gün sonra evleneceği anlamına geldiğini düşünmemiştir," diye şaka yapıyor Jamie, düğün törenimiz için tuttuğumuz şapeldeki küçük koridorun başında dururken.

"Benimle evlenmek için sabırsızlandığını söyledi," diye cevap veriyorum, Vivien'inkilerle aynı anda benimkiler de gelince gülümsüyorum.

"Eminim gerçek anlamda söylememiştir."

Jamie'ye ters ters baktım. "Tarihteki en kötü sağdıç sensin. Sinirlerimi yatıştırman gerekiyordu, nişanlımı acele bir düğün için zorlamışım gibi davranman değil."

Jamie kıkırdar. "Çok gerginsin." "Bana aynı olmadığını söyleme sakın?"

Vivien ve ben ertesi sabah iyi haberi arkadaşlarımıza ve ailemize duyurduktan sonra Jamie ve Ash geçen yıl Meksika'da tatildeyken evlendiklerini itiraf ettiler. Ash'in bunu bir sır olarak sakladığına ya da en iyi arkadaşımın bana söylemediğine inanamadım. Bunu anlık bir kararla yaptıklarını ve kimse bilmeden ve basın öğrenmeden önce evli bir çift olarak biraz zaman geçirmek istediklerini açıkladılar. Kızgın değilim, sadece kız kardeşimin bunu bu kadar uzun süre sır olarak saklamayı başarmasına şaşırdım.

"Gerçek," diye kabul ediyor Jamie. "Ve ben sadece seninle dalga . Vivien seni seviyor.

Nedenini Tanrı bilir, ama burada olacak."

Her iki ebeveyn grubunu da karşılamak için uzaklaşmadan önce tek sağdıçımın kaburgalarına dirsek atıyorum.

Vivien, Vegas'ta kalmamızı ve düğünü bu hafta yapmamızı önerdiğimde çok mutlu oldu. Easton önümüzdeki haftaya kadar okula dönmeyecekti, dolayısıyla Los Angeles'a dönmek için acelemiz yoktu. En son evlendiğinde büyük bir düğün yapmıştı ve bana sadece yakın arkadaşlarımız ve ailemizle küçük, özel bir ilişki fikrini sevdiğini söyledi. Ailemi İrlanda'dan buraya getirmek biraz sıkışık bir zaman çizelgesiydi ama başardık.

Ash, Vivien ve otel müdürü her şeyi organize etmek için günlerce uğraştılar. Dürüst olmak gerekirse, Easton, Ash ve orkestrayla birlikte kot pantolonumun içinde kaçıp onunla evlenebilirdim ama Vivien'in birkaç isteği vardı ve onu hiçbir şeyden mahrum edemem.

Babasının onu vermesini istedi. İki ailenin de burada olmasını istiyordu.

O gelinlik giymek istedi, ben de maymun kıyafeti.

İşte buradayım, Las Vegas'ta bir şapelde siyah Prada takım elbisem, siyah gömleğim ve beyaz kravatımla bekliyorum ve salak sağdıçım aklıma aptalca şüpheler yerleştirdiği için altıma sıcıyorum.

Jamie, Ash ve Audrey, Easton'la birlikte gelin partisinin diğer üyeleri idi çünkü gösterişten uzak olmasını istedik.

Önceden olsa muhtemelen Ronan'a da sorardım ama aramızdaki şeyler eskisi gibi değil. Turneyi atlatabilmek için duygularımı görmezden gelmeyi başardım ve o ihanet dışında iyi bir kardeş oldu. Ama Easton'la kaybettiğim yılları ve onun oynadığı rolü unutamıyorum. Zamanla onu affedebileceğim bir noktaya geleceğimi düşünüyorum ama ilişkimizin bir zamanlar olduğu gibi olacağından şüpheliyim.

"Çok yakışıklı görünüyorsun, Dillon." Annem beni kollarının arasına aldı. "Ve senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler anne."

Babam sırtıma bir tokat attı. "Çok şık görünüyorsun oğlum." "Geldiğin için teşekkürler. Diğer herkes nerede?"

Annem, "Dışarıda fotoğraf çektiriyorlar ama birazdan gelirler," diye açıklıyor. Jamie yaklaşırken başımın üzerinden, "Törenden sonra seninle ve kızım ile daha çok konuşacağım," diyor. Dün akşam yemekte ikisine de ateş püskürmüştü ama görünüşe göre içini tam olarak dökememişti.

"Hâlâ kızgın olamazsın, Cath? O vahşi kadını elinden alacak birini bulduğun için mutlu olmalısın."

Annem onu gömleğinden tutup kucakladı. "Gel buraya, seni alçak ve kızım hakkında böyle konuşma."

"Onu çok biliyorsun ve ona en iyi şekilde bakacağım. onu."

"," diyorum.

Jamie bana ters ters bakıyor ve Lauren'ın her şeyi için sırtıttığını görüyorum. Dün akşam tüm klanla birlikte yemektiydi, yani artık nasıl biri olduğumuzu biliyor. İki anne çok iyi anlaşıyor ve Viv'in babası babamı tartışmaya ikna etmeyi bile başardı ki bu başlı başına bir mucize çünkü babam canlı sohbetleriyle tanınmaz. O daha çok soğukkanlı ve sessiz bir gözlemcidir.

"Kızlar gelecek yaz İrlanda'da ortak bir düğün töreni yapmayı kabul ettiler," diye hatırlatıyorum ona. "O zaman dışarıda bir gün geçirebilirsin."

"Bu çok . Peki ya Noel?" Gözleri parlıyor.

Bir kahkaha attım. "Vahşi atlar Vivien'ı Noel'de İrlanda'ya giden bir uçağa bindiremezdi. Çıldırdın mı sen? Muhtemelen hipotermiye girerdi." Ash, Viv'e kış düğünü yapmayı önermişti ve Viv'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi. "Sen

Kaliforniyalı prensesimi kışın ortasında İrlanda'da evlenmeye ikna etme şansım yok. Hiç şansım yok. Nada."

Kardeşlerim, eşleri ve çocukları kiliseye girdiğinde gürültü seviyesi patlıyor. Jamie ve annemle babam yanlarına gitmek için harekete geçtiler ama ben annemle babamı kenara çekiyorum çünkü onlara söylemem gereken bir şey var. "Sorun nedir?" Annemin kaşları anında çatılıyor. ", değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ayaklarım olabildiğince sıcak. Vivien'la evlenmek için sabırsızlanıyorum. Yıllardır bu günün hayalini kuruyorum."

Lauren'in ifadesi yumuşuyor ve Vivien'in ailesiyle iyi bir ilişkim olduğu için memnunum. Bu benim için önemli. Sadece Viv için değil, Easton için de. "Bu Vivien'la ilgili değil. Söylemem gereken bir şey var. Uzun zaman önce söylemem gereken bir şey." Annemle babamın ellerini tuttum. "Teşekkür ederim." Gözyaşlarım gözlerime saplanıyor ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Beni kabul ettiğiniz, sevdiğiniz ve her zaman dahil edildiğimi hissettirdiğiniz için teşekkür ederim. Bana hiçbir zaman farklı davranmadın ve kendimi yok etme moduna girdiğimde bunu bana karşı kullanmadın." Önce anneme sarıldım. "Seni seviyorum anne. Seni çok seviyorum."

Gözlerimden akan yaşları ovuşturuyorum. Kahretsin.

Babam bana doğru geliyor ve ben ona sarılmaya fırsat bulamadan beni . "Seni seviyoruz oğlum ve dönüştüğün bu adamla gurur duyuyoruz."

"Sağ ol baba. Ben de seni seviyorum." Boğazım .

"Şimdi kimmiş korkak?" Jamie diyor ve ben aynı anda hem onu yumruklamak hem de ortamı yumuşattığı için teşekkür etmek istiyorum.

"Düğünleri çok seviyorum," diyor Lauren gözlerindeki yaşları silerken. "Her zaman çok fazla duyguyu ortaya çıkarırlar. Bu çok güzeldi, Dillon."

"Daha bitirmedim," diyorum, şimdi doğaçlama yapıyorum. Törenden önce ailemle konuşmayı planlamıştım ama Viv'in ailesine henüz bir şey söylemeyecektim, konuşmamı bekliyordum. Ama mükemmel an şimdi gelmişti. Lauren'ı kollarıma aldım. "Bana bir şans daha verdiğiniz ve Vivien ile Easton'ı bana emanet ettiğiniz için teşekkür ederim. Onları hayatımın sonuna kadar seveceğime ve koruyacağıma söz veriyorum."

"Ah, Dillon, dur." Yarı gülerek kucağımdan iniyor. "Makyajımı mahvediyorsun."

Hepimiz gülüyoruz ve sonra elimi tutup sıkıyor. "İyi bir adam olduğunu fazlasıyla kanıtladın, Dillon. Jon ve ben senin bir baba olduğun kadar harika bir koca da olacağını biliyoruz. Kızımın ve torunumun yüzlerine yeniden gülümsemeler yerleştirdin ve bu asla gerçekleşmeyeceğinden endişe ettiğimiz bir şeydi." Başını yana eğiyor. "Ama bundan daha fazlası var. Vivien daha önce hiç görmediğim bir şekilde canlandı. Kelimenin tam anlamıyla parlıyor

ve bunun sizin sayenizde olduğunu biliyoruz. Onu ve Easton'ı sevdiğiniz için teşekkür ederiz ve ailemize hoş geldiniz."

"Ailenizin bir parçası olmaktan onur duyuyorum."

"O burada," diye sesleniyor Ronan, kucığında kızı Emer ile şapele girerken.

Töreni yöneten kadın yan kapıdan odaya giriyor ve bizi öne doğru eliyle işaret ediyor. "Lütfen herkes yerine oturabilir mi? Gelin birazdan bizimle ."

Lauren yanağıma bir öpücük kondurdu. "Gergin olma. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyor. O koridorda koşarsa hiç şaşımam."

"Senden sağdıçım olmanı istemeliydim," diye şaka yapıyorum ve Jamie'ye karanlık bir bakış fırlatıyorum. "Bu motivasyon konuşmalarında berbat."

"Sadece gerçekleri söylüyorum, kardeşim." Jamie omzumu dürtüyor, ben de sırtıyorum.

Yerlerimizi alıyoruz ve Savage Garden'dan "I Knew I Loved You "nun açılış notaları çalmaya başladığında sinirlerimi kontrol etmeye çalışıyorum. Arkamızda bir hareketlenme dönüp bakıyorum, Easton koridorda yürürken duygularıyla savaşıyorum, küçük takım elbisesinin içinde çok sevimli görünüyor. Benimkinin minyatür bir versiyonunda ısrar etmişti, siyah gömlek ve beyaz kravatla tamamlanmıştı. Yüzük yastığını taşıyor, gururlu görünüyor.

Başa geldiğinde "Annem ağlıyordu," diyor ve Ash Vivien'in yaptığı muhteşem yeşil ipek bir elbiseyle koridorda yürürken onu yanıma çekiyorum. Elinde bir demet beyaz gül taşıyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Annem iyi mi?" East'e sordum.

Başını sallıyor. "Seninle evleneceği için çok mutlu olduğu için mutluluk gözyaşları döktüğünü söyledi."

Omuzlarımdan bir stres tabakası kalkıyor. "Bu iyi, dostum."

"Ben de annemle evleneceğin için mutluyum. Artık asla gitmeyeceğini biliyorum."

Ash koridorun başına ulaştığında ve Audrey yürümeye başladığında yere çömeliyorum. Easton hâlâ Reeve'i özlüyor ama hayatı devam ediyor ve artık o kadar sık üzülüyor. Bu yorum bana yaşadıklarının etkisinin her zaman orada olacağını hatırlatıyor ve hala güvensiz hissetmesinden nefret ediyorum. Bu trajedi, muhtemelen hep böyle hissedeceği anlamına geliyor. "Hiçbir yere gitmiyorum, Easton." Ona sarılıyorum. "Seni ve anneni seviyorum ve her zaman yanınızda olacağım."

"Biliyorum baba." Vivien gözümün köşesinde belirirken elimi tutuyor.

Göz.

Herkes dönüp ona bakar ve o da beyazlar içinde bir hayal gibi yürür. babasının kolunda koridorda. Yüzüne güçlü duygular yansıyor, gülümsemesi geniş ve gözleri parlak ve ona doğru koşmak istiyorum çünkü ona kollarımda ihtiyacım var.

Kendi diktiği dantel kaplamalı, diz hizasında straplez beyaz ipek bir elbiseyle yaklaşırken gözlerimiz sadece birbirimizi görüyor. Oldukça sade bir tasarım ama zarif ve şık. Tıpkı gelinim gibi. Saçları topuz yapılmış, makyajı da sade. Göğsünde büyük bir gül buketi tutuyor.

"Büyüleyici görünüyorsun. Yaşayan en şanslı adam benim," diyorum ona, bana ulaştığında, Jon onu resmen bana vermeden önce onu kendime doğru çekerek.

Vida protokolü.

Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve damarlarımda dolaşan tüm bastırılmış duygularla onu öpüyorum.

"Ahem." Jonathon boğazını temizliyor. "Gelini öpmek için evlenene kadar beklemen gerekiyor." Dudaklarımı isteksizce Vivien'dan ayırdığında sırtıyordu.

Easton, "Babam *her zaman* annemi öpüyor," diye haykırıyor ve herkes gülmekten kırılıyor.

"Çünkü annen gelmiş geçmiş en iyi öpüşen kişi."

"Aferin anne." East beşlik çakmak için elini kaldırıyor ve herkes yine gülüyor.

"Prensesime ve küçük prensime iyi bakın," diyor Jonathon, gözleri şüpheyle cam gibi bakarak.

"Her zaman," söz veriyorum.

Vivien'in ellerini tutuyorum ve bileğinin iç kısmındaki bir şey gözüme çarptığında bakana doğru dönüyoruz. Elini ters çeviriyorum ve gözlerim açılıyor. "Bunu ne zaman aldın?" Parmağımı bileğindeki mürekkebin üzerinde usulca gezdirerek soruyorum. Hâlâ kabarık ve biraz kırmızı, yani yeterince yeni.

"Dün gece," diye onaylıyor.

Dün gece bekarlığa veda gecelerimiz için ayrıldık. Strip'e gittik ve otelin barında birkaç içkinin tadını çıkarmadan önce kumarhanelerde bir ton para kaybettik. Kızlar Ash'in süitinde kaldılar, şampanya içtiler, tırnaklarını yaptırdılar ve şüphesiz bizim hakkımızda dedikodu yaptılar.

"Bayıldım." Kalbim ona olan sevgimle kabarırken dudaklarını gagalıyorum. "Artık her sikici senin benim olduğunu kesinlikle bilecek." Adım sonsuza dek onun tenine kazınacak ve lanet olsun ki bu beni gururlandırmıyor. Sol kolumun üst kısmına Easton ve Vivien'in isimlerinin yazılı olduğu ve tek bir gülün altında kıvrılmış bir dövme eklettim. Ailemizi büyötmeye karar verdiğimizde daha fazla isim eklemek için etrafında yeterince boşluk var.

"Başlamaya hazır mıyız?" diye soruyor kutlama görevlisi ve eminim benim sinir bozucu kıcımdan bıkmıştır, ama lanet olsun. Bugün benim düğün günüm ve ben kurallara uymamla tanınan biri değilim.

"Olabileceğimiz kadar hazırız," diyorum Easton'ı önümüzde durması için çekerek. Güzel gelinime özel gülümsemelerimden birini gösteriyorum. "Hadi evlenelim, Hollywood."

emlak komisyoncusuyla telefonda konuşurken ciyak ciyak bağıriyorum. "Birileri mutlu görünüyor," diyor Dillon, elinde iki kupayla evdeki ofisime girerken.

Gülümseyerek ayağa kalktım. "Bulduk. Siteyi aldık."

İki ay önce Vegas'tan Los Angeles'a döndüğümüzden beri, yeni evimizi inşa etmek için aktif olarak uygun arsalar arıyorduk. Düğünümüzden sonra eve döndüğümüzde nerede yaşayacağımızı konuştuk ve kendi evimizi aramanın zamanının geldiğine karar verdik. Yeni evlilik hayatımıza Reeve'in benim için inşa ettiği rüya gibi evde başlamak doğru gelmiyordu ama ben de Dillon'ın bekâr evinde yaşamaktan pek hoşnut değildim. Neyse ki aynı fikirdeydik ve hemen yeni bir aile evi aramaya başlamaya karar verdik.

Sıfırdan bir ev inşa etmeyi planlamıyorduk ama tonlarca ev inceledik ve hiçbirini bize uygun değildi. Emlak komisyoncumuz bize Hollywood Tepeleri'nde muhteşem manzaralı bir araziden bahsetti ve gördüğümüz anda mükemmel olduğunu anladık.

"Bu en iyi haber." Dillon bana bir kahve uzatmadan önce beni tutkuyla öpüyor.

"Benim de iyi haberlerim var," diyerek elimi tutuyor ve beni kanepeye doğru götürüyor. "Çocuklarla konuştum ve hemfikirler. Avrupa turnesini bir yıl erteliyoruz."

"Emin misin, Dillon? Seninle geleceğimizi biliyorsun ve artık serbest çalışmaya geri dönmemeye karar verdim, beni engelleyecek hiçbir taahhüdüm yok."

Yaşamak için çalışmak zorunda için ne kadar şanslı olduğumu düşünürken kahvemden bir yudum alıyorum. Bununla birlikte, meşgul olmayı seviyorum ve geçmişte TV şovları ve filmler için yazmaktan keyif alsam da, hayata bakışım birçok yönden değişti ve önceliklerim farklılaştı.

Hâlâ hayatımla ilgili bir kitap ve birkaç kurgu eser üzerinde çalışıyorum ve şu anda daha çok elbise tasarımıyla ilgileniyorum. Bunun yanı sıra Dillon ve Easton için burada olmak ve aileme odaklanmak istiyorum. Yeni bir yer inşa etmek devasa bir proje olacak, hatta tam zamanlı bir proje yöneticisi ile bile. Kendimi fazla zorlamak ya da büyük taahhütlerde bulunmak istemiyorum. Hayatın beni nereye götüreceğini görmeyi tercih ediyorum.

"Biliyorum tatlım, ama buraya yerleşip seninle ve East'le hayatın tadını çıkarmak istiyorum. Turne yapmaktan bıktım ve bir molaya ihtiyacım var." Son içkisini de içti.

Kahve fincanını masaya bıraktı.

"Ve çocuklar bunu gerçekten sorun etmiyor mu?"

Başını sallıyor. "Sanırım Jamie ve Ash bebek sahibi olmayı denemek istiyorlar, o da değişiklik olsun diye kök salmaktan memnun."

"Bana denediklerini söyledi," diye itiraf ediyorum çünkü bunu Dillon'dan saklamamı beklemeyeceğini biliyorum.

"Bunu bir ara konuşsak iyi olacak," diyor biraz endişeli bir ifadeyle.

"Bunu şimdi tartışalım."

"Daha fazla çocuk istediğini söylediğini biliyorum ama bu konuyu son konuştuğumuzda ne zaman hazır olacağını bilmediğini söylemiştin. Sana baskı yapmıyorum," diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor. "Sadece ne zaman denemeye başlayabileceğimiz konusunda bir fikir edinmek istiyorum."

"Ne zaman başlamak istersiniz?" İçkimden bir yudum alarak soruyorum. "Ne zaman hazır olursan. Hızını sen belirle, Hollywood. Bunu biliyorsun."

Bana orantısız bir sırtış fırlatıyor ve içim eriyor. Bu adamı çok seviyorum ve onu hayatıma geri getirdiği için Tanrı'ya her gün şükrediyorum.

"O zaman sanırım prezervatiflerden kurtuluyoruz."

"Öyle mi?" Dik oturuyor, biraz şaşkın görünüyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. ". Seninle bir bebek daha yapmak istiyorum, Dillon. Ben hazırım."

Kupamı yere bırakıyor ve beni kaldırıp etrafında döndürüyor.

Charlotte kafasını odaya soktuğunda gülüyordum. "Böldüğüm için özür dilerim. Kapıyı çaldım ama-"

"Karım o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki sizi duyamadık," diye devam ediyor Dillon

On

u. Göğsüne vurdum. "Beni yere bırak."

Charlotte gülümsüyor ve sevincimden duyduğu memnuniyet açıkça belli oluyor. İlk kez o

Eve döndüğümüzde bizi içtenlikle tebrik etti. Dillon'a bayılıyor ve Dillon da onu parmağında oynatıyor.

Düğün günümüzde evliliğimizi teyit bir selfie paylaştık ve haberi ilk biz vermek istedik. Dillien destekçileri çılgına döndü ve her zamanki nefret edenler vardı, ama onları görmezden geldik.

Dillon'ın bana verdiği en büyük hediyelerden biri, medyanın müdahalesine tamamen farklı bir açıdan bakabilme yeteneğidir. Eskiden olduğu beni strese sokmasına izin vermiyorum ve hayatımı yaşamama engel olmasına da kesinlikle izin vermiyorum.

"Kapıda bir ziyaretçiniz var. Onaylananlar listesinde değil."

Dillon'a baktım. "Birini mi bekliyordun?"

Başını sallıyor.

"Adı ne?"

"Lori Roberts." Charlotte dudaklarını ıslatır. "Saffron Roberts'ın ablası olduğunu söyledi."

Bağırsaklarım çalkalanıyor. "Ne istiyor?"

"Sizinle acilen konuşması gerektiğini söyledi. Reeve'in, kendisi burada değilse sana gelmesini söylediğini anlattı."

Dillon ve ben baktık.

"Bunu sana vermesi için güvenlik görevlisine verdi." Charlotte, önünde adımın yazılı olduğu bir zarf uzattı.

Nabzım hızlanıyor ve kalbim deli gibi hızlı atıyor. "Bu Reeve'in el yazısı." Zarfı titreyen ellerimle alıyorum.

Dillon kolunu sırtıma doluyor. "Aç ."

Mide bulantısı boğazımda düğümlenirken katlanmış tek sayfayı kaldırıyorum. Eğilimim bunun canı cehenneme demek yönünde. Reeve öldü ve Roberts ailesiyle hiçbir şey yapmak istemiyorum ama eskisinden daha güçlüyüm ve artık bazı şeylerden o kadar da çekinmiyorum. Mektubu açtım ve ölen kocamın sözlerini okudum. Dillon omzumun üzerinden okuyor.

Sevgili Vivien'im,

Eğer bu mektubu okuyorsanız, bunun nedeni başıma bir şey gelmiş olması ve Lori'nin yardımınıza ihtiyacı olmasıdır. Kafanın karıştığını biliyorum. Açıklayacak ve sonra senin için ikinci bir mektubu var. Lori, Saffron'a hiç benzemiyor ve onun söyleyeceklerini duymalısın.

Lütfen bunu benim için yap. tek kişi sensin.

Sevgilerimle

Reeve.

"Oh Tanrım." Dizlerim bükülürken biraz sallanıyorum ama Dillon beni dik tutmak için yanımda.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz" diyor.

." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var ama bunu görmezden gelmek onu ortadan kaldırmayacak. Neler olduğunu anlamaya çalışarak kendimi delirteceğim." Charlotte'a dönüyorum. "Lütfen gardiyana onu içeri almasını ve Leon'u onu alması için kapıya göndermesini söyle."

Başımı sallar ve gider.

"Sence bu ne olabilir?" Dillon beni tekrar kanepeye yönlendirerek soruyor.

"Tahmin etmemeyi tercih ederim."

Lori'nin gelmesini ve olduğunu açıklamasını beklerken Dillon bana sarılıyor. Başımı onun göğsüne yaslıyorum, gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum ve kendime güçlü olduğumu hatırlatıyorum. Easton'ın okulda olmasına sevindim, böylece onunla rahatsız edilmeden konuşabileceğiz.

Resmi oturma odamıza geçiyoruz ve birkaç dakika sonra Charlotte içeceklerle dolu bir tepsi getirdiğinde o da geliyor.

Lori odaya girdiğinde Dillon ve ben ayağa kalkıyoruz. Hiç de beklediğim gibi biri değildi ve kısa sarı saçları, badem şeklindeki mavi gözleri ve soluk teniyle Saffron'a hiç benzemiyordu. Lacivert pantolonlu bir takım elbise, krem rengi bir bluz ve düz topuklu ayakkabılar giymiş. Tek ortak noktaları kısa boylu olmaları ama Lori, Saffron'dan çok daha zayıf ve onun kıvrımlarına sahip değil.

"Biz üvey kardeşiz," diyor ve ben kendimi kaba hissederek kızarıyorum. "Annemiz aynı ama babalarımız farklı."

Terbiyemi hatırlayarak ona doğru bir adım atıyorum ve elimi uzatıyorum. "Bağışlayın beni. Ben Vivien, bu da kocam Dillon."

İkimizin de elini sıkıyor ve avuçları biraz nemli. "Beni gördüğünüz için teşekkür ederim. Kafanızın karışık olduğunu biliyorum."

"Lütfen oturun," diyor Dillon, karşımızdaki kanepeyi işaret ederek. "Size yiyecek ya da içecek bir şeyler getireyim mi?" diye soruyorum.

"Biraz su iyi olurdu. Teşekkür ."

Dillon ona tepsiden bir şişe su ve bir bardak uzatıyor.

"Çok fazla zamanınızı almak istemiyorum ve bu konuşmayı başlatmanın kolay bir yolu yok, bu yüzden açık sözlü olacağım."

"Tamam. Reeve mektubunda sana güvenmemi söyledi, bu yüzden sana şüpheyle yaklaşacağım."

Titreyen elleriyle çantasından bir fotoğraf çıkarıyor. Ona daha yakından bakıyorum; gözlerinin altındaki morlukları, çatlamış dudaklarını ve alnının solgun derisinde oluşan küçük ter tanelerini fark ediyorum. Bu yakınlıkta, takım elbisesinin bedeninden sarktığını görebiliyorum, bu da kilo verdiğini gösteriyor. Kadının iyi olmadığı açık ve burada olmasının nedenlerinden birinin de bu olup olmadığını merak ediyorum.

"Sizinle oğlum hakkında konuşmam gerekiyor. Kocam ve ben onu bebekken evlat edindik." Fotoğrafı bana uzattı. "Bu Bodhi."

Şaşkınlık, dehşet ve korku karışımı bir duyguyla fotoğrafa bakarken görüşüm gidip geliyor.

"Easton'a benziyor," diyor Dillon, aynı anda ben de "Reeve'e benziyor," diyorum.

"Neler oluyor?" Dillon omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıp koruyucu moda geçerek soruyor.

"Bodhi Reeve'in biyolojik oğlu. Onun ve Saffron'un."

W Tam bir şok içinde ona bakıyorum ve kusmamam bir mucize.

"Ne. Ne. Siktir?" Dillon birkaç sessiz vuruştan sonra sesini bulduğuna seviniyorum çünkü hala tam bir şok halindeyim ve bırakın kelimeleri, tutarlı düşünceler bile oluşturamıyorum.

"Reeve, sen İrlanda'dan dönmeden birkaç ay önce Saffron'un hamile olduğunu öğrendi," diye anlatmaya başladı bana bakarak.

Vücudum titremeye başlarken Dillon'ın kolunu kavriyorum. "Her şeyi Saffron ayarladı."

Bu beni sersemliğimden uyandırdı. "Bilerek hamile kaldığını mı söylüyorsun?" Başını sallıyor.

"Tam olarak nasıl?"

Lori suyundan bir yudum alıyor. "Saffron her zaman sorunluydu ama babası başarısız bir soygunda öldürüldükten ve annemiz altı ay sonra intihar ettikten sonra işler daha da kötüleşti. Ben on sekizime yeni basmışım, Saffron ise sadece on dört yaşındaydı. Üniversiteyi bıraktım ve vesayet başvurusunda bulundum çünkü onun koruyucu aileye verilmesine izin veremezdim. Yerel devlet üniversitesine geçtim ve ona bakmaya çalıştım ama o tamamen raydan çıktı. Kaba bir grupla takılıyor, kendisinden çok daha yaşlı erkeklerle seks yapıyor, içki ve uyuşturucu kullanıyordu."

"Bunun amacı sempati toplamaksa, işe yaramıyor," diyorum. "Kız kardeşin hayatımı mahvetmek için elinden geleni yaptı ve bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"Sana ne yaptığını biliyorum Vivien ve senin ve Reeve'in hayatına nasıl müdahale ettiği için üzgünüm. Bunun kontrolden çıkmış bir kadından daha fazlası olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Saffron'ın teşhis edilmemiş akıl sağlığı sorunları var. Yirmi yaşına geldiğinde ve film yönetmeni ve karısıyla ilişki yaşadığında onu hayatımdan çıkardım. Adamın karısını terk edip evlenmesi için onu ikna etmeye çalıştı ve adam onu terk edince, şöhretinden para kazanmak için seks kasetlerini internete sızdırdı."

Laguna Beach'teyken bunu tartıştığımızı hatırlıyorum. "Bize bunun ortak bir karar olduğunu ve tüm markalarını güçlendirdiğini söyledi." Hikayenin farklı versiyonlarını farklı kişilere anlatmasına şaşırmadım. Artık neyin doğru olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını bile merak ediyorum. Kadın patolojik bir yalancı.

"Bu onu bir anda üne kavuşturdu ve çekilmez biri haline geldi. Onunla bağlarımı koparmak zorunda kaldım çünkü beni aşağı çekiyordu. Tüm zamanımı onun için stres yaparak geçiriyordum ve o zamanki nişanlım Travis bana onun kendi eylemlerinden sorumlu bir yetişkin olduğunu söyledi. ne kadar zehirli olduğunu gördü ve beni yıpratmaya devam edeceğini biliyordu, ben de aramıza biraz mesafe koymak için San Jose'ye taşındım."

"Reeve'in çocuğunu evlat edinmeye nasıl karar verdiniz?" , neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Dillon yanımda sessizce kaynıyor ama bunu saklamak için elinden geleni yapıyor.

"Saffron birkaç yıl sonra sarhoş ve başıboş bir halde kapıma geldi. L.A.'den taşındığımdan beri çok az görüşmüştük." Suyundan bir yudum daha alıyor. "Bana her şeyi anlatmak istediğinden ya da alkolün etkisinden emin değilim ama bana ikinizi ayırmak için Reeve'i kasıtlı olarak manipüle ettiğini ve hamile kalarak onu evliliğe nasıl ikna etmeyi planladığını anlattı."

"Yüce Tanrım." Dillon elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken başını sallıyor.

"Saffron bir fırsatçıydı ve aslında tembeldi. Büyük bir aktris olmadığını ve şöhretinin geçici olduğunu biliyordu. Hayatının geri kalanında çalışmak gibi bir niyeti yoktu. Onun planı zengin koca bulmak ve ödül karısı olmaktı." Lori bana özür dileyen bir bakış attı. "Gözünü Reeve'e dikti. Genç, zengin ve saftı. Onun da bir yerlere gelebileceğini biliyordu ama sen ortadan kaldırması gereken bir engeldin. İlişkinizi sabote ettikten sonra Reeve onunla bir şey yapmayı reddetti ama Saffron inatçı ve kararlı biriydi ve zamanını bekledi. Hamlesini yapmak için bir fırsat bulacağını biliyordu ve buldu da."

"Meksika'da," diyorum, parçaları yerine oturtmaya başlayarak.

Lori başını sallıyor. "Onlar oradayken onu sarhoş edip üzerine atlamayı planlıyordu çünkü yumurtlama dönemindeydi ama adam işini kolaylaştırdı."

Dillon'a bakıyorum, bunu ona daha önce söyleyip söylemediğimden emin değilim. "Reeve bana Meksika'dayken seninle çıktığımı öğrendiğini ve dağıldığını söyledi. Sarhoş olmuş, uyuşturucu almış ve ertesi sabah Saffron'la yatakta çıplak uyanmış."

"Onu yatağına almanın ne kadar kolay olduğunu anlatırken bana gülüyordu. Ona uyuşturucu vermişti ve-" Bunu söylemek istemediği için ellerini gergin bir şekilde önünde kavuşturuyor.

"Bu onu azdırdı ve bütün gece seviştiler," diye tahmin ediyorum.

Başını sallıyor. "Saffron işe yaradığına ve hamile kaldığına inanamadı ama planı geri tepti çünkü Reeve'e gittiğinde Reeve çılgına döndü. Reddetti

Onunla evlenmek istedi, o da kürtaj yaptırmak için Reeve'den on milyon dolar istedi." "Reeve'in onun çocuğunu aldırmasına izin vermesine imkan yok."

Onun nasıl

kürtaj hakkında hissettim.

"Haklısınız. Kürtaj fikrini aklımdan bile geçirmedi. Ona, bebeği doğurmak için yurtdışına gitmesi, hamilelik boyunca temiz kalması, bir Gizlilik Sözleşmesi imzalaması, bebeği evlatlık vermesi ve ikinizden de uzak durması halinde beş milyon dolar vereceğini söyledi."

"Ve bu konuda konuşmaması için ona güvendi mi?" Dillon soruyor, ses tonunda açık bir inançsızlık var. "O zamanlar beş milyon onun için fazla bir şey ifade etmiyordu. Elbette hikayesini daha fazlasına satabilirdi?"

"Saffron iyi bir temsilci değildi ve Reeve'in *Rydeville* filmleri için kazandığının çok azını kazanıyordu. Saffron'un ne kadar parası varsa burnundan soluyordu. Beş parasızdı ama tek teşvik bu değildi. Reeve en büyük kozunu oynadı ve o gece kapıma bu şekilde geldi."

"Ne kartı?" Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak soruyorum.

"O sokakta sana saldıran kızlardan birkaçını buldu ve onlar da Saffron'un bunu ayarladığını doğruladılar. Ayrıca onlara uyuşturuocu verdiğini de doğruladılar. Reeve'in dediğine göre içerinden birinin ağzı iyi laf yapıyormuş ama kurnazmış. Elinde Saffron'un onlardan sana saldırmalarını istediği ve malları teslim ettiği bir video kaydı varmış."

"Reşit olmayanlara satış yapmaktan hapse girecekti," diyor Dillon, bana taze bir kahve doldurup fincanı elime tutuştururken. "İ şunu, tatlım. Yaprak gibi titriyorsun."

Ona bakıyorum. "Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır. Yapamam," diye ve çenesinde bir kas patlıyor.

"Reeve, Saffron'un çizgiyi aşmamasını bu şekilde sağladı. İkinizin adına da uzaklaştırma emri çıkarttı ve İsviçre'de özel bir rehabilitasyon kliniğine gitmesini sağladı. Ama Saff her zaman becerikliydi. Hastabakıcılardan birini etkiledi ve orada kaldığı son üç ay boyunca ona uyuşturuocu temin etti."

"Hamileyken mi?" Dehşet ve tiksinti üzerime çöktü. Saffron'un dünyanın pisliği olduğunu biliyordum, ama bu kesin olarak kanıtlıyordu. Ne pervasız, bencil bir kaltak.

Lori başını sallar. "Reeve ğrendiğinde çok sinirlendi. Bu yüzden erken doğum yaptı. Ocak ayının ortasına kadar doğum yapmayacaktı ama Noel günü doğum yaptı."

"Aman Tanrım." Dillon'a baktım. "Noel'de bu yüzden üzgündü. Benimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Bir kombinasyon olduğunu söyleyebilirim." Dillon yanağıma bir öpücük kondurdu. "Kahveni iç, aşkım." Tekrar Lori'ye odaklanıyor. "Bodhi'yi nasıl evlat edindin?"

"Saffron o gece ayrıldıktan sonra Reeve'e ulaştım. Kocamla çocuk sahibi olamadığımızı ve evlat edinme konusunu araştırdığımızı anlattım. Bodhi benim de kanımdan ve canımdan biriydi. Onu evlat edinmemiz çok mantıklıydı. Verecek çok sevgimiz vardı ve ben de yeğenime bakmak istiyordum." Arkasına yaslanıp iç geçiriyor, bitkin görünüyor. "Reeve ilk başta emin değildi ama geçmişimizi araştırdı, oturup saatlerce konuştuk ve yavaş yavaş kabul etti. Bize yeni bir ev aldı, aylık harçlık gönderdi ve Bodhi on sekiz yaşına geldiğinde alacağı bir vakıf fonu oluşturdu."

Bunu aklım almıyor. "Reeve çocuğunu nasıl terk edebilir? Bu onu öldürmüş olmalı! Babası çok ihmalkâr olduğu için hayatı boyunca özgüven sorunu yaşadı. Reeve'in tek istediği bir aileydi."

Dillon öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Seninle," dedi. "Reeve onunla bir aile kurmak istemedi ve bunu onu sonsuza dek terk edeceğini biliyordu." Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Sevdiği kadın için çocuğunu feda etti. Tıpkı tanıdığımız başka biri gibi." Dillon bana bir bakış fırlatıyor ve midem bulanıyor çünkü haklı. Reeve benim için çocuğuna sırtını döndü, Simon ise karısının ölümünden onu sorumlu tuttuğu için Dillon'a sırtını döndü.

Bu çok .

Lori başını sallar. "Bunu neden yaptığını sorduğumda Reeve de aynen böyle söyledi. Çocuğuna bakabilecek imkânlarla sahip olduğunu biliyordum, bu yüzden ilk başta bunu anlamadım."

"Hâlâ çocuğundan vazgeçtiğine inanamıyorum." Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Bunu nasıl yapabildi?"

"Onun için kolay olmadı ama bana başka seçeneğim olmadığını söyledi. Ya sen ya Bodhi demişti. O sırada seni geri kazanmak için çalışıyordu. Bana sensiz ne kadar kaybolduğunu ve sen yanında olmazsan hayatının yaşamaya değmeyeceğini söyledi."

"Ne boktan bir saçmalık!" Dillon tıslıyor ve kontrolünü kaybediyor.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve göğsüme bıçak gibi bir acı saplanıyor. "Bu çok yanlış!" diye haykırıyorum. "Anne ve babası onu nasıl terk edebilir?" Saffron'dan şimdi daha da çok nefret ediyorum ama Reeve hakkında ne hissettiğime dair hiçbir fikrim yok. Şoktayım ve kafam karmakarışık.

"Sana söyleseydi onu terk eder miydin?" diye soruyor, cebinden bir mendil çıkarıp alnını silerken.

Gözyaşlarımı ovuşturuyorum, destek için Dillon'a yaslanıyorum. Bunu uzun süre düşünmeme gerek yok. "Evet. Kız kardeşin benim için çok hassas bir konuydu. Sadece yirmi yaşındaydım ve Reeve'i ne kadar sevsem de, koşullar ne olursa olsun baş düşmanımı hamile bıraktığı için onu asla affetmezdim. Biliyorum, çekip giderdim."

"Sana karşı bu kadar sahiplenici olmasaydı, her şey farklı ," diyor Dillon, ayağa kalkıp odada volta atarken.

"Bu iyi bir durum değildi ve Reeve'in bu kararı nasıl verdiğini bilmiyorum çünkü iyi bir adam gibi görünüyordu. Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum," diye ekliyor. "Kız kardeşim gibi değildi. Ablam, Reeve'den para ya da evlilik koparmak dışında bebeğini bir saniye bile düşünmezdi. Sana geri döndüğünde çok öfkeleni ve seninle evlendiğini ve bir çocuğunuz olduğunu öğrendiğinde küplere bindi."

"Reeve Bodhi'yi ziyaret etti mi?" İhanetin ne kadar derinlere uzandığını bilmek istediğim için soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Evlat edinme evrakları tamamlandığında onu bebekken kucağına aldı ama bir daha ziyaret etmedi. İsteği üzerine, her yıl onu bilgilendiren bir mektup gönderdim ve o da Aralık ayında ona hediyeler gönderdi. Bir tane doğum günü için, bir tane de Noel için."

"Bodhi evlatlık olduğunu biliyor mu?" Dillon soruyor. "Biyolojik ailesinin kim olduğunu biliyor mu?"

"Evlatlık olduğunu ve aldığı hediyelerin biyolojik babasından geldiğini biliyor ama isimlerini bilmiyor."

"Saffron onu hiç ziyaret etti mi?" Ben sordum.

Başını tekrar sallıyor ve bu tanıdık bir kalıp haline geliyor.

"Hiç mi?" Doğum yaptıktan sonra ona bakıp bakmadığını ya da kucağına alıp almadığını merak ediyorum. O kaltaktan varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum. Ben Reeve'e çocuk vermezken onun vermesinden nefret ediyorum. Bodhi'ye sempati duyarak tırnaklarımı kalçalarına geçiriyorum. O bu karmaşanın içinde kalmış masum bir çocuk.

"Onunla hiç ilgilenmiyor ve o çok sevimli bir çocuk. Hayatıma muazzam bir neşe getirdi ve onu sevmemek mümkün değil."

"Hamilelik sırasında aldığı ilaçlar nedeniyle herhangi bir sağlık sorunu ya da problemi var mı?" diye sordum.

"Doğduğunda düşük kiloluydu ve üç yaşına kadar konuşmadı, daha sonra da hafif bir konuşma bozukluğu oldu. Bir yıl boyunca konuşma terapisine katıldı ve şimdi konuşması gayet iyi. Yine de çok konuşmayan sessiz bir çocuk. Çocuk psikologları ve ruh sağlığı uzmanları tarafından değerlendirildi ve Tanrı'ya şükür uzun süreli bir hasar oluşmadı." Gözyaşları içinde

gözleri. "Bunların hiçbirini hak etmiyor ve bu ortaya çıkarsa ona ne olacağı konusunda çok endişeliyim."

Dillon ellerini başının arkasında kavuşturarak, "Görünüşe göre Reeve ve Saffron birbirlerine çok yaklaşıyorlarmış," diye homurdandı. "İkisi de bencil amcıklardı."

Onun tepkisi benim için son derece anlaşılır ama ben ne hissettiğimi çözemiyorum. "Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ne düşüneceğimi," diye itiraf ediyorum. "Reeve'in bunu yaptığından ya da evliliğimiz boyunca bu sırrı taşıdığından haberim yoktu." Onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum, çünkü sevdiğim adam kendi kanından ve canından asla vazgeçmezdi. Bunu benim için yaptığını düşündükçe midem bulanıyor.

"Reeve öldükten sonra Saffron neden hiçbir şey söylemedi? O zaman hikâyesini satmak için mükemmel bir fırsatı vardı ve bu en çok Vivien'i incitebilirdi." Dillon yanımdaki kanepeye uzandı. "Neyi bilmiyoruz?"

"Reeve'in avukatı ona, ölene kadar geçerli olan Gizlilik Sözleşmesini hatırlatan bir yazı gönderdi. Reeve, şartları ihlal etmesi halinde mirasının kendisine tüm mali ceza için dava açacağına dair açık talimatlar bıraktı. Bunu yapacağından şüpheleniyordu ve her türlü olasılığı planlamıştı." Son suyunu da içiyor. "Bodhi'nin doğum belgesinde onun adı yok. Travis ve ben biyolojik ebeveynler olarak listelenmişiz. Reeve'in bunu nasıl yaptığından emin değilim ama ileride birinin bunu bulup gerçeği ortaya çıkarmasından endişe ettiğini biliyorum."

"Vay be. Gerçekten her şeyi düşünmüş, değil mi?" Dillon öfkeleni. "İzlerini örtmekte bu kadar usta olduğuna göre başka neler merak ediyorum."

Asit boğazımdan yukarı tırmanıyor ve kollarımı kendime sarıyorum. "Ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diyor.

"Emin misin?" Dillon ona ihtiyatla bakıyor. "Sana çok güvenmiş gibi görünüyor."

"Bu Bodhi ile ilgiliydi çünkü ikimizin de menfaati vardı."

"Saffron bir sorun olacak," diyorum, sessizliğinin uzun sürmeyeceğini biliyorum, NDA olsun ya da olmasın. Nasıl hissettiğimi bilmiyor olabilirim ama bunun medyaya yansımaları istemediğimi biliyorum. Bu her şeyi yeniden su yüzüne çıkaracak ve benim Easton'ı korumam gerekiyor.

Bodhi'nin de korunmaya ihtiyacı var.

"Saffron bir bağımlı. Tek derdi bir sonraki uyuşturucu. Birkaç ay önce evime geldi ve paraya ihtiyacı olduğu için hikâyesini satacağını söyledi. Panikledim çünkü bunun şimdi ortaya çıkmasını istemiyordum." Başını eğdi, derin bir nefes verdi.

"Keş fahişeye ne kadar verdin?" Dillon soruyor.

Başını kaldırdığında utanç yüzüne kazınmış. "On bin, ama daha fazlası için geri geleceğini biliyorum."

"Neden Carson Park'a gitmedin?" diye sordum.

"Daha sonra sakinleştikimde söyledim. Eğer daha fazlasını aramak için geri gelirse onu aramamı ve onunla ilgileneceğini söyledi."

Saffron Roberts'ı geçmişte bıraktığımı sanıyordum ama görünüşe göre ölü taklidi yapmayı reddediyor. Lori'nin neden burada olduğunu hâlâ bilmiyorum ve bunu bir an önce öğrenmem gerekiyor çünkü Dillon'la bu konuyu konuşabilmek için onun gitmesini istiyorum. Alex'le de konuşmam gerek. Eğer bunu biliyor ve bir şey söylemiyorsa, bunun bedelini cehennemde öder. Bu da arkadaşlığımızın sonu olur, ne kadar garip olursa olsun.

"Paraya ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Bu yüzden mi buradasın?" Çekiniyor ve sanırım onu gücendirdim.

"Reeve'in mirasından cömert aylık çocuk yardımı almaya devam ediyorum ve eski eşim boşanma şartlarımız uyarınca nafaka ödemeye devam ediyor. Bu parayla ilgili değil."

Bunu benden sakladığı için Carson Park'ın kafasını omuzlarından ayırmayı aklıma not ediyorum. Eminim "müvekkil-avukat gizliliği" numarasını çekecektir ama nasıl olur da bu konuda sessiz kalabilir?

"İyi değilsin," diye tahmin ediyorum.

Kanepede huzursuzca kayıyor. "Ölümcül bir kanserim var. Daha bir ay önce teşhis edildi ama durumum hızla kötüleşiyor ve bana sadece birkaç ay ömür biçildi."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," diyorum.

Ellerini endişeli bir şekilde düğümlüyor. "Gidecek başka kimsem yok. Travis yeni karısıyla İngiltere'de yaşıyor ve onu yanına almayı reddediyor. Zaten onu denizaşırı bir yere göndermek istemiyorum. O hassas bir çocuk ve bu onu mahvedecek."

"Bizden tam olarak ne yapmamızı istiyorsun?" Dillon öne doğru oturup kolunu belime koyarak soruyor.

"Bodhi oğlunun kuzeni ve senin yeğenin," diyerek yalvaran gözlerini önce Dillon'a sonra da bana çevirdi. "Saffron'a karşı duygularını biliyorum ve bunun senin için zor olduğunu da biliyorum Vivien, ama o senin kocanın kanından, canından ve harika bir çocuk. Çok zeki, şefkatli ve sevecen." Ellerimi tutarak ayağa kalktı. "Lütfen Vivien. Sana yalvarıyorum. Lütfen Bodhi'yi almayı kabul et."

Dillon omzumun üzerinden Reeve'in ikinci mektubunu okurken ateş püskürüyor. Lori az önce ayrıldı. Ona bu konuyu konuşacağımıza ve zamanı geldiğinde kendisine ulaşacağımıza söz verdik ama her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacımız var. Kabullenmesi çok zor. Gözlerimi mektuba dikiyorum, Dillon'a yaklaşıyorum, onun sıcaklığından ve her zamanki desteğinden bir parça alıyorum.

Sevgili Vivien'im,

Şokta olduğunuzu ve bir oğlum daha olduğu haberiyle aklınızın karıştığını biliyorum. Vazgeçtiğim bir oğlum çünkü ikinize birden bakmamın mümkün olmadığını biliyordum. Bodhi'yi evlatlık vermek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Vermek zorunda kaldığım en zor karardı ama bunun sen ve o arasında bir seçim olduğunu biliyordum ve kendimi kaybetmeden seni de kaybedemezdim.

Onu seçmek babama dönüşmek anlamına gelirdi çünkü onun anneme özlem duyduğu gibi ben de sana özlem duyardım. Çocuğumun böyle bir durumda büyümesini istemedim. Benim yaşadığım çocukluğu yaşamasını. Onu bırakmak, onu sevecek ve ona iyi bir hayat verecek iyi bir aileye vermek, çocuğuma olan sevgimi göstermenin en iyi yoluydu.

"Bu hayatımda duyduğum en büyük saçmalık," diye tıslıyor Dillon, ellerini saçlarında gezdirerek. "Sana bunu düşünme şansı bile vermedi, Tanrı aşkına. Bu kararı senin için de verdi."

"Beni Saffron'un çocuğunu asla kabul edemeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu."

Dillon yüzümü geniş, nasırlı avuçlarının içinde tutuyor. "Bence kendini alıyorsun, Viv. Başta üzüleceğini biliyorum ama zamanla doğru şeyi yapacağını düşünüyorum. Kocaman bir kalbin var ve sen doğuştan bir annesin. Masum bir çocuğu geri çevireceğini sanmıyorum."

"Benim hakkımda hak ettiğimden çok daha fazla fikre sahipsin," diye itiraf ediyorum, bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum ama birbirimize tam bir dürüstlük sözü vermiştik. "Çünkü şu anda bile, o sürtüğün DNA'sının damarlarında dolaştığını bile bile bunu yapmayı nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum." Utanç içime çöküyor. "Ya ona baktığımda sadece onu görürsem?" Bir an için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kocam beni kendine çekerken yumuşak dudaklar saçlarıma .
"Sen

Şu anda şoktayız. İkimiz de öyleyiz ve haberleri sindirmek için zamanımız olduğunda farklı hissedebiliriz."

Başımı göğsüne yasladım. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Mektubun geri kalanını oku."

Hayatıma devam etmeye ve büyük oğlumu unutmaya çalıştım, ancak birlikte hayatımız ne kadar harika olsun bu kolay olmadı. Lori bana Bodhi'nin fotoğraflarını gönderdi ve bazen Easton'a bakıp diğer oğlumu görmemek çok zor. Easton'ı kardeşinden nasıl mahrum bıraktığımı düşündüğümde kendimi suçlu hissetmemek çok zor.

Göğsüm acıyla kabarıyor çünkü bu artık en büyük korkularımdan biri. Mektuptaki o kısmın altını parmağımın ucuyla çiziyorum. "Bu çok doğru." Dillon'a bakıyorum. "Bodhi'yi almazsak Easton'a onu geri çevirdiğimizi nasıl söyleyeceğiz? Simon'dan bir farkımız kalmaz."

"Saçma sapan konuşma," diye tersliyor Dillon. "Bu farklı. Simon beni vermek ve bizi ayırmak için bilinçli bir karar aldı. Ya bizim duygularımızı hiç dikkate almadı ya da yaptıklarının tüm boyutlarını fark etti ve daha az umursamadı. Bu noktaya gelmemize neden olan kararları sen ve ben vermedik."

"Hayır, ama şimdi vereceğimiz kararlar Bodhi ve Easton'ı etkileyecek. Bu sorumluluğu biz istememiş olabiliriz ama istesek de istemesek de bu sorumluluk bize ait."

"Gerçekten öyle mi Viv?" Sorunlu mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Lori onun annesi. Bu onun sorumluluğu. O ve Travis." Tiksinmiş görünerek alay ediyor. "Reeve doğru ebeveynleri seçerek harika bir iş çıkarmış. Bodhi daha altı yaşında ve boşanma yüzünden babasını kaybetti, şimdi de annesini kaybedecek."

"Bu adil değil, Dillon. Eminim Reeve onu ailesine vererek en iyi seçimi yaptığını düşünmüştür. Lori, Saffron'a hiç benzemiyor. İyi bir ebeveyn ve oğlunu seven iyi bir anne olduğu çok açık. Evliliğinin yürümemesi ya da kanser olması onun suçu değil."

Dillon ağzından hava üflüyor. "Onun hatası olmadığını biliyorum ama çocuğunu verirsen böyle olur. Onların geleceğiyle kumar oynuyorsun."

"Senin için her şey yolunda gitti," diye hatırlatıyorum ona. "Şanslıydım. Çok şanslıydım."

Gülümsüyorum, yüzünü okşuyorum. "Şimdi bunu kabul ettiğini duymak hoşuma gidiyor."

Avucuma bir öpücük konduruyor. "Bunu hafife aldığım için aptalın tekiydim." Yüzünü karanlık bir ifade kaplıyor. "O lanet şeyi yakmadan önce mektubu bitir."

Ne kadar duygusuz görünsem de kararımdan pişman olmadım.

"Ne kadar bencil bir pislik olduğunu anlamasına sevindim," diye homurdanıyor Dillon. Onun küçük patlamasını görmezden geliyorum, Alex'i arayabilmek için bu işi bitirmek istiyorum.

*Ama büyük bir vicdan azabı **çektim**. Tek kurtuluşum Bodhi'nin sevildiğini, ona iyi bakıldığını ve mutlu olduğunu bilmek.*

Lori'nin size hangi şartlar altında geldiğini bilmiyorum. Ona her Aralık ayında güncellenmiş bir mektup gönderiyorum, böylece yardıma ihtiyacı olduğunda ve onu desteklemek için orada olmadığımda sizinle iletişime geçmesinin bir yolu var. Eğer bunu okuyorsanız, gidecek hiçbir yeri yok ve size ihtiyacı var demektir. Bunun çok şey istemek olduğunu biliyorum, özellikle de benim başıma bir şey geldiyse, ama senden daha fazla güvendiğim başka kimse yok.

Lütfen ona yardım edin. Onun ve Bodhi için elinizden geleni yapın.

Eğer bunu kalbinde bulabilirsen, lütfen bu seçimi yaptığım ve bunu senden sakladığım için beni affet. Yaptığım her şey senin içindi, bizim içindi, Easton içindi. Bodhi için de doğru olanı yapmaya çalıştım ama bunun nasıl görünmesi gerektiğinin de farkındayım. Senden asla onun oğlunu almanı isteyemezdim. O zamanlar seni ne kadar incittiğimi biliyorum ve bir daha asla acına sebep olmak istemiyorum.

Seni seviyorum, Vivien. hayatım boyunca sevdim ve öbür dünyada da seveceğimi biliyorum. Bana bildiğinden çok daha fazla mutluluk verdin ve seni sonsuza kadar seveceğim. Easton'ı benim için öp ve onunla gurur duyduğumu söyle.

Tekrar görüşene kadar.

*Tüm
sevgimle,
Reeve.*

Mektubu katlayıp zarfın içine koyuyorum ve kanepeye uzanıp iç çekiyorum. Dillon sessiz. Çok sessiz. Başımı çevirip kocamın yakışıklı yüzünün yan tarafına bakıyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı, Dil."

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor ve ben de parmaklarımı onunkilerle daha dik oturuyorum.

"Her zaman seni sevme şeklinin saplantılı ve psikoz sınırında olduğunu düşünmüştüm ve bu da bunu doğruluyor." Bana döndü. "Bu tür bir aşk sağlıklı değildir. Sana takıntılıydı ve ne pahasına olursa olsun sana sahip olmak zorundaydı."

"Tanıdığım ve sevdiğim Reeve ile o Reeve'i bağdaştıramıyorum. Beni kaybetmemek için çocuğunu terk ettiğine inanamıyorum. Kendimi çok suçlu hissediyorum. Sanki o çocuğun babasından mahrum kalması benim suçummuş gibi."

Dillon bana ters ters baktı. "Sakın bunu üstlenmeye cüret etme. Bu senin suçun değil."

Düşüncelerimi düzenlemeye çalışırken dalgınım, böylece bu doğru bir şekilde ortaya çıkıyor. "Belki de haklısın ve beni sevmek şekli sağlıklı değildi ama en iyi temelden doğdu. Reeve büyürken benim en iyi arkadaşım. Her zaman . İkimiz dünyaya karşıydık ve sevgili olduğumuzda bu en doğal ilerleme gibi göründü. Hangi noktada her zaman birlikte olacağımızı kabul ettiğimizi hatırlamıyorum ama birbirimiz için doğru ya da yanlış olmamız, onun beni bildiği tek şekilde sevmek için elinden geleni yaptığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Yaptığı şeye göz yummuyorum. Bana söylemeli ve eylemlerinin getirdiği sorumluluğu kabul etmeliydi, ancak bunu beni ve geleceğimizi koruduğuna inandığı için yaptığını biliyorum."

Dillon bana doğru dönüyor ve dizi dizime değiyor. "Bu kulağa korkunç bir şekilde Stockholm sendromu gibi geliyor."

"Bunu yapamazsın!" Bağıyorum. "Onunla ilgili sahip olduğum her bir anıyı alıp kötü bir şeye dönüştürmeye hakkın yok." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Bu birbirimiz için yaptığımız her şeyi yeniden tanımlamaz, mutlu evliliğimizi değiştirmez ya da onun ne kadar iyi bir baba ve koca olduğunu değiştirmez." Yıkıldım, hıçkırarak yüzümü ellerimle kapattım.

"Buraya gel." Beni kollarına çekti ve gömleğine sarılıp ağladım, bu duruma geri dönmekten nefret ediyordum.

"Korkuyorum, Dillon." Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve ona sarılırken başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bu haberin tüm bunları yapacağından korkuyorum ve anılarıma dönüp baktığımda onların yalan olduğunu hissetmek istemiyorum."

"Sana yalan söylemeyeceğim Vivien, ama gerçek şu ki, onun hakkında bilmediğin şeyler olduğunu kabul etmelisin. Bu yaptığın şeyleri nasıl etkilemez? Seni koruduğunu mu söylüyorsun? O zaman neden o kanıtı polise teslim etmedi? O sürükler sana saldırdı ve seni bir ara sokakta kanlar içinde ve baygın bıraktı. Adaletle teslim edilmeliydiler. Bunun yerine, o inekle pazarlık yapmak için kullandı."

"Yaptığın o incitici şeyleri neden yaptın? Evliliğimi mahvetmeye ve kalbimi yeniden paramparça etmeye hazır bir şekilde buraya geldin." Benden uzaklaşmak için hamle yaptı ama ben izin vermedim. " seni incitmek için söylemiyorum ve Reeve'in yaptıklarıyla hiçbir şekilde kıyaslanamayacağını biliyorum. Yaptığı şey affedilemez."

Bu düşüncenin zihnimde bir dakika yerleşmesine izin verdim ve kafa karışıklığının ardında büyük bir öfke olduğunu fark ettim. "Oğluna karşı sorumluluklarından kaçmak için beni kullandığı için ona kızgınlım ve her şeyi sorguluyorum. Ama her şeyin sandığın kadar siyah-beyaz olmadığını görmeni sağlamaya çalışıyorum. Yaşadıklarınız nedeniyle bunun sizin için kişisel olduğunu biliyorum ve Reeve'in bunu yapmasından nefret ediyorum. Bu

Vahiy ona olan inancımı kesinlikle sarstı ve tüm duygularımı nasıl işleyeceğimi bilmiyorum."

"Bu konuda kavga etmemizi istemiyorum. Onun tekrar aramıza girmesini istemiyorum."

"Biz yapmayacağız, o da yapmayacak."

"Bu konuda aynı fikirde olmayabiliriz, Vivien." Gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Henüz karar verecek durumda olmadığımızı biliyorum ama ya farklı şeyler istiyorsak?"

"Bunu yapmak istiyorsun," diye sessizce itiraf ediyorum.

Dillon ayağa kalkar, volta atar. "Henüz emin değilim ama etimden ve kanımdan nasıl vazgeçebilirim? İkizimden ne kadar iğrensem de gerçekleri inkâr edemem. Bodhi benim yeğenim ve ona nasıl sırtımı dönebileceğimi bilmiyorum. Onun koruyucu aile sistemine gireceği düşüncesi kalbimi kırıyor." Bana bir bakış fırlattı. "Ya da daha kötüsü, Saffron'la birlikte olması."

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor. "Onu istemiyor."

"Lori çaresiz durumda. Eğer bunu yapmazsak Saffron'a gidebilir. Onu almayı kabul ederse her şeyi ona bırakın."

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. "Bunun olmasına izin veremeyiz ama kararımızı yönlendirmesine de izin veremeyiz. Eğer bunu yapmaya karar verirsek, bunun doğru sebepleri olmalı. Ona bakmak, sevgi dolu bir yuva sunmak ve Easton'a ya da gelecekte sahip olabileceğimiz diğer çocuklara gösterdiğimiz ilgi ve özeni ona da göstermek istiyoruz."

"Biliyorum." Başını birkaç saniyeliğine omzuma gömüp tekrar yere uzanıyor. "Ailemle konuşmalıyız. Onlar bu konuda biraz bilgi sahibidir."

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum. "Ama önce Alex'le konuşalım. Bundan haberi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Sana yemin ederim Vivien. Reeve bana tek kelime bile etmedi. Ben de senin kadar şok oldum," diyor Alex, bir hayalet kadar solgun görünüyor.

Audrey ve Alex Temmuz ayında Los Angeles'a geri döndüler ve Alex yerel bir özel okulda futbol koçluğu yaparken Audrey de yeni muayenehanesini açmaya çalışıyor. Reeve'in muayenehanesi için satın aldığı alanda tadilat devam ediyor ve birkaç hafta içinde iş yerini açmayı umuyor. En iyi arkadaşımın tekrar yakınımnda olmasını seviyorum ve bu, Alex'in o günkü işi bittikten sonra gelebilecekleri anlamına geliyordu.

"Bunu yapabileceğine inanamıyorum. Bu onun hakkında bildiğimi sandığım her şeye aykırı," diyor Audrey, bir kadeh beyaz şarabını yudumlarken.

Lori gittikten hemen sonra şarap içmek istedim ama arkadaşım ve kocası gelene kadar çekimser kaldım. Ailem daha önce buradaydı ve Easton'ı yatıya götürdüler.

"Ailen ne dedi?" diye soruyor.

"Onlar da şoka girmişler." Ayaklarımı bileklerimden çapraz yapıyorum. "Annem onun bilmediğimiz yönleri olduğunu kabul etmemiz gerektiğini düşünüyor. Bunun Simon'ın neden olduğu hasarın doğrudan bir sonucu olduğuna inanıyor. Terk edilme, ihmal ve istismar bir insanı bu hale getirebilir."

"O fahişeden bir çocuğu olduğuna ve bunu kimseye söylemediğine inanamıyorum." Audrey'nin ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor. "Senin İrlanda'da olduğun o yaz ne kadar stresli olduğunu hatırlıyorum ama bunu seni geri alma kaygısına bağlıyorum." Dillon'a sempatik bir bakış fırlatıyor. Kocam birasını yudumluyor, kanepenin koluna , bitkin görünüyor. Ve bunu anlıyorum. Duygusal açıdan yorucu bir gün oldu.

Alex, "Onu taciz ettiğini biliyordum," diye itiraf ediyor ve hepimiz bakışlarımızı ona doğru çeviriyoruz.

"Otur ve bize bildiğin her şeyi anlat," diye buyuran Audrey, kocasını reddetmemesi için uyarıcı bir bakış atar.

"Pek bir şey bilmiyorum." Alex, Audrey'nin yanındaki kanepeye çöktü. "Ama Saffron'un peşini bırakmadığını, sürekli aradığını ve evine geldiğini söyledi ve bana Carson Park'ın senin ve onun için uzaklaştırma emri çıkartmaya çalıştığını anlattı. Basının öğrenmemesi için gizlice yapılması gerekiyordu ve senin de bilmeni istemiyordu." Utanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Bunca zamandır onunla bir ilişkisi var mıydı Alex?" Reeve'in en iyi arkadaşına bakıyorum. "Onunla birden fazla kez yattı mı?" Lori'nin inandıklarından ya da Saffron'un tek bir geceden hamile kalmış olabileceğinden şüphe ettiğimden değil. Yumurtlama dönemindeyse ve korunmadılarsa, bu tamamen mümkün. Şüphe ettiğim şey Saffron'un ona gerçeği söyleyip söylemediği. Ve Reeve'in gizlediği tek şeyin Bodhi'nin varlığı olup olmadığı.

"Hayır." Başını şiddetle sallar. "Kesinlikle hayır. Ondan nefret ediyordu Vivien. Aranıza girmesine izin vermesinden nefret ediyordu." Ben şarabımı yudumlarken o birasından bir yudum alıyor. "Başından beri onunla mükemmel bir şekilde oynadı. Arkadaş canlısıydı, seni tanımak istiyordu, ikinizin bu kadar yakın olmasının ve büyük planlar yapmasının ne kadar harika olduğunu anlatıyordu. Onun egosunu okşadı, ne kadar yetenekli olduğunu ve bir yerlere geleceğini söyledi."

"Ve bu saçmalığa kandı mı?" Dillon kuşkulu görünüyor ve ses çıkarıyor.

"Boyundan büyük işlere kalkıştı, Dillon. Viv olmadan mücadele ediyordu. Viv her zaman ona destek olmuştu ve daha önce ondan hiç ayrı kalmamıştı. Sorumluluğun ağırlığı altında boğuluyordu. Her zaman o hıyar Simon'a kendini kanıtlamaya çalışıyordu ve Vivien'e de tek başına yapabileceğini ve ona bakabileceğini kanıtlamak istiyordu." Alex bana baktı. "Bu yüzden annenin yardımını reddetti. Her şeyi kendi başına yaptığını söyleyebilmek istedi."

"Ama geri tepti çünkü o sürtük pençelerini ona sapladı," diye ekliyor Audrey.

"Kız kardeş gibi davranıyor, erkek arkadaşı hakkında konuşuyor, Reeve'e cinsel ilgi göstermiyordu ama yavaş yavaş şüphe tohumları ekiyor, giderek daha flörtöz ve alıngan oluyordu. Bu noktada, Viv'le aranız gerilmişti ve Reeve ciddi şekilde stresli ve depresyondaydı. İşte o zaman Viv onu iyice manipüle etmeye başladı. Etrafı, setlerde uyuşturucu kullanmanın ve birbirlerini becermenin normal bir şeymiş gibi görünmesini sağlayan yaşlı aktörlerle çevriliydi."

"Ve benden onu sadece Noel'de öptüğüne ve Meksika'da onunla seks yaptığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Size sadece bana ne söylediğini anlatabilirim, hepsi bu." Bir eliyle çenesini . "Bu arada, tüm bunları bana olaydan sonra anlattı. Hatırlarsanız, Boston'a ilk taşındığımda onu pek görmemiştim."

"Hatırlıyorum."

"Keşke o zaman bana güvenmiş olsaydı. İşaretleri deşifre edebilir ve onu kız hakkında uyabilirdim."

"Ve sadece o durumlarda onunla birlikte olduğundan emin misin?" Soruyorum çünkü akıl sağlığım için bilmem gerekiyor.

"Yüzde yüz, Viv. Onu birçok kez baştan çıkarmaya çalıştı ama adam onu geri püskürttü."

"Artık buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve buna odaklanmak istemiyorum. Bu beni sadece huysuzlaştırır." Uzanıp Alex'in elini sıkıyorum. "Sadece senin de bunu bir sır olarak saklamadığını bilmem gerekiyordu."

"Öyle düşündüğünüz için incindim ama sizi anlıyorum."

"Ne yapacaksın?" Audrey soruyor, bakışları aramızda gidip geliyor. "İşte milyon dolarlık soru bu," diyor Dillon ve bakışlarımızı değiştiriyoruz. "Onun olduğunu bile bile onu edebilir miyim bilmiyorum. Ama o Reeve'in et ve kan." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Cenaze töreninde, Reeve'in geride fiziksel bir parçasının kalmamasının ne kadar üzücü olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Onun DNA'sını taşıyan bir oğlu ya da kızı yoktu. Şimdi var ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum." Dillon'ın elini kendi elime alarak kanepeye uzandım. "Ve bu sadece benim kararım değil. Bu birlikte karar vermemiz gereken bir şey ve ailemiz için en iyisi bu olmalı."

Bir hafta geçiyor ve içinde bulunduğumuz durumdan başka bir şey düşünmek zor. Lori aradı, gelip ziyaret etmek isteyip istemediğimizi sordu. Onunla tanışmamızın yardımcı olabileceğini düşünüyor. Bunun mantıklı olduğuna katılıyorum ama çocukla tanıştıktan sonra bunu yapamayacağımıza karar verirse onu nasıl bırakacağız? Onunla tanışmak her şeyi daha da gerçek kılacak.

Easton'ı okula bıraktıktan sonra eve döndüğünde Dillon bana "Bir karar vermemiz gerekiyor," dedi. "Kendimize işkence ediyoruz ve daireler çizip duruyoruz."

Ellerimi nane çayı bardağımın etrafında kenetleyerek pencereye doğru dönüyorum. Audrey ile yaptığım telefon görüşmesinden çıktığımdan beri pencereden dışarı bakıyorum. "Biliyorum." Zaman Lori'nin sahip olmadığı bir şey ve eğer bunu yapamayacaksak, alternatif düzenlemeler yapılabilmesi için bunu bilmeyi hak ediyor.

"Dışarıda konuşalım." Dillon yaklaşıyor ve ben çayımın kalanını içip bardağı tezgâha bırakıyorum. Eğilip beni öpüyor. "Seni seviyorum."

Kollarımı boynuna doladım. "Ben de seni seviyorum." Onu usulca öpüyorum ve kaşlarımızı birleştirip birkaç dakika birbirimize sarılıyoruz, ikimiz de yaklaşan konuşmamızın büyüklüğünü anlıyoruz - geçen hafta yaptığımız pek çok konuşmanın doruk noktası. Kendi aramızda konuştuk, Jamie, Ash ve her iki ebeveyn setiyle de konuştuk. Kayınvalidem evlat edinmenin ödülleri ve zorlukları hakkında konuştu ve farklı bir bakış açısı sundu.

Dillon elimi tutuyor ve beni anıt bahçesine götürüyor. Bankta otururken kalbim çelişkili duygularla dolup taşıyor.

Dillon ağaca çivilediği ahşap bakarak, "Sen bir pislüksin," diye bağıyor. Üzerinde Reeve ve Lainey'nin isimleri yazıyor. "Bunu oğluna nasıl yaparsın? Vivien ve Easton'a? Bize?" Elim tuttu. "Şimdi, parçaları toplayan biz kaldık" Orta parmağını gökyüzüne doğru kaldırdı. "Umarım bunu görüyorsundur, seni bencil pislük."

Gülmemeliyim, çünkü bunun mizahi bir yanı yok, ama kıkırdamadan edemiyorum. Sırtını ovuyorum. "Daha iyi misin?"

"Birazcık." Sırıttıyor.

"Dün gece bir şey hatırladım," diyorum ona. "Dün gece arabada tartışırken Reeve benim için nasıl fedakârlıklar yaptığından bahsetti. O zaman anlamamıştım ama bunu kastettiğini biliyorum. O anda verdiği karardan pişmanlık duymuş olmalı, Dillon." Elim kaldırıp sarı saç dalgalarını alnından uzaklaştırıyorum. "Kendini ihanete uğramış hissetmiş olmalı. Böyle hissederek öldüğünü düşünmekten nefret ediyorum."

"O seni korurken öldü, Vivien. Hayattaki tek amacı buydu. Seni güvende tutmak aklındaki son şeydi. Seni severken öldü. Bundan emin olabilirsiniz."

"Sıkıcı bir hayat isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama gerçekten istiyorum." Onun muhteşem mavi gözlerine bakıyorum. "Bunu istemek çok mu fazla?"

"Hayat asla sıkıcı değildir, orası kesin." Burnumu çimdikliyor, elini tokatlayarak uzaklaştırdığımda sırtıyor.

"Ne yapmak istiyorsun?" Soruyorum ve sırtışı kayboluyor.

Elimi ağzına götürüyor ve dudaklarını tenime yerleştirdiğinde kolumda lezzetli titremeler oluşuyor. "Onu evlat edinmek istiyorum Vivien. Ona normal bir hayat şansı vermek istiyorum. Çocukların kardeş olmasını istiyorum."

Gülümsemem genişliyor. "Bunu ben de istiyorum."

Yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Bunu yapmaktan çok korkuyorum ama hayır da diyemiyorum." Ağzımın içini çiğniyorum. "Sen eve gelmeden önce Audrey'le konuştum. O ve Alex onu almayı teklif ettiler."

Gözleri kocaman açıldı. "Vay . Bu büyük bir taahhüt."

"Reeve'i seviyorlardı ve ikisi de Bodhi'nin sisteme girmesini ya da yabancılar tarafından evlat edinilmesini istemiyorlardı."

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı, şüphesiz, en iyi arkadaşım nazik önerisini yaptığında benim gibi düşündü.

"Bu onlar için çok cömert bir davranış, ancak bunu yapmalarına izin veremeyiz."

"Katılıyorum." Başımı omzuna yasladım. "Bodhi bize ait. O Reeve'in eti ve kanı. Ona sırtımı dönemem ve bunu sadece Reeve'in de böyle isteyeceğini bildiğim için yapmıyorum. Ben de bunu istiyorum." Başımı kaldırıp kocamın gözlerinin içine bakıyorum. "Reeve bu küçük çocuğun içinde yaşıyor. Eğer Reeve'in küçük bir parçasını yanımda taşıyabilirsem, Bodhi'yi kucağıma alıp ona sarılacağım." Ne demek istediğimi anladığından ve onu incitmediğimden emin olmak için gözlerini dikkatle inceliyorum.

Ayağa kalkıyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim, benim için de öyle. Reeve'i tanıma fırsatını kaçırdım ama şimdi onun oğluna bakıp sevebileceğim." Beni kollarına alıyor ve ben de isteyerek gidiyorum. "Doğu'ya ne zaman söylemeliyiz?"

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bence okuldan eve döndüğünde ona söylemeliyiz."

"Bekleyip Bodhi'yi önce kendimiz mi ziyaret etmeliyiz?"

"Hiç sanmıyorum. Ya hepimiz varız ya da yokuz. Onu ziyaret sadece bir formalite olmalı çünkü karar verildi. Bize hemen ısınmazsa ya da davranışsal sorunları veya uyum sorunları varmış gibi görünürse hayır diyemeyiz. Tüm bunlar muhtemelen olağan şeylerdir ve onu ailemize kabul ederek, iyi ve kötü günlerinde onu sevmeyi kabul etmiş oluruz."

"Sizi çok seviyorum Bayan O'Donoghue."

"Ben de sana bebeğim." Gergin bir heyecan damlası boğazımda fokurdarken yanağına gürültülü bir öpücük konduruyorum. "Bunu yapıyoruz. Bunu gerçekten yapıyoruz."

"Evet. Öyleyiz." Bana sıkıca sarıldı. "Bu şimdiden doğru hissettiriyor." Çenesini başımın üstüne koyuyor.

". Gerçekten ."

"Hadi o zaman. Lori'yi arayalım ve ona iyi haberi verelim."

"Sence hediyesini beğenecek mi?" Vivien arka koltuktan inmesine yardım ederken Easton sordu. Lori ve Bodhi'nin iki katlı konforlu aile evinin hemen önüne park ettim. İlk bakışta, ön taraftaki geniş bahçe biraz büyümüştü ve tüm çiçek tarhlarının düzenlenmesi gerekiyordu. Daha yakından incelendiğinde, yakın zamana kadar birinin bahçeyle sevgiyle ilgilendiği anlaşıyor.

"Eminim çok sevecektir," diye onu rahatlatıyor. "Süper kahramanları kim sevmez ki, haksız mıyım?" Kaşlarını sallıyor, her ne kadar sinir küpü olsa da Easton'ın iyiliği için ses tonunu neşeli tutuyor.

Ben de tam olarak Bay Soğukkanlı, Sakin ve Toparlanmış .

Birkaç gün önce Lori ile konuştuğumuzdan beri Bodhi ile tanışmak için can atıyorum, ancak hepimiz çocuklara gerçeği söylemeye ve bunu sindirmeleri için onlara birkaç gün vermeye karar verdik. Bunu mümkün olduğunca açık ve dürüst bir şekilde yapmanın önemli olduğunu düşünüyoruz. Bodhi artık biyolojik ailesinin kim olduğunu ve bizim kim olduğumuzu biliyor. Easton, Bodhi'nin kuzeni olduğunun ve kardeşi olacağının farkında.

Eminim Bodhi'nin de olduğu gibi onun da tonlarca sorusu vardı ve biz de onu gerçekliğin sert yönlerinden korurken bu soruları doğru bir şekilde yanıtlamak için elimizden geleni yaptık. Ne kadarını anladığından emin değilim, çünkü yeni bir kardeşi olduğu haberi onu çok heyecanlandırdı. Easton son zamanlarda Tanrı'ya, Reeve'e ve Lainey'e kendisine bir kız ya da erkek kardeş vermesi için dua ediyordu, bu yüzden zamanlama mükemmel sayılır.

"Bodhi'nin annesi Lori hakkında sana söylediklerimizi unutma," diyor Vivien, Easton'ın gömleğini düzeltirken.

Annesine bakarken gözlerini bolca kırıştırıyor. "Hasta olması üzücü ama bizimle yaşayacağı için mutluyum, böylece kardeşimin ona bakmasına yardımcı olabilirim."

Lori'nin de onayıyla alt kattaki boş odalarımızdan birini bakımevine dönüştürmeye karar verdik ve ona bakacak tam bir sağlık ekibi tutma sürecindeyiz. Bu süreci hızlandırmak zorunda olmamız ideal değil, ancak sağlığı hızla kötüleşiyor ve bunu mümkün olan en kısa sürede halletmemiz gerekiyor.

Vivien ve ben Carson Park ile görüştük ve o da evrak işlerini tamamlıyor. Lori ölmeden önce evlat edinme evraklarını tamamlamalıyız ki Saffron'un ona talip olmasını engelleyelim. Hiç şüphem yok ki

Eğer ne planladığımızı bilseydi, sırf Viv'e inat olsun diye velayeti almaya çalışırdı.

Vivien elini göğsünün üzerine koyuyor, bana bakarken sesli bir şekilde yutkunuyor. Arabayı kilitledim ve onun yanına yürüdüm. "Çok nazıksın East." Elimi saçlarının üzerine koyuyorum, saçlarını bozmamaya ve karımın gazabına uğramamaya dikkat ediyorum. Ona en güzel kıyafetlerinden birini giydirmiş ve saçlarını şekillendirmişti. Renkleri uyumlu olmadığı için çoraplarını bile değiştirtti. Kraliçeyle tanıştığımıza yemin edebilirsin.

"Artık içeri girebilir miyiz?" Bir o yana bir bu yana zıplıyor ve heyecandan neredeyse tüyleri diken diken oluyor.

Kolumu Vivien'e doluyorum ve elimi East'in omzuna koyuyorum. "Elbette yapabiliriz. Hadi gidelim."

"Rahatla, tatlım." Kapının önünde durup Lori'nin açmasını beklerken Vivien'in şakağına bir öpücük konduruyorum. Karımın sinirden titrediğini hissedebiliyorum. "Her şey yoluna girecek."

Kapı açıldığında daha zayıf bir Lori ve arkasından bacağına yapışmış siyah saçlı küçük bir çocuk ortaya çıkıyor.

"Merhaba. Ben Easton Lancaster, bunlar da annem ve babam Dillon." East elini uzatarak ona kocaman bir sırtış attı.

Lori gülümseyerek onun elini sıkar. "Seninle tanışmak bir zevk, Easton. Gelmeni büyük bir heyecanla bekliyorduk."

"Sen benim kardeşim misin?" Easton, Lori'nin etrafından Bodhi'nin saklandığı yere bakarak sorar.

Yavaşça annesinin korumasından çıkıyor. Vivien nefesini zorlukla tutuyor ve ben de kolumu beline doluyorum. Bunun bir hayalete bakmak gibi olduğunu biliyorum. Bodhi'nin Reeve'in tıpatıp aynısı olduğunu bilecek kadar Reeve'in çocukluk fotoğraflarını gördüm. Aynı kahverengi saçlara ve aynı mavi gözlere sahip. Onda Saffron'dan hiçbir şey görmüyorum ve anında rahatlıyorum. Serseri annesine benzerlik gösterirse Vivien'in zorlanacağından biraz endişeliydim ama o tamamen Reeve.

"Neden içeri gelmiyorsun?" Lori, Bodhi hâlâ ona tutunurken kenara çekiliyor. "Keklerimiz ve limonatamız var."

"Çikolatalı kekiniz var mı?" Easton koridorda yürüyor. "Onlar benim favorim."

Lori ışıldıyor. "Çikolatalı kekler Bodhi'nin de favorisi. Öyle değil mi aşkım?" Onun başını okşuyor ve o da utangaç bir şekilde başını sallıyor.

"En sevdiğin süper kahraman kim?" East, müstakbel kardeşinin önüne geçip hediyeyi ona doğru iterek soruyor. "Benimki Demir Adam. Geçen Cadılar Bayramı'nda onun gibi giyinmişim ve babam evinde büyük bir parti vermişti."

Okuldan arkadaşlarım geldi ve harikaydı. Babam Kaptan Amerika olarak giyinmişti, annem de Wonder Woman'dı ama babam onun Kara Dul olmasını istedi çünkü bu kostüm o kadar schmexy değildi ve başka hiçbir erkeğin onun kadını gözetlemeyeceği anlamına geliyordu."

"Aman Tanrım." Vivien bana soğukkanlılıkla beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor.

"Dostum, bunun bizim küçük sırrımız olması gerekiyordu." Bodhi bana bakarken gülümsüyorum.

"Ama Bodhi benim kardeşim. Kardeşimden sır saklayamam." Easton kolunu Bodhi'ninkinin içinden geçirir. "Hediyeni aç. Avengers Assemble. Süper kahramanlık oynamak ister misin?"

"Kapkekler ve süper kahramanlar. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diyor Vivien biraz çömelerek. Bodhi'ye gülümsüyor ve duygularıyla savaştığı belli oluyor. "Merhaba Bodhi. Ben Vivien. Easton'ın annesiyim. Seninle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum."

"Merhaba." Ona bakarken yanakları kızarıyor. "Hediye için teşekkür ederim." "Bir şey değil. Umarım beğenirsin."

"Bu benim babam Dillon," diyor küçük motormouth, elimi tutmak için geri uzanırken.

"Hey, Bodhi," diye ve beşlik çakmak için elimi kaldırdım.

Ağzı açık kalıyor ve bana bakarken gözleri büyüyor. "Sen bir müzik grubundasın!" diye heyecanlı bir sesle haykırıyor. Lori'ye bakıyor. "Onu televizyonda gördüm! Hatırla!"

"Babam dünyanın gelmiş geçmiş en iyi şarkıcısı ve en iyi gitaristi," diyor East. "Ve babamız Reeve gelmiş geçmiş en iyi aktör. Evde onun filmleri var. Bizimle yaşadığında onları izleyebiliriz."

Zavallı Bodhi biraz bunalmış görünüyor.

Vivien omzunu Lori'ye doğru kaldırarak, "Koridordan çıkalım," diyor. Lori kapının çerçevesine tutunmuş, ayakları üzerinde biraz sallanıyor gibi görünüyor.

Vivien kapıyı arkamdan kapatırken Lori'ye kolumu uzatıyorum. "Bana yaslan."

Ana yaşam alanına giriyoruz ve rahat kanepeler, renkli yıpranmış desenli bir halı ve duvarda Bodhi'nin tonlarca resmiyle iyi yaşanmış görünen geniş bir açık alan. Odanın ortasında paketlenmiş bir oyuncak kutusu açık ve çocuklar bir kek yedikten sonra oraya yöneliyorlar. Vivien çocuklar için iki plastik bardağa limonata koyarken ben de Lori'nin bir koltuğa oturmasına yardım ediyorum. "Kahve yapmalıyım." Lori ayağa kalkmak için hamle yaptı.

,"" diyor Vivien. "Ben biraz yapacağım."

"Mutfak şurada." Lori kemerli bir geçidi işaret ederken yüzünü buruşturuyor. Sandalyede rahat etmeye çalışırken yüzüne acı yayılıyor.

"Doktorlar ağrın için bir şey vermediler mi?" Vivien odadan çıktığında sordum.

"Ağrı kesici ilaçlarım var ama beni sersemletiyor ve sürekli uyuyakalıyorum. Burada sadece ikimiz varız ve Bodhi'yle ilgilenmek için uyanık olmam gerekiyor."

"Senin için bir oda hazırlayana kadar birkaç hafta bekleyeceğimizi biliyorum ama bence bir an önce yanımıza taşınmalısın."

"Bilmiyorum." Bodhi ve Easton'ın yerde süper kahraman figürleriyle oynadıkları yere bakıyor. "Tüm bunlar Bodhi için büyük bir şok oldu. Her zamankinden daha sessiz."

"Bu sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyor. En azından bizim evimizde ilaçlarını alabilir ve onunla ilgilenildiğini bilerek biraz uyuyabilirsin. Hizmetçimiz Charlotte harika bir aşçıdır ve tüm yemeklerinizi o yapar. Bu sizin üzerinizdeki yükü kaldıracak ve oğlunuzla daha fazla vakit geçirmenizi sağlayacak."

"Peki ya okul?"

"Easton'ın okulunda Bodhi için bir yer var," diyor Vivien, içinde birkaç fincan, cezve, süt ve şeker bulunan bir tepsiyle odaya girerken.

"Bunu şimdiden ayarladın mı?" Lori şok olmuş görünüyor.

"Kararı verdikten sonra planlarımızı uygulamaya başladık," diye onaylıyor eşim, Lori için bir fincana kahve doldurup ona uzatırken. "Dillon, Bodhi için Easton'ınki gibi bir yatak yaptı ve biz de onun odasına ekledik. Çocukların aynı odada kalmasının yardımcı olabileceğini düşündük. Gerçi çok fazla yerimiz var ve isterseniz kendi odasına çıkabilir ya da sizinle kalabilir."

Viv bir kahve uzatıyor ve yanımdaki kanepeye oturuyor.

"Anne, bak Bodhi bana ne almış!" Easton elinde bir Hot Wheels setiyle koşarak geliyor.

"Harika. Lori'ye teşekkür ettin mi?"

"Teşekkür ederim, Lori." Easton eğilip onun yanağını öpüyor. "Bunu çok seviyorum."

"Bodhi senin için seçti."

"Kardeşim iyi bir seçim yaptı." Bodhi'nin yanına koşar ve yere çöker.

"Kendine çok güvenen küçük bir çocuk," diyor Lori. "Bence Bodhi'nin kabuğundan çıkmasına yardımcı olacak."

"Reeve çocukken çok sessizdi," diyor Vivien kahvesini yudumlarken. "Sonra sekiz ya da dokuz yaşına geldi ve sanki birden sesini buldu."

"Haberini nasıl karşıladı?" Lori'ye soruyorum, Bodhi'nin Easton'ın söylediği bir şeye gülümsemesini izliyorum.

"Bir kuzeni olduğunu duyunca mutlu oldu ama babasıyla hiç tanışmadığı için üzüldü."

"Ona Saffron hakkında ne söyledin?" Vivien sorar.

"Ona hasta olduğunu ve ona bakamayacağını söyledim ve onu sevmek için çaresizdim, bu yüzden onu evlat edindim ve benimle ve Travis'le yaşamaya geldi."

"Travis evrakları imzaladı," diye onaylıyor Vivien. "Carson bu sabah arayıp tüm ebeveynlik haklarından yasal olarak feragat ettiğini teyit etti."

"Ondan öğreniyorum. Beni terk etmesi bir şeydi ama Bodhi'yi bırakıp gitmesi bambaşka bir şeydi. Sadece üç yaşındaydı, yani şimdi onu zar zor hatırlıyor bile." Dudaklarını büzüyor. "Buna karşı çıkmadığına sevindim. En azından işleri biraz daha kolaylaştırıyor."

"Vivien." Bodhi boğazını temizliyor, yanaklarında iki kırmızı leke ve elleri arkasında Viv'in önünde duruyor. Lori'ye bakıyor ve o da gülümseyerek başıyla onu cesaretlendiriyor. "Bu senin için." Arkasından bir gül çıkarır - lavanta gülü - ve Vivien'e uzatır.

Elini ondan alırken eli titriyor ama ona gülümserken soğukkanlılığını koruyor. "Çok teşekkür ederim Bodhi. Bu çok güzel." Yüzü kızarıyor ve Easton'a katılmak için geri dönmeden önce annesine bakıyor.

Vivien şok içinde çiçeğe bakarken kolumu omzuna atıyorum. Viv Lori'ye baktı. "Reeve'in bana lavanta gülleri verdiğini nereden biliyor?"

Lori'nin gözleri büyür. "Öyle mi?" Viv başını sallar.

"Şey, lanetleneceğim." Lori'nin ağzında bir gülümseme belirir. "Ben hevesli bir bahçıvanım ve arka bahçede birkaç kırmızı gül fidanım var. Bodhi siz gelmeden hemen önce orada oynuyordu ve çok garip bir şeydi ama o gül çalılardan birinin ortasındaydı. Uzun süre ona baktı ve sonra bana onu sana verip veremeyeceğini sordu." Gözündeki bir damla yaşı siler. "Sanırım Reeve ona göz kulak oluyor. Hepimizi kolluyor ve bu onun onayladığını söyleme şekli."

"Bu daha ne kadar sürecek?" Carson Park'a sandalyemde arkama yaslanıp adama hırlamamak için kendimi zor tutarak soruyorum. Bu hıyardan hiçbir zaman aşırı hoşlanmadım ama Bodhi'yi bildiğini ve Reeve öldükten sonra da bunu sır olarak saklamaya devam ettiğini öğrendiğimizden beri ona ayıracak hiç vaktim yok. Evlat edinme sürecini yönetmek için onu kullanmamızın tek nedeni, en başından beri işin içinde olması ve süreci hızlandırmaya yardımcı olması gereken evraklara sahip olması.

"Elimden geldiğince hızlı ilerliyorum, Dillon, ancak çok fazla bürokrasi ve uyulması gereken çok fazla prosedür var. Bu önlemler

ve biz işin kolayına kaçamayız."

"Zamanımız tükeniyor," diyor Vivien. "Lori bir hafta bile dayanamayabilir. Lori ölmeden önce bu işi sonuçlandıramazsak Saffron'un Bodhi için bir oyun oynamasından endişe ediyorum."

Lori ve Bodhi evimize taşınalı dört hafta oldu ve Bodhi'nin sağlığı giderek kötüleşiyor. Artık yataktan çıkamıyor ve yirmi dört-yedi saat onu izleyen bir sağlık ekibimiz var. Bodhi giderek daha da içine kapanıyor. Küçük adam için zor bir durum.

Easton yardım ediyor. Hem de çok. Aralarında anında bir bağ oluştu ve Bodhi üzgün hissettiğinde Easton onu nasıl her zaman biliyor. Bodhi, Vivien ve benim yanımda temkinli davranıyor ama asla kaba ya da saygısız değil. Çok terbiyeli bir çocuk.

"Endişelenmemeye çalışın. Dillon Bodhi'nin amcası, Easton da kuzeni. Siz Reeve'in dul eşisiniz. Ona bakacak imkanlara ve evlat edinen annesinin desteğine sahipsiniz. Aile değerlendirme sürecini geçtiniz. Saffron Roberts oğluyla hiç temas kurmadı ve doğum sırasında haklarından feragat etti. Bir şeyler yapmaya çalışsa bile velayeti alabileceğinden şüpheliyim. Porno sektöründe çalışıyor ve uyuşturucu bağımlısı olduğu biliniyor."

"Ne kadar manipülatif ve kurnaz olduğunu bilmiyorsun," diyorum, bir topuğumu masaya vuruyorum çünkü bunun sik kafalıyı kızdıracağını biliyorum.

"Ya da benden ne kadar nefret ettiğini," diye ekliyor Vivien.

Masasındaki telefon çalarken Carson gözlerini ayağıma diyor. Toplantı masasından kalkıp telefonu açıyor, karşı taraftakini dinliyor ve başını sallıyor. Başını kaldırıyor, yüzünde şok ifadesi belirirken bakışları Viv ile benim aramda gidip geliyor. Aramayı sonlandırıp masaya döndüğünde ayağımı yere atıp sandalyemde daha dik oturuyorum.

"Sadece bir parça iyi haber aldık." Avuçlarını önümüzde duran masaya . "Arayan polisle temasta olan bir arkadaşımды. Henüz kamuoyu tarafından bilinmiyor ama Saffron Roberts dün gece aşırı dozdan ölmüş. İki saat önce resmi olarak öldüğü açıklandı."

Lori, Şükran Günü'nden üç gün önce ve Bodhi'nin yasal evlat edinen ebeveynleri olmamızdan iki gün sonra vefat etti. Bodhi teselli edilemez durumdaydı ve onun acısına tanıklık etmek çok zordu. Vivien ve Easton'ın yaşadıklarını onun da yaşamasını izlemek çok zordu ama bunu atlatmasını sağladık.

Dördümüz Lori için anma bahçesine ek bir bank inşa ettik ve ben de Lainey ve Reeve için olanın yanına bir plaket çaktım. Projemiz

yeni eve götürülmesini sağlamak için yöneticiye kesin talimatlar verildi. Ağacı nasıl söküp yeniden dikecekleri konusunda hiçbir fikrim yok ama bunu için ona yeterince para ödüyoruz. Kuşulu bir göl istediğimizi söylediğimde kahkahayı bastı - ta ki ciddi olduğumu anlayana kadar ve sonra neredeyse bayılıyordu.

Yeni aile evimizdeki çalışmalar iyi ilerliyor ve yaz sonuna kadar evde olmayı umuyoruz çünkü ailemize yeni bir üye katılıyor. Vivien Sevgililer Günü'nde hamile olduğu haberiyle bana sürpriz yaptı ve Kasım ayı başında bir kızımız olacak.

Bodhi'ye söylemek konusunda endişeliydik, bunun onu daha da huzursuz edeceğinden endişe ediyorduk, ancak bir şey varsa, yardımcı oldu. O da bir terapist gidiyor. Easton'ın kederiyle başa çıkmasına yardımcı olan aynı kadın ve yavaş yavaş ona açılıyor. Vivien ya da ben seanslara katılıyoruz, böylece duygularıyla başa çıkarken ona destek olacak tanıdık biri oluyor.

Easton yeni bebek için çok heyecanlıydı ve bu heyecanı ağabeyine de sirayet etti, bu da onun kederinden uzaklaşmasına yardımcı oldu. Her gece Vivien'in genişleyen karnına şarkı söylüyoruz, bu onun çok hoşuna gidiyor. Hamileliği hızla ilerliyor ve dört ay sonra küçük kızımızla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

"Küçük canavarlar nerede?" İşten eve geldiğimde mutfığa girip soruyorum. Avrupa turnemizi süresiz olarak erteledik, bunun yerine yeni müziğe odaklanmayı tercih ettik. Hâlâ evimdeki kayıt stüdyosunu kullanıyoruz ama bu albümü tamamladıktan sonra stüdyoyu genişleteceğim. Gelecek yıl kontratımız sona erdiğinde kendi plak şirketimizi kurmaya karar verdik ve evimi üs olarak kullanacağız. Amaca uygun hale getirmek için bir mimara planlar hazırlatıyoruz.

"Ağaç evin dışında," diyor Vivien burnunu çekerek. Pencerenin önünde durmuş, sırtı bana dönük bir şekilde bahçeye bakıyor.

Arkasına geçip kollarımı şiş karnının etrafında dolaştırıyorum. "Neyin var tatlım?" Son zamanlarda duygusal anlar yaşadı ve biliyorum ki Lainey'i hatırlıyor ve her şeyin yoluna gireceği konusunda endişeleniyor. Onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum ama güzel kızımızı kucağına alana kadar tam olarak rahatlayamayacağını biliyorum.

"Hiçbir şey," diyor, neredeyse hıçkırıklara boğuluyor. Kollarımda dönüyor, bulanık gözlerinin ardından bana gülümsüyor. "Bunlar mutluluk gözyaşları," diye ekliyor endişemi görünce.

"Emin misin?" Onu usulca öpüyorum.

"Bodhi bana Vivien Anne derdi." Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Bu dünyadaki en muhteşem duyguydu. Çok mutluyum."

"O seni seviyor, Hollywood. Tıpkı hepimizin sevdiği gibi." Dudaklarına tatlı bir öpücük daha konduruyorum ki bu son zamanlarda ağzını yiyip bitirmemle büyük bir tezat oluşturuyor. Hamile Vivien çok azgın ve her fırsatta tavşanlar gibi sevişiyoruz. Aklımda sürekli seks var ve istesem de karıma ya da hayatıma daha fazla aşık olamazdım.

"Onu çok seviyorum," diyor. "Sevmeyeceğimden endişe ettiğime inanamıyorum. İhtiyacımız olduğunu fark etmediğimiz eksik parça o."

"Ve kızımız en tepedeki kiraz olacak." Muhteşem yüzünü yukarı kaldırıyorum, ona hayranlıkla bakıyorum, her geçen gün onu daha çok sevdiğime şaşıyorum. "Dünyamı tamamladığın için teşekkür ederim Vivien. Seni sevmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

EPILOG

VIVIEN - ŞİMDİ

T Şirketin etkinlik için kiraladığı beş yıldızlı lüks otelde after-party tüm hızıyla devam ediyor ve salon iyi dilekte bulunanlar, aileler, arkadaşlar ve sektörün önde gelenleriyle dolu. Herkesin hayatımızın en yürek parçalayıcı ve mahrem anlarından bazılarını incelediğini bilerek salonda oturmak acı verici olsa da filmimizle gurur duyuyorum.

Ama katartık de hissettiriyor. Artık herkes gerçeği biliyor. İyi, kötü ve çirkini ve bununla ne yapmak istediklerine kendileri karar verebilirler.

"Günün kadını için," diyor Ash, yanımda belirip bana bir kadeh şampanya ikram ederek.

Başımı sallıyorum ve elimi kaldırıyorum. "Çekimserim. Az önce içtiğim bardak doğrudan kafama gitti. Bütün hafta neredeyse hiç yemek yemediğim için böyle oldu."

"Birinin yerine geçerek yaşamam gerekiyor," diye suratını asıyor ve elini büyüyen karnının üzerinde gezdiriyor. "Acele et ve buraya gel, küçük canavar, böylece annen alkollü bir içki içebilir!"

Baldızıma gülümsüyorum çünkü şaka yaptığını biliyorum. Ash hamile olmaya bayılıyor ve kesinlikle ışıltı ışıltı parlıyor. Gebe kalmaları biraz zaman aldı ama hamileliği şu ana kadar sorunsuz geçti. İkisi de çok heyecanlı ve ben de onlar adına çok heyecanlıyım. Yeni yeğenlerimle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye araya giriyor Audrey. Elindeki şampanya bardağını boşaltıp arkamızdaki yüksek masaya bırakıyor ve Ash'in elinden yeni bardağı alıyor.

"Hâlâ emzirdiğini sanıyordum," diyor Ash.

"Hayır. Emily şu anda mama alıyor ve bu gece besleme sırası Alex'te olduğu için bu anne doyasıya parti yapıyor!" Audrey ilk çocuklarını dört ay önce dünyaya getirdi ve Ash'in de üç ay sonra doğum yapması bekleniyor. Kızımız Fleur Belle Lancaster-O'Donoghue şu anda yirmi bir aylık ve babasının gözbebeği. Kızımın Emily ve yeni küçük kuzeniyle hazır bir arkadaşına sahip olmasını seviyorum ve onun üzerine titreyen iki ağabeyi var.

Ash, "Filmin bu kadar iyi karşılanması sizi rahatlatmış olmalı," diyor.

"Öyleyim ve bunun gerçek bir aile meselesi olmasını seviyorum." Senaryoyu ben yazdım. Filmi Studio 27 yaptı. Dillon ve ben baş yapımcıydık, annem de

kendisi, babam yönetti ve Collateral Damage özellikle film müzikleri için bir dizi yeni şarkı kaydetti.

Easton birkaç sahnede Reeve'i canlandırdı ve filmin o bölümlerinde gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Bodhi'ye genç Reeve rolünü paylaşmak isteyip istemediğini sormuştuk ama o Easton'a göre daha içine kapanık biri ve bu düşünce karşısında beti benzi attı.

Ash, omzunun üzerinden erkeklerin sohbet ettiği yere , "Bu onu daha özel kılıyor," diye onaylıyor.

Başımı çeviriyorum ve Dillon'ın parlak mavi gözleri gözlerime kilitleniyor. "Seni seviyorum." dedi.

Takım elbisesinin içinde ne kadar seksi görüldüğüne hayran kalarak ona bir öpücük konduruyorum. Beyaz sarı saçları alnının üzerinde dalgalanıyor ve Ocak ayında otuz yaşına bastığına kimse inanmıyor. İnanılmaz derecede muhteşem ve ona her baktığımda Dublin'de tanıştığım ve bana çekincelerimi bir kenara gerçekten yaşamayı öğreten o genç adamı hatırlıyorum.

"Dünyadan Vivien'a." Ash ellerini yüzümün önünde salladıktan sonra diliyle kardeşini dürtüyor. "Siz ikiniz sürekli birbirinize sersem sersem bakıyorsunuz. İğrenç derecede sevimli."

"Aşkımız için çok mücadele ettik. Onu ya da aşkımızı asla hafife almak istemiyorum." Her iki aşkımla olan hayatımı ekranda izledikten sonra özellikle duygusal hissediyorum. "Bu geceyi kusmadan atlattığım için rahatladım," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Dillon sana bütün hafta çok kötü olduğumu söyleyecektir. Doğru şeyi yapıp yapmadığım konusunda endişelenmekten ne uyuyabildim ne de yemek yiyebildim."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Audrey şampanyasını su gibi içiyor. "Sende ciddi bir kadın cesareti var dostum. Tüm dünyanın görmesi için kalbimi ve hayatımı açabilir emin değilim."

"Kolay olmadı ve bütün hafta boyunca yanlış karar verdiğim için panikledim. Hem aşklarına hem de çocuklarına karşı doğru olanı yapma sorumluluğum var ve son dakika şüpheleriyle boğuştum."

Dillon bütün hafta boyunca beni sürekli ikna etmeye çalıştı. O benim kayam ve biliyorum ki onun desteği ve izni olmadan bunu yapamazdım. Konuyu ilk açtığımda emin değildi, ta ki kitabımı okuyana kadar ve sonra bana bunu yapmam gerektiğini söyledi.

"Bu tamamen doğal. Ben de olsam aynısını yapardım." Ash bana hızlıca sarıldı.

"Kırmızı halıda bir yaprak gibi titriyordum ve o kadınlar suçlamalarını savurduklarında beni geçmişe götürdü. Sanki Reeve daha yeni ölmüştü ve göğsümdeki baskıyı yeniden hissettim."

"Bu srtklerin cesaretine inanamıyorum. Her Şeyin geride kaldığını sanıyordum," diyor Ash.

"Bu filmi yapmayı seçtiğimde neye bulaştığımı biliyordum. Kt olduğu kadar iyi anıları da canlandıracağını biliyordum ve delileri bir araya getireceğini de biliyordum. Bu da sadece bir başlangıç."

"Pişman ?" Audrey soruyor.

Bunu düşünmeme gerek yok. "Hayır. Yıllar boyunca yanlış olan çok Şey söylendi ve ben bunu düzeltmek istedim, buna *ihtiyacım vardı*. Bunu asla anlamayacak, muhtemelen bundan sonra benden daha fazla nefret edecek insanlar olacağını biliyorum ama bunu onlar için yapmadım. Kendim için yaptım. Dillon için. Reeve için. Ama en önemlisi, çocuklar için yaptım. Umarım Easton ve Bodhi büyüdülerinde her iki babalarını da nasıl sevdiğimi anlarlar. Sonsuza dek internette kalacak olan çarpık versiyonu değil, gerçek hikayeyi bilmelerini istiyorum."

Bodhi'yi evlat edindikten sonra, doğum belgesinin değiştirilmesi için ilgili evrakları doldurduk. Lori her zaman Bodhi'nin annesi olacak ve biz de onun anısını yaşatmak ve onu asla unutmamasını sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz, ancak biyolojik ebeveynleri Reeve ve Saffron'du ve birkaç nedenden ötürü bunun resmi olarak belgelenmesi gerekiyordu. Bunlardan biri de Dillon'ın Lancaster mirasının yarısını Bodhi'ye aktarabilmesi.

Aynı zamanda Easton' doğum belgesini Dillon'ı babası olarak gösterecek şekilde değiştirdik.

O zaman konusunda bir ikilem yaşadık. Yaptığımız değişikliklerle Bodhi Lancaster, Easton ise O'Donoghue oldu. Ancak Reeve hala Easton'ın diğer babası ve bunu ondan asla almayacağımıza söz verdik. Bodhi ve Easton her açıdan kardeşler ve farklı soyadlarına sahip olmalarını istemedik. Ayrıca, Dillon'ın ABD vatandaşlığı da aynı dönemde ilan edildi ve doğum belgesi artık Felicia Lancaster ve Simon Lancaster'ı biyolojik ebeveynleri olarak onaylıyor. Teknik olarak, yasaların gözünde, Dillon bir Lancaster. Bu da demek oluyor ki ben de hala bir Lancaster'ım.

Benim için çözüm basitti: Lancaster-O'Donoghue. Ama Simon Lancaster'ın ona yaptıklarından dolayı Dillon için bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordum. Ancak kocam hemen kabul ederek beni şaşırttı. Onun için de karar basitti. İkimizin de doğru olduğunu düşündüğü Şeyi yapmak için kendi duygularını bir kenara bırakacak kadar oğullarımızı seviyor. Ayrıca, Lancaster ismi Reeve ve Felicia'yı hatırlamanın bir yolu ve hiçbirimiz onları unutmak istemiyoruz.

Artık hepimiz Lancaster-O'Donoghue'yuz ve bu doğru hissettiriyor. Bu haber çıktığında basın ve nefret edenler bayram etti ama hepsi kıcımlı öpebilir.

"Uh-oh." Ash omzunun üzerinden baktı ve ben döndüm.

Dillon parmağını Deke Rawlings'in yüzüne doğru uzatıyor ve burnuna yumruk atmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor. Deke Stüdyo 27'nin güvenlik şefi ve bu geceki galanın güvenliğinden de o sorumluydu. Sonuçta, o kadınların ağdan kaçıp zaten yeterince zor olacak bir gecede beni taciz edebilmeleri onun suçu. Dillon'ın üzerindeki şeritleri yırtmasına şaşırmadım. Sadece babamın katılmamasına şaşırdım.

Ailem buralarda bir yerde, tüm İrlandalı ailemizle birlikte. Conor bile varlığıyla bizi onurlandırdı ve bir eş getirdi. Ro evlendiği için Collateral Damage'ın kalan tek bekar üyesi o

Ronan, Las Vegas'ta geçirdiği bir hafta sonundan döndüğünde, country müzik sahnesinin gelecek vaat eden isimlerinden Shania Webster ile evlenerek tüm aileyi şoke etti. Görünüşe göre, ilk görüşte aşkmış. Ayrılmalarının ne kadar süreceğine dair iddiaya girmişlerdi ama aradan yedi ay geçti ve birbirlerine her zamankinden daha çok aşık görünüyorlar.

Ronan için mutluyum.

Eski sevgilisi Clodagh ile kızı Emer'e erişim konusunda yaşadığı çileden sonra hayatında sevgiyi hak ediyor. Dillon ile araları yine iyi ama eskisi kadar yakın değiller, bu da beni biraz üzüyor.

"Bence oraya gitmelisin," diyor Audrey, beni iç monologumdan çekip çıkararak. "Dillon cinayet işlemek üzere gibi görünüyor."

Kocam şimdi Deke'in ceketini avuçlamış ve onu duvara doğru itiyor. İçeri girmeye hazırlanan birkaç güvenlik görevlisi görüyorum, ben de durumu yatıştırmak için onlara doğru yürüyorum.

Stüdyo 27'deki Lancaster hisselerinin geçici bekçisi olarak, dostane ilişkilerin devam etmesini sağlamam gerekiyor. Reeve'in vasiyetine göre, Stüdyo 27'deki yüzde kırklık hisse on sekiz yaşına geldiğinde Bodhi'ye geçecek. Bu yüzden filmimizin yapımcılığını şirkete vermek mantıklı geldi. Analistlerin beklediği kadar kârlı, Bodhi'nin yatırımının değerini önemli ölçüde .

Yani iki taraf da kazanıyor.

"Dillon." Elimi kocamın koluna koyuyorum. "Bunun ne yeri ne de zamanı." Bunun nasıl olduğuna dair bir soruşturma talep etmek niyetindeyim ama bu geceye bir leke sürülmesini istemiyorum.

"Sorumluluğu üstlenmeyi ve kabul etmeyi öğren," diye homurdanan Dillon, onu serbest bırakırken adama ters ters bakıyor. "Ve eğer karımı bir daha böyle bir duruma sokarsan, önce yumruk atar sonra soru sorarım."

"Nasıl olduğunu öğreneceğim ve bir daha olmamasını sağlayacağım." Deke bana dönerken bir eliyle smokin ceketinin önünü düzeltiyor. "I

üzdüğüm için özür dilerim, Vivien."

"Bunu gelecek hafta tartışırız," diye cevap veriyorum.

Stüdyoda kontrol hissesine sahip değilim ve yönetim kurulunda da değilim, ancak Studio 27'nin şu anki başkanı James'e beceriksiz Rawlings'i göndermesi için güçlü bir şekilde tavsiyede bulunacağım. James beni dinliyor ve özel bir çocuk elçisi rolü üstlenmeme izin verdiğinde çok heyecanlandım. Bu, sektör içinde daha resmi bir sıfatla sunmaya çalıştığım bir şey.

Reeve'in yaşadıklarını gördükten ve çocuk ve genç oyuncuların üzerindeki stres ve baskıları daha yakından tanıdıktan sonra, oyunculuk yapan çocuklar için daha iyi bir çalışma ortamı yaratılmasına yardımcı istiyorum. Ayrıca Studio 27 hisseleri Bodhi'ye geçtiğinde ona sadece kârlı değil, aynı zamanda aile değerlerini yücelten yüksek standartları belirleyen ve sürdüren bir yapım şirketi ve çocuk oyuncuların gereksiz sorumluluk, stres veya akran baskısı olmadan geliştiği besleyici bir ortam miras kalmasını sağlamak istiyorum.

Film endüstrisinde çocukların korunması benim çok tutkulu olduğum bir konu ve Dillon ile Reeve'in adına bir şirket kurma konusunu konuştum. Her stüdyonun uyması gereken bir dizi yönergeye sahip bir tür yönetim veya düzenleyici kurum. Bu şu anda sadece bir fikir ama bir noktada keşfetmek ve geliştirmek için yatırım yaptığım bir şey.

Rawlings, Dillon'ın sırtına sapladığı hançerleri hissederek uzaklaşıyor.

"O pisliğe katlanamıyorum," diye öfkelenildi Dillon.

"Sanırım odadaki herkes bunu görebiliyor ve bence bu his karşılıklı." Dudaklarım seğiriyor. Dillon son bir haftadır Rawlings'in ensesinde soluyor, alınan tüm güvenlik önlemlerini öğrenmek istiyordu. Deke zor durumda bırakılmaktan ya da kendisine meydan okunmasından hoşlanan bir adam değil, bu yüzden durmadan kafa tokuşturuyorlar. "Gel benimle dans et." Elini tutuyorum ve şarkı değişip yavaş bir parça çalmaya başladığında onu dans pistine götürüyorum.

Kollarımı kocamın boynuna doluyorum, o da beni kendine çekip avuçlarını kalçalarımaya yerleştiriyor.

"Çocuklar iyi mi?"

Başımı salladım. "Az önce Charlotte'la konuştum. Hepsi mışıl mışıl uyuyor. Çocuklar East'in odasında."

Birbirimize ve yumuşak, boğucu ritme senkronize olarak hareket ederken Dillon kıkırdıyor. "Her zaman birlikte uyudukları halde neden onlara ayrı yatak odaları verdiğimizizi bilmiyorum."

"Her birinin kendi alanı olması önemliydi ama bu kadar yakın olmalarını seviyorum. Onları bir arada görmek kalbimi ısıtıyor." Yeni evimize taşındığımızda

Hollywood Hills'teki evimizde çocuklar için bitişik odalar yaptırdık, ancak her iki odaya da ikiz yatak koyduk çünkü birlikte kalmayı seviyorlar. Şimdi odalar arasında gidip geliyorlar, bu da onları mutlu ediyor ve asıl önemli olan da bu.

"Evet. Ben de." Dillon gülümsüyor. "Bazen onlara baktığımda, Reeve ve ben birlikte nasıl olurdu diye hayal ediyorum." Bodhi ile Easton arasında sadece altı ay var ve birbirlerine o kadar benziyorlar ki ikiz sanılabilirler.

Yüzünü bir hüznün perdesi örtüyor ve ben de bunu kalbimin derinliklerinde hissediyorum. "Ben de bazen aynı şekilde düşünüyorum." Yüzünü okşuyorum. "İyi misin?" Tiyatrodan ayrıldığımızdan beri kocamla ilk kez yalnız konuşma fırsatı buluyorum. Herkes bizden bir parça istedi ve bu çok yorucu oldu. Bu geceyi bitirip eve, çocuklarımın yanına dönmeye hazırım.

"Bunu sana benim sormam gerekirdi." Eğildi ve beni usulca öptü. "Seyircilerle birlikte izlemek kolay olmamıştır, biliyorum."

"Değildi ama bunu yaptığımıza memnunum. Umarım Bodhi hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra Reeve'e düşman olan insanlar şimdi onu biraz daha iyi anlarlar. İnsanların onun kötü bir insan olmadığını görmelerini istiyorum. İnsanların onun yaptıklarının sevgiden kaynaklandığını bilmelerini istiyorum. Yanlış yönlendirilmiş ve hatalı olabilir ama hepimizin bir şekilde olduğu gibi o da trajik bir şekilde kusurluydu. Umarım insanlar terk edilmenin ve ihmal edilmenin yol açabileceği hasarı görürler. Hayatı boyunca sevgi ve kabul görmeyi arzuladı ve bu onun gerçekliğini çarpıttı."

"Benimkini de burktu." Dillon bizi dans dolaştırıyor, müzik eşliğinde sallıyor.

"Oldu ama sen bunun üstesinden geldin çünkü seni doğru yolda tutmaya yardımcı olacak sevgi dolu bir ailen vardı ve daha bilinçliydin. İşler sarpa sardığında benim ve Easton'ın yanında olmak için yapman gerekeni yaptın. Sorumluluklarını kabul ettin ve Reeve'in yapmadığı bir şekilde onlara tamamen sahip çıktın."

"Çocukluğunuzu ekranda görmek son birkaç şeyi bir perspektife oturtmama yardımcı oldu."

"Ne şekilde?"

"Başından beri ne dediğini anlıyorum. O senin bir parçandı, aynı şekilde sen de onun bir parçasıydın. O sahneleri sadece okumak yerine izlemek her şeyi gerçekten canlandırdı. Şimdi daha iyi anlıyorum. Birbirinizi nasıl sevmeye başladığınızı ve onun size nasıl bu kadar güvendiğini anlıyorum."

"Burada ay ışığında olmayı seviyorum," diyorum taş bankta Dillon'ın yanına sokularak. Başımı yukarı eğiyorum. "Şu yıldızlara bak."

"Bir göl ve kuğularla çok daha romantik olurdu." Ses tonundaki somurtmayı duyuyorum ayın ve anıt bahçesinin etrafına yerleştirilmiş loş gece ışıklarının aydınlatması altında yüzündeki ifadeyi görüyorum.

Çenemi omzuna yaslayarak, "Çocuklar büyüdüğünde kuğularımız olacak," diye onu rahatlatıyorum. Kuğulu göl planlarımızdan vazgeçmeye karar verdik çünkü küçük çocuklarınız varken kuğuya sahip olmak pek tavsiye edilen bir şey değil. Dillon bu fikre çok takılmıştı, bu yüzden biraz hassas bir nokta.

Ellerimizi birleştirirken gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Onu hala etrafında hissediyor musun?"

Dillon'a Reeve'in hala benimle olduğunu nasıl hissettiğimi anlattım ve onun varlığını hissettiğim durumları açıkladım. İlk tanıştığımız gün Bodhi ve gül konusunda ikimiz de hala şoktayız. Bazı insanların ölümden sonraki yaşama, ruhlara ya da sevdiklerimizin öldükten sonra bize baktıklarına inanmadıklarını biliyorum ama bunun Reeve'in işi olmadığına beni ikna edebilecek hiçbir şey söylenemez. "Uzun zamandır değil." Ona daha da sokuluyorum. "Ne kadar mutlu olduğumu gördüğünü ve artık o güvenceye ya da teselliye ihtiyacım olmadığını bildiğini düşünmek istiyorum."

"Eminim bu onu da mutlu ediyordur. İki oğlunun her zaman istediği gibi hayatının aşkıyla birlikte olduğunu bilmek."

"Ve seninle." Yüzünü ellerimin arasına alıp onu tutkuyla öpüyorum. "Reeve'bana güveneceği biri varsa, o da sensin." Ellerimi kucağıma indiriyorum ve parmaklarımı Dillon'ın kollarının arasından geçiriyorum.

"Onu hiç tanıyamadığım için her zaman üzgün olacağım."

"Onu her zaman özleyeceğim ama böyle olması gerekiyordu, Dillon. Artık buna gerçekten inanıyorum." Filmin galasına hazırlandığımız son birkaç hafta boyunca bu konu üzerinde çok düşündüm. Reeve ve Lainey'i neden kaybetmek zorunda kaldığımı anlamıyorum ama bunun önceden takdir edilmiş olduğuna inanıyorum. Birçok açıdan bu beni çok kızdırıyor ama başka açılardan da bunu kabullenmeme yardımcı oluyor. "Sanırım Reeve'i sevmek kaderimde varmış çünkü onun kadere çoktan belirlenmiş. Bizimle birlikte olduğu kısa süre boyunca aşkıma deneyimleyebildiği için mutluyum. Babalığı ve her zaman arzuladığı türden bir aileyi deneyimleyebildiği için."

"Ben de sana sahip olduğu için mutluyum." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Dostum, bu sözleri söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bencil olamam. Hayatımın geri kalanını seni, Easton'ı, Bodhi'yi ve Fleur'u severek geçirecekken olmaz."

"Kalbinde bir kişi için daha yer olduğunu düşünüyor musun?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Doğruldu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yine hamileyim," diye ağızımdan kaçırıyorum, haberi daha fazla içimde tutamıyorum. "Bu sabah bir test yaptım ve sonra emin olmak için bir tane daha yaptım."

Ellerini karnıma koyuyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Bir çocuk daha. Evet!" Gözleri katıksız bir mutlulukla parlıyor. "Teşekkür ederim, tatlım." Yüzümü dikkatle inceliyor. "İyi hissediyor musun?"

"Yorgun olmam dışında iyiyim ama o da büyük ihtimalle bütün hafta iyi uyuyamadığımdan kaynaklanıyor."

"Yatağa gitmeliyiz ama önce sana sarılmam gerek." Beni kollarının arasına alıyor, bana sıkıca sarılırken saçlarıma sert öpücükler konduruyor. Onun kucağında olmanın güvenliğini ve tanıdıklığını severek ona karşı eriyorum. Eğer kötü bir gün geçiriyorsam, her şeyi yeniden yoluna koymak için tek ihtiyacım olan Dillon'ın bana sarılması. "Teşekkür ederim, Vivien Grace. Yaşadığımız bu hayat için teşekkür ederim. Bunu asla hafife almıyorum. Umarım bunu biliyordur."

"Biliyorum," diyorum esnemeye karşı koyarak. "Ben de öyle. Seninle ve çocuklarımızla geçirdiğim her güne değer veriyorum."

Dillon ayağa kalkıyor ve beni de yanına çekiyor. "Yatma vakti. Yorucu bir gün oldu."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Kolu sırtıma dolanırken başımı omzuna yaslıyorum.

Uzaklaşırken, birdenbire hafif bir esinti belirliyor, etrafımda dönüyor, saçlarımin tellerini oynatıyor. Bahçemizin bu bölümünde hiç olmamasına rağmen lavanta güllerinin güçlü, tatlı kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor. Görünmez parmaklar yanağımda geziniyor ve onun burada olduğunu anlıyorum. Gözlerimde yaşlar birikiyor ama bunlar mutluluk gözyaşları çünkü kalbimde ve ruhumda bunun Reeve'in bana her zaman benimle olacağını söyleme şekli olduğunu biliyorum.

Aşkılarım arasında asla bir rekabet olmadı.

Reeve ve Dillon'ı tüm kalbimle sevdim ve bu sonsuza kadar ikisine ait olacak.

Kaderlerinde her zaman benim olmak vardı ve günlerimin geri kalanını ikisinin de benimle olduğunu bilerek güven içinde yaşayacağım.

İlk aşkım.

Ve benim sonsuza dek aşkım.

Benden başka bir duygusal, endişeli yeni yetişkin romanı okumak ister misiniz?

[Sonsuza Kadar Değiştiğinde](#), [Avrılmaz](#), [Sadece Sen](#) ya da [Hayatta](#) Kalmak'a göz atın

Amber Springs. Bir örnek okumak için sayfayı çevirin. Tümünü **Kindle 'ta okumak ücretsizdirUnlimited**.

Ya da *Rydeville Elite* serisine göz atıp Cam ve Abby'yi kendiniz ! **Kindle Unlimited'ta okumak ücretsiz**. Birinci kitap olan *Cruel Intentions*'a göz atın veya üçleme kutu setini indirinkeşfedebilirsiniz**buradan**.

Düeti diğer okuyucularla tartışmak istiyorsanız spoiler grubuna katılın: www.facebook.com/groups/allofmeduet/

Ücretsiz bir e-kitap almak ve yeni çıkan kitaplardan ve satışlardan ilk siz haberdar olmak için bültenime abone olun. **Buraya** tıklayın veya bu bağlantıyı tarayıcınıza kopyalayın: <http://eepurl.com/dl4l5v>

****Tüm mağazada 22 numara****
#1 Numaralı Yeni Yetişkin ve Üniversite
Romantizm Bestseller'ı

Gabby

Geriye dönüp baktığımda, işaretleri görmeliydim. Belki de görmüştüm ama bilinçaltımda onları görmezden gelmeyi seçmiştim.

Dylan'la ilk tanıştığım on yaşımdan beri onun sonsuza dek benim erkeğim olduğunu biliyordum. O zamanlar hissettiklerimi kelimelere dökemiyordum, ama yıllar ilerledikçe bunun ne olduğunu anlamaya başladım - içten gelen derin bir aşk. Çok az insanın tecrübe edebileceği türden bir aşk.

Dylan benim en iyi arkadaşımdan, çocukluk aşkımdan, sevgilimden çok daha fazlasıydı. O benim ruh eşimdi. Sonsuza dek birlikte olmak için aynı bütünden yontulmuştuk.

O değişene kadar.

Ve artık yeterince iyi olmadığımı inanıyordum.

Ta ki beni tamamen paramparça edene kadar, sanki varlığım sona ermiş gibi hissettim.

Ve daha önce hiç böyle kalp kırıcı bir acı yaşamamıştım.

Ta ki bana ikinci kez seviye atlatana ve gerçekten ölmek isteyene kadar.

Ama güçlü kalmalıydım çünkü kaderin bu acımasız cilvesinde yalnız değildim.

Gökyüzüne bakıyorum, yıldızlara yalvarıyorum, birinin bana ne yapmam gerektiğini söylemesi için yalvarıyorum çünkü bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Sonsuzluğum değiştiğinde bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ve merak etmeden duramıyorum.

Daha önce onu itmiş olsaydım, bu bizi kurtarmaya yeter miydi? Yoksa

kader çoktan sonsuza dek değişmemize mi karar vermişti?

Bir örnek okumak için sayfayı çevirin.

Kindle Unlimited'ta okumak ücretsiz.

E-kitap, ciltsiz kitap ve sesli kitap formatlarında mevcuttur.

SONSUZA DEK DEĞİŞTİĞİNDE - ÖRNEK

Birinci Bölüm

Altı ay önce-üniversitede ikinci sınıfın başlangıcı

"Bir grup daha sonra kardeşlik partisine gideceğiz. Gelmek ister misiniz?" Cuma günü günün son dersinden sonra binadan çıkarken Myndi soruyor.

"Davetiniz için teşekkürler ama benim zaten planlarım var."

Bana bilerek gülümsüyor, yeşil gözleri parıltıyor. "Tahmin edeyim mi? Bastığın yere tapan, seksi, zengin, teknoloji meraklısı bir inekle mi?"

Sırıtiyorum. "Evet. Bu bizim dördüncü yıl dönümümüz, Dylan da bunu kutlamak için beni yemeğe çıkarıyor."

"Çok romantik biri. Kendine kesinlikle iyi bir tane bulmuşsun Gabby."

"Biliyorum. Aradığım kişiyi bulduğum için çok şanslıyım. Daha önce hiç hayatım."

Parmaklarını ağzına sokarak öğürür gibi bir ses çıkarıyor. Öğleden sonra güneşi saçlarındaki kızıl tonları parlatarak doğal güzelliğini ortaya çıkarıyor. Myndi'nin samimi kişiliği ve rahat tavırları mükemmel paketi . Travis onu aldattığı için tam bir aptaldı. Ama bu kesinlikle onun kaybı.

Ve en iyi arkadaşım birkaç hafta önce yaz tatilinden kampüse döndüğümüzden beri hiç teklif almadı.

"Çok mu sevimsiz?" Bunu söylerken hâlâ sıırıtiyorum. Bugünkü iyi ruh halimi hiçbir şey bozamaz. Prof Brown'ın bize verdiği devasa ödev bile.

"Kesinlikle, ama bunu sahiplen kızım ve gurur duy! Dylan yüzyılın avı ve eğer sen benim evrendeki en iyi arkadaşım olmasaydın, kıskanabilirdim."

Kampüste yürürken kolumu onunkine doluyorum. Muhteşem güneş ışığı üzerimize vuruyor ve hayatta olmak iyi hissettiriyor. "Senin beyaz atlı prensin dışarıda, sahiplenilmeyi bekliyor." Travis'in aradığım kişi olabileceğini düşünmüştüm ama yaptığı pisliklerden sonra yanıldığım çok açık. "Travis'in seni o sürtükle aldattığına hâlâ inanamıyorum. Geçen yıl çok sadıktı."

En iyi arkadaşım omuz silkiyor ama gözlerinde parıldayan incinmişlik ışıltısını gizleyemiyor. "Ben de öyle, ama sanırım onu tanımadım. Yaptığı her şey

Bana söyledikleri düpedüz yalandı."

"Gelecek hafta için bir kızlar gecesi planlayalım," diye önerdim. "Sadece sen ve ben. Akşam yemeği yiyip sinemaya gidebiliriz ya da benim evimde takılabiliriz. Dylan'ı o gece için dışarı atarım."

Myndi ve ben birinci sınıfın ilk haftasında tanıştık ve o zamandan beri birbirimize çok bağlıyız. İkimiz de hemşirelik okuyoruz, bu yüzden her günü birlikte geçiriyoruz ve geçen yıl Travis'le çıkmaya başladığında, çifte randevular düzenli bir olay haline geldi.

Travis ve Dylan yakındılar, ta ki Travis yaz boyunca akla hayale gelmeyecek bir şey yapıp Myndi onu kapı dışarı edene kadar. Şimdi, Dylan Travis'in telefonlarına çıkmıyor ve ben onun arkadaşına olan sadakatine hayranım-sanki uzun süreli erkek arkadaşına ve çocukluk aşkıma tapmak için daha fazla nedene ihtiyacım varmış gibi.

"Bu harika olurdu ama Dylan'ı kendi dairesinden kovmak istemiyorum. Onu yatak odasına kapatırız ve oturma odasına el koyarız." "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Tiz bir ıslık kulak zarımı deliyor ve ismim söylendiğinde başımı kaldırıyorum. Kardeşim Ryan sokağın karşısından el sallıyor. Koşu kıyafetlerini giymiş ve alnına yapışmış saçlarına bakılırsa günlük koşusunun dönüş rotasında olduğunu tahmin ediyorum. Yüzünde belli bir ifadeyle koşarak yolun karşısına geçiyor. Sayamayacağım kadar çok gördüğüm bir bakış.

"İyi akşamlar hanımlar," diyor, arkadaşına baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıırken beni görmezden geliyor. Çok yavaşça, dudaklarını yalayarak ve kaslı kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturarak vücudunun uzunluğunu inceliyor. Myndi'nin göğsü gözle görülür bir şekilde kabarıyor ve bu tren enkazının gerçekleşmesini durdurma zamanının geldiğini biliyorum.

Ryan'ın koluna yumruk attım. Sertçe.

"Ow!" Kolunu ovuşturarak bana kaşlarını çattı. "Bu da neydi böyle?" "Şu adi 'gel beni becer' bakışlarını bırak. Myndi benim en iyi arkadaşım.

Bu da onun senin gibilere kapalı olduğu anlamına gelir." Ne demek istediğimi anlatmak için parmağımı onun sert göğsüne sokuyorum. Ve bu ilk kez yaptığım bir uyarı değil. Geçen yıldan beri onun peşinde. İlişkisi olan herhangi bir kıza asla hamle yapmamasına rağmen, Myndi ve Travis artık olmadığına göre, onu altına almayı kendine görev edinmiş görünüyor.

Kardeşimi ne kadar sevsem ve ona gerçekten *hayran olsam* da, o tam bir erkek düşkünü ve kampüsün her yerinde kırık kalpler bırakıyor. Eğer niyetinin ciddi olduğunu ve Myndi'nin de buna ilgi duyduğunu düşünseydim, yollarına çıkmazdım ama onun incindiğini görmek istemiyorum. Ve işlerin garipleşmesini istemiyorum. Ryan, Slater ve ekibi son sınıfta olmalarına rağmen

ve Ryan Myndi'ye "kızlarından" biri gibi davranırsa, işler kesinlikle karıştırdı.

"En sevdiğim kız kardeşim olduğun için şanslısın," diye homurdanıyor ve parmağını itiyor.

Dudaklarımı büzüyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Ben senin *tek* kız kardeşinim." "Kesinlikle." Sırıttıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Myndi kötü bir ayrılık yaşadı ve ihtiyacı olan son şey Bay Tek Gecelik İlişki'nin ona asılması."

Elini göğsüne vurarak üzölmüş gibi yapıyor. "Beni öldürüyorsun, küçük kardeşim.

Ne kadar acımasız sözler."

"İnkâr etmeye çalışma bile. Kızlar tuvaletinin duvarında senin fetihlerinin bir listesi var." Ağzıma ekşi bir tat doluyor. "Ve bu asla görmek zorunda olduğum bir şey *değil*." Kampüsteki en seksi erkeklerin listesinin olduğunu ve her kızın yeteneklerini birden ona kadar derecelendirdiğini onaylamıyorum. Ya da o ve Slater'ın listenin tepesinde yer almaktan çok daha fazlasını yaptıklarını. Ugh. Bir kız kardeşin bunları bilmesine gerek yok.

Göğsünü şişiriyor ve dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Bayanlar sunduğum şeyi seviyorsa yapacak bir şey yok." Bize kendini beğenmiş bir sırıttış fırlatıyor. "Her şey James'in genlerinde var. Daha çocuk bezindeyken Woods'a bağlanmamış olsaydın bunu bilirdin."

Bu sefer göğsüne vuruyorum. "Dylan'la ilk çıkmaya başladığımızda on beş yaşındaydım. Göt herif."

"Woods senin savunmasız adamları dövmekten zevk aldığını biliyor mu?" Çenesini baş ve işaret parmakları arasında tutuyor. "Yoksa standart bu mu?"

Ellerimi yumruk yapıp düğömlüyorum, ona tekrar vurma isteğimi bastırmak için çok çalışıyorum. "Çok sinir bozucusun. Tanrıya şükür, bu senin buradaki son yılın."

Ani bir hareketle beni kafamdan yakaladı ve saçlarımı karıştırdı. "Kaba olma, Tornado. En sevdiğin kardeşini özleyeceğini biliyorsun."

Ryan bana Tornado demeye beş yaşındayken, etrafta koşturma, odalara bir kasırğa gibi girip çıkma eğilimimden sonra başladı. Her zaman bol miktarda huzursuz enerjiye sahip oldum ve bu yüzden beni nadiren hiçbir şey yapmadan uzanırken bulabilirsiniz. Aktif olmayı severim. Bunun tek istisnası uykudur. Yatağımı severim ve geç saatlere kadar uyumaktan keyif alırım, ancak bir kez kalkıp dışarı çıktığımda, her zaman hareket halindeyimdir.

Karnına doğru bir yumruk atıyorum ama bileğimi yakalıyor ve beni zahmetsizce kaldırıp omzunun üzerinden atıyor. Ailemin en küçüğü olmaktan nefret ediyorum.

Ve üç erkek kardeşimin de işlerine geldiğinde bunu kendi çıkarları için kullandıkları gerçeği.

"İndir beni Randy Ryan," diye bağıryorum, ellerimi yumruk yapıp sırtını yumrukluyorum. Ryan bu isimden nefret eder ve ben de onu kızdırmak için bu ismi kullanmayı severim. Lisedeki kızlar ona bu etiketi takmışlardı ve bu etiket yapışıp kalmıştı. Özellikle de Seksi Slater çok daha havalı olan lakabını yüzüne vurduğunda. Kardeşimin en iyi arkadaşı çocukken evimizin biriydi, bu yüzden yıllarca onların birbirlerini gaza getirmelerini dinledim. Slater, James'in vekili sayılır.

Özellikle de geçen yıl.

İçimi bir hüznün kaplıyor, ama Ryan popoma vurarak duygularımı raydan çıkarıyor ve beni tekrar o ana sürüklüyor. "Vurmak hiç hoş değil, Gabby. Annem ve babam küçük kızlarının Katie Taylor özentisi olduğunu fark etseler çok üzülürlerdi."

"Kızları becermek, onları kendine aşık etmek ve sonra onları görmezden gelmek de öyle, ama beni boşboğaz biri gibi millete koşarken görmüyorsun." Elinde agresif bir şekilde kıvraniyorum ve o da sonunda beni bırakarak rahatlıyor. Karnına tekrar yumruk atmak için hamle yapıyorum ama sadece dalga geçiyorum. Ellerini savunmak için kaldırdığında yüzünü tutup yanağına gürültülü bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, küçük ağabey."

Ben ailemizin en küçüğüyüm, Ryan da ağabeylerimin en küçüğü ve yaşça en yakın olan biziz, dolayısıyla doğal olarak en yakın bağı biz kurduk. Ben çocukken ona küçük ağabey derdim ve bu yıllar boyunca böyle kaldı.

Kolunu omzuma doluyor ve şakağımı öpüyor. "Ben de seni seviyorum, küçük kardeşim. Her zaman."

Myndi, "Siz ikiniz gerçekten delisiniz," diyor ve ses tonundaki eğlenceyi duyuyorum. "İkinizle aynı evde yaşarken nasıl hayatta kalabildiniz?"

"Çoğunlukla onları görmezden geldik," diyor arkamdan tanıdık, derin ve erkekse bir ses. Sarı saçlarımın düğümlü tellerini yüzümden geriye doğru tarıyorum ve sözde kardeşime sırtıyorum.

"N'aber birader?" Ryan, Slater'ı omzuna attığı yüksek sesli bir tokatla selamlıyor. "Bu geceki partiden önce antrenman yapmak için Lil Bob'a gidiyorum."

Gözlerim Slater'ın üzerinde geziniyor, sol kolundaki yeni dövme ve formda gömleğinin altında gergin duran dalgalı pazularını fark ediyorum. Slater spor yapmayı her zaman sevmiştir ama altı ay önce annesi vefat ettiğinden beri biraz takıntı haline getirmiş. Öğrencilerin "Lil Bob" adını verdikleri spor tesisinin demirbaşı. Sanırım bu onun başa çıkma mekanizmasının bir parçası ve ben asla

onu bu yüzden eleştirmek. Annesini düşünmek bile gözlerimi yaşartıyor, bu yüzden onun nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim.

Bakışlarımı fark edince kaşlarını kaldırıyor ve ben de beynime düşen ilk kelimeleri ağzımdan geçiriyorum. "Güzel saçlarını kesmişsin."

Dudaklarının bir köşesi kıvrılıyor. "Son tanıştığımızdan beri değil. Gözlem yeteneğin berbat, Belle."

Bana böyle seslenen tek kişi Slater. Küçükken *Güzel ve Çirkin*'e takıntılıydım ve Slater kütüphaneye girebilmek için Belle olmak istediğimi söyleyerek benimle dalga geçerdi. Ama sadece kısmen haklıydı. Belle olmayı hayal ediyordum, ama benim yaşımdaki herhangi bir genç kızdan farklı değildim ve *prens* için Belle istiyordum. Kitaplar için değil! Her neyse, isim aklımda kaldı ve Slater o zamandan beri bana Belle diyor. Ryan Tornado'yu tercih ediyor, annem tam adımı kullanmakta ısrar ediyor ve babam bana her zaman Buttercup diyor. Diğer herkes bana Gabby der. Dylan ve benim birbirimize taktığımız evcil hayvan isimleri var, ikimiz de ne olacağımızı tam olarak fark etmeden önce çocukken seçtiğimiz isimler.

Bazı kızlar bu kadar çok isimle anılmaktan nefret edebilir ama bu bana kendimi hep özel hissettirmiştir.

Dilimi çıkarıyorum ve Slater gülüyor.

Ryan kaşlarını çatarak, "Yemin ederim saç kesiminin artık kendine ait bir Twitter profili olmalı," diyor. "Slater Evans'ın saç kesimiyle ne kadar seksi olduğuna dair bir tweet daha görürsem kusacağım." Slate'in omzuna yumruk atıyor. "En azından bir kızın senin cazibene karşı bağışıklığı olduğunu bilmek güzel."

Myndi tüm bu ileri geri konuşmaları eğlenerek izliyor ve ben onun bir kova patlamış mısır çıkarıp şovu izlemek üzere yerleşmesini bekliyorum.

Parmak uçlarımda uzanarak elimi Slater'ın tıraşlı kafasında gezdiriyorum. "Vay canına, çok yumuşak." Bembeyaz ve dümdüz dişlerini sergileyerek bana göz kamaştırıcı bir sırıtış fırlatıyor. "Belki Dylan'ı senin izinden gitmesi için ikna edebilirim." Slater'ın gülümsemesi kayboluyor ve adem elması boğazında düğümleniyor.

"Dylan bu saç kesimiyle çok seksi görünürdü," diye katılıyor Myndi.

"Ben ," diyor Slater, gözlerini Ryan'a dikerek. "Evde görüşürüz." Bana ve Myndi'ye hızlıca el sallıyor. "Sonra görüşürüz."

"Partiye geliyor musun?" Ryan soruyor, bakışları ben ve Myndi arasında gidip geliyor.

"Orada olacağım," diye gülümseyerek onaylıyor ve bakışıyorlar. İçimden bir ses, ben müdahale etsem de etmesem de o tren enkazının gerçekleşeceğini söylüyor.

"Emin değilim. Dylan'ın akşam yemeğinden sonrası için bir planı var mı bilmiyorum."

Myndi sırıtıyor, belli ki aklı bağından gitmiş, Ryan da biraz kağlarını çatıyor. Sanırım kız kardeşinin seks yapması fikrinden o da benim kadar hoşlanmıyor.

onu ve onun kadın hayranlarını düşünerek.

Kolumu tekrar Myndi'ninkine dolamadan önce Ryan'ı yanağından öpüyorum. "Sana sonra mesaj atarım," diyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum. "İyi eğlenceler ve güvende kalın!" Myndi'yi neredeyse sürükleyerek götürmek zorunda kalıyorum, omzunun üzerinden Ryan'a son bir kez uzun uzun bakmasını yılgınlıkla izliyorum. "Ondan hoşlanıyorsun."

Gülümsemesi kayboluyor ve dudağının kenarını belirgin bir şekilde çiğniyor söyle.

"sorun değil," diye onu rahatlatmak için acele ediyorum. Hiçbir zaman anlamamıştım

Arkadaşınızın erkek kardeşiyle ya da tam tersiyle birlikte olma tabusu. Ortak bir DNA ya da kan bağı yok ki, kimin umurunda?

Sevdiğiniz kişiyi engeller olmadan sevmekte özgür olmalısınız.

"İkiniz de yetişkinsiniz ve istediğinizi yapabilirsiniz. Sadece incinmeni istemiyorum ve Ryan'ın erkek arkadaşına uygun olduğu söylenemez."

"Bunu biliyorum ve yeni bir erkek arkadaş aramıyorum. Bu yıl derslerime odaklanmak istiyorum ve erkekler sadece yoluma çıkacak, ama bu eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Vajinamın kullanılmadığı için buruşup ölmesini istemiyorum."

Sırıtiyorum. "Burada böyle bir şey asla olmaz ve sen de kendini doğru hissettiğin şeyi yapmalısın. Ben yargıdan arınmış bir bölgeyim ama bunun aramıza girmeyeceğine söz vermelisin. Ryan işleri berbat ederse, bunun arkadaşlığımızı etkilemesini istemiyorum çünkü sen benim için çok değerlisin."

Kolumu sıktı. "hiçbir şeyin girmesine asla izin vermem. Özellikle de zayıf cinsiyete."

İkimiz de kendi özel şakamıza kahkahalarla gülüyoruz ve kampüste yolumuza devam ederken umarım o haklıdır.

İkinci Bölüm

"Çok güzel görünüyorsun bebeğim," diyor Dylan, kutlama gecesi için hazır bir şekilde yatak odamızdan çıktığımda. Çok sevdiği siyah dantel elbisemi ve siyah ve altın rengi bantlı sandaletlerimi giymişim. Saçlarımı yumuşak dalgalar halinde kıvrımışım ve omuzlarıma kadar sarkıyor. Onun daha doğal bir görünümü tercih ettiğini bildiğim için makyajımı minimal tuttum. Ayrıca, aynanın karşısında uzun zaman geçirip süslenip püslenmeye üşeniyorum. Doğal halim bana çok yakışıyor.

"Ve cehennem kadar seksi," diye ekliyor, görevdeki bir adam gibi bana doğru yaklaşıyor.

Avuçlarımı önüme doğru kaldırarak geri çekiliyorum. "Zamanımız yok," diye itiraz ediyorum, sırtımı duvara yaslayıp kulağımın altındaki o hassas noktayı öpmek için eğildiğinde.

"Çabuk olacağım," diye mırıldanıyor, eli uyluğumun iç kısmına doğru kayarken boynum boyunca sıcak öpücükler bırakıyor.

"Son zamanlarda doyumsuzsun." On yedi yaşındayken birbirimizin kirazını patlattığımızdan beri sağlıklı bir seks hayatımız vardı, ancak Dylan son bir aydır seks takıntılı bir bağımlı gibi davranıyor ve ellerini kendine zor tutuyor.

Şikayetçi olduğumdan değil, anlıyorsunuzdur.

Başımı arkaya yatırarak boynuma daha fazla erişmesine izin veriyorum.

"Beni çok tahrik ediyorsun, Gabby. Sanki ne kadar uzun süre birlikte olursak, seni o kadar çok istiyorum."

İnek bir teknoloji ineği için, kelimelere özel bir yakınlığı olan ölümüne bir romantik olduğu kesin. Pürüzsüz yanaklarını avuçlayıp berrak ela gözlerine bakıyorum. "Seni seviyorum Dylan. Her geçen gün daha da çok."

Dudakları dudaklarımla birleşiyor ve başımı eğerek onu daha derinden öpüyorum, bu sırada altımda bir ağrı zonklamaya başlıyor. Dylan elbisemi belime kadar itiyor ve külotumun üzerinden beni kavırıyor. "Seni seviyorum Gamzeli ve sen benimsin. Tamamen benimsin. Şimdi ve sonsuza dek."

İkna edilmeye ihtiyacım yok.

Uzun zamandır, onun olduğumu biliyordum. Sadece onun olduğumu.

Külotumu kenara kaydırarak iki parmağını içime sokuyor, mükemmel noktayı vurmak için doğru açıyla kıvrıp büküyor. Dizlerinin üzerine çöküp külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken ve yüzünü kalçalarımın tepesine gömerken ellerim onun dağınık kahverengi saçlarını avuçluyor. Dylan beni yerken her şeyi kabul etmemi isteyebilir ve karşı koyacak gücüm kalmaz. O biliyor ki

Beni nasıl titreteceğini çok iyi biliyor ve bu kadar hevesli olmasına bayılıyorum.

Şişmiş sinir demetini emmeden ve sertçe emmeden önce yarığımı aşağı yukarı yalarken bacaklarımı daha geniş açıp inliyorum. Serbest bırakıldığımı haykırmam üç dakikamı alıyor, onun adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor.

Sonra içime giriyor, çılgınca itiyor, sonuna kadar itiyor ve her hassas sinir ucuna çarpıyor. Bu şekilde birleştığımızda hissettiğim muhteşem duyguya bayılıyorum. Sanki sadece beni çıldırtmak için yaratılmış gibi. Beni şehvet ve aşkla çılgına çevirmek için.

Bir bacağıma kalçasına doluyorum ve bana daha sert ve daha sert çarparken parmaklarını belimdeki ete gömüyor. Elbisemi bir omzumdan aşağı sürükleyerek sütyenimi kabaca indiriyor, başını eğiyor ve gergin meme ucumu sıcak, ıslak ağzına çekiyor. Onu daha sıkı kavriyorum, yaklaştığını hissettiğimde amım onun etrafında sıkılıp gevşiyor. Çıplak kıcımı kavriyor, yanaklarımı okşuyor, bir yandan da acımasızca içime giriyor, sahip olduğu her şeyle beni beceriyor.

Nefesim abartılı bir şekilde fışkırıyor ve ikinci bir doğru hızla ilerliyorum. Sonra Dylan adımı haykırıyor, sıcak içime boşaltıyor ve bu beni tekrar uçuşumun kenarına gönderiyor.

İkimiz de yüksekliğimizden inerken odadaki tek ses ortak nefes alışverişlerimiz. Dylan şefkatle bacağıma bırakıyor ve dikkatlice yere koyuyor. Sonra birkaç mendil alıp beni temizliyor ve dantelli tangamı yerden alıp tekrar giymeme yardım ediyor. Elbisemi düzeltiyorum, sütyenimi ve elbisemin omzunu düzeltiyorum.

Dylan eğilip usulca ağzını benimkine bastırıyor. "Mutlu yıldönümleri, Gamzeli."

Kollarımı boynuna doluyorum ve bana taktığı çocukluk lakabına gülümsüyorum. "Mutlu yıldönümleri, Çilli." Parmaklarımı burnundaki ve yanaklarındaki çillerin üzerinde gezdiriyorum.

Arkasına uzanarak arka cebinden uzun siyah bir kutu çıkardı. "Senin için." Göz temasını koruyarak bana uzatıyor. "Umarım beğenirsin. Kararsızlığım yüzünden satış görevlisini çıldırttım."

Şaşıarak kaşlarını çatıttım. Dylan tanıdığım en kararlı insanlardan biri. Ve büyük bir planlayıcı. Mağazayı ziyaret etmeden önce web sitelerini inceleyip ne istediğini seçmemiş olmasına şaşırdım. Ama son zamanlarda robotik projesiyle meşguldü ve biraz stresli ve dikkati dağınıktı.

Dudaklarını nazıkça gagalıyorum. "Benim için seçtiğin için beğeneceğim, ama zaten bana çiçek verdin ve beni yemeğe götürüyorsun, bu yüzden gerçekten

bana bir hediye almalısın."

Yanağımdan öpüyor. "En azından benimle param için birlikte olmadığını biliyorum," şaka yapıyor.

"Hayır. Bu dünyayı sarsan bir seks olurdu."

"Sadece vücudum için peşimde olduğunu biliyordum." Eliyle kendini işaret ediyor ve ben sırtışıma engel olamıyorum. Dylan zayıf ve güçlü, her santimini seviyorum ama bugünlerde kampüsteki pek çok erkeğin sahip olduğu kaslı görünümünden çok uzakta.

Ama onu dünyaya değişmem. Onunla ilgili her şeyi çok seviyorum.

"Ve senin parlak zekân. Bunu da unutma," diye mırıldanıyorum, parmağımı şakağına vurarak. Ve bu doğru. Dylan'ın zekası ve dahi beyni en büyük tahrik edici unsurlar.

"Beni merakta bırakma." Elimde hâlâ açılmamış duran kutuya doğru başını salladı. "Aç onu."

Kapağı kaldırıp açtığımda ağzımdan şok olmuş bir nefes sızıyor. "Tanrım, Dylan. Bu çok fazla." Parıltılı gerdanlık tarzı kolye oturma odasının ışıkları altında parıltıyor ve ısıltıyor. En küçük elmasın bile bir servete mal olabileceğini biliyorum, bu yüzden bu kolyedeki elmas ve yakutların büyüklüğü tam olarak ne kadar pahalı olduğunu gösteriyor.

"Ben iyiyim bunun için , ve ben seni şımartmak istedim." O bana her zaman kalbimi eriten ve külotumu ıslatan o meşhur orantısız sırtışını atıyor.

Saçımı bir tarafa tutarak boynuma dolamak için hareket ettiğinde dönüyorum. "Öyle olduğunu biliyorum ama beni sevdiğini kanıtlamak için abartılı hediyelere ihtiyacım yok."

Ve biz bunu yapmayacağız. Uzun zaman önce, paranın kafalarımız.

Dylan, on beş yaşındayken lisanslama uygulamasını Microsoft'a sattığından beri multimilyoner oldu, ancak servetiyle hiçbir zaman savurgan olmadı.

Biz UD'de okurken oturmamız için bu apartman dairesini satın alması ve annesini bizimkilerin mahallesindeki bir eve taşıması dışında, paraya para demesiyle tanınmıyor. Hâlâ babasının eski kamyonetini kullanıyor ve yeni, parlak bir SUV ya da gösterişli bir spor araba almak yerine her bozulduğunda tamir ettirmeyi tercih ediyor. Ve ben onu bu yüzden daha da çok seviyorum.

İşte bu yüzden bu beni şaşırttı. Ama nankör görünmek de istemiyorum.

Beni salondaki uzun aynaya doğru yönlendiriyor, ben aynadaki yansımama ağzım açık bakarken kollarını arkadan belime doluyor. Çenesini omzuma yaslayarak aynadaki gözlerimi yakalıyor ve bakışlarından yayılan sevgiyi yanlış anlamak mümkün değil. "Şimdi daha da çarpıcı görünüyorsun." Parmaklarımı zarif elmaslar ve yakutlar üzerinde gezdiriyorum, hayatımda bir kez olsun nutkum tutuluyor. Yanağıma nazık bir öpücük konduruyor. "Sen dünyayı hak ediyorsun Gamzeli ve ben de sana bunu vermeye niyetliyim."

Kucağında dönüyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Zaten yaptın, Dylan." Onun güzel ve etkileyici yüzüne bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Seninle geçirdiğim her gün bir lütuf ve armağan ve paylaştığımız bu hayatı seviyorum."

"Bize." Dylan kadehini benimkiyle tokuşturuyor ve ben de alkolsüz şampanyayı yudumlarken ona geniş bir gülümseme sunuyorum.

"Geleceğe." Tekrar kadeh kaldırıyoruz, sonra kadehlerimizi bırakıp masada el ele tutuşuyoruz ve birbirimize aşık aptallar gibi gülümsüyoruz. On beş yaşında duygularımızı itiraf edip arkadaşlığımızı yepyeni bir seviyeye taşıdığımızdan beri bu böyle.

O günden beri başka bir erkeğe bakmadım bile. Tek gördüğüm

Dylan.

Göreceğim tek şey.

"Annem Pazar günü akşam yemeğine gelmemizi istiyor," diyor garson kız tatlılarımızı getirirken. "Herhangi bir planımız yok, değil mi?"

Kaşığım ağzımın yarısına kadar gelmişken duraksıyorum ve biraz kaşlarımı çatıyorum. "Bizimkilere uğrayacağımıza söz vermiştik, hatırladın mı? Pazar günü Slate'in annesinin vefatının üzerinden tam altı ay geçti ve bir aile yemeği düzenliyorlar. O gün yalnız kalmasını istemiyorlar."

Kaşlarının arasındaki bir noktayı ovuşturuyor. "Kahretsın. Bunu unuttuğuma inanamıyorum."

"değil," diyorum çikolatalı fondanına dalarken. "Annemi arayıp başka bir yer eklemesini söyleyeceğim. Annene saat üçte gelmesini söyle."

Bir saat sonra vardığımızda kardeşlik evi tıklım tıklım doluydu. Hoparlörlerden müzik sesleri yükseliyor ve ana yaşam alanında canlı bir kalabalık dans ediyor. Arka bahçeden kahkahalar geliyor ve mutfaktan geçip dışarı çıkıyoruz. Dylan yolda birkaç kırmızı bardak kapıyor ve

Kalabalığın arasında tanıdık yüzler ararken sıcak biramızı yudumluyoruz.

Tiz bir ıslık havayı deliyor ve başımı o yöne çeviriyorum. Ryan elini kaldırıyor, ben de Dylan'ın kolundan çekiştirerek onu ağabeyim ve Slater'bir grup arkadaşları ve yaltaklanan kızlarla birlikte avlunun en ucuna götürüyorum. Slater biz oraya varır varmaz sandalyesinden kalkıp onu bana uzatıyor. Dylan içine gömüldüğünde, Slater ona ters ters bakıyor. "Bu Belle için, dangalak."

Dylan kalçalarımı kavlıyor ve beni kucağına çekiyor. "Ve *kadınım* oturuyor. Sorun çözüldü." Saçlarımı kenara itiyor ve kulak mememi kemirmeye başlıyor. Slater gözlerini kısıyor ama karşılık vermiyor.

Yıllar geçtikçe Dylan ve Slater birbirlerine karşı daha da düşmanca davranmaya başladılar, özellikle de son zamanlarda ve bunun nedenini hiç bilmiyorum. Ryan ve Slater ile aramızda sadece iki yaş var, ama biz on yaşındayken - Dylan ve ben ilk tanıştığımızda - çocuklar on iki-on üç yaşlarındaydı ve kendilerini çok olgun sanıyorlardı. Fırsat buldukları her an bizimle dalga geçmeyi kendilerine görev edinmişlerdi ve Dylan'a sataşmayı çok seviyorlardı çünkü en yakın arkadaşı bir kızdı ve bilgisayarlara karşı alışılmadık bir takıntısı vardı.

Onunla tanıştığımda Dylan zaten bir teknoloji dehasıydı ve nadir görülen doğal olmayan bir teknik zeka seviyesine sahipti. Geliştirdiği uygulama büyük teknoloji devlerinin dikkatini çektiğinde ve haklarını almak için bir ihale savaşına girdiklerinde büyük bir sürpriz olmadı.

Dylan ve ben ancak o sıralarda resmen kız ve erkek arkadaş olmuştuk. Herkes ilişkimizi benimsedi, arkadaşlığımızın bu yönde ilerlediğini her zaman biliyorlardı - Slater istisnaydı. Bunu açıkça söylemedi ama Dylan'ın benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğü izlenimini edindim hep.

Bu çok saçma, çünkü tam bir durum söz konusu.

"Başardın!" Myndi yanımızda yere çöküyor, bacak bacak üstüne atıyor ve bana gülümsüyor. Hemşirelik grubumuzdan birkaç kız daha bize katılıyor ve çocuklar arkamızda yüksek sesle gülerek ve şakalaşarak hakaretler savururken biz de rahatça sohbet ediyoruz. Dylan Ryan'la sohbet ediyor, onlar konuşurken ellerini saçlarımda gezdiriyor.

"İşemem lazım," diyorum ayağa kalkarken.

"Bize taze içki getireyim." Dylan bana katılmak için ayağa kalktı. Elimi tutarak beni eve geri götürüyor. Onu mutfakta bırakırken dudaklarımı okşuyor ve kıcıma vuruyor.

Tuvalet için uzun bir sıra var, bu yüzden cep telefonumu çıkarıp beklerken sosyal medyayı kontrol ediyorum. Sıra salyangoz hızında ilerliyor ve ben bacak bacak üstüne atıp

Patlamak üzere olan mesanem birkaç dakika daha dayanıyor. Yatak odalarından birinin yanındaki duvara yaslanıp dalgınca Instagram'da geziniyorum. Yatak odasının kapısı hafif aralık ve beni selamlamak için dışarıya bir konuşma sızıyor.

"Ben buna saçmalık diyorum. Dylan Woods kendini tamamen kız arkadaşına adanmış durumda ve bunu herkes biliyor," diyor bir kadın ve ilgimi çekiyor. Hücreme dalmış gibi davranarak kapıya biraz daha yaklaşıyorum.

"Gerçeği söylüyorum," diye veriyor başka bir kız, açıkça kızgın. "Neden uydurayım ki?"

"Belki de seni sürekli reddettiği için hâlâ kızgınsındır ve kendini kurtarmaya çalışıyordur."

Kızların erkeğime asılmasına alışkınım. Genç dahi-çok-milyoner haberi çıktığından beri buralarda biraz ünlü oldu. Delaware Üniversitesi'ne gitmek için Yale'i reddettiğinde de yerel gazete büyük bir olay yaratmıştı. Çoğu yorumcu bunun nedeninin benim burayı seçmem olduğunu düşündü ama gerçek nedeni bilmiyorlar. Dylan'la birlikte ülkenin herhangi bir yerine seve seve taşınırdım ama o annesinden ayrılmak istemedi.

Dylan altı yaşındayken babası bir araba kazasında öldüğünden beri Heather bir kaya olmuştur ve onu asla terk etmeyecektir. Dylan'ın babası Heather'ın hayatının aşkıydı ve Heather bir daha asla evlenmeyeceğine yemin etti. Biriyle bile çıkmayacak. Dylan hayatındaki tek erkektir ve bu şekilde kalmaktan mutludur.

Heather'ı ikinci bir anne gibi sevmeseydim, aralarındaki yakın bağa içerleyebilirdim ama bu gerçeklerden çok uzak.

"Sen tam bir kaltaksın," diye kız. "Bunu ."

"Eğer ilişkisinde sorun yaratmaya çalışıyorsanız, bu işe yaramayacaktır. Onun için deli oluyor ve onları yalnız bırakmalısın. Çok kıskanç bir sürtüksün."

Ağzımdan çıkmayı bekleyen kahkahayı bastırmak zorundayım. O kızın kim olduğunu bilmiyorum ama şimdiden onu çok seviyorum.

Kızlar Dylan'a çok asılır ama ben nadiren kıskanırım. Uzun zamandır birlikteyiz ve ona sonuna kadar güveniyorum. Sahip olduğumuz tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağını biliyorum, bu yüzden bu konuşma her şeyden çok eğlenceli.

" cehenneme, Ana. Ne dediğini biliyorum ve bunu söylerken açıkça tahrik olmuştu. Pantolonundaki şişkinliği saklayamadı."

Gözlerimi deviriyorum, artık kulak misafiri olmuyormuşum gibi bile davranmıyorum. "Madem memelerini emmeyi bu kadar çok , neden yapmadı?" diye soruyor diğer kız.

Yine meydan okuyor. "Yani, Dylan Woods'un, teknoloji dehası ve kampüsteki en tatlı, en sadık adam, bunu yüzüne söylediğine ve sonra da çekip gittiğine inanmamızı mı bekliyorsun?" Alay ediyor. "Bunu yutmuyorum. Hayal görüyorsun."

O kızı cidden öpebilirim. O da benim hislerimi aynen dile getirdi. Dylan herhangi bir kıza kaba bir şey söyleyecek *son* erkektir. Evet, yatak odasında biraz ağzı bozuktur ama bu sadece bana karşı.

"Çekip gitmesinin tek nedeni bugün yıldönümü olması ve kız arkadaşını yemeğe çıkaracak olmasıydı. Numaramı aldı ve beni arayacağını ya da mesaj atacağını söyledi."

Yüzümdeki tüm kan aniden akıyor ve kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atmaya başlıyor. *Bunu nereden biliyor?* Hat tekrar hareket ediyor ve duvarı itiyorum, bir yanım artık konuşmanın geri kalanını duyamadığım için minnettar, diğer yanım ise bir sonraki adımda ne söyleyeceğini görmek için çaresiz.

Kulak misafiri olduğum her şeyi düşünürken yanağımın içini çiğniyorum. Ani bir mide bulantısı nöbetini bir kenara iterek, bunu mantıklı bir şekilde düşündüm. Yıldönümümüzü herhangi bir şekilde öğrenmiş olabilir. Dylan'ın bugün ve akşam yemeği planlarımız hakkında biriyle yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmuş olabilir. Hatta bu akşam Myndi'ye söylediğimde kulak misafiri olmuş bile olabilir.

Bu o olmalı.

Çünkü Dylan'ın başka bir kıza bu kadar müstehcen bir şey söylemesi ve başka bir kızın numarasını alması mümkün değil.

Dışarı çıkarken o iğrenç kadınla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itiyorum, bu özel geceyi mahvetmeyeceğine kararlıyım.

Örnek Sonu

<https://smarturl.it/WhenForeverChanges>

İRLANDACA TERİMLER/DEYİMLER SÖZLÜĞÜ

Aisling - Ash-ling olarak telaffuz edilen İrlandalı kadın ismi
Aoife - E-fa olarak telaffuz edilen İrlandalı kadın ismi
Bandied about - söylenen
Yatak başı dolabı - komodin
İnanılmaz Çöp Kutusu - çöp tenekesi
Bisküvi - kurabiye
Boş bırakılmış - göz ardı edilmiş
Çizme - sandık
Chinwag - konuşma
Clodagh - Clo-Da olarak telaffuz edilen İrlandalı kadın ismi
Ocak - soba
Cips - cips
Emer - E-mer olarak telaffuz edilen İrlandalı kadın ismi
Feeling peckish - aç hissetmek
Gob - ağız
O biraz çatlak - o biraz deli/vahşi
Bekarlığa veda geceleri - bekarlığa veda partileri
Çok kötüydüm - berbat bir haldeydim
Knackered - yorgun / bitkin
Knickers - külot
Beni şaşkına çevirdi - beni şaşkına çevirdi
Leaving cert - ortaokulun altıncı yılında girdiğiniz devlet sınavları (lise son sınıf)
Mektup kutusu - posta kutusu
Senin için uydurdum - senin için çok mutluyum
Paracetamol - asetaminofen
Kalıcı boynuz - kalıcı ereksiyon
Porky - yalan
Basın - dolap
Kendimi ondan uzaklaştırmak bir İngiliz anahtarıdır - kendimi ondan uzaklaştırmak zordur
Solicitor - avukat/avukat
Steady on - sakın ol / ağırdan al
Ten-dollar note - on dolarlık banknot
Virgin One - İrlanda'da bir TV kanalı

Sidik zamanı uzun sürmezdi - uzun sürmezdi

YAZAR HAKKINDA

USA Today çoksatan yazarı **Siobhan Davis**, genç yetişkin ve yeni yetişkinlere yönelik duygusal yoğunluğu yüksek kurguları, bayıltıcı romantizmi, karmaşık karakterleri ve beklenmedik olay örgüleri ile yatma vaktinden sonra da sayfaları çevirmenizi sağlayacak!

Siobhan'ın ailesi size onun okuma ve yazma konusunda biraz takıntılı olduğunu söyleyecektir ve haksız da sayılmazlar. Güvenilir Kindle'ı, ciltsiz bir kitabı veya dizüstü bilgisayarını olmadan nadiren bulunabilir bir yerde.

Siobhan, tam zamanlı yazar olmadan önce insan kaynakları yönetimi alanında başarılı bir kurumsal kariyer yapmıştır.

Kocasını ve iki oğluyla birlikte İrlanda'nın Garden County bölgesinde yaşamaktadır.

Siobhan ile aşağıdaki yollarla bağlantı kurabilirsiniz:

Yazar Web Sitesi: www.siobhandavis.com E-posta: siobhan@siobhandavis.com

YENİ BİR SÜRÜMÜ ASLA KAÇIRMAYIN:

SIOBHAN DAVIS'IN KİTAPLARI

KENNEDY BOYS SERİSİ

Üst Genç Yetişkin/Yeni Yetişkin Çağdaş Romantik

Kyler'ı Bulmak

Kyler'Kyler'ı

Tutmakı

Kaybetmek

İrlanda Kaçamağı i

Kalvin'i Sevmek

Brad'i Kurtarmak

Kaden'i Baştan

Çıkarmak

Keven'Affetmek

Nantucket'ta Yaz

Serbest Bırakılıyor

Keanu Keatona

Tapıyor 'Reform Kent

STANDALONLAR

Yeni Yetişkin Çağdaş Romantik

Ayrılmaz

Incognito

Sonsuza Kadar Değiştiğinde

Hiçbir Duygu

Karışmadı Sadece Sen

Varsın

İkinci Şanslar Kutu Seti

Ters Harem Çağdaş Romantik

Amber Springs'te Hayatta Kalmak

Karanlık Mafya Romantizmi

Aşka Mahkum

RYDEVILLE ELITE SERİSİ

Karanlık Lise Romantizmi

Zalim Niyetler Çarpık

İhanet Tatlı İntikam

Charlie

Jackson

*Sawyer**

*Drew^*

AZIZLİK (LOWELL LİSESİ ÇOCUKLARI)

Karanlık HS Ters Harem Romantizm

Diriliş İsyan

Hükümdarlık

Azizlik: Serinin Tamamı

HEPSİ BENİM DUET

Angsty Yeni Yetişkin Romantizm

Seni Sevmeme İzin

Ver

ALINTHIA SERİSİ

Üst YA/NA Paranormal Romantik/Ters Harem

Kayıp Kurtarıcı

Gizli Varis

Savaşçı Prenses

Seçilmiş Kişi

*Haklı Kraliçe**

TRUE CALLING SERİSİ

Genç Yetişkin Bilim Kurgu/Distopik Romantizm

True Calling

Lovestruck

Beyond Reach

Bin Yıldızın Işığı Kader

Yükseliyor

Kısa Öykü Koleksiyonu

True Calling Serisi Koleksiyonu

SAVEN SERİSİ

Genç Yetişkin Bilim Kurgu/Paranormal Romantik

Saven Aldatma Logan

Saven Açıklaması

Saven İnkâr

Saven Meydan

Okuma Axton

SavenSaven: Tüm Seri

Kurtuluş

*Gelecek 2021

^Yayınlanma tarihi onaylanacak

Gelecekteki tüm yayın tarihleri için www.siobhandavis.com adresini ziyaret edin. Yayın tarihlerinin okuyucu talebine ve yazarın programına bağlı olarak değişebileceğini lütfen unutmayın. Yazarın haber bültenine abone olmak veya onu Facebook'ta takip etmek, planlanan yeni sürümlerden haberdar olmanın en iyi yoludur.

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © Siobhan Davis 2021. Siobhan Davis, adresinde bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Satış Koşulları

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size münhasır olmayan

Bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma hakkı devredilebilir. Bu metnin hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, paylaşamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

E-kitap baskısı© Mayıs 2021

Editör: Kelly Hartigan (XterraWeb) editing.xterraweb.com

Düzeltilmeler: Bre Landers, Lauren Lesczynski, Aundi Marie, Brenda Parsons, Elizabeth Clinton, Amanda Marie, Megan Smith.

Kapak tasarımı: Robin Harper

<https://wickedbydesigncovers.wixsite.com/wickedbydesign> Kapak

Fotoğrafi: Sara Eirew

Kapak Modelleri: Lucas Bloms ve Maeva Milijour Vellum kullanılarak biçimlendirilmiştir

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

